

Máu của Olympus

Contents

Máu của Olympus	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	12
3. Chương 05 - 06	21
4. Chương 07 - 08	30
5. Chương 09 - 10	37
6. Chương 11 - 12	46
7. Chương 13 - 14	57
8. Chương 15 - 16	66
9. Chương 17 - 18	72
10. Chương 19 - 20	81
11. Chương 21 - 22	91
12. Chương 23 - 24	97
13. Chương 25 - 26	107
14. Chương 27 - 28	113
15. Chương 29 - 30	120
16. Chương 31 - 32 - 33	128
17. Chương 34 - 35	137
18. Chương 36 - 37	147
19. Chương 38 - 39	157
20. Chương 40 - 41	163
21. Chương 42 - 43	168
22. Chương 44 - 45 - 46	177
23. Chương 47 - 48 - 49	184
24. Chương 50 - 51 - 52	192
25. Chương 53 - 54 - 55	201
26. Chương 56 - 57 - 58 (hết)	208

Máu của Olympus

Giới thiệu

Giới thiệu tác giả: Rick Riordan là tác giả có sách bán chạy nhất do tờ New York Times bình chọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-cua-olympus>

1. Chương 01 - 02

Chương 1. Jason

JASON GHÉT TRỞ NÊN GIÀ.

Những khớp xương của cậu đau nhức. Hai chân cậu run rẩy. Khi cậu cố leo lên ngọn đồi, phổi cậu đập như một hộp đá.

Cậu không thể nhìn thấy mặt mình, ơn trời, nhưng những ngón tay cậu cong cong và xương xẩu. Gân xanh nổi lên chẳng chịt trên mu bàn tay cậu.

Cậu thậm chí có mùi một ông già – long nảo trong tủ áo và súp gà. Làm sao điều đó có thể? Cậu đã biến từ một thiếu niên mười sáu tuổi thành một ông già bảy lăm tuổi trong một vài giây, nhưng mùi của ông già xuất hiện ngay lập tức, như thể Bùm. Chúc mừng! Bạn bốc mùi!

“Sắp đến rồi.” Piper mỉm cười với cậu. “Cậu đang làm rất tốt.”

Cô ấy nói thì dễ thôi. Piper và Annabeth đang cải trang như những hầu nữ Hy Lạp dễ thương. Thậm chí trong bộ đồ tô-ga trắng không tay và xăng-đan dây, họ không có vấn đề gì với việc di chuyển trên đường đá sỏi.

Mái tóc màu nâu đỏ gỗ gụ của Piper được kẹp lên theo kiểu tóc thắt bím xoắn. Vòng bạc tô điểm hai cánh tay cô. Cô giống với một bức tượng cổ đại của mẹ mình, Aphrodite, điều mà Jason nhận thấy một ít đe dọa.

Việc hẹn hò một cô nàng xinh đẹp đã đủ căng thẳng. Hẹn hò một cô gái mà mẹ cô ấy là nữ thần của tình yêu... ồ, Jason luôn sợ rằng mình sẽ làm điều gì đó không lãng mạn và mẹ của Piper sẽ cau mày nhìn xuống từ núi Olympus và biến cậu thành một con lợn rừng.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại truyenclub.com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Jason liếc nhìn lên đồi. Đỉnh đồi vẫn còn một trăm mét phía trên.

“Ý tưởng tồi tệ nhất từng thấy.” Cậu dựa vào một cây tuyết tùng và lau trán. “Phép thuật của Hazel quá tốt. Nếu tớ phải chiến đấu, tớ sẽ trở nên vô dụng.”

“Nó sẽ không xảy ra như thế,” Annabeth hứa. Cô nhìn không thoải mái trong bộ quần áo nữ hầu của mình. Cô cứ khom vai để giữ bộ váy khỏi tuột. Búi tóc vàng được kẹp lên của cô đã rơi xuống sau gáy và mái tóc của cô đu đưa như những cái chân nhện dài. Biết sự căm ghét của cô đối với những con nhện, Jason quyết định không đề cập đến điều đó.

“Chúng ta thâm nhập vào cung điện,” cô lên tiếng. “Chúng ta lấy thông tin chúng ta cần, và chúng ta thoát ra.”

Piper đặt cái vò hai quai của mình xuống, bình rượu vang cao có giấu kiếm của cô trong đó. “Chúng ta có thể nghỉ ngơi một lát. Cố tranh thủ bắt kịp hơi thở của cậu đi, Jason.”

Trên sợi dây thắt lưng của cô treo cái sừng sung túc[1]– cái sừng pháp thuật của sự sung túc. Nằm ở đầu đó trong các nếp gấp trên bộ váy là con dao của cô, Katoptris. Piper trông không nguy hiểm, nhưng nếu cần phát sinh cô có thể dùng lưỡi dao đồng kép của mình hay ném vào mặt kẻ thù với những trái xoài chín.

[1] Nguyên văn cornucopia, cái sừng của sự sung túc.

Annabeth ném cái bình hai quai của mình xuống khỏi vai. Cô cũng có một thanh kiếm được giấu đi, nhưng thậm chí không cần một vũ khí để thấy cô trông nguy hiểm. Đôi mắt xám mãnh liệt như bão tố của cô lướt nhìn xung quanh, cảnh giác bất kì mối đe dọa nào. Nếu bất cứ gã nào mời Annabeth uống một ly, Jason nhận ra cô rất có thể sẽ đá vào phần kín gã này.

Cậu cố gắng điều hòa hơi thở.

Phía dưới họ, vịnh Afales lấp lánh, nước rất xanh như có lẽ được nhuộm bằng phẩm màu thực vật. Vài trăm mét ngoài khơi, con tàu Argo II thả neo. Những cánh buồm trắng của nó trông không lớn hơn những con tem bưu phí, chín mươi mái chèo của nó trông như những cái tấm xỉa răng. Jason tưởng tượng những người bạn của cậu trên boong đang theo dõi sự tiến triển của cậu, thay phiên nhau nhìn qua ống kính thiên văn nhỏ của Leo, cố gắng không cười khi họ thấy Ông ngoại Jason khập khiễng lên đồi.

“Ithaca ngu ngốc,” cậu lẩm bẩm.

Nói một cách công bằng, cậu cho là hòn đảo xinh đẹp. Xương sống của ngọn đồi uốn lượn xuống trung tâm của nó. Những sườn đá trắng lao xuống biển. Những vịnh nhỏ hình thành những bãi biển sỏi đá và những tảng nơi những mái nhà đỏ và những nhà thờ bằng vữa trắng nép mình vào bờ biển.

Các ngọn đồi rải rác những cây anh túc, nghệ tây và anh đào dại. Cơn gió nhẹ có mùi hoa sim. Tất cả đều đẹp – ngoại trừ nhiệt độ khoảng bốn một độ C. Không khí đầy hơi nước như một phòng tắm La Mã.

Sẽ dễ dàng nếu Jason điều khiển những cơn gió và bay lên đỉnh ngọn đồi, nhưng không. Vì mục đích lên lút, cậu phải cố gắng xoay sở như một ông già với những đầu gối khó chịu và mùi súp-gà.

Cậu nghĩ về chuyến leo núi cuối cùng của cậu, hai tuần trước, khi Hazel và cậu đã đối mặt với tên cướp Sciron trên vách đá của Croatia. Ít nhất khi đó Jason đã có đầy đủ sức mạnh. Điều mà họ sắp sửa đối mặt sẽ còn tồi tệ hơn một tên cướp nhiều.

“Cậu chắc đây là ngọn đồi đó chứ?” cậu hỏi. “Đường như – tớ không biết – yên tĩnh.”

Piper nghiêng cứu sườn núi. Bên trên tóc cô là một cọng lông chim màu xanh da trời sáng – một món quà lưu niệm từ cuộc tấn công tối qua. Cọng lông không thực sự phù hợp với sự cải trang của cô, nhưng Piper đã giành được nó, tự đánh bại toàn bộ một bầy các nàng yêu tinh gà trong khi đang làm nhiệm vụ. Cô đã làm giảm nhẹ thành tích, nhưng Jason có thể nói cô cảm thấy tốt về nó. Cọng lông là một vật nhắc nhở rằng cô không còn là cô của mùa đông năm ngoái, khi lần đầu tiên họ đến Trại Con Lai.

“Những tàn tích ở trên kia,” cô hứa. “Tớ đã thấy chúng trên lưỡi của Katoptris. Và cậu đã nghe những gì Hazel nói. ‘Lớn nhất...’”

“Sự tụ tập lớn nhất của các linh hồn quỷ em từng thấy.” Jason nhớ lại. “Đúng vậy, nghe có vẻ tuyệt.”

Sau trận chiến xuyên qua ngôi đền của Hades ở dưới âm phủ, điều cuối cùng Jason muốn là xử lý nhiều linh hồn quỷ hơn. Nhưng số phận của cuộc tìm kiếm đang bị đe dọa. Toàn bộ thành viên của Argo II có một quyết định lớn. Nếu họ chọn sai, họ sẽ thất bại, và toàn bộ thế giới sẽ bị hủy diệt.

Lưỡi dao của Piper, cảm nhận phép thuật của Hazel và bản năng của Annabeth đều đồng ý – câu trả lời nằm ở đây tại Ithaca, tại cung điện cổ xưa của Odysseus, nơi một đám linh hồn quỷ đã tụ tập để chờ lệnh của Gaia. Kế hoạch là lên vào trong bọn chúng, tìm hiểu điều gì đang xảy ra và quyết định cách hành động tốt nhất. Sau đó thoát ra, tốt nhất là sống sót.

Annabeth điều chỉnh lại thắt lưng vàng của mình. “Tớ hi vọng sự cải trang của chúng ta duy trì. Những người cầu hôn là những kẻ tồi tệ khi chúng còn sống. Nếu chúng phát hiện ra chúng ta là á thần...”

“Phép thuật của Hazel sẽ hoạt động,” Piper đáp.

Jason cố gắng tin tưởng điều đó.

Những người cầu hôn: một trăm kẻ tham lam nhất, độc ác tàn khốc nhất. Khi Odysseus, vị vua Hy Lạp của Ithaca, bị mất tích sau trận chiến thành Troy, đám hoàng tử của bản danh sách nhóm B này đã xâm chiếm cung điện của ông và không chịu rời đi, mỗi tên đều hi vọng cưới nữ hoàng Penelope và tiếp quản vương quốc. Odysseus tìm cách trở về trong bí mật và tàn sát tất cả bọn chúng - chuyển hồi hương hạnh phúc cơ bản của bạn. Nhưng, nếu cảnh mộng của Piper là đúng, những kẻ cầu hôn giờ đã trở lại, ám nơi chúng đã chết.

Jason không thể tin cậu sắp sửa viếng thăm cung điện thực sự của Odysseus – một trong những anh hùng Hy Lạp nổi tiếng nhất mọi thời đại. Sau đó một lần nữa, toàn bộ cuộc tìm kiếm này trở thành một chuỗi sự kiện hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng. Annabeth vừa trở về từ địa ngục vĩnh hằng của Tartarus. Dựa vào điều đó, Jason quyết định có lẽ cậu không nên phàn nàn về việc trở thành một ông già.

“Ồ...” Cậu giữ vững bản thân với cây gậy của mình. “Nếu tớ trông già như tớ cảm nhận, sự cải trang của tớ phải rất hoàn hảo. Hãy đi thôi.”

Khi họ leo lên, mồ hôi nhỏ giọt xuống cổ cậu. Bắp chân cậu đau đớn. Mặc dù cái nóng, cậu bắt đầu run. Và, cố gắng như cậu có thể, cậu không thể ngừng suy nghĩ về những giấc mơ gần đây của mình.

Kể từ khi bắt đầu Nhà của Hades, chúng đã càng trở nên sống động hơn.

Thỉnh thoảng Jason đứng trong đền thờ Epirus ở âm phủ, người khổng lồ Clytius lù lù xuất hiện trước mặt cậu, lên tiếng trong một dàn hợp xướng những giọng nói kì quái: Cần tất cả các người hợp sức lại để đánh bại ta. Người sẽ làm gì khi Mẹ Đất mở mắt?

Những lần khác Jason thấy mình ở đỉnh Đồi Con Lai. Gaia Mẹ Đất đứng dậy từ mặt đất – một dáng vẻ xoáy tít của đất, lá và đá.

Đứa trẻ tội nghiệp. Giọng của bà âm vang qua cảnh vật, rung lắc nền đá dưới chân Jason. Cha của người là vị thần đầu tiên trong số các vị thần, còn người luôn là hạng hai – với những đồng đội La Mã của người, với những người bạn Hy Lạp của người, thậm chí với gia đình người. Người sẽ chứng minh bản thân như thế nào?

Giấc mơ tệ nhất của cậu bắt đầu trong sân của Nhà Sói Sonoma. Đứng trước cậu nữ thần Juno, tỏa sáng với hào quang của bạc nóng chảy.

Cuộc đời của người thuộc về ta, giọng bà âm vang. Một sự nhượng bộ từ Zeus.

Jason biết cậu không nên nhìn, nhưng cậu không thể nhắm mắt lại khi Juno biến thành siêu tân tinh, tiết lộ hình dáng thần thánh thật của bà. Nỗi đau thiêu đốt tâm trí Jason. Cơ thể cậu thiêu trụi từng lớp như một củ hành.

Sau đó cảnh vật thay đổi. Jason vẫn ở Nhà Sói, nhưng giờ cậu là một đứa nhỏ chưa đến hai tuổi. Một người phụ nữ quỳ trước cậu, hương thơm mùi chanh của bà rất thân thuộc. Nét mặt bà nhân nhậ và mơ hồ, nhưng cậu biết giọng nói của bà: trong và dễ vỡ, như lớp mỏng nhất của băng trên một dòng suối mạnh.

Ta sẽ trở lại vì con, con yêu, bà nói. Ta sẽ gặp con sớm thôi.

Mỗi lần Jason thức giấc từ cơn ác mộng đó, mặt cậu lấm tấm mồ hôi. Đôi mắt cậu cay xè với nước mắt.

Nico di Angelo đã cảnh báo họ: Nhà của Hades sẽ khuấy động những trí nhớ tồi tệ nhất của họ, khiến họ thấy những thứ và nghe những điều từ quá khứ. Những con ma của họ sẽ trở nên hiếu động.

Jason đã hi vọng con ma đặc biệt đó sẽ tránh xa, nhưng mỗi đêm giấc mơ trở nên tồi tệ hơn. Giờ cậu đang leo lên tàn tích của cung điện nơi một đội quân ma tụ tập.

Điều đó không có nghĩa bà ấy sẽ ở đó, Jason nói với bản thân.

Nhưng đôi tay cậu không ngừng run rẩy. Mỗi bước dường như khó khăn hơn bước trước.

“Gần đến rồi,” Annabeth nói. “Cùng...”

BÙM! Sườn đòi kêu âm âm. Ở đâu đó trên đỉnh, một đám đông gầm gừ trong sự tán thành, giống như khán giả trong một đại hý trường. Âm thanh làm da Jason sởn gai ốc. Cách đây không lâu, cậu đã chiến đấu cho cuộc sống của mình ở Đại hý trường La Mã trước một đám khán giả ma cổ vũ. Cậu không lo lắng phải lặp lại kinh nghiệm đó.

“Vụ nổ đó là gì vậy?” Cậu tự hỏi.

“Không biết,” Piper đáp. “Nhưng nó nghe như họ đang vui vẻ. Đi thôi kết bạn với vài người chết.”

Chương 2. Jason

Đương nhiên, tình huống tồi tệ hơn Jason mong đợi.

Nói cách khác, nó sẽ chẳng có gì vui.

Nhìn qua những bụi cây ô-liu trên đỉnh dốc, cậu thấy thứ gì đó trông như một bữa tiệc huynh đệ thân ma ngoài tầm kiểm soát.

Những tàn tích trông không mấy ấn tượng: một vài bức tường đá, một cái sân trung tâm đầy cỏ dại, một cái cầu thang cụt được tạc vào đá. Một vài miếng gỗ dán che một cái hố và một giàn giáo kim loại chống đỡ một cổng tò vò nứt.

Nhưng chồng lên lớp tàn tích là một lớp thực tế khác – một ảo ảnh bóng ma của cung điện có lẽ xuất hiện vào thời kì hoàng kim của nó. Những bức tường trát vữa quét vôi trắng lốt trên ban công cao ba tầng. Những cột trụ nhìn ra cửa trung tâm, nơi có một cái vòi phun nước khổng lồ và một người làm bằng đồng. Trên mười hai bàn tiệc, những con ma cà rồng cười, ăn và xô đẩy nhau.

Jason đã nghĩ rằng khoảng một trăm linh hồn, nhưng nhiều gấp đôi số đó đang lượn lờ quanh, đuổi theo những bóng ma các nữ phục vụ, đập vỡ chén đĩa và ly tách, và tự quấy rầy chúng.

Hầu hết chúng trông như các Thần giữ nhà từ Trại Jupiter – những hồn ma tím trong suốt trong những bộ đồ quân phục và xăng-đan. Một vài tên đã bị thối rửa cơ thể với những mảng thịt xám, những chùm tóc bê bết và những vết thương kinh tởm. Những tên khác dường như là những người sống bình thường – một số mặc áo choàng tô-ga, một số mặc âu phục doanh nhân hiện đại hay trang phục dã chiến. Jason thậm chí còn nhận ra một người trong chiếc áo thun tím Trại Jupiter và áo giáp La Mã.

Ở giữa cửa, một con ma cà rồng xám trong bộ quân phục Hy Lạp rách nát diễu hành qua đám đông, giữ một cái tượng cẩm thạch trên đầu như một cái cúp thể thao. Những con ma khác cổ vũ và vỗ vai hân ta. Khi con ma cà rồng đến gần hơn, Jason nhận thấy hân ta có một mũi tên giữa cổ, phần đuôi có lông nhú lên từ quả táo Adam của hân ta. Thậm chí nhiều loạn hơn: bức tượng hân ta đang giữ... đó là Zeus?

Khó để chắc chắn. Hầu hết các bức tượng thần Hy Lạp trông tương tự nhau. Nhưng gương mặt râu quai nón, tỏa sáng nhắc nhở Jason rất nhiều về tượng Zeus Hippié khổng lồ trong Cabin Một tại Trại Con Lai.

“Món hiến tế tiếp theo của chúng ta!” Con ma cà rồng hét lên, giọng hân ta rì rầm từ mũi tên trong cổ. “Cùng cho Mẹ Đất ăn!”

Những người tham gia bữa tiệc hét lên và ném ly của mình xuống. Con ma cà rồng hướng đến trung tâm vòi phun nước. Đám đông tách ra, và Jason nhận ra vòi phun nước không được làm đầy bởi nước. Từ cái bệ cột cao một mét, một mạch cát phun lên phía trước, tạo hình vòng cung thành một màn hình cái ô của những hạt trắng trước khi tràn vào cái bồn tròn.

Con ma cà rồng nhắc bức tượng cẩm thạch vào vòi phun nước. Ngay khi đầu của Zeus chạm tới cái vòi cát, bức tượng cẩm thạch rã ra như đang đi qua một cái máy nghiền gỗ. Cát lỏng lánh ánh vàng, màu của ichor – máu thần thánh. Sau đó toàn bộ ngọn núi rung chuyển bởi một tiếng BÙM nghẹn lại, như tiếng ợ sau bữa ăn.

Những người chết dự tiệc gầm lên tán thành.

“Thêm bất kì bất tượng nào nữa chứ?” con ma cà rồng hét lên với đám đông. “Không? Vậy ta đoán chúng ta sẽ phải đợi cho vài vị thần thật để hiến tế!”

Những người bạn của hân cười và ủng hộ khi con ma cà rồng rơi tõm xuống bàn tiệc gần nhất.

Jason siết chặt cây gậy của mình. “Tên đó vừa mới làm tan rã cha tớ. Hắn ta nghĩ hắn là ai?”

“Tớ đoán đó là Antious,” Annabeth nói, “một trong những thủ lĩnh của những kẻ cầu hôn. Nếu tớ nhớ không lầm, Odysseus đã bắn mũi tên đó vào cổ ông ta.”

Piper cau mày. “Chị nghĩ điều đó sẽ làm hắn ngã. Còn tất cả những người khác? Tại sao có quá nhiều?”

“Chị không biết,” Annabeth đáp. “Chị đoán là những tân binh của Gaia. Một số chắc là hồi sinh trước khi chúng ta gần Cửa Tử. Một số chỉ là những linh hồn.”

“Một số là ma cà rồng,” Jason nói. “Những kẻ với những vết thương hở và da xám, giống như Antinous... Tớ đã đánh nhau với loài của chúng trước đây.”

Piper kéo mạnh cọng lông yêu quái mình chim của mình. “Chúng có thể bị giết không?”

Jason nhớ lại một cuộc tìm kiếm mà cậu đã thực hiện cho Trại Jupiter vài năm trước ở San Bernardino. “Không dễ dàng. Chúng mạnh, nhanh và thông minh. Chúng cũng ăn thịt người.”

“Tuyệt vời,” Annabeth lẩm bẩm. “Tớ không thấy bất cứ lựa chọn nào ngoài việc đánh với kẻ hoạch. Chia ra, thâm nhập, tìm ra tại sao chúng ta ở đây. Nếu nội việc trở nên xấu đi...”

“Chúng ta dùng kế hoạch dự phòng,” Piper nói.

Jason ghét kế hoạch dự phòng.

Trước khi họ rời tàu, Leo đã đưa cho mỗi người bọn họ một cây pháo sáng khấn cấp với kích thước của một cây nến sinh nhật. Giả sử là, nếu họ ném một cây vào không khí, sẽ bắn lên một tia sáng lân tinh, báo động cho Argo II rằng nhóm gặp vấn đề. Vào lúc đó, Jason và các cô gái sẽ có vài giây để ẩn nấp trước khi máy bắn của con tàu sẽ thiêu cháy chỗ của họ, nhấn chìm cung điện trong lửa Hy Lạp và làm nổ tung những quả bom đồng Celestial.

Không phải kế hoạch an toàn nhất, nhưng ít nhất Jason có cảm giác hài lòng biết được rằng cậu có thể gọi một cuộc không kích vào đám người chết ồn ào này nếu tình huống trở nên nguy hiểm. Dĩ nhiên, tính cả việc cậu và bạn cậu có thể thoát ra. Và gồm việc những ngọn nến tận thế của Leo không tình cờ nổ - những phát minh của Leo thường như vậy - trong trường hợp thời tiết sẽ nóng hơn, với cơ hội chín mươi phần trăm của lửa tận thế.

“Cẩn thận dưới đó,” cậu nói với Piper và Annabeth.

Piper len lỏi phía bên trái của sườn núi. Annabeth đi bên phải. Jason kéo lê mình với cây gậy và khập khiễng tiến về đồng tàn tích.

Cậu chợt nhớ lại lần cuối cùng cậu lao vào một đám linh hồn xấu xa, ở Nhà của Hades. Nếu nó đã không xảy ra với Frank Trương và Nico di Angelo...

Ồi thần thánh... Nico.

Vài ngày qua, mỗi lần Jason hiến tế một phần thức ăn cho Jupiter, cậu cầu nguyện cha cậu giúp Nico. Đứa trẻ đó đã chịu đựng quá nhiều, và vẫn tình nguyện làm công việc khó khăn nhất: vận chuyển bức tượng Athena Parthenos về Trại Con Lai. Nếu cậu không thành công, các á thần La Mã và Hy Lạp sẽ tàn sát lẫn nhau. Sau đó, dù cho chuyện gì xảy ra ở Hy Lạp, tàu Argo II sẽ không còn nhà để quay về.

Jason vượt qua cái cổng ma của cung điện. Cậu vừa kịp nhận ra một phần sàn nhà phía trước cậu là ảo ảnh che đi một cái hố sâu ba mét. Cậu né nó và tiếp tục tiến vào sân.

Hai mức thực tại nhắc nhở cậu về thành trì Titan trên núi Othrys - một mê cung mất phương hướng của những bức tường cẩm thạch ngẫu nhiên bị tan thành bóng tối và đặc trở lại. Ít nhất trong suốt cuộc chiến đó Jason có một trăm binh lính bên cạnh. Giờ tất cả những gì cậu có là một cơ thể ông già, một cây gậy và hai người bạn trong những bộ váy bó sát.

Mười hai mét phía trước cậu, Piper di chuyển qua đám đông, mỉm cười và rót đầy các ly rượu cho những vị khách ma. Nếu cô sợ hãi, cô đã không thể hiện điều đó. Đến lúc này những con ma không dành cho cô bất kỳ sự chú ý đặc biệt nào. Phép thuật của Hazel có lẽ đang làm việc.

Bên phía phải, Annabeth thu thập những cái đĩa và ly rỗng. Cô không cười.

Jason nhớ cuộc nói chuyện giữa cậu và Percy trước khi rời tàu.

Percy đã đứng trên boong để quan sát những mối đe dọa từ biển cả, nhưng cậu không thích ý tưởng của Annabeth thực hiện cuộc viễn chinh này mà không có cậu – đặc biệt bởi vì đây sẽ là lần đầu tiên họ tách ra sau khi trở về từ Tartarus.

Cậu kéo Jason qua một bên. “Này, anh bạn... Annabeth sẽ giết tớ nếu tớ đề nghị cô ấy cần ai đó bảo vệ.”

Jason cười. “Đúng, cô ấy sẽ làm thế.”

“Nhưng hãy trông chừng cô ấy, được chứ?”

Jason siết vai bạn của cậu. “Tớ sẽ đảm bảo cô ấy trở về với cậu an toàn.”

Giờ thì Jason tự hỏi liệu cậu có thể giữ lời hứa đó không.

Cậu vươn tới rìa đám đông.

Một giọng câu bản kêu lên, “IROS!”

Antinous, con ma cà rồng với mũi tên trong cổ họng, đang nhìn chăm chăm vào cậu. “Là người à, người là một ông già?”

Phép thuật của Hazel làm công việc của nó. Không khí lạnh gợn sóng qua gương mặt Jason khi Màn Sương thay đổi diện mạo cậu một cách tài tình, cho những kẻ cầu hôn thấy những gì chúng muốn thấy.

“Ta đây!” Jason nói. “Iros!”

Hơn một tá những con ma quay sang cậu. Một số cau có và nắm chặt cán của những thanh kiếm tỏa ánh sáng tím của chúng. Quá trễ, Jason tự hỏi liệu Iros là một kẻ thù của chúng, nhưng cậu đã thừa nhận điều đó rồi.

Cậu khập khiễng bước tới, khoác lên biểu hiện ông già khó tính tốt nhất của mình. “Đoán là ta trễ bữa tiệc rồi. Ta hi vọng các người để dành cho ta ít đồ ăn?”

Một trong những con ma nhếch mép chán ghét. “Gã ăn mày già vô ơn. Ta nên giết hẳn chứ, Antinous?”

Cơ cổ của Jason co lại.

Antinous nhìn cậu ba lần, sau đó cười phá lên. “Hôm nay ta đã có tâm trạng tốt. Đến đây, Iros, gia nhập với ta tại bàn của ta.”

Jason không có nhiều sự lựa chọn. Cậu ngồi đối diện Antinous trong khi nhiều con ma hơn tập trung xung quanh, liếc mắt như thể chúng mong chờ xem một cuộc thi vật tay đặc biệt nguy hiểm.

Lại gần, đôi mắt Antinous màu vàng đặc. Môi hắn ta căng ra mỏng như giấy trên những cái răng sói. Đầu tiên, Jason nghĩ mái tóc xoắn đen của con ma cà rồng đang bị phân hủy. Sau đó cậu nhận ra một dòng bùn ổn định đang nhỏ xuống từ da đầu của Antinous, tràn xuống hai vai hắn. Những mảng bùn lấp đầy vết thương cũ do kiếm gây ra trên bộ da xám của con ma cà rồng. Nhiều bùn hơn tràn xuống từ chỗ vết thương mũi tên trong cổ họng hắn ta.

Jason nghĩ, sức mạnh của Gaia. Mặt đất đang giữ cơ thể gã này liên kết lại với nhau.

Antinous đẩy nhẹ một cái ly vàng và một cái đĩa thức ăn trên bàn. “Ta không mong chờ gặp người ở đây, Iros. Nhưng ta cho là thậm chí một kẻ ăn mày cũng có thể yêu cầu một sự báo thù. Hãy uống. Ăn đi.”

Một chất lỏng đỏ đặc bì bơm trong cái ly. Trên đĩa là một miếng thịt nâu hấp bí ẩn.

Dạ dày Jason phản đối. Thậm chí nếu thức ăn ma cà rồng không giết cậu, cô bạn gái ăn chay của cậu có lẽ sẽ không hôn cậu một tháng.

Cậu nhớ lại điều mà Notus Gió Nam đã nói với cậu: Một ngọn gió thổi vô mục đích thì không tốt cho bất cứ ai.

Toàn bộ những người bạn của Jason ở Trại Con Lai đã lên kế hoạch cho những lựa chọn cẩn thận. Cậu là trung gian giữa các á thần, lắng nghe mọi phía của một cuộc tranh luận, tìm ra sự thỏa hiệp. Thậm chí khi cậu chống lại truyền thống La Mã, cậu phải nghĩ trước khi hành động. Cậu không được vội vàng.

Notus đã cảnh báo cậu rằng sự chần chừ đó sẽ giết cậu. Jason phải ngừng cân nhắc và lấy những gì cậu muốn.

Nếu cậu là một tên ăn mày vô ơn, cậu phải cư xử như một kẻ như thế.

Cậu xé một miếng thịt bằng tay và nhét nó vào miệng. Cậu uống ực ực ít chất lỏng đỏ, điều mà cảm ơn có vị như rượu vang pha loãng, không phải máu hay chất độc. Jason gắng gượng để không nôn ọe, nhưng cậu không bị ngất đi hay phát nổ.

“Ngon!” Cậu lau miệng. “Giờ nói ta nghe về điều này... người đã gọi nó là gì? Sự báo thù? Ta ký tên ở đâu?”

Những con ma cười. Một tên đẩy vai cậu và Jason lo lắng là cậu thực sự có thể cảm nhận nó.

Tại Trại Jupiter, các Thần giữ nhà không có thực thể. Hình như những linh hồn này có – điều này có nghĩa càng nhiều kẻ thù có thể đánh, đâm hay chặt đầu cậu.

Antinous chồm về trước. “Nói ta nghe, Iros, người có gì để đề nghị? Bọn ta không cần người chạy đưa tin cho bọn ta như ngày xưa. Người chắc chắn không phải là một chiến binh. Như ta nhớ, Odysseus nghiền nát hàm người và ném người vào chuồng heo.”

Dây thần kinh của Jason bốc hỏa. Iros... ông già chạy đưa tin cho những người cầu hôn đổi lại những mẫu thức ăn thừa. Iros giống như kẻ vô gia cư sùng ái của chúng. Khi Odysseus trở về nhà, cải trang thành một người ăn mày, Iros nghĩ tên người mới này đang xâm chiếm lãnh thổ của ông. Hai người bắt đầu tranh luận...

“Người khiến Iros...” Jason chần chừ. “Người khiến ta đánh nhau với Odysseus. Người đặt cược tiền vào việc đó. Thậm chí khi Odysseus cởi bỏ áo của hắn và người thấy hắn ta cơ bắp như thế nào... người vẫn bắt ta đánh nhau với hắn. Người đã không quan tâm liệu ta sống hay chết!”

Antinous nhe hàm răng nhọn của hắn. “Dĩ nhiên ta không quan tâm. Ta vẫn không! Nhưng người ở đây, vì vậy Gaia phải có một lý do để cho phép người trở lại thế giới phàm trần. Nói ta nghe, tại sao người xứng đáng được chia phần trong chiến lợi phẩm của bọn ta?”

“Chiến lợi phẩm gì?”

Antinous dang tay. “Toàn bộ thế giới, bạn của ta. Lần đầu tiên chúng ta đã gặp nhau ở đây, chúng ta đuổi theo lãnh thổ của Odysseus, tiền và vợ của hắn.”

“Đặc biệt vợ hắn!” Một con ma hói trong bộ quần áo rách rưới thúc vào sườn Jason. “Penelope đó là một cái bánh nhỏ nóng ngọt ngào!”

Jason bắt gặp cái nhìn lướt qua của Piper đang phục vụ đồ uống bên bàn bên cạnh. Cô thận trọng đặt ngón tay lên miệng mình với một cử chỉ khóa miệng tở, sau đó trở lại tán tỉnh với những gã người chết.

Antinous chế nhạo. “Eurymachus, người đồ rên rỉ nhất gan. Người không bao giờ có một cơ hội với Penelope. Ta nhớ người khóc lóc và cầu xin sự sống với Odysseus, đổ mọi tội lên đầu ta!”

“Không ăn thua.” Eurymachus nâng cái áo rách rưới của hắn lên, để lộ một cái lỗ hai xăng-ti-mét rưỡi ở giữa bộ ngực ma của hắn. “Odysseus bắn vào tim ta, chỉ vì ta muốn cưới vợ hắn!”

“Dù sao thì...” Antinous quay sang Jason. “Giờ chúng ta đã tập trung cho một giải thưởng lớn hơn nhiều. Một khi Gaia tiêu diệt các vị thần, chúng ta sẽ chia phần dư của thế giới người phàm!”

“Giữ lấy London!” một con ma cà rồng hét lên bên bàn bên cạnh.

“Montreal!” một tên khác la lên.

“Duluth!” một kẻ thứ ba hét lên, tức khắc làm ngừng trò huyền ảo bởi vì những con ma khác trao cho hắn những ánh nhìn bối rối.

Thịt và rượu vang quay sang chỉ đạo trong dạ dày Jason. “Còn về phần còn lại của những... vị khách này thì sao? Ta đếm ít nhất hai trăm. Nửa trong số họ mới đối với ta.”

Đôi mắt vàng của Antinous lóe lên. “Tất cả bọn họ là những người cầu hôn giúp đỡ Gaia. Tất cả đều có những khiếu nại và yêu cầu với các vị thần hay những anh hùng yêu thích của họ. Tên côn đồ đáng kia là Hippias, bạo chúa trước của Athens. Hắn ta bị phế truất và về phe với người Ba Tư để tấn công đồng hương của hắn. Bất chấp đạo đức. Hắn ta sẽ làm mọi thứ vì quyền lực.”

“Cảm ơn!” Hippias gọi.

“Kẻ ranh ma đó với cái chân gà tây trong miệng,” Antinous tiếp tục, “đó là Hasdrubal của Carthage. Hắn có một mối hận cần giải quyết với người La Mã.”

“Ừmmm,” tên Carthage nói.

“Và Michael Varus...”

Jason ghen. “Ai?”

Bên kia vòi phun cát, tên có mái tóc đen trong chiếc áo phong và áo giáp quân đội quay sang đôi mắt họ. Đường nét của hắn đã nhạt đi, đầy khối và mờ ảo, vì vậy Jason đoán hắn là một danh linh hồn, nhưng cái hình xăm quân đoàn trên cẳng tay hắn đủ rõ ràng: những chữ cái SPQR, cái đầu hai mặt của thần Janus và sáu vạch cho số năm phục vụ. Trên giáp che ngực hắn treo biểu tượng của pháp quan và huy hiệu của Đội quân thứ Năm.

Jason chưa bao giờ gặp Michael Varus. Vị pháp quan đáng hổ thẹn đã chết vào những năm 1980. Da Jason vẫn sờn gai ốc khi cậu bắt gặp cái nhìn chằm chằm của Varus. Đôi mắt trùng đỏ dường như nhìn xuyên qua lớp cải trang của Jason.

Antinous vẫy tùy tiện. “Hắn ta là một á thần La Mã. Đánh mất con đại bàng của quân đoàn hắn ở... Alaska, phải không nhỉ? Không thành vấn đề. Gaia cho phép hắn quanh quẩn ở đây. Hắn khẳng khẳng mình có vài sự hiểu biết để đánh bại Trại Jupiter. Nhưng người, Iros – người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Tại sao người nên được chào đón trong bọn ta?”

Đôi mắt chết chóc của Varus làm Jason mất bình tĩnh. Cậu có thể cảm nhận được Màn Sương đang mỏng dần quanh mình, phản ứng lại sự không chắc chắn của cậu.

Bất ngờ Annabeth xuất hiện cạnh vai Antinous. “Thêm rượu chứ, thưa chúa tể? Ồi!”

Cô ấy đổ những thứ trong cái bình bạc xuống sau cổ Antinous.

“Gừ!” Con ma cà rồng uốn cong xương sống của hắn xuống. “Con bé ngu ngốc! Kẻ nào đã để người trở lại từ Tartarus?”

“Một Titan, thưa chúa tể.” Annabeth cúi đầu xin lỗi. “Tôi có thể mang cho ngài một ít khăn giấy ướt không ạ? Mũi tên của ngài đang nhỏ giọt.”

“Cút!”

Annabeth bắt gặp ánh mắt Jason – một tin nhắn ủng hộ im lặng – sau đó cô biến mất vào đám đông.

Con ma cà rồng lau sạch mình, cho Jason một cơ hội để lấy lại suy nghĩ.

Cậu là Iros... người đưa tin trước của những người cầu hôn. Tại sao hắn lại ở đây? Tại sao bọn chúng nên chấp nhận hắn?

Cậu cầm con dao cắt bút-tết lên và đâm nó lên bàn, làm các con ma quanh cậu nhảy lên.

“Tại sao các người nên chào đón ta?” Jason gầm lên. “Bởi vì ta vẫn chạy gửi tin, các người những kẻ ngu xuẩn bất hạnh! Ta vừa đến từ Nhà của Hades để xem các người làm gì!”

Phần cuối cùng đó là sự thật, và có vẻ như nó làm Antinous ngáp ngừng. Con ma cà rồng nhìn chằm chằm cậu, rượu vang vẫn nhỏ giọt từ mũi tên phát sáng trong cổ hắn. “Người mong chờ ta tin Gaia gửi người – một tên ăn mày – đến kiểm tra bọn ta?”

Jason cười. “Ta đã là một trong số những người cuối cùng rời Epirus trước khi Cửa Tử đóng lại! Ta đã thấy căn phòng nơi Clytius đứng bảo vệ dưới một trần nhà mái vòm lát với bia mộ. Ta đã đi trên những sàn nhà châu báu-và-xương của Necromanteion!”

Điều đó cũng đúng. Xung quanh bàn, những con ma di chuyển và lảo đảo.

“Vây, Antinous...” Jason đâm mạnh ngón tay vào con ma cà rồng. “Có lẽ ngươi nên giải thích với ta tại sao ngươi xứng đáng giúp đỡ Gaia. Tất cả những gì ta thấy là một đám đông lưỡi nhác, những người chết lãng phí thời gian tự hưởng thụ và không giúp gì cho nỗ lực chiến tranh. Ta nên nói gì với Mẹ Đất?”

Từ khóe mắt, Jason thấy Piper gửi cho cậu một nụ cười hài lòng. Sau đó cô trở lại sự chú ý của mình đến một gã Hy Lạp tỏa ánh sáng tím đang cố gắng làm cô ngồi vào lòng hắn.

Antinous nắm tay quanh con dao Jason đã đâm lên bàn. Hắn ra kéo nó ra và nghiên cứu lưỡi dao. “Nếu ngươi đến từ Gaia, ngươi phải biết chúng ta ở đây theo lệnh. Porphyron ra lệnh.” Antinous xoay lưỡi dao vào lòng bàn tay hắn. Thay vì máu, bùn khô tràn ra từ vết cắt. “Ngươi có biết Porphyron...?”

Jason đấu tranh để kiểm soát cơn buồn nôn của cậu. Cậu chỉ nhớ Porphyron bởi cuộc chiến của họ ở Nhà Sói. “Vị vua khổng lồ - da xanh, cao mười hai mét, đôi mắt trắng dã, tóc bện với vũ khí. Dĩ nhiên ta biết ông ta. Ông ta ấn tượng hơn ngươi rất nhiều.”

Cậu quyết định không đề cập rằng lần cuối cùng cậu thấy vị vua khổng lồ, Jason đã thiêu cháy đầu ông với tia sét.

Chỉ một lần, Antinous trông không nói nên lời, nhưng tên ma đầu hói bạn hắn Eurymachus đặt một cánh tay lên vai của Jason.

“Giờ, giờ, anh bạn!” Eurymachus có mùi như rượu vang chua và dây điện cháy. Cái chạm ma quái của hắn làm lồng ngực Jason ngứa ran. “Ta chắc chúng ta không có ý hỏi giấy ủy nhiệm của ngươi! Chỉ là, ồ, nếu ngươi đã nói chuyện với Porphyron ở Athens, ngươi biết tại sao chúng ta ở đây. Ta bảo đảm với ngươi, chúng ta đang làm chính xác như ngài ấy đã ra lệnh!”

Jason cố gắng để che giấu sự ngạc nhiên của cậu.

Porphyron ở Athens.

Gaia đã hứa lời các vị thần ra từ gốc rễ của họ. Chiron, cố vấn của Jason ở Trại Con Lai, đã đoán điều đó có nghĩa là những người khổng lồ sẽ cố gắng thức tỉnh nữ thần đất tại nơi bắt đầu của núi Olympus. Nhưng giờ...

“Vệ Thành,” Jason nói. “Những đền thờ cổ đại nhất của các vị thần, ở giữa Athens. Đó là nơi Gaia sẽ thức giấc.”

“Dĩ nhiên!” Eurymachus cười. Vết thương trên ngực hắn tạo nên những tiếng pop-ping, giống như một lỗ phun nước của cá heo. “Và, để đến đó, những á thần lằng xằng đó sẽ phải đi bằng đường biển, hả? Chúng biết thật nguy hiểm để bay qua đất liền.”

“Điều đó có nghĩa là chúng sẽ phải vượt qua chỗ này,” Jason nói.

Eurymachus gật đầu hăm hở. Hắn bỏ tay khỏi vai Jason và nhúng ngón tay vào ly rượu. “Lúc đó, chúng sẽ phải lựa chọn, hả?”

Trên bàn, hắn ta lần theo một đường bờ biển, rượu vang đỏ phát sáng không tự nhiên trên gỗ. Hắn vẽ Hy Lạp như một cái đồng hồ cát biến dạng – một giọt nước lớn lúc lắc cho vùng đất liền phía bắc, sau đó một giọt dưới nó, lớn gần như vậy – khu vực đất liền lớn được biết là Peloponnese. Chia cắt giữa chúng là một đường biển hẹp – eo biển Corinth.

Jason hầu như không cần một bức tranh. Cậu và những người còn lại của nhóm đã dành ra ngày cuối cùng trên đại dương nghiên cứu bản đồ.

“Tuyến đường trực tiếp nhất,” Eurymachus nói, “sẽ được sắp đặt từ hướng đông đến đây, băng qua eo biển Corinth. Nhưng nếu chúng cố gắng đi đường đó...”

“Đủ rồi,” Antinous chớp lấy. “Người nói năng bừa bãi, Eurymachus.”

Con ma trông có vẻ bị xúc phạm. “Ta sẽ không nói với hấn mọi thứ! Chỉ về đội quân Cyclops tập trung hai bên bờ biển. Và cơn bão những linh hồn giận dữ trên không. Và những con quái vật biển độc ác Keto đã gửi đến để phá hoại nguồn nước. Và dĩ nhiên nếu con tàu đi xa như Delphi...”

“Đồ ngu!” Antinous lao lên tấn công bất thành linh qua bàn và tóm cổ tay con ma. Một lớp bùn mỏng truyền từ bàn tay con ma cà rồng, thẳng đến cánh tay ma của Eurymachus.

“Không!” Eurymachus kêu ăng ẳng. “Làm ơn! Tôi... tôi chỉ có ý...”

Con ma hét lên khi lớp bùn bao phủ cơ thể hấn như một cái vỏ, sau đó vỡ ra từng mảnh, không để lại gì ngoài một đồng bụi. Eurymachus đã đi.

Antinous ngồi lại và phui tay. Những người cầu hôn khác tại bàn nhìn hấn ta trong một sự im lặng đề phòng.

“Xin lỗi, Iros.” Con ma cà rồng cười lạnh lùng. “Tất cả những gì người cần biết là – những đường đến Athens đều được bảo vệ tốt, như bọn ta đã hứa. Các á thần hoặc sẽ phải mạo hiểm qua eo biển, điều này bất khả thi, hoặc dong buồm qua toàn bộ Pelopnese, hầu như không an toàn hơn. Trong bất cứ trường hợp nào, không có vẻ chúng sẽ sống sót đủ lâu để thực hiện sự lựa chọn đó. Một khi chúng đến Ithaca, chúng ta sẽ biết. Chúng ta sẽ ngăn chúng tại đây và Gaia sẽ thấy chúng ta giá trị như thế nào. Người có thể mang tin nhắn đó trở lại Athens.”

Trái tim Jason đâm thùm thụp vào xương ức. Cậu chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì như vỏ của trái đất mà Antinous đã triệu hồi để tiêu diệt Eurymachus. Cậu không muốn phát hiện ra quyền năng đó hiệu quả với á thần.

Antinous nghe có vẻ cũng tự tin rằng hấn có thể phát hiện ra Argo II, phép thuật của Hazel dường như đang giấu con tàu đến lúc này, nhưng chẳng có gì nói được nó sẽ kéo dài bao lâu.

Jason đã biết họ đến vì cái gì. Mục tiêu của họ là Athens. Tuyến đường an toàn hơn, hay ít nhất không phải tuyến đường bất khả thi, là hướng theo bờ biển đông. Hôm nay là hai mươi tháng Bảy. Họ chỉ còn mười hai ngày trước khi Gaia lên kế hoạch thức dậy, vào mùng một tháng Tám, Lễ hội Hi Vọng cổ đại.

Jason và bạn cậu cần phải rời đi trong khi họ có cơ hội.

Nhưng điều gì đó làm phiền cậu – một cảm giác linh cảm ớn lạnh, như thể cậu chưa nghe tin tức tệ nhất.

Eurymachus đã đề cập đến Delphi. Jason đã có một hi vọng bí mật đến thăm chỗ của Nhà tiên tri của Apollo cổ đại, có lẽ có vài hiểu biết về tương lai của cậu, nhưng nếu nơi đó đã bị tàn phá bởi quái vật...

Cậu đặt đĩa thức ăn nguội lạnh của mình qua một bên. “Nghe như mọi thứ đã được kiểm soát. Vì lợi ích của người, Antinous, ta hi vọng thế. Những á thần này tháo vát. Chúng đóng Cửa Tử. Chúng ta sẽ không muốn chúng lên khỏi các người, có lẽ có được sự giúp đỡ từ Delphi.”

Antinous cười. “Không có nguy cơ đó. Delphi không còn dưới quyền kiểm soát của Apollo nữa.”

“Ta... ta hiểu. Và nếu các á thần dong buồm theo đường dài hướng về Pelopnese?”

“Người lo quá nhiều. Cuộc hành trình đó không bao giờ an toàn đối với các á thần, và nó quá xa. Hơn nữa, Victory^[1] đang không kiểm chế được ở Olympia. Chừng nào còn như vậy, các á thần không có cách nào thắng cuộc chiến này.”

[1] Nữ thần chiến thắng của La Mã, tương đương với Nike của Hy Lạp

Jason không hiểu điều đó có nghĩa là gì, nhưng cậu gật đầu. “Rất tốt. Ta sẽ báo cáo đủ cho vua Porphyrion. Cảm ơn vì, ờ, bữa ăn.”

Bên kia vòi phun nước, Michael Varus gọi, “Đợi đã.”

Jason giữ lại một lời nguyên. Cậu đã cố gắng lờ đi viên pháp quan chết, nhưng giờ Varus bước tới, được vây quanh bởi một luồng hào quang trắng mờ, đôi mắt sâu hoắm của hấn như hổ sục. Bên người hấn treo một thanh kiếm bằng vàng Imperial.

“Người phải ở lại,” Varus nói.

Antinous bắn cho con ma một cái nhìn căm ghét. “Gì đây, anh bạn? Nếu Iros muốn đi, để hắn đi. Hắn ta có mùi kinh tởm!”

Những con ma khác cười lo lắng. Bên kia sân, Piper bắn cho Jason một cái nhìn lo lắng. Hơi xa một tí, Annabeth tình cờ giấu một con dao khắc từ cái đĩa thức ăn gần nhất.

Varus ngừng bàn tay trên quả táo trên chuôi kiếm thanh kiếm của hắn. Mặc dù cái nóng, áo giáp ngực của hắn được đánh bóng với băng. “Ta bị mất đội quân của mình hai lần ở Alaska – một lần khi còn sống, một lần khi đã chết bởi một kẻ Hy Lạp tên là Percy Jackson. Ta vẫn đến đây để đáp lại lời kêu gọi của Gaia. Người biết tại sao không?”

Jason nuốt khan. “Sự bướng bỉnh?”

“Đây là một nơi của lòng ham muốn,” Varus nói. “Tất cả chúng ta bị kéo tới đây, được duy trì không chỉ bởi quyền năng của Gaia mà còn bởi mong ước mạnh nhất của chúng ta. Sự hám ăn của Eurymachus. Sự độc ác của Antinous.”

“Người nịnh bợ ta,” con ma cà rồng gầm gừ.

“Lòng căm thù của Hasdrubal,” Varus tiếp tục.

“Sự cay đắng của Hippias. Tham vọng của ta. Và người, Iros. Điều gì đã lôi kéo người tới đây? Mong muốn nhất của một tên ăn mày là gì? Có lẽ một mái nhà?”

Một tiếng ừ ừ không thoải mái bắt đầu trong đầu Jason – cùng cảm giác cậu có được khi một cơn bão điện từ khổng lồ sắp xảy ra.

“Ta nên đi,” cậu nói. “Các tin nhắn để mang đi.”

Michael Varus rút kiếm ra. “Cha ta là Janus, vị thần hai mặt. Ta quen với việc nhìn qua những lớp mặt nạ và sự dối trá. Người có biết, Iros, tại sao bọn ta rất chắc chắn bọn á thần sẽ không vượt qua vùng đất của bọn ta không bị phát hiện?”

Jason âm thầm bỏ qua tiết mục những lời nguyên Latin của cậu. Cậu cố gắng tính toán cậu sẽ mất bao lâu để thoát khỏi tình trạng khẩn cấp đốt và bắn pháo hiệu. Hi vọng cậu có thể có đủ thời gian cho các cô gái tìm thấy chỗ ẩn náu trước khi đám người chết này làm thịt cậu.

Cậu quay sang Antinous. “Xem này, người đang quản lý chỗ này hay không? Có lẽ người nên khóa mồm tên La Mã của người.”

Con ma cà rồng hít thở sâu. Mũi tên kêu lạch cạch trên cổ hắn. “À, nhưng điều này có lẽ vui đấy. Tiếp tục, Varus.”

Viên pháp quan chết giờ kiếm lên. “Bọn ta muốn bộc lộ mình. Chúng cho chúng ta thấy chúng ta thực sự là ai. Ai đó phải đến vì người, Jason Grace.”

Phía sau Varus, đám đông tách ra. Một bóng ma phụ nữ tiến chậm về phía trước, và Jason cảm giác như xương cậu biến thành bụi.

“Con yêu,” người mẹ ma của cậu nói. “Con đã về nhà.”

2. Chương 03 - 04

Chương 3. Jason

BẰNG CÁCH NÀO ĐÓ CẬU BIẾT BÀ ẤY. Cậu nhận ra bộ váy của bà – một bộ váy có hoa văn xanh lá-và-đỏ bao quanh, giống như áo ngoài của một cây thông Giáng Sinh. Cậu nhận ra những cái vòng nhựa

nhiều màu trên hai cổ tay bà đã ấn chặt vào lưng cậu khi bà ôm tạm biệt cậu ở Nhà Sói. Cậu nhận ra mái tóc bà, một vầng hào quang của những lọn tóc xoắn nhuộm vàng hoe và hương chanh cùng bình phun của bà.

Đôi mắt bà màu xanh lam như của Jason, nhưng chúng lóe lên với những tia đứt gãy, như thể bà vừa trở về từ một boong-ke sau một cuộc chiến tranh hạt nhân – khao khát tìm kiếm tin tức gia đình trong một thế giới thay đổi.

“Con yêu.” Bà giờ hai tay ra.

Jason nhìn xa xăm. Những con ma và ma cà rồng không còn quan trọng.

Màn Sương cải trang của cậu đã bốc cháy. Cậu đứng thẳng trở lại. Những khớp xương của cậu không còn đau nữa. Cây gậy của cậu biến trở lại thành một thanh kiếm bằng vàng Imperial.

Cảm giác thiêu đốt không ngừng lại. Cậu cảm thấy như thể các lớp của cuộc đời cậu đang bị thiêu cháy – những tháng cậu ở Trại Con Lai, những năm cậu ở Trại Jupiter, sự huấn luyện của cậu với nữ thần sói Lupa. Cậu lại là một đứa trẻ hai tuổi sợ hãi và tổn thương. Thậm chí vết sẹo trên môi cậu, từ việc cậu cố gắng ăn một cái dấp ghim khi chỉ là một đứa bé mới biết đi, đau nhói giống như một vết thương mới.

“Mẹ?” cậu kiềm chế.

“Đúng, con yêu.” Hình ảnh bà lập lờ. “Đến đây, ôm ta.”

“Người... người không có thật.”

“Dĩ nhiên bà ấy là thật.” Tiếng nói của Varus vang lên từ xa. “Người đã nghĩ Gaia sẽ để một linh hồn quan trọng như thế này héo hon ở Âm phủ à? Bà ta là mẹ người, Beryl Grace, ngôi sao truyền hình, tình yêu của vua Olympus, người vứt bỏ bà không chỉ một mà những hai lần, ở cả hai mặt Hy Lạp và La Mã của ông ta. Bà ta xứng đáng được công bằng nhiều như bất cứ ai trong bọn ta.”

Trái tim Jason lưỡng lự. Những người cầu hôn vây quanh cậu, xem xét.

Mình là thú tiêu khiển của chúng, Jason nhận ra. Những con ma có lẽ nhận thấy điều này còn thậm chí còn buồn cười hơn hai tên ăn mày chiến đấu đến chết.

Giọng của Piper cắt ngang tiếng ù ù trong đầu cậu. “Jason, nhìn tó.”

Cô đứng cách xa khoảng sáu mét, giữ cái bình gốm hai quai của cô. Nụ cười của cô biến mất. Ánh nhìn của cô mãnh liệt và quyền uy – không thể lờ được như cọng lông chim xanh trên tóc cô. “Đó không phải mẹ cậu. Giọng của bà ấy đang thực hiện một loại ma thuật nào đó với cậu – giống như giọng nói mê hoặc, nhưng nguy hiểm hơn. Cậu không thể cảm nhận nó à?”

“Cô ấy đúng.” Annabeth trèo lên cái bàn gần nhất. Cô đá một cái đĩa qua bên, làm giật mình một tá những người cầu hôn. “Jason, đó chỉ là dư ảnh của mẹ cậu, có lẽ giống như một ara[1], hoặc...”

[1] Là những linh hồn phụ nữ bị nguyên; nhăn nhoeo với đôi cánh như cánh dơi, móng vuốt bằng đồng và đôi mắt sáng đỏ; con gái của Nyx (bóng đêm).

“Một dư ảnh!” Con ma của mẹ cậu khóc nức nở. “Đúng, nhìn xem những gì ta đã bị mất đi. Đó là lỗi của Jupiter. Ông ta bỏ rơi chúng ta. Ông ta sẽ không giúp ta! Ta không muốn bỏ con lại Sonoma, con yêu, nhưng Juno và Jupiter không cho ta sự lựa chọn. Họ sẽ không cho phép chúng ta ở cùng nhau. Tại sao giờ phải chiến đấu vì họ? Hãy gia nhập những người cầu hôn này. Chỉ huy chúng. Chúng ta có thể lại trở thành một gia đình!”

Jason cảm thấy hàng trăm con mắt nhìn cậu.

Đây là câu chuyện của cuộc đời mình, cậu nghĩ cay đắng. Mọi người luôn luôn nhìn cậu, mong chờ cậu dẫn đường. Từ khoảnh khắc cậu đến Trại Jupiter, những á thần La Mã đã đối xử với cậu như một hoàng tử đang được chờ đợi. Mặc dù những mong muốn của cậu là thay đổi vận mệnh của mình – tham gia đội quân tệ nhất, cố gắng thay đổi truyền thống của trại, nhận những nhiệm vụ ít hấp dẫn nhất và trở thành bạn của những đứa trẻ ít nổi tiếng nhất – dù sao thì cậu đã trở thành pháp quan. Là con trai của Jupiter, tương lai của cậu đã được bảo đảm.

Cậu nhớ những gì Hercules đã nói với cậu ở eo biển Gibraltar: Không dễ dàng để trở thành một đứa con trai của Zeus. Quá nhiều áp lực. Cuối cùng, nó có thể làm một người nổ tung.

Giờ Jason ở đây, bị kéo căng như dây cung.

“Mẹ đã rời bỏ con,” cậu nói với mẹ mình. “Đó không phải là Jupiter hay Juno. Đó là mẹ.”

Beryl Grace bước tới trước. Những tia lo lắng trong mắt bà, vết thương kín trên miệng bà nhắc Jason nhớ đến chị gái cậu, Thalia.

“Con yêu, ta đã nói với con ta sẽ trở lại. Đó là những lời cuối cùng của ta với con. Con không nhớ à?”

Jason rùng mình. Ở trong đồng đồ nát của Nhà Sói mẹ cậu đã ôm cậu lần cuối cùng. Bà mỉm cười, nhưng đôi mắt bà đầy nước mắt.

Sẽ ổn thôi, bà hứa. Nhưng thậm chí là một đứa nhỏ như Jason cũng biết nó không ổn. Đợi ở đây. Ta sẽ trở về vì con, con yêu. Ta sẽ gặp con sớm thôi.

Bà đã không trở về. Thay vào đó, Jason đã lang thang quanh đồng đồ nát, khóc và cô độc, gọi mẹ và Thalia – đến khi những con sói đến tìm cậu.

Sự thất hứa của mẹ cậu nằm ở sâu tận đáy lòng cậu. Cậu đã xây dựng toàn bộ cuộc đời cậu xung quanh sự tức giận của những lời nói của bà, giống như hạt sạn ở giữa một viên ngọc trai.

Mọi người nói dối. Những lời hứa bị phá bỏ.

Đó là lý do tại sao, nó càng làm cậu tức giận, cậu càng tuân thủ luật. Cậu giữ những lời hứa của mình. Cậu không bao giờ muốn bỏ rơi bất cứ ai theo cách cậu đã bị bỏ rơi và lừa dối.

Bây giờ mẹ cậu trở về, xóa đi niềm tin của Jason về bà – rằng bà đã rời bỏ cậu mãi mãi.

Ở bên kia bàn, Antinous nâng ly của hắn lên. “Vây rất vui khi gặp người, con trai của Jupiter. Hãy nghe lời mẹ người. Người có rất nhiều điều trách móc các vị thần. Tại sao không gia nhập với bọn ta? Ta thu nhận hai nữ hầu này là bạn của người? Chúng ta sẽ để dành chúng. Người muốn có mẹ người vẫn còn ở trên đời chứ? Chúng ta có thể làm điều đó. Người muốn trở thành một vị vua...”

“Không.” Đầu óc Jason quay cuồng. “Không, ta không thuộc về các người.”

Michael Varus nhìn chằm chằm cậu với đôi mắt lạnh. “Người chắc chứ, người bạn pháp quan đồng liêu của ta? Thậm chí nếu người đánh bại những người khổng lồ và Gaia, người sẽ trở về nhà giống như Odysseus đã làm chứ? Đây là nhà người bây giờ? Với những Hy Lạp? Với người La Mã? Sẽ không ai chấp nhận người. Và, nếu người trở về, ai nói với người người sẽ không tìm thấy những đồng đồ nát như thế này?”

Jason nhìn lướt qua sân trong cung điện. Không có những ban công và cột chống hào huyền, chẳng có gì ngoài một đồng gạch vụn trên một đỉnh đồi cằn cỗi. Chỉ cái vòi phun nước có vẻ thật, phun cát lên như một sự nhắc nhở quyền năng vô hạn của Gaia.

“Người đã là một sĩ quan quân đoàn,” cậu nói với Varus. “Một người lãnh đạo của La Mã.”

“Người cũng vậy,” Varus nói. “Lòng trung thành thay đổi.”

“Người nghĩ ta thuộc về đám đông này?” Jason hỏi. “Một đám người chết thua cuộc đợi một sự bố thí miễn phí từ Gaia, rên rỉ rằng thế giới nợ bọn chúng thứ gì đó?”

Quanh sân, những con ma và ma cà rồng giơ chân lên và lời vũ khí ra.

“Coi chừng!” Piper hét vào đám đông. “Mỗi một người trong cung điện này là kẻ thù của các người. Từng người sẽ đâm vào lưng người với cơ hội đầu tiên!”

Vài tuần qua, giọng nói mê hoặc của Piper đã trở nên rất mạnh. Cô nói sự thật, và đám đông tin cô. Chúng lần lượt nhìn sang bên cạnh, tay siết chặt chuỗi kiếm.

Mẹ của Jason bước về phía cậu. “Con yêu, hãy biết điều. Từ bỏ cuộc tìm kiếm của con. Tàu Argo II của con không thể nào đi đến Athens được. Thậm chí nếu nó đến được, còn có rắc rối với Athena Parthenos.”

Một cơn rừng mình lướt qua cậu. “Ý mẹ là gì?”

“Đừng giả vờ không biết, con yêu. Gaia biết bạn con Reyna cùng Nico con trai của Hades và thần rừng Hedge. Để giết chúng, Mẹ Đất đã gửi đến đứa con nguy hiểm nhất của bà – tên thợ săn chưa bao giờ nghỉ ngơi. Nhưng con không phải chết.”

Những con ma cà rồng và ma lại gần – hai trăm trong bọn chúng đối mặt với Jason trong trạng thái đề phòng, như thể cậu chuẩn bị dẫn dắt chúng vào một bài quốc ca.

Kể đi săn không bao giờ nghỉ ngơi.

Jason không biết đó là ai, nhưng cậu phải cảnh báo Reyna và Nico.

Điều này có nghĩa là cậu phải sống sót rời khỏi đây.

Cậu nhìn Annabeth và Piper. Cả hai đứng lên sẵn sàng, chờ ám hiệu của cậu.

Cậu ép bản thân mình nhìn vào mắt mẹ cậu. Bà trông giống như người phụ nữ đã bỏ rơi cậu ở khu rừng Sonoma mười bốn năm trước. Nhưng Jason không còn là một đứa trẻ tập đi nữa. Cậu là một cựu chiến binh, một á thần người đối mặt với cái chết không biết bao nhiêu lần.

Và những gì cậu thấy không phải là mẹ cậu – ít nhất, không phải những gì mẹ cậu nên là – quan tâm, yêu thương, bảo vệ quên mình.

Một dư ảnh, Annabeth đã gọi bà như thế.

Michael Varus đã nói với cậu những linh hồn ở đây được duy trì bằng mong muốn mãnh liệt nhất của chúng. Linh hồn của Beryl Grace thực tỏa sáng với sự cần thiết. Đôi mắt bà đòi hỏi sự chú ý của Jason. Đôi tay bà vươn ra, tuyệt vọng chiếm hữu cậu.

“Mẹ muốn gì?” Cậu hỏi. “Điều gì đã đưa mẹ đến đây?”

“Ta muốn sống!” bà khóc. “Tuổi trẻ! Sắc đẹp! Cha của con đã có thể biến ta thành bất tử. Ông ta có thể mang ta lên Olympus, nhưng ông ta đã bỏ rơi ta. Con có thể làm mọi việc đúng đắn trở lại, Jason. Con là chiến binh đáng tự hào của ta!”

Hương chanh trên người bà trở nên cay xè, như thể bà đang bắt đầu bốc cháy.

Jason nhớ điều gì đó Thalia đã nói với cậu. Mẹ của họ đã ngày càng trở nên bất ổn, đến khi nổi tuyệt vọng của bà làm bà phát điên. Bà đã chết trong một tai nạn ô tô, kết quả của việc bà lái xe trong khi say xỉn.

Rượu vang trong dạ dày cậu khuấy động. Cậu quyết định rằng nếu cậu sống sót qua ngày này cậu sẽ không bao giờ uống đồ uống có cồn một lần nữa.

“Người là một kẻ cuồng loạn,” cậu quyết định, từ đó đến với cậu từ những bài học của cậu ở Trại Jupiter rất lâu trước đây. “Một linh hồn mất trí. Đó là những gì người còn lại.”

“Ta là tất cả những gì còn lại,” Beryl Grace đồng ý. Hình ảnh bà lập lờ qua một quang phổ màu sắc. “Ôm ta, con trai. Ta là tất cả những gì con còn lại.”

Kí ức về Gió Nam nói trong đầu cậu: Người không thể lựa chọn nguồn gốc. Nhưng người có thể chọn sự kế thừa của mình.

Jason cảm thấy như mình đang được lắp ráp lại, từng lớp một. Nhịp tim cậu ổn định. Sự lạnh lẽo rời bỏ bộ xương cậu. Da cậu ấm lên dưới ánh nắng buổi chiều.

“Không,” cậu sâu thẳm. Cậu liếc Annabeth và Piper. “Lòng trung thành của ta chưa hề thay đổi. Chỉ là gia đình của ta đã mở rộng. Ta là đứa con của Hy Lạp và La Mã.” Cậu nhìn lại mẹ cậu lần cuối. “Ta không phải là con của người.”

Cậu làm biểu tượng tránh quỷ dữ cổ đại - ba ngón tay đẩy ra từ trái tim - và bóng ma của Beryl Grace biến mất với một tiếng rít nhỏ, giống như một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Con ma cà rồng Antinous đẩy cái ly của hắn qua bên. Hắn nghiêng cứu Jason với một cái nhìn của một sự lười biếng phần nộ. “Ồ, vậy,” hắn nói, “ta cho là chúng ta sẽ giết người.”

Mọi hướng quanh Jason, kẻ thù đến gần.

Chương 4. Jason

TRẬN CHIẾN ĐANG DIỄN RA TUYỆT VỜI – đến khi cậu bị đâm.

Jason chém thanh kiếm của cậu theo một đường hình cung rộng, làm bốc hơi những kẻ cầu hôn gần nhất, sau đó cậu nhảy lên bàn và phóng lên ngay trên đầu Antinous. Giữa không trung cậu biến lưỡi dao của cậu dài ra thành một ngọn lao – một trò bịp cậu chưa từng thử với thanh kiếm này – nhưng bằng cách nào đó cậu biết nó sẽ có hiệu quả.

Cậu hạ cánh trên đôi chân mình nắm một ngọn lao dài mét tám. Khi Antinous quay sang đối mặt với cậu, Jason đẩy thanh vàng Imperial đâm thẳng ngực con ma cà rồng.

Antinous nhìn xuống nghi ngờ. “Người...”

“Hãy vui vẻ tại Cánh đồng Trừng phạt.” Jason rút ngọn lao của cậu ra và Antinous sụp đổ thành bùn.

Jason tiếp tục chiến đấu, xoay ngọn lao của cậu – cắt qua những con ma, hạ gục những con ma cà rồng xuống chân chúng.

Bên kia sân, Annabeth cũng chiến đấu như một con quỷ. Thanh kiếm xương-drakon của cô chém xuống bất kì kẻ cầu hôn nào ngu ngốc đối mặt với cô.

Bên kia vòi phun nước, Piper cũng lôi thanh kiếm của mình ra – một lưỡi dao đồng lờ mờ chồm rặng cửa cô đã lấy từ Zethes, Boread[1]. Cô đâm và né với tay phải, đôi khi ném cà chua từ cái sừng sung túc bên trái cô, trong khi hét lên với những kẻ cầu hôn, “Tự cứu mình đi! Ta rất nguy hiểm!”

[1] Boread gồm Zethes và Calais là con trai của thần Gió Bắc.

Điều có chắc hẳn chính xác là điều chúng muốn nghe, bởi vì kẻ thù của cô cứ bỏ chạy, chỉ đứng sững lại bối rối vài mét dưới đồi, sau đó chúng ồ ạt trở lại cuộc chiến.

Kẻ bạo chúa Hy Lạp Hippias đột ngột tấn công Piper, dao găm của hắn giơ lên, nhưng Piper làm nổ tung điểm đen trên ngực hắn với một cái lọ nung dễ thương. Hắn ta đổ sụp xuống vòi phun nước và la hét khi tan ra.

Một mũi tên bay vèo qua mặt Jason. Cậu làm nổ tung nó bên cạnh với một cơn gió mạnh, sau đó cắt xuyên qua một nhóm những con ma cà rồng cầm kiếm và chú ý thấy một tá những tên cầu hôn nhóm lại cạnh vòi phun nước để tấn công Annabeth. Cậu giơ cây lao của mình lên trời. Một tia chớp bật ra từ đầu và thổi tung những con ma thành i-on, để lại một cái hố bốc khói nơi đã từng là vòi phun cát.

Vài tháng qua, Jason đã chiến đấu rất nhiều trận chiến, nhưng cậu đã quên mất điều gì giống như cảm thấy tốt trong chiến đấu. Dĩ nhiên cậu vẫn sợ, nhưng một sức nặng khổng lồ đã được nâng lên khỏi đôi vai cậu. Từ lần đầu tiên thức giấc ở Arizona với trí nhớ bị xóa, Jason cảm thấy toàn bộ. Cậu biết cậu là ai. Cậu đã chọn gia đình của mình, và không có gì phải làm với Beryl Grace hay thậm chí Jupiter. Gia đình cậu gồm tất cả các á thần những người chiến đấu bên cạnh cậu, La Mã và Hy Lạp, những người bạn mới và cũ. Cậu sẽ không để bất cứ ai làm tan vỡ gia đình của cậu.

Cậu triệu hồi những cơn gió và ném ba con ma cà rồng ra khỏi sườn đồi giống như những con búp bê giấy rách. Cậu xiên đến một phần tư, sau đó biến cây lao của mình rút lại thành một thanh kiếm và ném đến một nhóm linh hồn khác.

Nhanh chóng không còn kẻ thù nào đối mặt với cậu. Những con ma còn lại bắt đầu tự lủi đi. Annabeth chém Hasdrubal người Carthage, và Jason mắc phải lỗi lầm khi bọc kiếm lại.

Cơn đau nhói lên dưới lưng cậu – buốt nhói và lạnh đến nỗi cậu nghĩ Khione nữ thần tuyết đã chạm vào cậu.

Bên tai cậu, Michael Varus gầm lên, “Sinh ra là một người La Mã, chết là một người La Mã.”

Đầu nhọn của một thanh kiếm vàng nhô ra trước áo sơ mi của cậu, chỉ dưới xương sườn.

Jason quỳ xuống. Tiếng la hét của Piper nghe có vẻ cách xa vài ki-lô-mét. Cậu cảm thấy như cậu chìm trong nước biển – cơ thể không trọng lượng của cậu, đầu cậu lắc lư.

Piper xông về phía cậu. Cậu nhìn với cảm xúc bị tách rời khi thanh kiếm của cô vụt qua đầu cậu và cắt qua bộ giáp của Varus với một tiếng kim loại ka-chunk.

Một cơn ớn lạnh tách mái tóc cậu từ phía sau. Bùn bắn động lại quanh cậu, một cái mũ quân đội trông rỗng lặn qua những tảng đá. Tên á thần xấu xa đã biến mất – nhưng hân vẫn để lại một dấu vết cuối cùng.

“Jason!” Piper tóm hai vai cậu khi cậu bắt đầu ngã sang một bên. Cậu thở hổn hển khi cô kéo thanh kiếm ra khỏi lưng cậu. Sau đó cô hạ cậu nằm xuống mặt đất, đỡ đầu cậu trên một tảng đá.

Annabeth chạy về phía họ. Cô có một vết cắt kinh khủng trên cổ.

“Thánh thần.” Annabeth nhìn chăm chăm vết thương ở bụng Jason. “Ồi, thánh thần.”

“Cảm ơn,” Jason rên rỉ. “Tớ đã sợ nó có lẽ tồi tệ.”

Tay chân cậu bắt đầu ngứa ran khi cơ thể cậu rơi vào khủng hoảng, dồn tất cả máu lên ngực cậu. Vết thương không sâu, điều này làm cậu ngạc nhiên, nhưng áo sơ mi của cậu bị thấm đỏ. Vết thương đang bốc cháy. Cậu rất chắc chắn những vết thương do kiếm không bốc khói.

“Cậu sẽ ổn thôi.” Piper nói như một mệnh lệnh. Tiếng của cô làm ổn định hơi thở của cậu. “Annabeth, bánh thánh!”

Annabeth động đậy. “Đúng. Đúng, tớ có đây.” Cô xé cái túi nhỏ tiếp tế của mình và mở ra một mẫu thức ăn thần thánh.

“Chúng ta phải ngăn máu chảy.” Piper dùng con dao găm của cô để cắt vải từ dưới bộ váy của mình. Cô xé miếng vải thành dải băng.

Jason lơ mơ tự hỏi làm sao cô biết quá nhiều cách sơ cứu. Cô băng vết thương trên lưng và bụng cậu trong khi Annabeth nhét những mẫu bánh thánh vào miệng cậu.

Ngón tay Annabeth run run. Sau tất cả những gì cô đã trải qua, Jason nhận thấy thật ngỡ ngàng rằng giờ cô đang kinh hãi trong khi Piper cư xử quá bình tĩnh. Sau đó nó lóe lên trong cậu – Annabeth có thể lo sợ cho cậu. Piper không thể. Cô đã hoàn toàn tập trung vào việc cố gắng cứu cậu.

Annabeth dứt cho cậu một mẫu nữa. “Jason, tớ... tớ rất tiếc. Về mẹ cậu. Nhưng cách cậu giải quyết nó... điều đó rất dũng cảm.”

Jason cố gắng không nhắm mắt. Mỗi lần cậu làm thế, cậu thấy linh hồn mẹ mình đang tan ra.

“Đó không phải bà,” Jason đáp. “Ít nhất, không phải phần của bà tớ có thể cứu được. Không có lựa chọn nào khác.”

Annabeth hít một hơi run rẩy. “Có lẽ không có lựa chọn đúng khác, nhưng... một người bạn của tớ, Luke. Mẹ anh ấy... vấn đề tương tự. Anh ấy đã không xử lý nó tốt như thế.”

Giọng cô vỡ òa. Jason không biết nhiều về quá khứ của Annabeth, nhưng Piper nhìn qua lo lắng.

“Tớ đã băng bó nhiều nhất tớ có thể,” cô nói. “Máu vẫn thấm qua. Và khói. Tớ không hiểu điều đó.”

“Vàng Imperial,” Annabeth nói, giọng cô run run. “Nó gây tử vong cho các á thần. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi...”

“Cậu ấy sẽ ổn,” Piper khẳng định. “Chúng ta cần đưa cậu ấy trở về tàu.”

“Tớ không cảm thấy tệ như thế,” Jason nói. Và điều đó đúng. Bánh thánh đã tẩy rửa đầu óc cậu. Hơi ẩm đã thấm trở lại tay chân cậu. “Có lẽ tớ có thể bay...”

Jason ngồi dậy. Tầm nhìn của cậu chuyển sang một màu xanh nhạt nhợt. “Hoặc có lẽ không...”

Piper tóm được vai cậu khi cậu lật sang một bên. “Này, Tóe Lửa. Chúng ta cần liên lạc với Argo II, nhận giúp đỡ.”

“Cậu chưa gọi tớ là Tóe Lửa trong một thời gian dài.”

Piper hôn lên trán cậu. “Ồ bên tớ và tớ sẽ sỉ nhục cậu tất cả những gì cậu muốn.”

Annabeth lướt qua khu tàn tích. Lốp ma thuật nguy trang đã mờ dần, chỉ để lại những bức tường đổ nát và những cái hố đào. “Chúng ta có thể dùng lửa khẩn cấp, nhưng...”

“Không,” Jason nói. “Leo sẽ thổi bay đỉnh đồi với lửa Hy Lạp. Có lẽ nếu các cậu giúp tớ, tớ có thể đi...”

“Hoàn toàn không,” Piper phản đối. “Sẽ mất nhiều thời gian.” Cô lục lọi cái túi nhỏ bên thắt lưng mình và lôi ra một cái gương nhỏ. “Annabeth, chị biết mã Morse chứ?”

“Dĩ nhiên.”

“Leo cũng vậy.” Piper trao cho cô cái gương. “Cậu ấy sẽ quan sát từ con tàu. Hãy đi đến đỉnh...”

“Và nháy cậu ta!” Mặt Annabeth đỏ ửng. “Điều đó có thể sai lầm. Nhưng, đúng, ý kiến hay.”

Cô chạy đến rìa của đám tàn tích.

Piper lôi ra một chai rượu tiên và cho Jason một ngụm. “Cầm lấy. Cậu sẽ không chết bởi một vết thương xuyên cơ thể ngu ngốc.”

Jason cố nỡ một nụ cười yếu ớt. “Ít nhất lần này không phải là một vết thương ở đầu. Tớ có ý thức về toàn bộ cuộc chiến.”

“Cậu đã đánh bại, hình như, hai trăm kẻ thù,” Piper nói. “Cậu thật ngạc nhiên đáng sợ.”

“Các cậu đã giúp đỡ.”

“Có lẽ, nhưng... Đây, ở lại với tớ.”

Đầu Jason bắt đầu gục xuống. Những vết nứt trên đá trở nên nổi bật hơn.

“Hơi choáng,” cậu lẩm bẩm.

“Thêm rượu tiên,” Piper ra lệnh. “Đây. Ngon chứ?”

“Ừ. Ừ, ổn.”

Thực tế rượu tiên có vị giống như mùn cửa lỏng, nhưng Jason giữ điều đó cho mình. Kể từ khi ở Nhà của Hades lúc cậu từ chức pháp quan của cậu, bánh thánh và rượu tiên không có vị như thức ăn ưa thích của cậu từ Trại Jupiter. Nó như thể kí ức về nhà cũ của cậu không có khả năng chữa lành cho cậu nữa.

Sinh ra là một người La Mã, chết là một người La Mã, Michael Varus đã nói.

Cậu nhìn làn khói cuộn lên từ mớ bông băng của mình. Cậu có những thứ tồi tệ để lo lắng hơn là việc mất máu. Annabeth đã đứng về vàng Imperial. Thứ đó gây tử vong cho các á thần cũng như quái vật. Vết thương từ lưỡi dao của Varus làm rất tốt để ăn mòn nỗ lực sống của Jason.

Cậu đã từng thấy một á thần chết như thế một lần trước đó. Nó không nhanh hay đẹp dẽ gì.

Mình không thể chết, cậu nói với bản thân. Những người bạn của mình đang dựa vào mình.

Những từ của Antinous văng vẳng trong tai cậu – về những người khổng lồ ở Athens, chuyến đi bất khả thi Argo II đối mặt, người thợ săn bí ẩn Gaia đã cử đến để chặn Athena Parthenos.

“Reyna, Nico và Huấn luyện viên Hedge,” cậu nói. “Họ đang gặp nguy hiểm. Chúng ta cần cảnh báo họ.”

“Chúng ta sẽ chăm sóc nó khi chúng ta trở lại tàu,” Piper hứa. “Công việc của cậu bây giờ là thư giãn.” Giọng của cô nhẹ và tự tin, nhưng đôi mắt cô đầy nước mắt. “Ngoài ra, ba người đó là một nhóm không dễ bị đánh bại. Họ sẽ ổn thôi.”

Jason hi vọng cô đúng. Reyna đã liều lĩnh quá nhiều để giúp họ. Huấn luyện viên Hedge thỉnh thoảng phiền phức, nhưng ông là một người bảo vệ trung thành cho cả nhóm. Và Nico... Jason cảm thấy đặc biệt lo lắng về cậu.

Piper vuốt ngón tay cô lên vết sẹo trên môi cậu. “Một khi trận chiến kết thúc... mọi thứ sẽ tốt với Nico. Cậu đã làm những gì cậu có thể, trở thành một người bạn với cậu ấy.”

Jason không chắc phải nói gì. Cậu chưa hề kể cho Piper nghe bất cứ điều gì về những cuộc trò chuyện của cậu với Nico. Cậu đã giữ bí mật của di Angelo.

Piper dường như vẫn cảm nhận được điều gì sai. Là một đứa con gái của Aphrodite, có lẽ cô có thể nói được khi ai đó đang đấu tranh với một cơn đau tim. Mặc dù, cô không ép buộc Jason nói về điều đó.

Một cơn đau khác làm cậu nhăn mặt.

“Hãy tập trung vào giọng của tớ.” Piper hôn trán cậu. “Hãy suy nghĩ về điều gì đó tốt. Bánh sinh nhật trong công viên ở Rome...”

“Điều đó thật đẹp.”

“Mùa đông năm ngoái,” cô gợi ý. “Cuộc chiến bánh s’mores[2] ở lửa trại.”

“Tớ hoàn toàn thắng cậu.”

“Cậu có những viên kẹo dẻo trên tóc vài ngày!”

“Tớ không có.”

[2] Một loại bánh gồm sô-cô-la và kẹo dẻo nướng kẹp trong bánh quy.

Đầu óc Jason trôi dạt trở về những khoảng thời gian tốt hơn.

Cậu chỉ muốn ở đó – nói chuyện với Piper, nắm tay cô, không lo lắng về những người khổng lồ hay Gaia hay người mẹ điên của cậu.

Cậu biết họ nên trở lại tàu. Cậu đang trong tình trạng xấu. Họ có thông tin họ cần. Nhưng khi cậu nằm đó trên những tảng đá mát mẻ, Jason cảm thấy một cảm giác bất an. Câu chuyện về những người cầu hôn và Nữ hoàng Penelope... những suy nghĩ của cậu về gia đình... những giấc mơ gần đây của cậu. Tất cả những điều đó cứ bay vòng vòng trong đầu cậu. Có điều gì đó hơn nữa ở với nơi này – điều gì đó cậu đã bỏ qua.

Annabeth khập khiễng trở lại từ đỉnh đồi.

“Cậu bị thương à?” Jason hỏi cô.

Annabeth liếc nhìn mắt cá mình. “Không sao. Chỉ là chỗ nứt cũ từ những cái hang ở La Mã. Thỉnh thoảng khi tớ căng thẳng... Điều đó không quan trọng. Tớ đã ra hiệu cho Leo. Frank sẽ thay đổi hình dáng, bay tới đây và mang cậu về tàu. Tớ cần làm một cái cán để giữ cậu thăng bằng.”

Jason có một hình ảnh kinh khủng về bản thân mình trên một cái vồng, đu đưa giữa những móng vuốt của Frank đại bàng khổng lồ, nhưng cậu quyết định nó sẽ tốt hơn là chết.

Annabeth bắt đầu làm việc. Cô thu thập những mảnh vụn để lại phía sau bởi những người cầu hôn – một thắt lưng da, một cái áo choàng rách, dây xăng-đan, một cái chăn màu đỏ và vài trục giáo gãy. Hai tay cô múa lượn giữa đồng vật liệu – xé, dệt, cột, bện.

“Cậu đang làm điều đó như thế nào?” Jason hỏi trong ngạc nhiên.

“Học được trong suốt cuộc tìm kiếm ở Rome.” Annabeth tập trung vào công việc của mình. “Tớ chưa từng có lý do để thử dệt trước đây, nhưng nó thuận tiện cho những thứ nhất định, như là tránh khỏi lũ nhện...”

Cô cột sợi dây da cuối cùng và của cậu đây – một cái cán đủ rộng cho Jason, với những cán giáo là cán cầm tay và dây đai an toàn ở giữa.

Piper huyết sáo tán dương. “Lần tới em cần một bộ váy thay thế, em sẽ đến gặp chị.”

“Im miệng, McLean,” Annabeth nói, nhưng đôi mắt cô lóe lên sự hài lòng. “Giờ, cùng buộc chặt cậu ta...”

“Chờ đã,” Jason nói.

Trái tim cậu đập thành thịch. Xem Annabeth dẹt cái giường tạm, Jason đã nhớ câu chuyện của Penelope – làm sao bà giữ được suốt hai mươi năm, đợi chồng Odysseus trở về.

“Một cái giường,” Jason nói. “Có một cái giường đặc biệt trong cung điện này.”

Piper trông lo lắng. “Jason, cậu đã mất quá nhiều máu.”

“Tớ không bị ảo giác,” cậu khẳng định. “Cái giường hôn nhân rất linh thiêng. Nếu có bất cứ nơi nào cậu có thể nói chuyện với Juno...” Cậu hít một hơi thở sâu và gọi, “Juno!”

Im lặng.

Có lẽ Piper đúng. Cậu đang nghĩ không rõ ràng.

Sau đó, khoảng hai mươi mét ở xa, nền đá nứt ra. Những cành cây xuyên qua mặt đất, lớn nhanh chóng đến khi đầy đủ kích thước của một cây ô-liu tỏa bóng cả sân. Ở dưới tán lá xanh xám một người phụ nữ tóc đen trong bộ váy trắng đứng đó, một cái áo choàng da báo xếp trên vai bà. Cây quyền trượng của bà được đặt lên đầu một bông hoa sen trắng. Biểu hiện của bà lạnh lùng và vương giả.

“Những anh hùng của ta,” nữ thần nói.

“Hera,” Piper nói.

“Juno,” Jason sửa.

“Bất kể gì,” Annabeth cầu nhàu. “Bà đang làm gì ở đây, Bệ hạ Bò[3]?”

[3] Nguyên văn Your Bovine Majesty, đúng ra là Your Majesty có nghĩa là Bệ hạ, nhưng Annabeth thêm Bovine (bò) là con vật thiêng của Hera để mỉa mai nữ thần.

Đôi mắt Juno lóe lên nguy hiểm.

“Annabeth Chase. Quyến rũ như mọi khi.”

“Đúng, ồ,” Annabeth nói. “Tôi chỉ vừa trở về từ Tartarus, vì thế hành vi của tôi hơi tồi, đặc biệt đối với những nữ thần đã xóa sạch trí nhớ của bạn trai tôi, làm cậu ấy biến mất hàng tháng trời và sau đó...”

“Thành thật, con gái. Chúng ta sẽ xào lại chuyện này một lần nữa à?”

“Bà không phải đang chịu đựng bởi sự rối loạn chia tách-tính cách à?” Annabeth hỏi. “Ý tôi là... nhiều hơn bình thường?”

“Chao ôi,” Jason giảng hòa. Cậu có rất nhiều lý do để ghét Juno, nhưng họ có những vấn đề khác cần giải quyết. “Juno, chúng tôi cần sự giúp đỡ của bà. Chúng tôi...” Jason cô gắng ngồi dậy và ngay lập tức hối hận. Ruột cậu có cảm giác như chúng được xoắn lại trên một cái nĩa spaghetti khổng lồ.

Piper giữ cậu khỏi té. “Trước tiên,” cô nói. “Jason bị thương. Hãy chữa cho cậu ấy!”

Nữ thần nhú mày. Hình dáng của bà tỏa sáng không ổn định.

“Một số thứ thậm chí các vị thần không thể chữa lành,” bà nói. “Vết thương này chạm đến linh hồn của người cũng như cơ thể người. Người phải chiến đấu với nó, Jason Grace... người phải sống sót.”

“Đúng, cảm ơn,” cậu nói, miệng cậu khô khốc. “Tôi đang cố.”

“Ý bà là gì, vết thương chạm vào linh hồn của cậu ấy?” Piper hỏi. “Tại sao bà không thể...”

“Các anh hùng của ta, thời gian chúng ta ở cùng nhau không dài,” Juno nói. “Ta biết ơn các người đã gọi ta. Ta đã trải qua những tuần ở trong trạng thái đau đớn và bối rối... bản thể Hy Lạp và La Mã của ta tự chiến đấu với nhau. Tôi tệ hơn, ta đã bị ép tránh mặt Jupiter, người tìm kiếm ta trong sự phẫn nộ lạc đường của ông ấy, tin rằng ta gây nên trận chiến này với Gaia.”

“Gee,” Annabeth nói, “tại sao ông ấy nghĩ vậy?”

Juno ném cho cô một cái nhìn bực mình. “May mắn, nơi này thiêng liêng đối với ta. Bằng việc loại bỏ những con ma đó, các người đã làm sạch nó và cho ta một chút thời gian rõ ràng. Ta sẽ có thể nói chuyện với các người – chỉ là ngắn gọn.”

“Tại sao nó thiêng liêng...?” Đôi mắt Piper mở to. “Ồ. Cái giường hôn nhân!”

“Giường hôn nhân?” Annabeth hỏi. “Chị không thấy bất kì...”

“Cái giường của Penelope và Odysseus,” Piper giải thích. “Một trong những cột giường là một cây ô-liu sống, vì vậy nó không bao giờ bị di chuyển.”

“Quả thực.” Juno vuốt bàn tay theo thân cây ô-liu. “Một cái giường hôn nhân không thể di chuyển. Thật là một biểu tượng tuyệt đẹp! Giống như Penelope, người vợ chung thủy nhất, đứng trên đất của nàng ta, chống đỡ một trăm kẻ cầu hôn ngạo mạn hàng năm trời bởi vì nàng biết chồng mình sẽ trở về. Odysseus và Penelope – mẫu mực của một cuộc hôn nhân hoàn hảo!”

Mặc dù trong tình trạng mê mụ của mình, Jason hoàn toàn chắc cậu nhớ những câu chuyện về Odysseus yêu những người phụ nữ khác trong suốt những chuyến đi của ông, nhưng cậu quyết định không nói ra.

“Ít nhất, bà có thể khuyên chúng tôi?” cậu hỏi. “Nói chúng tôi phải làm gì?”

“Dương buổi qua Peloponnese,” nữ thần nói. “Như nghi ngờ của người, đó là tuyến đường có thể duy nhất. Trên đường đi, hãy tìm nữ thần của chiến thắng ở Olympia. Bà ta đang mất kiểm soát. Trừ khi các người có thể đánh bại bà ta, mối bất hòa giữa Hy Lạp và La Mã có thể không bao giờ được hòa giải.”

“Ý bà là Nike?” Annabeth hỏi. “Bà ấy bị mất kiểm soát như thế nào?”

Sấm âm vang trên đầu, ngọn đồi rung chuyển.

“Giải thích sẽ mất nhiều thời gian,” Juno đáp. “Ta phải bay trước khi Jupiter tìm thấy ta. Một khi ta rời đi, ta sẽ không thể giúp các người lần nữa.”

Jason giữ lại sự vụn vặt: Bà giúp chúng tôi lần đầu tiên khi nào?

“Chúng tôi nên biết gì khác?” cậu hỏi.

“Như các người đã nghe, những người khổng lồ đã tụ tập ở Athens. Một vài vị thần sẽ có thể giúp đỡ các người trên chuyến hành trình, nhưng ta không phải là vị thần Olympus duy nhất không được ưa thích bởi Jupiter. Cặp sinh đôi cũng gánh chịu sự phẫn nộ của ông ấy.”

“Artemis và Apollo?” Piper hỏi. “Tại sao?”

Hình ảnh của Juno bắt đầu mờ dần. “Nếu các người đến hòn đảo Delos, chúng có thể được chuẩn bị để giúp các người. Chúng đủ tuyệt vọng để thử bất cứ điều gì để làm nên thay đổi. Hãy đi bây giờ. Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại ở Athens, nếu các người thành công. Nếu các người không...”

Nữ thần biến mất, hoặc có lẽ đơn giản là thị lực của Jason trở nên yếu. Đau đớn chạy trong người cậu. Đầu cậu nằm dài ra. Cậu thấy một con đại bàng khổng lồ bay vòng vòng trên đầu. Sau đó bầu trời xanh chuyển đen, và Jason không còn trông thấy gì cả.

3. Chương 05 - 06

Chương 5. Reyna

LAO XUỐNG - ĐÁNH BOM MỘT NGỌN NÚI LỬA không có trong xô danh sách của Reyna.

Khung cảnh đầu tiên cô nhìn thấy của miền nam nước Ý là từ một trăm năm mươi mét trên không trung. Về hướng tây, dọc theo đường lưỡi liềm của vịnh Naples, ánh đèn của những thành phố đang ngủ lấp lánh

trong trước bình minh u ám. Ba trăm mét phía dưới cô, một miệng núi lửa rộng một phẩy năm ki-lô-mét há miệng trên đỉnh núi, đám hơi trắng bốc lên từ trung tâm.

Sự mất phương hướng của Reyna mất một lát để lắng xuống. Việc di chuyển bóng tối làm cô lảo đảo và nôn mửa, như thể cô bị kéo ra từ nước lạnh của phòng tắm nước lạnh sang phòng tắm hơi ở phòng tắm La Mã.

Sau đó cô nhận ra cô đang lơ lửng giữa không trung. Trọng lượng trở lại, và cô bắt đầu rơi.

“Nico!” cô hét lên.

“Sáo của thần Pan!” Gleeson Hedge nguyên rủa.

“Whaaaaa!” Nico vụt đi, suýt nữa trượt khỏi nắm tay của Reyna. Cô giữ chặt và tóm cổ áo của Huấn luyện viên Hedge khi ông bắt đầu đổ nhào. Nếu họ chia ra bây giờ, họ sẽ chết.

Họ lao thẳng xuống núi lửa bởi vì món hành lý lớn nhất của họ - bức tượng Athena Parthenos cao mười hai mét – trượt theo sau họ, buộc vào bộ yên trên lưng Nico như một cái dù không mấy hiệu quả.

“Vesuvius ở phía dưới chúng ta!” Reyna hét lên trong gió. “Nico, dịch chuyển[1] chúng ta ra khỏi đây!”

[1] Nguyên văn teleport có nghĩa là dịch chuyển qua không gian hay khoảng cách ngay lập tức.

Đôi mắt cậu hoang dại và không tập trung. Mái tóc đen mềm của cậu đập vào mặt cậu như một con quạ bị bắn khỏi bầu trời. “Em... em không thể! Không có sức!”

Huấn luyện viên Hedge kêu be be. “Tin vào[2], nhóc! Dê không thể bay! Kéo chúng ta ra khỏi đây hoặc chúng ta sẽ bị dẹp dẹp thành một Athena Parthenos trứng trắng!”

[2] Nguyên văn news flash, một thông tin quan trọng được phát sóng riêng thường làm gián đoạn những chương trình khác.

Reyna cố gắng suy nghĩ. Cô có thể chấp nhận cái chết nếu cô phải chết, nhưng nếu Athena Parthenos bị tiêu hủy cuộc tìm kiếm của họ sẽ thất bại. Reyna không thể chấp nhận điều đó.

“Nico, di chuyển bóng tối,” cô ra lệnh. “Chị sẽ cho em mượn sức mạnh của chị.”

Cậu nhìn cô ngây người. “Làm sao...”

“Làm đi!”

Cô nắm chặt tay cậu. Biểu tượng đuốc-và-lửa của Bellona trên cánh tay cô trở nên nóng đau đớn, như thể là nó đang thiêu đốt da cô lần đầu tiên.

Nico thở hổn hển. Màu sắc trở lại trên gương mặt cậu. Chỉ trước khi họ chạm phải hơi nóng của núi lửa, họ trôi vào bóng đêm.

Không khí trở nên lạnh lẽo. Tiếng gió được thay thế bởi một hỗn hợp những giọng thì thầm bằng hàng ngàn thứ tiếng. Bên trong cơ thể Reyna cảm giác như một chiếc thuyền buồm khổng lồ - những giọt xi-rô lạnh chảy trên đá bào – món yêu thích của cô từ thời thơ ấu ở Viejo San Juan.

Cô tự hỏi tại sao ký ức đó xuất hiện lúc này, khi cô đang trên bờ vực của cái chết. Sau đó tầm nhìn của cô rõ ràng. Hai chân cô đặt lên đất rắn.

Bầu trời phương đông đã bắt đầu sáng lên. Trong một khoảnh khắc Reyna nghĩ là cô đã trở lại Rome Mới. Những cột Doric xếp thành một cánh cổng với kích thước của một viên kim cương bóng chày. Trước mặt cô, một thần đồng ánh bằng đồng đứng giữa một vòi phun nước trùng được trang trí với gạch khảm.

Hoa tử vi và hoa hồng nở rộ ở khu vườn bên cạnh. Những cây cọ và thông vươn lên bầu trời. Những lối đi rải đá cuội dẫn đến cái sân theo vài hướng – những con đường thẳng, song song theo cấu trúc xây dựng La Mã, những tảng đá hiện nhà thấp với những cột trụ mái vòm.

Reyna quay lại. Phía sau cô, bức tượng Athena Parthenos đứng thẳng và nguyên vẹn, nổi trội trong sân như một món đồ trang trí cho bãi cỏ quá khổ lồ bịch. Vị thần đồng ánh nhỏ trong vòi phun nước với hai tay giơ lên, đối mặt với Athena, vì vậy ông ta trông có vẻ co rúm lại vì sợ hãi người mới đến.

Trên đường chân trời, núi Vesuvius hiện lơ mờ - một cái bóng tối, cong cong bây giờ cách xa khoảng vài ki-lô-mét. Những cột khói dày cuộn lên từ đỉnh núi.

“Chúng ta đang ở Pompeii,” Reyna nhận ra.

“Ồ, không tốt,” Nico nói, và cậu ngay lập tức đổ sụp xuống.

“Ôi!” Huấn luyện viên Hedge tóm được cậu trước khi cậu đập xuống mặt đất. Thần rùng dờ cậu dựa vào chân của Athena và gỡ bộ yên cương buộc cậu với bức tượng.

Đầu gối Reyna khụy xuống. Cô đã chờ vài phản ứng dữ dội; nó xảy ra mỗi khi cô chia sẻ sức mạnh của mình. Nhưng cô không lường trước được Nico di Angelo đau đớn đến vậy. Cô ngồi xuống một cách nặng nề, cố gắng để tỉnh táo.

Những vị thần của La Mã. Nếu đây chỉ là một phần của nỗi đau đớn của Nico... làm sao cậu ấy có thể gánh vác được?

Cô cố gắng điều hòa hơi thở trong khi Huấn luyện viên Hedge lục lọi trong những món đồ cắm trại của mình. Xung quanh đôi giày của Nico, những tảng đá nứt ra. Bóng tối dường như lan tỏa nhanh hơn giống như một khẩu súng ngắn đầy mực phát nổ, như là cơ thể Nico đang cố gắng trục xuất tất cả những bóng ma cậu vừa đi qua.

Ngày hôm qua còn tồi tệ hơn: toàn bộ một cánh đồng những bộ xương khô khốc mọc lên từ mặt đất. Reyna không nghi ngờ điều đó sẽ lại xảy ra.

“Uống một chút đi.” Cô đưa cho cậu một bi-đong nước kì lân – bột sừng kì lân trộn với nước thánh từ sông Tiểu Tiber. Họ đã thấy nó hiệu nghiệm với Nico hơn rượu tiên, giúp tẩy rửa sự mệt mỏi và bóng tối khỏi cơ thể của cậu mà ít nguy hiểm hơn việc tự bốc cháy.

Nico nuốt xuống. Cậu vẫn trông rất tồi tệ. Da cậu xanh xao. Hai má cậu hóp xuống. Treo bên hông cậu, cây quyền trượng của Dioclethian tỏa ánh sáng màu tím giận dữ, giống như một vết thâm tím phóng xạ.

Cậu nghiên cứu Reyna. “Chị đã làm như thế nào... sự dâng trào năng lượng đó?”

Reyna nhìn sang cánh tay mình. Vết xăm vẫn còn bỏng rát như sáp nóng: biểu tượng của Bellona, SPQR, với bốn gạch cho bốn năm phục vụ. “Chị không thích nói về điều đó,” cô nói, “nhưng đó là sức mạnh từ mẹ chị. Chị có thể truyền sức mạnh cho người khác.”

Huấn luyện viên Hedge ngược nhìn khỏi cái ba lô của mình. “Thật chứ? Tại sao cô chưa bao giờ treo ta lên, cô gái La Mã? Ta muốn siêu-cơ bắp!”

Reyna cau mày. “Nó không hoạt động như thế, Huấn luyện viên. Tôi chỉ có thể làm việc đó trong những tình huống sinh tử, và sẽ hữu ích hơn trong một nhóm đông. Khi tôi chỉ huy quân đội, tôi có thể chia sẻ bất cứ thứ gì tôi có – sức mạnh, cam đảm, sức chịu đựng – được nhân lên với số lượng áp lực của tôi.”

Nico cong mày. “Có ích cho một pháp quan La Mã.”

Reyna không trả lời. Cô không thích nói về sức mạnh của mình chính vì lý do này. Cô không muốn những á thần dưới sự chỉ huy của cô nghĩ rằng cô đang điều khiển họ, hoặc rằng cô trở thành một người chỉ huy bởi cô có vài phép thuật đặc biệt. Cô chỉ có thể chia sẻ năng lực cô đã có, và cô không thể giúp bất cứ ai không xứng đáng trở thành một anh hùng.

Huấn luyện viên Hedge cầu nhàu. “Quá tệ. Siêu-cơ bắp sẽ rất tuyệt.” Ông trở lại sắp xếp cái ba lô của mình, hình như nó có một nguồn cung cấp không đáy những đồ dùng nấu ăn, thiết bị bảo hộ, và những dụng cụ thể thao linh tinh.

Nico hóp một ngụm nước kì lân nữa. Đôi mắt cậu trĩu xuống kiệt sức, nhưng Reyna có thể nói cậu đang cố gắng để tỉnh táo.

“Giờ chị lưỡng lự,” cậu nhận thấy. “Khi chị dùng sức mạnh của chị... chị có nhận được thứ như, ừm, phản hồi từ em?”

“Nó không phải là ngoại cảm,” cô đáp. “Nó thậm chí không phải là một liên kết tương giao. Chỉ là... một đợt sóng kiệt sức tạm thời. Những xúc cảm ban đầu. Sự đau đớn của em ảnh hưởng đến chị. Chị nhận lấy một ít gánh nặng của em.”

Biểu hiện của Nico trở nên cảnh giác.

Cậu xoay chiếc nhẫn bạc hình đầu lâu trên ngón tay cậu, cùng với cách Reyna làm với chiếc nhẫn bạc của cô khi cô đang suy nghĩ. Việc chia sẻ một thói quen với con trai của Hades làm cô lo lắng.

Cô cảm thấy đau đớn hơn từ Nico bởi sự kết nối nhanh chóng của họ hơn là sự đau đớn cô nhận được từ toàn bộ quân đoàn của mình trong suốt trận chiến chống lại người khổng lồ Polybotes. Nó làm cô kiệt quệ hơn cả lần cuối cùng cô dùng sức mạnh của mình, để cứu con pegasus Scipio của cô trong suốt chuyến hành trình qua Đại Tây Dương.

Cô cố gắng loại bỏ ký ức đó. Người bạn có cánh dưng cảm của cô chết vì chất độc, miệng nó nằm trong lòng cô, nhìn cô một cách tin tưởng khi cô gỡ con dao găm của mình lên và kết thúc sự đau đớn của nó... Ôi các vị thần, không. Cô không thể day đi day lại điều đó hoặc nó sẽ làm cô tan nát.

Nhưng nỗi đau cô cảm nhận từ Nico sâu sắc hơn nhiều.

“Em nên nghỉ ngơi,” cô bảo cậu. “Sau hai cú nhảy, mặc dù với một chút ít giúp đỡ... em may mắn khi vẫn còn sống. Chúng ta sẽ cần em sẵn sàng lần nữa trước khi màn đêm buông xuống.”

Cô cảm thấy tồi tệ khi yêu cầu cậu làm những việc quá bất khả thi. Không may, cô đã có rất nhiều sự tập luyện đẩy các á thần ra ngoài giới hạn của họ.

Nico nghiêng chặt quai hàm và gật đầu. “Giờ thì chúng ta bị dính lại chỗ này.” Cậu liếc qua đồng hồ cát. “Nhưng Pompeii là nơi cuối cùng em chọn để hạ cánh. Nơi này đầy rẫy những vong hồn[3].”

“Vượn cáo[4]?” Huấn luyện viên Hedge có vẻ đang làm cái gì đó như lưới từ dây điều, một cái vọt quần vọt và một con dao săn bắt. “Ý cậu là những con vật ồn ào xù lông dễ thương...”

[3] Nguyên văn lemures.

[4] Nguyên văn lemurs.

“Không.” Nico có vẻ bức mình, giống như cậu đã nghe câu hỏi đó rất nhiều lần. “Những hồn ma lang thang. Những con ma không thân thiện. Tất cả các thành phố La Mã đều có chúng, nhưng ở Pompeii...”

“Toàn bộ thành phố đã bị xóa sổ,” Reyna nhớ lại. “Vào năm 79 Trước Công Nguyên, Vesuvius đã phun trào và vùi lấp thị trấn trong tro tàn.”

Nico gật đầu. “Một thảm kịch như thế tạo nên rất nhiều linh hồn giận dữ.”

Huấn luyện viên Hedge nhìn về ngọn núi lửa đằng xa. “Nó đang bốc khói. Đó có phải dấu hiệu xấu không?”

“Tôi... tôi không chắc.” Nico chọc vào một cái lỗ trên đầu gối của chiếc quần jeans đen của cậu. “Những thần núi, các ourae, có thể cảm nhận những đứa con của Hades. Có thể đó là lý do chúng ta bị kéo khỏi đường đi. Linh hồn của Vesuvius có lẽ đã cố giết chúng ta. Nhưng em nghi ngờ ngọn núi có thể làm hại chúng ta từ khoảng xa như này. Việc thực hiện một vụ phun trào hoàn toàn sẽ mất rất lâu. Mối đe dọa ngay giờ là tất cả những gì quanh chúng ta.”

Gáy của Reyna ngứa ran.

Cô đã lớn lên quen thuộc với những Thần giữ nhà, những linh hồn thân thiện tại Trại Jupiter, nhưng mặc dù chúng làm cô cảm thấy lo lắng. Chúng không hiểu về không gian cá nhân. Thỉnh thoảng chúng đi xuyên qua cô, để cô lại với cảm giác chóng mặt. Việc ở lại Pompeii làm Reyna có cùng cảm giác, như là toàn bộ thành phố là một con ma to lớn đã nuốt trọn cô.

Cô không thể nói với những người bạn của mình cô sợ những con ma nhiều như thế nào, hay tại sao cô sợ chúng. Toàn bộ lý do cô và chị gái cô đã phải bỏ chạy khỏi San Juan những năm trước đó... bí mật đó phải được giữ đến chết.

“Em có thể giữ chúng không đến gần được không?” cô hỏi.

Nico lật ngược lòng bàn tay. “Em vừa gửi tin nhắn: Tránh xa. Nhưng khi em ngủ nó sẽ không hiệu quả lắm.”

Huấn luyện viên Hedge vỗ nhẹ cái vợt-quần-vợt-dao tạm thời của mình. “Đừng lo, nhóc. Ta sẽ lập một vành đai với chuông báo động và cạm bẫy. Hơn nữa, ta sẽ trông nom cậu mọi lúc với gậy bóng chày của mình.”

Điều đó có vẻ như không trấn an Nico, nhưng đôi mắt cậu đã nhắm một nửa. “Được rồi. Nhưng... nhẹ nhàng một chút. Chúng ta không muốn một Albania khác.”

“Không,” Reyna đồng ý.

Kinh nghiệm di chuyển bóng tối đầu tiên cùng nhau của họ vào hai ngày trước đã là một sự thất bại hoàn toàn, có thể là phần đáng hổ thẹn nhất trong sự nghiệp lâu dài của Reyna. Có lẽ một ngày nào đó, nếu họ sống sót, họ sẽ nhìn lại nó và cười, nhưng không phải bây giờ. Ba người bọn họ đã đồng ý không bao giờ nói về nó. Điều gì đã xảy ra ở Albania sẽ ở lại Albania.

Huấn luyện viên Hedge nhìn có vẻ tổn thương. “Tốt, sao cũng được. Nghỉ ngơi đi, nhóc. Chúng ta để cậu phục hồi.”

“Được rồi,” Nico dịu lại. “Có lẽ một chút...” Cậu cố gắng cởi chiếc áo khoác phi công^[5] của mình ra và xếp nó thành một cái gối trước khi cậu đổ nhào xuống và bắt đầu ngủ.

[5] Nguyên văn aviator jacket.

Reyna ngạc nhiên bởi cậu bé trông thanh thản làm sao. Những lo lắng biến mất. Gương mặt cậu biến thành thiên thần một cách kì lạ... giống như họ của cậu, di Angelo. Cô gần như có thể tin rằng cậu chỉ là một cậu bé mười bốn tuổi, không phải là con trai của Hades người đã bị kéo ra khỏi khoảng thời gian những năm 1940 và buộc phải chịu đựng nhiều bi kịch và nguy hiểm hơn hầu hết các á thần phải chịu trong một cuộc đời.

Khi Nico đến Trại Jupiter, Reyna không tin tưởng cậu. Cô cảm thấy chẳng có gì với câu chuyện của cậu hơn là một đại sứ của cha cậu, Pluto. Bây giờ, đương nhiên, cô biết sự thật. Cậu là một á thần Hy Lạp – người đầu tiên sống trong ký ức, có lẽ là người đầu tiên từng, qua lại giữa hai trại La Mã và Hy Lạp mà không nói cho trại nào biết sự tồn tại của trại kia.

Lạ thay, điều đó làm Reyna tin tưởng Nico hơn.

Chắc chắn, cậu không phải là một người La Mã. Cậu chưa bao giờ đi săn với Lupa hoặc chịu đựng sự huấn luyện tàn bạo của quân đoàn. Nhưng Nico đã chứng minh bản thân ở những khía cạnh khác. Cậu đã giữ bí mật của hai trại vì những lý do tốt nhất, bởi vì cậu sợ một cuộc chiến. Cậu đã cô độc lao xuống Tartarus, tình nguyện, đi tìm Cửa Tử. Cậu đã bị những tên khổng lồ bắt giữ và giam cầm. Cậu đã chỉ huy thủy thủ tàu Argo II đi qua Nhà của Hades... và giờ đây đã chấp nhận một cuộc tìm kiếm kinh khủng khác: liềm linh để mang bức tượng Athena Parthenos trở về Trại Con Lai.

Tiến độ của cuộc hành trình chậm đến bực mình. Họ chỉ có thể di chuyển bóng tối vài trăm ki-lô-mét mỗi đêm, nghỉ ngơi trong ngày để Nico phục hồi, nhưng mặc dù điều đó đòi hỏi nhiều khả năng chịu đựng từ Nico hơn Reyna cho là có thể.

Cậu mang quá nhiều nỗi buồn và cô đơn, rất nhiều nỗi buồn khổ. Cậu vẫn đặt nhiệm vụ của mình lên hàng đầu. Cậu thật kiên trì. Reyna tôn trọng điều đó. Cô hiểu điều đó.

Cô chưa bao giờ là một người nhạy cảm, nhưng cô có một mong muốn kì lạ nhất là choàng cái áo choàng của cô lên hai vai Nico và giấu cậu trong đó. Cô tự thâm quở trách bản thân mình. Cậu ấy là một người bạn, không phải là em trai của cô. Cậu sẽ không đánh giá cao hành động đó.

“Này.” Huấn luyện viên Hedge làm gián đoạn những suy nghĩ của cô. “Cô cũng cần ngủ. Ta sẽ canh gác ca đầu và nấu một ít thức ăn. Những con ma đó sẽ không quá nguy hiểm bây giờ bởi vì mặt trời đang lên.”

Reyna không nhận ra ánh sáng đang trở nên như thế nào. Những đám mây hồng và ngọc lam đan xen phía chân trời phương đông. Thần đồng ánh nhỏ ném một cái bóng qua vòi phun nước khô.

“Tôi đã đọc về nơi này,” Reyna nhận ra. “Nó là một trong những biệt thự được bảo quản tốt nhất ở Pompeii. Họ gọi nó là Nhà của Thần Đồng Áng.”

Gleeson nhìn chằm chằm bức tượng chán ghét. “Đúng, chà, hôm nay nó là Nhà của Thần Rừng.”

Reyna cố nở một nụ cười. Cô đang bắt đầu coi trọng những điểm khác nhau giữ thần rừng và thần đồng áng. Nếu cô từng ngủ cạnh một thần đồng áng trong lúc làm nhiệm vụ, cô sẽ thức dậy với đồ đạc bị đánh cắp, một đôi ria mép được vẽ trên mặt cô và gã thần đồng áng đã đi xa. Huấn luyện viên Hedge thì khác – hầu như tốt khác, mặc dù ông có một mối ám ảnh không tốt cho sức khỏe với nghệ thuật chiến tranh và gây bóng chày.

“Được rồi,” cô đồng ý. “Ông gác ca đầu. Tôi sẽ để Aurum và Argentum làm nhiệm vụ canh gác với ông.”

Hedge trông như ông muốn phản kháng, nhưng Reyna huyết sáo mạnh. Hai con chó săn kim loại hiện ra từ đồng đồ nát, chạy về phía cô theo hai hướng khác nhau. Mặc dù sau rất nhiều năm, Reyna không biết chúng đến từ đâu hay chúng đi đâu khi cô giải tán chúng, nhưng gặp chúng làm tinh thần cô nâng lên.

Hedge thông giọng. “Cô chắc chúng không phải là Dalmatian[6]? Chúng trông như Dalmatian.”

[6] Giống chó lông trắng đốm đen.

“Chúng là chó săn, Huấn luyện viên.” Reyna không biết tại sao Hedge sợ Dalmatian như vậy, nhưng giờ cô quá mệt mỏi để hỏi.

“Aurum, Argentum, canh gác cho bọn ta khi ta ngủ. Hãy vâng lời Gleeson Hedge.”

Hai con chó đi vòng trong sân, giữ khoảng cách với bức tượng Athena Parthenos, tỏ ra thù hận với mọi thứ La Mã.

Bản thân Reyna đã quen với việc đó, và cô khá chắc bức tượng không đánh giá cao việc được chuyển tới giữa một thành phố La Mã cổ đại.

Cô nằm xuống và kéo chiếc áo choàng tím qua người. Những ngón tay cô nắm chặt cái túi nhỏ trên thắt lưng của cô, nơi cô giữ đồng tiền bạc Annabeth đã đưa cho cô trước khi họ tách ra ở Epirus.

Nó là một dấu hiệu mà mọi việc có thể thay đổi, Annabeth đã nói với cô. Dấu hiệu của Athena giờ là của cậu. Có lẽ đồng tiền sẽ mang lại may mắn cho cậu.

Reyna không chắc liệu may mắn đó sẽ tốt hay xấu.

Cô nhìn lại thần đồng áng bằng đồng co rúm lại lần cuối trước bình minh và bức tượng Athena Parthenos. Sau đó nhắm mắt và chìm vào trong những giấc mơ.

Chương 6. Reyna

HẦU NHƯ MỌI LÚC, Reyna có thể kiểm soát những cơn ác mộng của mình. Cô đã tập luyện đầu óc của mình để bắt đầu mọi giấc mơ tại nơi yêu thích của cô – Vườn của Bacchus trên ngọn đồi cao nhất ở Rome Mới. Cô cảm thấy an toàn và yên bình ở đó. Khi những cảnh mộng xâm chiếm giấc ngủ của cô – như chúng luôn làm với các á thần – cô có thể ngăn chặn chúng bằng cách tưởng tượng chúng là hình ảnh phản chiếu từ vòi phun nước của khu vườn. Điều này cho phép cô ngủ yên tĩnh và tránh việc thức dậy vào sáng hôm sau với mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, tối nay cô không may mắn vậy.

Giấc mơ bắt đầu rất tốt. Cô đứng trong vườn vào một buổi chiều ấm áp, những chùm cây nặng trĩu với những chùm hoa kim ngân nở rộ. Giữa vòi phun nước, bức tượng nhỏ của Bacchus phun nước vào bồn.

Những mái vòm vàng và mái ngói đỏ của Rome Mới trải dài phía dưới cô. Nửa dặm về phía tây mọc thêm những thành trì của Trại Jupiter. Ngoài kia, dòng sông Tiểu Tiber uốn lượn hiền hòa quanh thung lũng, chảy theo rìa đồi Berkeley, mờ sương và lấp lánh ánh vàng dưới ánh sáng mùa hè.

Reyna cầm một ly sô-cô-la nóng, thức uống ưa thích của cô.

Cô thở hắt ra hài lòng. Nơi này xứng đáng được bảo vệ - cho bản thân cô, cho những người bạn của cô, cho tất cả các á thần. Bốn năm của cô ở Trại Jupiter không mấy dễ dàng, nhưng đó là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời của Reyna.

Chân trời đột ngột đen kịt. Reyna nghĩ có lẽ là một cơn bão. Sau đó cô nhận ra một đợt sóng dòng đất mùn đen đang cuộn lên đồi, lộn lớp da của mặt đất ra ngoài, không để lại thứ gì phía sau.

Reyna khiếp sợ khi nhìn thấy dòng đất vươn tới rìa thung lũng. Thần Terminus duy trì một hàng rào ma thuật quanh trại, nhưng nó chỉ làm chậm lại sự tàn phá trong một khoảnh khắc. Ánh sáng tím phun lên như thủy tinh vỡ, và dòng đất tràn ra, cắt nhỏ cây cối, phá hủy những con đường, xóa sạch Tiểu Tiber khỏi bản đồ.

Nó chỉ là một cảnh mộng, Reyna nghĩ. Mình có thể kiểm soát nó.

Cô cố gắng thay đổi giấc mơ. Cô tưởng tượng rằng sự phá hủy chỉ là một hình ảnh phản chiếu của vòi phun nước, một hình ảnh video vô hại, nhưng cơn ác mộng tiếp tục với phạm vi đầy đủ sống động hơn.

Mặt đất nuốt Cánh đồng của Mars, làm tắc nghẽn mọi tuyến phòng thủ và hào của trò chơi chiến tranh. Cổng nước của thành phố đổ sụp như một khối hộp đồ chơi của trẻ em xếp thành hàng. Trại Jupiter cũng sụp đổ - những đài quan sát đổ ầm xuống, những bức tường và trại lính rã ra. Những tiếng kêu la của các á thần chìm trong im lặng, và mặt đất di chuyển.

Một tiếng nấc trong cổ họng Reyna. Những ngôi mộ và đài tưởng niệm tỏa sáng trên Đồi Đèn thờ vỡ vụn. Đại hý trường và trường đua ngựa bị quét sạch. Dòng đất mùn vươn tới đường biên Pomerian và gặm gừ thẳng vào thành phố. Các gia đình chạy ra nơi công cộng. Trẻ em khóc thét trong kinh hoàng.

Viện Nguyên Lão nổ tung. Những biệt thự và khu vườn biến mất như mặt đất đang được cày xới. Dòng đất vươn lên trên đồi về phía Khu Vườn của Bacchus - dư ảnh cuối cùng về thế giới của Reyna.

Người không bảo vệ bọn chúng, Reyna Ramírez Arellano. Một giọng phụ nữ phát ra từ bóng tối. Trại của người sẽ bị hủy diệt. Cuộc tìm kiếm của người là một việc bất khả thi. Thợ săn của ta sẽ đến vì người.

Reyna lao vút ra khỏi rào chắn khu vườn. Cô chạy đến vòi phun nước của Bacchus và nắm chặt vành bồn, nhìn vào mặt nước tuyệt vọng. Cô muốn cơn ác mộng này trở thành một ảo ảnh vô hại.

ẦM.

Bồn nước vỡ làm hai, bị tách ra bởi một mũi tên có kích thước của một cái cào. Reyna phần nộ nhìn phần lông-quạ, mũi tên sơn đỏ, vàng và đen như một con rắn san hô, đầu sắt Stygian đâm vào bụng cô.

Cô tìm kiếm qua đôi mắt mờ đi vì đau. Ở rìa khu vườn, một bóng đen tiến lại gần - bóng của một người đàn ông với đôi mắt sáng lên như một cái đèn pha thu nhỏ, làm Reyna lóa mắt. Cô nghe tiếng cọ xát của sắt với da thuộc khi hắn ta kéo một mũi tên khác ra từ ống tên của hắn.

Sau đó giấc mơ của cô thay đổi.

Khu vườn và tên thợ săn biến mất, cùng với mũi tên trên bụng Reyna.

Cô thấy mình trong một vườn nho bỏ hoang. Trải dài trước mặt cô, những cánh đồng nho chết treo thành hàng trên những lưới gỗ, giống như những bộ xương xấu thu nhỏ. Phía xa cuối cánh đồng là một ngôi nhà gỗ tuyết tùng với một cổng vòm bao xung quanh. Ngoài ra, đất liền đổ ra biển.

Reyna nhận ra nơi này: nhà máy rượu Goldsith ở phía bắc bờ biển Long Island. Những tổ trình sát của cô đã đóng quân ở đó như một căn cứ trước cho một cuộc tấn công của quân đoàn vào Trại Con Lai.

Cô đã ra lệnh cho bộ phận chính của quân đoàn ở lại Manhattan đến khi cô ra lệnh khác, nhưng rõ ràng Octavian đã không nghe lệnh của cô.

Toàn bộ Quân đoàn Mười Hai đã cắm trại ở hầu hết các cánh đồng phía bắc. Họ đào xới với sự chính xác quân sự thông thường của mình - những hào sâu ba mét và đắp những bức tường đất xung quanh, một đài quan sát trên mỗi góc được trang bị máy ném đá. Bên trong, lều được sắp xếp theo hàng trắng và đỏ ngăn nắp. Cờ của năm đội quân phấp phới trong gió.

Cảnh tượng của quân đoàn lờ ra nên nâng tinh thần của Reyna lên. Đó chỉ là một nhóm nhỏ, gần hai trăm á thần, nhưng họ được huấn luyện và tổ chức tốt. Nếu Julius Caesar hồi sinh, ông sẽ không lo lắng gì công nhận nhóm người của Reyna là những chiến binh xứng đáng của La Mã.

Nhưng họ không có việc gì phải ở quá gần Trại Con Lai. Sự không phục tùng của Octavian làm Reyna siết chặt hai bàn tay. Cậu ta có ý định khiêu khích người Hy Lạp, hi vọng có đánh nhau.

Cảnh mộng giấc mơ của cô hướng về ngọn đuốc một nhà dân, nơi Octavian ngồi trên một cái ghế mạ vàng trông đáng ngờ như một cái ngai vàng. Cùng với chiếc áo thượng nghị sĩ viền tím, huy hiệu sĩ quan và con dao tiên tri của cậu ta, cậu giờ nhận một vinh dự mới: một miếng vải trắng phủ trên đầu cậu, chứng minh cậu ta là Đức Giáo Hoàng, thầy tế lễ cho các vị thần.

Reyna muốn bóp cổ cậu ta. Không á thần nào sống trong ký ức đã từng nhận tước hiệu Đức Giáo Hoàng. Bằng việc làm đó, Octavian đã nâng mình lên gần như đến cấp độ của hoàng đế.

Bên phải cậu ta, những báo cáo và bản đồ được trải ra trên một cái bàn thấp. Bên trái cậu ta, một bàn thờ cẩm thạch chất đồng trái cây và vàng tế lễ, không nghi ngờ gì là dành cho các vị thần. Nhưng với Reyna nó trông như một bàn tế Octavian dành cho bản thân mình.

Bên cạnh cậu ta, người mang con đại bàng của quân đoàn, Jacop, đứng nghiêm, đổ mồ hôi trong chiếc áo choàng da sư tử của cậu ta khi cậu giữ cây quyền trượng với cờ hiệu con đại bàng vàng của quân đoàn Mười Hai.

Octavian đứng giữa một nhóm khán giả. Một người mặc quần jeans và một cái áo nhàu nát quỳ dưới cầu thang. Sĩ quan đồng liêu của Octavian của Đội quân thứ Nhất, Mike Kahale, đứng khoanh tay một bên, nhìn trừng trừng rõ ràng không hài lòng.

“Chà, giờ.” Octavian nhìn lướt qua một mẫu giấy da dê. “Tôi thấy cậu là một người thừa kế, một hậu duệ của Orcus.”

Người trong chiếc áo nhàu nát nhìn lên, và Reyna nín thở. Bryce Lawrence. Cô nhận ra mái tóc nâu giẻ lau, cái mũi gãy, đôi mắt xanh hung dữ và tự mãn, nụ cười méo mó của cậu ta.

“Vâng, thưa chúa tể,” Bryce đáp.

“Ồ, tôi không phải là một chúa tể.” Đôi mắt Octavian nheo lại. “Chỉ là một sĩ quan, một thầy bói và một thầy tế khiêm tốn làm tốt hết sức để phục vụ các vị thần. Tôi hiểu cậu bị đuổi khỏi quân đoàn vì... à, những vấn đề kỉ luật.”

Reyna cố gắng hét lên, nhưng cô không thể thốt lên tiếng. Octavian biết rất rõ tại sao Bryce bị đuổi. Rất giống tổ tiên thần thánh của mình, Orcus, vị thần trừng phạt của âm phủ, Bryce hoàn toàn không hề ăn năn. Kể hơi tâm thần chỉ vừa sống sót qua bài kiểm tra với Lupa, nhưng ngay khi cậu ta đến Trại Jupiter cậu ta đã chứng minh là không thể rèn luyện. Cậu ta đã thử đốt một con mèo cho vui. Cậu ta đâm một con ngựa và để nó chạy tán loạn quanh chợ. Cậu ta còn bị nghi ngờ phá hoại một máy ném đá và làm sĩ quan của cậu ta bị giết trong trò chơi chiến tranh.

Nếu Reyna có thể chứng minh điều đó, hình phạt của Bryce sẽ là cái chết. Nhưng bởi vì bằng chứng chỉ là gián tiếp, và bởi vì gia đình Bryce giàu có và quyền lực với rất nhiều ảnh hưởng tới Rome Mới, cậu ta nhận được bản án nhẹ hơn là trục xuất.

“Vâng, Giáo Hoàng,” Bryce nói nhát gừng. “Nhưng, nếu tôi có thể, những lời buộc tội đó đã không được chứng minh. Tôi là một người La Mã trung thành.”

Mike Kahale trông như là đang rất cố gắng để không nôn ra.

Octavian mỉm cười. “Tôi tin vào những cơ hội thứ hai. Cậu đã đáp trả lại lời kêu gọi tuyển binh của tôi. Cậu có những phẩm chất phù hợp và thư dè dặt. Cậu có đảm bảo tuân theo mệnh lệnh của tôi và phục vụ quân đoàn không?”

“Hoàn toàn,” Bryce đáp.

“Vậy cậu được phục hồi kiểm tra[1],” Octavian nói, “đến khi cậu chứng minh bản thân trong chiến đấu.”

[1] Nguyên văn probatio, là vị trí thấp nhất và mới nhất xếp hạng thành viên của Trại Jupiter.

Cậu ta chỉ vào Mike, người lấy cái túi của mình và lôi ra một sợi dây da gắn thẻ kiểm tra. Cậu ta treo sợi dây quanh cổ Bryce.

“Bảo lại với Đội quân thứ Năm,” Octavian nói. “Họ có thể dùng người mới, có tiền đồ. Nếu sĩ quan Dakota của cậu có bất kì vấn đề gì với điều đó, nói cậu ta đến nói chuyện với tôi.”

Bryce mỉm cười như thể cậu ta vừa được giao một con dao sắc. “Rất sẵn lòng.”

“Và, Bryce này.” Gương mặt Octavian trông gần giống ma cà rồng dưới khăn choàng của cậu ta – đôi mắt cậu ta quá sắc nhọn, hai má cậu ta quá hốc hác, môi cậu ta quá mỏng và không có màu sắc gì. “Tuy nhiên dù cho gia đình Lawrence mang đến cho quân đoàn nhiều tiền, quyền lực và uy tín như thế nào, nhớ rằng gia đình tôi mang lại nhiều hơn. Đích thân tôi đảm bảo cho cậu, cũng như tôi đang đảm bảo cho những tân binh khác của chúng ta. Hãy tuân theo lệnh của tôi, và cậu sẽ thăng cấp nhanh chóng. Tôi sẽ sớm có một công việc nho nhỏ cho cậu – một cơ hội để chứng minh giá trị của cậu. Nhưng chống đối tôi và tôi sẽ không nhân từ như Reyna. Cậu hiểu chứ?”

Nụ cười của Bryce nhạt đi. Cậu ta trông như muốn nói gì đó, nhưng rồi cậu ta thay đổi suy nghĩ. Cậu gật đầu.

“Tốt,” Octavian nói. “Cậu cũng cắt tóc đi. Trông cậu như là một trong những tên Hy Lạp cận bã đó. Giải tán.”

“Sau khi Bryce rời đi, Mike Kahale lắc đầu. “Giờ là hai tá rồi.”

“Bạn của tôi, đó là tin tốt,” Octavian bảo đảm với cậu ta. “Chúng ta cần thêm sức mạnh.”

“Kẻ giết người. Trộm cắp. Phản bội.”

“Những á thần trung thành,” Octavian nói, “những người nợ vị trí của họ với tôi.”

Mike quắc mắt giận dữ. Từ khi gặp cậu ta, cô chưa bao giờ hiểu tại sao mọi người gọi là cơ bắp sủng, nhưng hai cánh tay Mike to như những thùng sủng ba-zô-ca. Cậu ta có những nét thô, một nước da màu quả hạnh nướng, tóc màu mã não và đôi mắt đen đầy tự hào, giống như những vị vua của Hawaii cũ. Cô không chắc làm sao một cầu thủ phòng ngự cấp ba từ Hilo có một người mẹ là Venus, nhưng không ai trong quân đoàn thương tiếc cho cậu về vấn đề đó – không từ khi họ thấy cậu ta nghiền đá với tay không.

Giáo hoàng tự-chỉ-định đứng dậy và vươn vai. “Đừng lo, bạn cũ. Những đội quân bao vây của chúng ta đã vây quanh trại Hy Lạp. Những con đại bàng của chúng ta hoàn toàn có ưu thế trên không. Những người Hy Lạp sẽ không đi đâu cả đến khi chúng ta sẵn sàng tấn công. Trong mười một ngày, tất cả lực lượng của tôi sẽ sắp đặt đâu vào đấy. Những bất ngờ nho nhỏ của tôi sẽ được chuẩn bị. Vào mừng một tháng Tám, lễ hội Hi Vọng, trại Hy Lạp sẽ sụp đổ.”

“Nhưng Reyna đã nói...”

“Chúng ta đã thông qua điều này.” Octavian đẩy nhẹ con dao găm bằng sắt của cậu ta khỏi thắt lưng và ném nó lên bàn, nơi nó đâm qua một tấm bản đồ của Trại Con Lai. “Reyna đã để mất vị trí của cô ta. Cô ta đi đến những vùng đất cổ xưa, điều đó chống lại luật.”

“Nhưng Mẹ Đất...”

“... đang khuấy động bởi vì cuộc chiến giữa hai trại Hy Lạp và La Mã, đúng? Các vị thần bị mất năng lực, đúng? Và cậu giải quyết vấn đề đó như thế nào, Mike? Chúng ta loại bỏ sự phân chia. Chúng ta quét sạch người Hy Lạp. Chúng ta trả các vị thần lại biểu hiện đúng đắn của họ như người La Mã. Một khi các vị thần khôi phục toàn bộ quyền năng của họ, Gaia sẽ không dám trở dậy. Bà ta sẽ chìm lại vào giấc ngủ của mình. Chúng ta những á thần sẽ mạnh mẽ và hợp nhất, như chúng ta trong những ngày cũ của đế chế. Ngoài ra, ngày đầu tiên của tháng Tám nhiều hứa hẹn nhất – tháng đặt theo tên tổ tiên của tôi Augustus. Và cậu biết ông ấy thống nhất người La Mã như thế nào không?”

“Ông ấy chiếm hữu quyền lực và trở thành hoàng đế,” Mike âm ỉ.

Octavian đẩy ý kiến qua một bên, “Vô lý. Ông ấy đã cứu La Mã bằng việc trở thành Công dân Đầu tiên. Ông ấy muốn hòa bình và thịnh vượng, không phải quyền lực! Hãy tin tôi, Mike, tôi chỉ làm theo ví dụ của ông. Tôi sẽ cứu Rome Mới và, khi tôi làm được, tôi sẽ nhớ những người bạn của mình.”

Mike di chuyển cơ thể to lớn của cậu. “Cậu nghe có vẻ chắc chắn. Món quà tiên tri của cậu...”

Octavian nắm tay cảnh báo. Cậu ta nhìn vào Jacob người mang con đại bàng, vẫn đứng nghiêm sau cậu.

“Jacob, cậu được giải tán. Tại sao cậu không đi đánh bóng con đại bàng hay gì đó nhỉ?”

Đôi vai Jacob hạ xuống khuây khỏa. “Vâng, Thầy bói. Ý tôi là Sĩ quan. Ý tôi là Giáo hoàng! Ý tôi là...”

“Đi đi.”

“Tôi sẽ đi.”

Khi Jacob khập khiễng đi khỏi, gương mặt của Octavian phủ mây. “Mike, tôi đã nói với cậu đừng nói về, à, vấn đề của tôi. Nhưng để trả lời cho câu hỏi của cậu: không, dường như vẫn có vài sự can thiệp với món quà thông thường của Apollo với tôi.” Cậu tức tối nhìn đám gấu bông bị cắt xẻ nằm một đồng tại một góc ngọn đuốc. “Tôi không thể thấy tương lai. Có lẽ Nhà tiên tri sai lầm ở Trại Con Lai đang thực hiện ma thuật gì đó. Nhưng như tôi đã nói với cậu từ trước, tuyệt đối tự tin, Apollo rõ ràng đã nói chuyện với tôi vào năm ngoái ở Trại Jupiter! Ngài ấy chúc phúc cho nỗ lực của tôi. Ngài ấy hứa tôi sẽ được nhớ đến như người giải cứu những người La Mã.”

Octavian dang hai tay ra, để lộ hình xăm cây đàn hạc của cậu, biểu tượng của tổ tiên thần thánh của cậu ta. Bầy vạch chỉ ra cho biết những năm phục vụ của cậu – nhiều hơn bất cứ sĩ quan chủ tọa nào, gồm cả Reyna.

“Đừng bao giờ sợ hãi, Mike. Chúng ta sẽ nghiền nát đám Hy Lạp. Chúng ta sẽ ngăn chặn Gaia và tay sai của bà ta. Sau đó chúng ta sẽ bắt lấy con quái vật mình chim đám Hy Lạp đang che giấu – kẻ nhớ được những cuốn sách Sibylline của chúng ta – và chúng ta sẽ buộc nó nói cho chúng ta biết những kiến thức của tổ tiên chúng ta. Khi điều đó xảy ra, tôi chắc chắn Apollo sẽ khôi phục món quà tiên tri của tôi. Trại Jupiter sẽ trở nên hùng mạnh hơn bao giờ hết. Chúng ta sẽ thống trị tương lai.”

Sự cau có của Mike không hề giảm bớt, nhưng cậu gờ nắm tay lên chào. “Cậu là ông chủ.”

“Đúng, tôi là ông chủ.” Octavian kéo con dao của cậu từ trên bàn. “Giờ, hãy đi kiểm tra hai tên người lùn cậu bắt được. Tôi muốn chúng thực sự kinh hãi trước khi tôi thẩm vấn chúng lại và gửi chúng xuống Tartarus.”

Cảnh mộng mờ đi.

“Này, tỉnh dậy.” Đôi mắt Reyna từ từ mở ra. Gleeson Hedge đang ngả người vào cô, lắc vai cô. “Chúng ta gặp rắc rối.”

Giọng điệu nghiêm trọng của ông làm máu cô chuyển động.

“Gì vậy?” Cô cố ngồi dậy. “Ma? Quái vật?”

Hedge nhăn nhó. “Tệ hơn. Du khách.”

4. Chương 07 - 08

Chương 7. Reyna

NHỮNG NHÓM KHÁCH ĐÃ ĐẾN.

Theo nhóm hai mươi hoặc ba mươi người, những du khách di chuyển quanh khu đồ nát, đi loang quanh quanh những biệt thự, thả bộ trên những con đường đá sỏi, trở mắt nhìn những bức bích họa và tranh khảm nhiều màu sắc.

Reyna lo lắng những du khách sẽ phản ứng như thế nào đối với bức tượng cao mười hai mét của Athena ở giữa sân, nhưng Màn Sương có lẽ làm việc mọi lúc để che đi tầm nhìn của người phạm.

Mỗi lần một nhóm người tiến tới, họ dừng lại ở rìa khoảng sân và nhìn chằm chằm bức tượng trong thất vọng. Một hướng dẫn viên người Anh thông báo, “À, giàn giáo. Nó xuất hiện vì vùng này đang được trùng tu. Thật đáng tiếc. Cùng tiến về phía trước nào.”

Và họ rời khỏi.

Ít nhất bức tượng không kêu ầm ầm, “CHẾT ĐI, NHỮNG KẺ KHÔNG CÓ TÍN NGƯỠNG!” và thiêu những người phạm thành tro. Reyna đã từng phải xử lý bức tượng của nữ thần Diana như thế. Đó không phải là ngày thư giãn nhất của cô.

Cô nhớ lại điều Annabeth đã nói với cô về Athena Parthenos: hào quang phép thuật của nó vừa thu hút quái vật vừa giữ chúng tránh xa. Chắc chắn, như vậy rất thường xuyên, ngoài khéo mắt của cô, Reyna nhận ra những linh hồn trắng tỏa sáng trong trang phục La Mã lượn lờ giữa đồng đồ nát, cau mày nhìn bức tượng trong khiếp đảm.

“Những vong hồn ở khắp mọi nơi,” Gleeson lầm bầm. “Vẫn đang giữ khoảng cách của chúng đến giờ - nhưng đến khi trời tối chúng ta tốt hơn là sẵn sàng di chuyển. Những con ma luôn tệ hơn vào ban đêm.”

Reyna không cần được nhắc nhở điều đó.

Cô quan sát khi một cặp đôi lớn tuổi mặc áo sơ mi lam nhạt và quần sóc Bermuda đi lảo đảo qua một khu vườn bên cạnh. Cô vui khi họ không đến gần hơn. Quanh trại, Huấn luyện viên Hedge đã lắp đặt tất cả những loại dây thép gai mìn, bẫy, và bẫy chuột quá khổ sẽ không ngăn chặn bất cứ con quái vật tự tôn nào, nhưng chúng có lẽ sẽ hạ gục một người già rất dễ.

Mặc dù buổi sáng ảm áp, Reyna vẫn rùng mình bởi những giấc mơ của cô. Cô không thể quyết định cái nào kinh khủng hơn – mối đe dọa phá hủy Rome Mới, hay cách Octavian đang đầu độc quân đoàn từ bên trong.

Cuộc tìm kiếm của người là một việc khó khăn.

Trại Jupiter cần cô. Quân đoàn Mười Hai cần cô. Reyna vẫn còn nửa đường băng qua thế giới, đang ngắm một thần nông nướng bánh quế việt quất bằng một que củi trên lửa.

Cô muốn nói về những cơn ác mộng của cô, nhưng cô quyết định đợi đến khi Nico thức dậy. Cô không chắc cô có đủ dũng khí để miêu tả chúng hai lần.

Nico vẫn đang ngủ. Reyna đã khám phá ra rằng một khi cậu ta ngủ cần rất lâu để đánh thức cậu. Huấn luyện viên có thể thực hiện một màn nhảy gỗ nhẹ móng-dê quanh đầu Nico và con trai của Hades thậm chí còn không nhúc nhích.

“Đây.” Hedge đưa cho cô một đĩa bánh quế nướng với kiwi tươi thái lát và dứa. Tất cả trông thật đáng ngạc nhiên.

“Ông lấy đâu ra những thứ này?” Reyna kinh ngạc.

“Này, ta là một thần nông. Chúng ta là những người đóng gói hàng rất nặng lực.” Ông cắn một miếng bánh quế. “Chúng ta cũng biết làm sao sống được nhờ các sản vật từ mặt đất!”

Khi Reyna ăn, Huấn luyện viên lôi ra một tập giấy ghi chép và bắt đầu viết. Khi ông viết xong, ông gấp tờ giấy thành một cái máy bay và ném nó vào không khí. Một cơn gió mang nó đi.

“Một lá thư cho vợ ông à?” Reyna đoán.

Dưới vành mũ bóng chày của ông, đôi mắt Hedge đỏ ngầu. “Mellie là một nữ thần mây. Những linh hồn của gió gửi đồ bằng máy bay giấy mọi lúc. Hi vọng những chị em của cô ấy sẽ mang lá thư băng qua đại

đương đến khi tìm được cô ấy. Nó không nhanh như một thông điệp Iris, nhưng, à, ta muốn con chúng ta có ít bút tích của ta, trong trường hợp, cô biết đấy...”

“Chúng ta sẽ đưa ông về nhà,” Reyna hứa. “Ông sẽ gặp con mình.”

Hedge nghiêng rằng và không nói gì.

Reyna rất giỏi việc làm mọi người nói chuyện. Cô cho là nó cần thiết để cô hiểu bạn chiến đấu của mình. Nhưng cô đã có một thời gian khó khăn thuyết phục Hedge mở lòng về vợ ông, Mellie, người sắp sinh ở Trại Con Lai. Reyna gặp vấn đề với việc tưởng tượng huấn luyện viên là một người cha, nhưng cô hiểu điều gì giống như trưởng thành mà không có cha mẹ. Cô sẽ không để điều đó xảy ra với con của Huấn luyện viên.

“Đúng, à...” Vị thần nông cần một miếng bánh quế khác, luôn cả que củi ông nướng nó. “Ta chỉ ước chúng ta có thể di chuyển nhanh hơn.” Ông hướng cảm về phía Nico. “Ta không hiểu làm thế nào đứa trẻ này sẽ đủ sức cho một cú nhảy nữa. Cần thêm bao nhiêu cú nhảy nữa để đem chúng ta về nhà?”

Reyna chia sẻ nỗi lo lắng của ông. Chỉ trong vòng mười một ngày, những người khổng lồ lên kế hoạch đánh thức Gaia. Octavian lên kế hoạch tấn công Trại Con Lai cùng ngày. Điều đó không thể nào là trùng hợp. Có lẽ Gaia đang thì thầm gì đó trong tai Octavian, ảnh hưởng đến những quyết định tiềm thức của cậu ta. Hoặc tệ hơn: Octavian liên kết với nữ thần đất. Reyna không muốn tin rằng Octavian sẽ cố ý phản bội quân đoàn, nhưng sau những gì cô đã thấy trong những giấc mơ của mình cô không thể chắc chắn.

Cô kết thúc bữa ăn khi một nhóm du khách Trung Quốc di chuyển qua sân. Reyna đã thức dậy gần được một tiếng đồng hồ và bồn chồn để tiếp tục di chuyển rồi.

“Cảm ơn bữa sáng, Huấn luyện viên.” Cô đứng lên và vươn mình. “Nếu ông cho phép tôi, ở đâu có du khách, ở đó có phòng tắm. Tôi cần dùng phòng nhỏ của các pháp quan.”

“Đi thẳng.” huấn luyện viên thổi inh tai cái còi treo trên cổ. “Nếu có gì xảy ra, ta sẽ thổi còi.”

Reyna để Aurum và Argentum lại làm nhiệm vụ canh gác và đi bộ qua đám đông người phạm đến khi cô thấy một trung tâm du khách với phòng nghỉ. Cô cố gắng hết sức để làm sạch, nhưng cô nhận thấy rằng thật mỉa mai khi cô đang ở một thành phố La Mã thật và không thể hưởng thụ một phòng tắm nước nóng La Mã. Cô phải giải quyết với khăn giấy, một hộp xà phòng khử mùi vớ và một máy sấy cầm tay khô khè. Và nhà vệ sinh... càng ít nói về chúng, càng tốt.

Khi cô trở lại, cô vượt qua một bảo tàng nhỏ với một ô cửa kính trưng bày. Phía sau cửa kính đặt một dãy những tượng thạch cao, tất cả đông cứng trong sự giãy chết. Một cô gái trẻ bị cuộn lại trong tư thế một bào thai. Một người phụ nữ nằm quần quai trong đau đớn, miệng bà mở ra để hét, hay tay bà giờ qua đầu. Một người đàn ông quỳ với cái đầu cúi xuống, như thể chấp nhận điều xảy ra.

Reyna nhìn chằm chằm với sự pha trộn của kinh hoàng và khiếp sợ. Cô đã nghe nói về những tượng như thế này, nhưng cô chưa từng tận mắt nhìn thấy chúng. Sau sự phun trào của Vesuvius, tro núi lửa đã chôn vùi thành phố và làm những người Pompeii rắn lại thành đá. Cơ thể họ đã phân hủy, để lại phía sau những cái túi khí hình dáng con người. Những nhà khảo cổ trước đây đã đổ thạch cao vào những cái lỗ và tạo nên những tượng đúc này – những bản sao như người thật đáng sợ của người La Mã Cổ.

Cô thấy nó thật bối rối, sai lầm, rằng những khoảnh khắc chết đi của những người này được trưng bày như quần áo trong một tủ kính, cô vẫn chưa thể nhìn đi chỗ khác.

Cả đời cô đã mơ về việc đến Ý. Cô cho là nó sẽ không bao giờ xảy ra. Những vùng đất cổ xưa bị cấm đối với các á thần hiện đại; vùng đất đơn giản chỉ là quá nguy hiểm. Tuy nhiên, cô muốn đi theo bước chân của Aeneas, con trai của Aphrodite, á thần đầu tiên cư ngụ ở đây sau cuộc chiến thành Troy. Cô muốn thấy nguyên bản sông Tiber, nơi Lupa nữ thần sói cứu Romulus và Remus.

Nhưng Pompeii? Reyna chưa bao giờ muốn đến đây. Nơi của những thảm họa đáng hổ thẹn nhất của La Mã, một thành phố bị nuốt toàn bộ bởi mặt đất... Sau những cơn ác mộng của Reyna, nó ảnh hưởng trực tiếp đến cô.

Cho đến lúc này ở những vùng đất cổ xưa, cô chỉ thấy một nơi trong danh sách mong muốn của cô: cung điện của Diocletian ở Split, và mặc dù chuyến viếng thăm hầu như không đi theo hướng cô đã tưởng tượng.

Cô từng mơ về việc đến đó với Jason để ngắm nhìn quê nhà của vị hoàng đế yêu thích của họ. Cô vẽ nên những cuộc dạo chơi lãng mạn với cậu qua những thành phố cổ, những chuyến picnic vào hoàng hôn trên lan can.

Thay vào đó, Reyna đã đến Croatia không phải với cậu mà với một tá những linh hồn gió giận dữ theo đuôi cô. Cô đã chiến đấu theo cách của mình với những con ma ở trong cung điện. Trên đường ra, những con gryphon[1] đã tấn công, làm tổn thương ghê gớm con pegasus[2] của cô. Thứ gần gũi nhất cô có từ Jason là tìm thấy một bức thư ngắn cậu để lại cho cô dưới một bức tượng của Diocletian trong tầng hầm.

[1] Quái vật mình sư tử đầu chim.

[2] Là loài ngựa có cánh.

Cô chỉ có những ký ức đau thương về nơi đó.

Đừng cay đắng, cô khiển trách bản thân. Aeneas cũng phải đau khổ. Romulus, Diocletian và tất cả những người còn lại cũng vậy. Những người La Mã không phàn nàn về sự gian khổ.

Nhìn chằm chằm những bức tượng thạch cao người chết trong ô kính bảo tàng, cô tự hỏi họ đã nghĩ gì khi họ co ro đến chết trong đám tro tàn. Có lẽ không: À, họ là những người La Mã! Họ sẽ không phàn nàn!

Một cơn gió mạnh thổi qua đông đảo nát, tạo nên một tiếng rền rĩ rỗng tuếch. Ánh sáng mặt trời lóe lên trên cửa sổ, ngay lập tức làm chói mắt cô.

Với một khởi đầu, Reyna nhìn lên. Mặt trời đang ngay trên đầu. Làm sao có thể đã giữa trưa rồi? Cô đã rời Nhà Thần đồng áng chỉ sau bữa sáng. Cô chỉ đứng đó vài phút... phải không?

Cô kéo bản thân khỏi bảo tàng trưng bày và đi vội vàng, cố gắng tống khứ đi cảm giác những người Pompeii chết đang thì thầm sau lưng cô.

Phần còn lại của buổi chiều thì im lặng đến khó chịu.

Reyna canh gác trong khi Huấn luyện viên ngủ, nhưng chẳng có gì nhiều để canh gác. Những du khách đến và đi. Những yêu quái mình chim hay những linh hồn gió ngẫu nhiên thổi qua đầu. Hai con chó của Reyna gầm gừ cảnh báo, nhưng những con quái vật không ngừng đánh nhau.

Những con ma lẩn tránh quanh mép sân, hình như bị đe dọa bởi Athena Parthenos. Reyna không thể đổ lỗi cho chúng. Bức tượng càng ở lâu tại Pompeii, càng nhiều sự giận dữ như phóng xạ ra, làm da của Reyna ngứa ran và dây thần kinh của cô đau buốt.

Cuối cùng, vừa sau hoàng hôn, Nico thức giấc. Cậu ngấu ngiến một trái bơ và sandwich pho-mát, lần đầu tiên cậu thể hiện một sự thèm ăn tươi tắn khi rời Nhà của Hades.

Reyna ghét phải phá hỏng bữa tối của cậu, nhưng họ không có nhiều thời gian. Khi ánh sáng ban ngày mờ đi, những con ma bắt đầu di chuyển gần hơn và với số lượng lớn hơn nhiều.

Cô kể cho cậu về những giấc mơ của cô: mặt đất nứt Trại Jupiter, Octavian đến gần Trại Con Lai và người thợ săn với đôi mắt phát sáng người đã bắn vào bụng Reyna.

Nico nhìn chằm chằm cái đĩa trống của mình. “Tên thợ săn này... có lẽ một tên khổng lồ?”

Huấn luyện viên cầu nhàu. “Ta thà không đoán ra. Ta nói là chúng ta cứ tiếp tục di chuyển.”

Miệng Nico co giật. “Ông đang đề nghị chúng ta tránh đánh nhau à?”

“Nghe này, bánh nướng nhỏ, ta thích một cuộc chiến khó nhằn nhiều như gã tiếp theo, nhưng chúng ta có đủ quái vật để lo lắng ngoài tên khổng lồ săn bắt tội phạm để linh thường đuổi theo chúng ta từ bên này sang bên kia thế giới rồi. Ta không thích âm thanh của những mũi tên khổng lồ.”

“Chỉ một lần,” Reyna nói. “Chỉ đồng ý với Hedge.”

Nico mở chiếc áo khoác phi công của mình ra. Cậu rút ngón tay qua một lỗ mũi tên trên tay áo.

“Em có thể hỏi xin lời khuyên.” Nico nghe có vẻ miễn cưỡng. “Thalia Grace...”

“Chị gái của Jason,” Reyna nói.

Cô chưa bao giờ gặp Thalia. Thực sự, gần đây cô mới biết được Jason có một người chị gái. Theo Jason, cô ấy là một á thần Hy Lạp, một đứa con gái của Zeus, người chỉ huy một nhóm của Diana... không, những thợ săn của Artemis. Toàn bộ ý tưởng đó làm đầu Reyna xoay vòng.

Nico gật đầu. “Những Thợ săn của Artemis là... ừm, những thợ săn. Nếu ai đó biết về gã thợ săn khổng lồ này, Thalia sẽ biết. Em có thể gửi cho chị ấy một thông điệp Iris.”

“Em nghe có vẻ không thích thú ý tưởng đó,” Reyna nhận ra. “Hai người... có quan hệ không tốt à?”

“Bọn em ừn.”

Vài mét đằng xa, Aurum gầm gừ nhẹ nhàng, có nghĩa là Nico đang nói dối.

Reyna quyết định không ép buộc.

“Chị cũng nên liên lạc với chị gái chị, Hylla,” cô nói. “Trại Jupiter đang được bảo vệ hời hợt. Nếu Gaia tấn công nơi đó, có lẽ những chiến binh Amazon có thể giúp đỡ.”

Huấn luyện viên Hedge cau có. “Không xúc phạm gì, nhưng, à... một đội quân Amazon sẽ làm gì chống lại một đợt sóng bùn đất?”

Reyna gạt bỏ cảm giác kinh sợ. Cô nghi ngờ Hedge đúng. Chống lại thứ mà cô đã thấy trong những giấc mơ của mình, sự bảo vệ duy nhất sẽ là ngăn cản những tên khổng lồ đánh thức Gaia. Vì thế, cô phải đặt lòng tin của cô lên những thủy thủ của tàu Argo II.

Ánh sáng ban ngày gần như biến mất. Quanh sân, những con ma đang định hình một đám hàng trăm những người La Mã phát sáng mang theo những cây dùi cui hay tảng đá quang phổ.

“Chúng ta có thể nói chuyện sau cú nhảy tiếp theo,” Reyna quyết định. “Ngay bây giờ, chúng ta cần ra khỏi đây.”

“Đúng.” Nico đứng lên. “Em nghĩ lần này chúng ta có thể đến được Tây Ban Nha nếu chúng ta may mắn. Chỉ để em...”

Đám đông những con ma biến mất, như là một đồng những ngọn nến sinh nhật bị thổi tắt với một hơi thở.

Tay Reyna nắm con dao găm của cô. “Chúng đã đi đâu?”

Đôi mắt Nico chậm rãi hướng về phía đồng đồ nát. Biểu hiện của cậu không chắc chắn. “Em... em không chắc, nhưng em không cho đó là một dấu hiệu tốt. Cứ tiếp tục nhìn. Em sẽ thắng yên cương lên. Chỉ nên mất vài giây.”

Gleeson Hedge giơ móng guốc của ông lên. “Người không có vài giây.”

Dạ dày Reyna cuộn lên thành một quả bóng nhỏ.

Hedge nói chuyện với một giọng nữ - giống như giọng Reyna đã nghe trong cơn ác mộng của cô.

Cô rút dao ra.

Hedge quay sang cô, gương mặt ông vô cảm. Đôi mắt ông đen quánh lại. “Vui lên, Reyna Ramirez-Arellano. Người sẽ chết như một người La Mã. Người sẽ gia nhập những hồn ma của Pompeii.”

Mặt đất rung động âm ỉ. Mọi hướng quanh sân, những cột tro xoắn ốc cuộn xoáy trong không khí. Chúng đặc lại thành những hình dáng con người thô - những lớp vỏ đất như những thứ trong bảo tàng. Chúng nhìn chăm chăm Reyna, đôi mắt chúng là những lỗ lõm chằm trên những mặt đá.

“Mặt đất sẽ nuốt người,” Hedge nói trong giọng của Gaia. “Giống như đã nuốt chúng.”

Chương 8. Reyna

“CHÚNG RẤT ĐÔNG.” Reyna tự hỏi cay đắng cô đã nói điều đó bao nhiêu lần trong công việc á thần của mình.

Cô nên nhờ ai đó làm một cái huy hiệu và đeo nó để tiết kiệm thời gian. Khi cô chết, những từ có lẽ sẽ được viết trên bia mộ của cô là: Chúng rất đông.

Hai con chó của cô đứng hai bên cô, sủa vào những cái vỏ đất. Reyna đếm được ít nhất hai mươi tên, đến gần từ mọi hướng.

Huấn luyện viên Hedge tiếp tục nói trong một giọng rất nữ tính: Người chết luôn luôn đông hơn người sống. Những linh hồn này đã chờ hàng thế kỉ, không thể biểu đạt sự giận dữ của chúng. Giờ ta đã cho chúng cơ thể của đất.”

Một con ma đất bước về phía trước. Nó di chuyển chậm chạp, nhưng bước chân của nó nặng đến nỗi làm vỡ cả những viên gạch cổ.

“Nico?” Reyna gọi.

“Em không thể kiểm soát chúng,” cậu nói, điên cuồng gỡ rối bộ yên cương của cậu. “Em đoán là thứ gì đó về những vỏ đất. Em cần vài giây để tập trung một cú nhảy bóng tối. Nếu không thì em có thể dịch chuyển chúng ta đến một ngọn núi lửa khác.”

Reyna thở hắt ra nguyên rủa. Không có cách nào cô có thể tự mình chiến đấu với nhiều tên như vậy trong khi Nico chuẩn bị cho cuộc trốn thoát của họ, đặc biệt với Huấn luyện viên Hedge đang không sẵn sàng chiến đấu. “Hãy dùng cây quyền trượng,” cô nói. “Đem vài tên thầy ma đến đây cho chị.”

“Sẽ không có ích,” Huấn luyện viên ngâm nga. “Đứng qua một bên, Pháp quan. Để những con ma của Pompeii tiêu hủy bức tượng Hy Lạp này. Một người La Mã chân chính sẽ không phản kháng.”

Những con ma đất lê bước về phía trước. Qua những lỗ miệng của chúng, chúng tạo những tiếng huýt sáo rỗng tuếch giống như ai đó thổi những chai sô-da rỗng. Một con bước lên cái bẫy dao-găm-vợt-quần-vợt của huấn luyện viên và bị vỡ thành từng mảnh.

Từ thất lưng, Nico kéo cây quyền trượng của Diocletian ra. “Reyna, nếu em triệu hồi thêm nhiều người La Mã chết nữa... ai nói chúng sẽ không gia nhập đám này?”

“Chị nói. Chị là một pháp quan. Mang đến cho chị vài tên lính, và chị sẽ kiểm soát chúng.”

“Người sẽ bỏ mạng,” huấn luyện viên nói. “Người sẽ không bao giờ...”

Reyna dùng chuỗi kiểm đánh vào đầu ông. Thần rùng đổ xuống.

“Xin lỗi, Huấn luyện viên,” cô lẩm bẩm. “Khó khăn rồi đấy. Nico – thầy ma! Sau đó tập trung đưa chúng ta ra khỏi đây.”

Nico giờ cây quyền trượng của cậu lên và mặt đất rung chuyển.

Những con ma đất chọn khoảnh khắc đó để tấn công. Aurum lao vào tên gần nhất và về nghĩa đen ngọam đầu của sinh vật đó với những cái răng kim loại của mình. Vỏ đất ngã về phía sau và vỡ tan.

Argentum thì không may mắn như thế. Nó nhảy vào một con ma khác, đang dùng đưa cánh tay nặng nề của nó và đánh mạnh vào mặt con chó. Argentum bay đi. Nó lảo đảo trên đôi chân. Đầu nó bị xoay bốn lần độ về bên phải. Một trong những con mắt hồng ngọc của nó bị mất.

Sự giận dữ nện vào lồng ngực cô như một đinh sắt nóng. Cô đã mất con pegasus của cô rồi. Cô sẽ không mất hai con chó của mình nữa. Cô chém con dao của mình qua ngực con ma, sau đó lôi thanh kiếm của cô ra. Nói đúng ra, chiến đấu với hai lưỡi kiếm rất không La Mã, nhưng Reyna đã có thời gian ở với những tên cướp biển. Cô đã kiếm được nhiều hơn một vài trò bịp bợm.

Những cái vỏ đất dễ dàng vỡ ra, nhưng chúng đánh như búa tạ. Reyna không hiểu như thế nào, nhưng cô biết cô không đủ sức nhận chỉ một cú đánh. Không giống như Argentum, cô sẽ không sống sót khi đầu cô bị đánh sang một bên.

“Nico!” Cô bất thành linh cúi xuống giữa hai con ma đất, để chúng đánh vào đầu nhau. “Ngay bây giờ!”

Mặt đất nứt ra ở giữa sân. Hàng tá những chiến binh xương cào lên mặt đất. Những cái khiên của chúng trông như những đồng xu to lớn bị găm mòn. Những lưỡi kiếm của chúng gỉ sắt hơn kim loại. Nhưng Reyna chưa bao giờ quá hài lòng khi thấy quân tiếp viện như vậy.

“Quân đoàn!” cô hét lên. “Tập hợp!”

Những thầy ma trả lời, xô đẩy những con ma đất để tạo thành một chiến tuyến. Một số ngã, bị nghiền bởi những nắm đầm đá. Số khác cố gắng xích lại gần nhau và giờ khiên lên.

Phía sau cô, Nico nguyên rửa.

Reyna liếc nhìn về phía sau. Cây quyền trượng của Diocletian đang bốc khói trong tay Nico.

“Nó đang chống lại em!” cậu hét lên. “Em không nghĩ nó thích triệu hồi những người La Mã để chiến đấu với những người La Mã khác!”

Reyna biết những người La Mã Cổ đã dành ít nhất nửa đời họ chiến đấu với nhau, nhưng cô quyết định không nói ra. “Buộc chặt Huấn luyện viên Hedge. Sẵn sàng để di chuyển trong bóng tối! Chị sẽ cầm cự...”

Nico thét lên. Cây quyền trượng của Diocletian phát nổ thành từng mảnh. Nico trông không bị thương, nhưng cậu nhìn chăm chăm Reyna sốc. “Em... em không biết điều gì đã xảy ra. Chị có nhiều nhất vài phút, trước khi những thầy ma của chị biến mất.”

“Quân đoàn!” Reyna hét lên. “Xếp vòng tròn! Chĩa kiếm ra!”

Những thầy ma vây quanh Athena Parthenos, kiếm của chúng sẵn sàng để siết chặt hàng ngũ chiến đấu. Argentum kéo Huấn luyện viên Hedge bất tỉnh đến chỗ Nico, đang cấu tiết cột mình vào bộ yên. Aurum đứng canh gác, tấn công bất kì con ma đất nào phá vỡ hàng lối.

Reyna chiến đấu vai kề vai với những binh lính chết, truyền sức mạnh của cô vào hàng ngũ của chúng. Cô biết sẽ không đủ. Những con ma đất ngã xuống dễ dàng, nhưng nhiều tên hơn cứ đứng lên từ mặt đất trong những cột xoáy tro. Mỗi lần những nắm tay đá của chúng kết hợp lại, một thầy ma khác ngã xuống.

Trong khi đó, Athena Parthenos đứng lên hùng vĩ giữa trận chiến – vương giả, kiêu căng và lãnh đạm.

Reyna nghĩ, một chút giúp đỡ sẽ tốt. Có lẽ một tia-hủy-diệt? Hay sự trừng phạt lỗi thời nào đó.

Bức tượng không làm gì ngoài việc phát ra sự giận dữ, điều mà dường như cũng hướng về Reyna và những con ma đang tấn công.

Người muốn kéo ta đến Long Island? Bức tượng có vẻ lên tiếng. Chúc may mắn với điều đó, quân La Mã.

Số phận của Reyna: chết vì bảo vệ một nữ thần thụ động-tích cực[1].

[1] Hành vi gián tiếp biểu lộ sự thù địch như thông qua sự trì hoãn, mỉa mai, bướng bỉnh...

Cô tiếp tục chiến đấu, gia tăng nhiều ý chí hơn vào đám người không chết. Đổi lại, chúng oanh tạc cô với nỗi thất vọng và giận dữ của chúng.

Người chiến đấu vì không gì cả, những binh lính thầy ma thì thảm trong đầu cô. Để chế sẽ mất đi.

“Vì La Mã!” Reyna khàn khàn kêu lên. Cô chém thanh kiếm của cô qua một con ma đất và đâm con dao của cô vào ngực một con khác. “Quân đoàn Mười Hai Sấm Chớp!”

Tất cả xung quanh cô, những thầy ma ngã xuống. Một số bị nghiền nát trong trận chiến. Số khác tự tan ra khi sức mạnh còn sót lại của quyền trượng của Diocletian cuối cùng thất bại.

Những con ma lại gần – một biển những gương mặt méo mó với những đôi mắt trống rỗng.

“Reyna, bây giờ!” Nico hét lên. “Chúng ta sẽ rời đi!”

Cô nhìn lại. Nico đã đóng yên mình với Athena Parthenos. Cậu ôm Huấn luyện viên Hedge bất tỉnh trên tay như một thiếu nữ bị nạn. Aurum and Argentum đã biến mất – có lẽ quá hư hại để tiếp tục chiến đấu.

Reyna trượt chân.

Một nắm tay đá ném cho cô một cú đánh sượt qua sườn cô, và hông cô trở nên đau đớn. Đầu cô choáng váng. Cô cố gắng hít thở, nhưng nó giống như hít vào những con dao.

“Reyna!” Nico hét lại lần nữa.

Bức tượng Athena Parthenos lập lờ, sắp biến mất.

Một con ma đất vung vào đầu Reyna. Cô cố tránh đi, nhưng vết thương bên sườn cô gần như làm cô hoa mắt.

Từ bỏ đi, giọng nói trong đầu cô. Di sản của La Mã đã chết và bị chôn vùi, giống như Pompeii.

“Không,” cô lẩm bẩm với bản thân. “Không trong khi ta vẫn còn sống.”

Nico dang tay khi cậu trượt vào bóng tối. Với hơi sức cuối cùng, Reyna nhảy về phía cậu.

5. Chương 09 - 10

Chương 9. Leo

LEO KHÔNG MUỐN ĐI KHỎI BỨC TƯỜNG.

Cậu cần gắn lại vài ba mối nối, và không ai khác đủ gây nhom để bò xuống được tầng hầm. (Một trong những lợi ích của việc gây trơ xương.)

Được nhét vào giữa những lớp vỏ tàu với việc hàn chì và chằng lưới sắt, Leo có thể ở một mình với những suy nghĩ của cậu. Khi cậu nản lòng, điều mà xảy ra cứ mỗi năm giây, cậu có thể đánh mọi thứ với cái vồ của cậu và những thành viên khác của thủy thủ đoàn sẽ cho là cậu đang làm việc, chứ không phải ném ra một cơn thịnh nộ.

Một vấn đề với việc ẩn náu của cậu: cậu chỉ khớp tới eo. Mông và chân cậu vẫn được bày ra trước công chúng, điều này làm cậu khó lẩn trốn.

“Leo!” Giọng của Piper đến từ đâu đó phía sau cậu. “Bọn tớ cần cậu.”

Miếng đệm đồng Celestial trượt khỏi cái kìm của Leo và rơi xuống dưới đáy của tầng hầm.

Leo thở dài. “Nói chuyện với những ống quần đi, Piper! Bởi vì những bàn tay bạn rồi!”

“Tớ không đang nói chuyện với những ống quần. Họp ở phòng ăn. Chúng ta gần Olympia rồi.”

“Ừ, được rồi. Một giây nữa.”

“Dù sao thì cậu đang làm gì đó? Cậu đã chọc quanh thân tàu vài ngày rồi.”

Leo quét đèn pin của mình qua những đĩa đồng Celestial và pít-tông cậu đã lắp đặt chậm chạp nhưng chắc chắn. “Bảo dưỡng định kì.”

Im lặng. Piper hơi quá giỏi khi biết lúc nào cậu nói dối. “Leo...”

“Này, trong khi cậu ra khỏi đó, làm giùm tớ việc này. Tớ bị ngã ngay tại dưới...”

“Tốt, tớ đi đây!”

Leo cho mình thêm vài phút để đóng chặt mối nối. Công việc của cậu chưa xong. Không chỉ bằng một cú sút xa. Mà cậu còn đang xúc tiến.

Dĩ nhiên, cậu đã đặt nền móng cho dự án bí mật của mình khi lần đầu tiên cậu xây dựng tàu Argo II, nhưng cậu chưa nói với ai về nó. Cậu chỉ vừa đủ thành thật với bản thân mình về việc cậu đang làm.

Không có gì kéo dài mãi mãi, cha cậu từng nói với cậu. Thậm chí những máy móc tốt nhất.

Đúng, được, có lẽ điều đó đúng. Nhưng Hephaestus cũng có nói, Mọi thứ có thể được tái sử dụng. Leo có ý định kiểm tra giả thuyết đó.

Đó là một sự liều lĩnh nguy hiểm. Nếu cậu thất bại, nó sẽ nghiền nát cậu. Không chỉ cảm xúc. Nó sẽ nghiền cậu về thể xác.

Ý nghĩ đó làm cậu sợ giam giữ.

Cậu vịn vịn thoát khỏi tầng hầm và trở lại buồng của mình.

Ồ... về ngữ nghĩa đó là buồng của cậu, nhưng cậu không ngủ ở đó. Nệm vút bừa bãi với dây, đinh và bộ phận của vài máy móc bằng đồng bị tháo rời. Ba tủ dụng cụ lùn lùn của cậu – Chico, Harpo và Groucho – chiếm gần như trọn căn phòng. Hàng tá những dụng cụ hữu ích treo trên tường. Bàn làm việc đầy những bản thiết kế được sao chép từ On Spheres, bản viết bị lãng quên của Archimedes Leo đã giải phóng được từ một phân xưởng dưới lòng đất ở La Mã.

Thậm chí nếu cậu muốn ngủ trong buồng của mình, cũng sẽ rất tù túng và nguy hiểm. Cậu thích ngủ dưới phòng máy, nơi tiếng kêu rền liên miên của máy móc giúp cậu chìm vào giấc ngủ. Ngoài ra, suốt từ lúc ở đảo Ogygia, cậu đã bắt đầu yêu thích việc cắm trại. Một cái giường lùn trên sàn là tất cả cậu cần.

Buồng của cậu chỉ để trữ đồ... và để làm tiến hành những dự án khó nhất của cậu.

Cậu lôi chìa khóa từ cái thắt lưng dụng cụ của mình. Cậu thực sự không có thời gian, nhưng cậu mở ngăn giữa của Groucho ra và nhìn chăm chú vào hai vật đáng giá bên trong: một dụng cụ đo độ cao thiên thể bằng đồng cậu lượm được ở Bologna, và một miếng tinh thể có kích thước bằng nắm tay từ Ogygia. Leo chưa biết làm sao để đặt hai thứ đó cùng nhau, và nó đang làm cậu phát điên.

Cậu đã hi vọng có vài câu trả lời khi họ viếng thăm Ithaca. Sau tất cả, đó là nhà của Odysseus, người đã tạo nên cái dụng cụ đo độ cao thiên thể này. Nhưng, xét theo những gì Jason đã nói, những tàn tích đó không giữ bất kì câu trả lời nào cho cậu – chỉ là một đám ma cà rồng và ma cáu bẩn.

Dù sao thì, Odysseus không bao giờ làm cái dụng cụ đó hoạt động. Ông không có một miếng thiên thể để dùng như một đèn dẫn đường về nhà. Leo có. Cậu sẽ phải thành công tại chỗ mà á thần tháo vát nhất mọi thời đại thất bại.

Chỉ là sự may mắn của Leo. Một cô gái bất tử siêu-nóng-bỏng đang đợi cậu ở Ogygia, nhưng cậu không thể khám phá ra cách xỏ một miếng đá vào một thiết bị hàng hải ba-ngàn-năm-tuổi. Một số vấn đề thậm chí bằng dính không thể giải quyết.

Leo đóng tủ và khóa nó lại.

Đôi mắt cậu hướng về tấm bảng thông báo trên bàn làm việc, nơi hai bức tranh treo cạnh nhau. Tấm đầu tiên là bức vẽ chì màu cũ cậu vẽ khi bảy tuổi – một biểu đồ của một con tàu bay cậu đã thấy trong những giấc mơ của mình. Tấm thứ hai là một bức phát họa than chì Hazel đã vẽ cho cậu gần đây.

Hazel Levesque... cô gái đó là điều gì đó. Ngay khi Leo gia nhập lại thủy thủ đoàn ở Malta, cô biết rằng Leo đang bị tổn thương bên trong. Cơ hội đầu tiên cô có được, sau tất cả những thứ hỗn độn ở Nhà của Hades, cô đi đến buồng của Leo và nói, “Lộ tẩy.”

Hazel là một người biết lắng nghe. Leo kể cho cô nghe toàn bộ câu chuyện. Khuya đêm đó, Hazel trở lại với tập giấy phác thảo và những cây bút chì than của mình. “Hãy miêu tả cô ấy,” cô khẳng định. “Từ chi tiết.”

Hơi lạ khi giúp Hazel vẽ một bức chân dung của Calypso – như thể là cậu đang nói chuyện với một họa sĩ cảnh sát: Đúng, sĩ quan, đó là cô gái đã đánh cắp trái tim của tôi! Nghe như một bài hát đồng quê kinh khủng.

Nhưng việc miêu tả Calypso khá dễ. Leo không thể nhắm mắt mà không thấy cô ấy.

Giờ bức chân dung của cô nhìn chăm chăm lại cậu từ bảng thông báo – đôi mắt quả hạnh của cô, đôi môi mọng của cô, mái tóc dài thẳng của cô vượt qua một bên vai của bộ váy không tay của cô. Cậu gần như có

thể ngửi thấy mùi hương quế thơm ngát của cô. Cái cau mày của cô và bĩu môi như muốn nói, Leo Valdez, cậu thật tự mãn.

Ồi, cậu yêu cô gái đó!

Leo đã ghim bức chân dung của cô cạnh bức vẽ của tàu Argo II để nhắc nhở bản thân cậu rằng thỉnh thoảng viễn cảnh sẽ trở thành sự thật. Khi còn là một đứa trẻ, cậu đã mơ về một con tàu bay. Cuối cùng cậu làm được nó. Bây giờ cậu sẽ tạo nên một con đường để trở về với Calypso.

Tiếng rền rền của máy móc tàu chuyển sang âm trầm. Cái loa bên kia buồng, giọng của Festus kêu cọt kẹt và chít chít.

“Đúng, cảm ơn, anh bạn,” Leo nói. “Đến đây.”

Con tàu đang hạ xuống, điều mà có nghĩa là những dự án của Leo sẽ phải đợi.

“Ngồi vững, Mặt Trời,” cậu nói với bức hình của Calypso. “Tớ sẽ trở về với cậu, như tớ đã hứa.”

Leo có thể tưởng tượng câu trả lời của cô: Tớ không đợi cậu, Leo Valdez. Tớ không yêu cậu. Và chắc chắn tớ không tin những lời hứa ngu ngốc của cậu!

Ý nghĩ đó làm cậu mỉm cười. Cậu thả chùm chìa khóa của mình trở lại dây thắt lưng dụng cụ và hướng về phòng ăn.

Sáu á thần khác đang ăn bữa sáng.

Ngày xưa ngày xưa, Leo sẽ lo lắng về tất cả bọn họ ở cùng nhau dưới boong tàu không ai chỉ huy, nhưng từ khi Piper đánh thức Festus vĩnh viễn với giọng nói mê hoặc của mình – một sự khéo léo Leo vẫn chưa hiểu – con rồng ở đầu mũi tàu đã có thể tự lái. Festus có thể lái tàu, kiểm tra ra-da, làm sinh tố việt quất và phun ra những tia lửa trắng-nóng vào kẻ xâm lược – cùng lúc – mà thậm chí không phải thổi một mạch.

Ngoài ra, họ có Buford Cái Bàn Tuyết Vời hỗ trợ.

Sau khi Huấn luyện viên Hedge rời đi theo cuộc viễn chinh di chuyển bóng tối, Leo đã quyết định rằng cái bàn ba chân có thể làm việc tốt như “người lớn đi kèm” của họ. Cậu đã dát mỏng mặt bàn của Buford với một cuốn giấy da ma thuật mà chiếu một mô phỏng ba chiều rất nhỏ của Huấn luyện viên Hedge Nhỏ sẽ di chuyển trên mặt của Buford, ngẫu nhiên nói những điều như “CẮT NÓ ĐI!” “TA SẼ GIẾT NGƯỜI!” và phổ biến hơn cả “MẶC QUẦN ÁO VÀO!”

Hôm nay, Buford chỉ huy. Nếu những ngọn lửa của Festus không dọa những con quái vật bỏ đi, hình ảnh ba chiều Hedge của Buford chắc chắn sẽ làm được.

Leo đứng trước cửa vào phòng ăn, nhìn khung cảnh quanh bàn ăn. Không phải thường xuyên cậu được gặp tất cả những người bạn của mình cùng nhau.

Percy đang ăn một chồng bánh kếp lớn màu xanh (sự thỏa thuận của cậu ta với thức ăn có màu xanh là gì?) trong khi Annabeth khiển trách cậu vì rưới quá nhiều si-rô.

“Cậu chết đuối với chúng!” cô phàn nàn.

“Này, tớ là một đứa con của Poseidon,” cậu đáp. “Tớ không thể chết đuối. Và những cái bánh kếp của tớ cũng vậy.”

Bên trái họ, Frank và Hazel dùng những tờ ngũ cốc của họ để trải phẳng một tấm bản đồ của Hy Lạp. Họ xem xét chúng, đầu của họ gần nhau. Thỉnh thoảng trong một chốc lát bàn tay Frank sẽ nắm lấy tay của Hazel, ngọt ngào và tự nhiên như một đôi vợ chồng già, và Hazel thậm chí còn không trông bối rối, điều mà thực sự là một sự tiến triển đối với một cô gái từ những năm 1940. Cho đến gần đây, nếu ai đó nói chết tiệt, cô sẽ suýt ngất.

Trên mặt bàn, Jason ngồi không thoải mái với cái áo thun của mình cuộn lên tới sườn khi y tá Piper thay băng gạc cho cậu.

“Giữ đấy,” cô nói. “Tớ biết nó đau.”

“Nó chỉ lạnh,” cậu đáp.

Leo có thể nghe sự đau đớn trong giọng cậu. Thanh kiếm ngu ngốc đó đã đâm xuyên qua cả cậu. Miếng vết thương trên lưng cậu là một vết xấu xí màu tím và nó bốc hơi. Có lẽ không phải một dấu hiệu tốt.

Piper cố gắng lạc quan, nhưng cô đã nói chuyện riêng với Leo rằng cô lo lắng như thế nào. Bánh thánh, rượu tiên và thuốc thang phàm trần chỉ có thể giúp đỡ. Một vết cắt sâu từ đồng Celestial hay vàng Imperial có thể làm phân hủy bản chất một á thần từ bên trong. Jason có thể trở nên tốt hơn. Cậu tuyên bố rằng cậu cảm thấy tốt hơn. Nhưng Piper không quá chắc chắn.

Quá tệ Jason không phải là một máy kim loại tự động. Ít nhất sau đó Leo sẽ có vài ý tưởng làm thế nào để giúp người bạn tốt nhất của cậu. Nhưng với con người... Leo cảm thấy vô dụng. Cách họ vỡ ra quá dễ dàng.

Cậu yêu những người bạn của mình. Cậu sẽ làm mọi thứ cho họ. Nhưng khi cậu nhìn sáu người bạn họ - ba cặp đôi, tất cả đều tập trung vào nhau - cậu nghĩ về lời cảnh báo của Nemesis, nữ thần báo thù: Người sẽ không tìm thấy một chỗ giữa những người bạn của mình. Người sẽ luôn là bánh xe thứ bảy.

Cậu đang bắt đầu nghĩ Nemesis đúng. Cứ cho là Leo sống đủ lâu, cứ cho là kế hoạch bí mật điên rồ của cậu có hiệu quả, số phận của cậu là ở bên ai đó khác, trên một hòn đảo mà không một người đàn ông nào từng tìm thấy hai lần.

Nhưng cho đến bây giờ điều tốt nhất cậu có thể làm là theo luật cũ của mình: Tiếp tục di chuyển. Đừng bị sa lầy. Đừng nghĩ về những điều xấu. Mỉm cười và trêu đùa thậm chí khi bạn không cảm thấy thích nó. Đặc biệt khi cậu không cảm thấy thích nó.

“Chuyện gì vậy, mọi người?” Cậu bước vào phòng ăn. “A, vâng với bánh hạnh nhân!”

Cậu tóm lấy cái cuối cùng - từ công thức đồ ăn biển-mặn đặc biệt họ lấy từ Aphros nhân mã cá ở dưới đáy Đại Tây Dương.

Hệ thống liên lạc kêu tanh tách. Hedge Nhỏ của Buford hét lên qua loa, “MẶC QUẦN ÁO VÀO!”

Mọi người nhảy lên. Hazel kết thúc với việc cách Frank mét rưỡi. Percy làm tràn si-rô vào ly nước cam của cậu. Jason vụng về ngọ nguậy trong chiếc áo thun, và Frank biến thành một con chó bun.

Piper nhìn chăm chăm Leo. “Tớ đã nghĩ cậu đã bỏ cái ảnh ba chiều ngu ngốc đó.”

“Này, Buford chỉ nói chào buổi sáng thôi mà. Cậu ta yêu hình ảnh ba chiều của mình! Bên cạnh đó, tất cả chúng ta đều nhớ huấn luyện viên. Và Frank biến thành một con chó bun dễ thương.”

Frank biến trở lại thành một cậu trai Trung Quốc Canada lực lưỡng, cáu kỉnh. “Ngồi xuống đi, Leo. Chúng ta có việc cần thảo luận.”

Leo chen vào ngồi giữa Jason và Hazel. Cậu nhận ra họ gần như ít nhất là sẽ đâm cậu nếu cậu đùa ngớ ngẩn. Cậu cắn một miếng bánh hạnh nhân và tóm lấy một gói snack Ý - Fonzies - để làm tròn với bữa sáng cân bằng của cậu. Cậu trở nên đại loại là mê mẩn với những thứ này từ khi mua một ít ở Bologna. Chúng gồm phô mát và ngô - hai trong số những loại ưa thích của cậu.

“Vây...” Jason nhăn mặt khi cậu nghiêng về phía trước. “Chúng ta sẽ ở trên không và thả một cái neo càng gần Olympia càng tốt. Nó ở xa hơn trong đất liền hơn tớ muốn - khoảng tám ki-lô-mét nhưng chúng ta không có nhiều sự lựa chọn. Theo Juno, chúng ta phải tìm thấy nữ thần chiến thắng và, ừm... đánh bại bà ấy.”

Sự im lặng không thoải mái bao trùm cả bàn.

Với những tấm màn phủ những bức tường ba chiều, phòng ăn tối tăm và u ám hơn nó nên vậy, nhưng điều đó không thể giúp được gì. Từ khi hai anh em người lùn sinh đôi Kerkopes làm chập mạch những bức tường, video thực tại cung cấp từ Trại Con Lai thường bị xơ ra, thay đổi thành phát lại cận cảnh tên người lùn - râu quai nón đỏ, hai lỗ mũi và bộ răng xấu xí. Nó chẳng giúp đỡ gì khi bạn đang cố ăn hay có một cuộc nói chuyện nghiêm túc về số mệnh thế giới.

Percy hớp ngụm nước cam vị-si-rô của mình. Cậu dường như thấy nó ổn. “Tớ ổn với việc chiến đấu với nữ thần đặc biệt, nhưng không phải Nike là một trong những nữ thần tốt? Ý tớ là, về cá nhân, tớ thích chiến thắng. Tớ không có đủ điều đó.”

Annabeth gõ nhẹ những ngón tay của cô trên bàn. “Nó có vẻ lạ. Tớ hiểu tại sao Nike sẽ ở Olympia – nhà của Olympus và tất cả. Những người dự thi hiến tế cho bà. Những người Hy Lạp và La Mã thờ phụng bà vì vậy, giống như, một ngàn hai trăm năm trước, phải không?”

“Gần như đến điểm kết thúc của Đế quốc La Mã,” Frank đồng ý. “Những người La Mã gọi bà là Victoria, nhưng cũng khác. Mọi người yêu quý bà ta. Ai mà không thích chiến thắng nào? Không chắc tại sao chúng ta phải đánh bại bà ta.”

Jason cau mày. Một làn hơi bốc lên từ vết thương dưới áo sơ mi của cậu. “Tất cả những gì tớ biết... con ma cà rồng Antinous nói, Victory không kiểm chế được ở Olympia. Juno cảnh báo chúng ta rằng chúng ta có thể không bao giờ hàn gắn được vết rạn nứt giữa Hy Lạp và La Mã trừ khi chúng ta đánh bại chiến thắng.”

“Làm sao chúng ta đánh bại được chiến thắng?” Piper tự hỏi. “Nghe như một trong những câu đố bất khả thi.”

“Như là làm đá có thể bay,” Leo nói, “hoặc chỉ ăn một gói Fonzie.”

Cậu ném một nắm vào miệng mình.

Hazel nhăn mũi. “Việc đó sẽ giết anh.”

“Em đùa à? Rất nhiều chất bảo quản trong những thứ này, anh sẽ sống mãi mãi. Nhưng, này, về nữ thần chiến thắng này trở nên nổi tiếng và vĩ đại – Mọi người không nhớ những đứa con bà ấy như thế nào ở Trại Con Lai à?”

Hazel và Frank chưa từ ở Trại Con Lai, nhưng những người khác gật đầu nghiêm trọng.

“Cậu ấy có lý,” Percy nói. “Những đứa trẻ đó ở Nhà số Mười Bảy – chúng rất-cạnh tranh. Khi chơi cướp cờ, chúng còn tệ hơn cả những đứa con của Ares. Ừm, không xúc phạm, Frank.”

Frank nhún vai. “Cậu đang nói Nike có một mặt tối?”

“Con cái của bà ấy chắc chắn có,” Annabeth nói. “Chúng không bao giờ bác bỏ một thử thách. Chúng phải là số một ở tất cả mọi thứ. Nếu mẹ chúng mãnh liệt như thế...”

“Ôi.” Piper đặt hai tay lên bàn như con tàu đang rung lắc. “Mọi người, tất cả các vị thần đều bị chia tách giữa hai mặt Hy Lạp và La Mã của họ, đúng chứ? Nếu Nike như thế và bà ấy là nữ thần của chiến thắng...”

“Bà ấy thực sự mâu thuẫn,” Annabeth nói. “Bà ấy muốn một mặt hoặc mặt khác thắng vì vậy bà có thể tuyên bố một chiến thắng. Bà ấy về nghĩa đen là đang chiến đấu với bản thân mình.”

Hazel thúc khuỷu tay vào tô ngũ cốc của cô qua tấm bản đồ Hy Lạp. “Nhưng chúng ta không muốn mặt này hay mặt kia thắng. Chúng ta phải đưa người Hy Lạp và La Mã về cùng một đội.”

“Có lẽ đó là vấn đề,” Jason nói. “Nếu nữ thần chiến thắng đang không kiểm chế được, giằng xé giữa Hy Lạp và La Mã, bà có lẽ làm việc đưa hai trại lại với nhau trở nên bất khả thi.”

“Như thế nào?” Leo hỏi. “Bắt đầu một ngọn lửa chiến tranh trên Twitter à?”

Percy đâm mấy cái bánh kẹp của cậu. “Có lẽ bà ta giống Ares. Ông ta có thể phun ra một trận chiến chỉ bằng việc đi vào một căn phòng đông đúc. Nếu Nike phát ra những rung cảm cạnh tranh hay gì đó, bà có thể làm xấu thêm toàn bộ thời gian-lớn ganh đua của Hy Lạp-La Mã.”

Frank chỉ vào Percy. “Cậu nhớ vị thần biển già ở Đại Tây Dương chứ... Phorcys? Ông ấy nói rằng những kế hoạch của Gaia luôn luôn có rất nhiều tầng lớp. Đây có thể là một phần của kế hoạch của những người khổng lồ - giữ hai trại bị chia tách; giữ các vị thần bị chia tách. Nếu đó là tình thế, họ không thể để Nike làm chúng ta chống lại lẫn nhau. Chúng ta nên gửi một nhóm bốn hạ cánh – hai Hy Lạp, hai La Mã. Sự cân bằng có lẽ giúp giữ bà ấy thăng bằng.”

Lẳng nghe Trương, Leo có một trong những khoảnh khắc ghi nhận-nghi ngờ. Cậu không thể tin được cậu bạn này đã thay đổi như thế nào những tuần qua.

Frank không chỉ cao và lực lưỡng hơn. Giờ cậu còn tự tin hơn, sẵn sàng để đảm đương hơn. Có lẽ bởi vì thanh củi sự sống ma thuật của cậu được cất vào một nơi an toàn trong một túi chống cháy, hoặc có lẽ bởi vì cậu đã chỉ huy một quân đoàn thầy ma và được đề cử thành pháp quan. Dù cho bất cứ tình huống nào, Leo gặp vấn đề khi thấy cậu vẫn là một gã vụng về người từng biến thành con cự đà để thoát khỏi cái cùm tay Trung Quốc.

“Tớ nghĩ Frank đúng,” Annabeth nói. “Một nhóm bốn. Chúng ta sẽ phải cẩn thận cân nhắc ai đi. Chúng ta không muốn làm bất cứ gì có lẽ làm nữ thần, ừm, không ổn định hơn.”

“Tớ sẽ đi,” Piper nói. “Tớ có thể thử dùng giọng nói mê hoặc.”

Những tia lo lắng ẩn sâu trong đôi mắt Annabeth. “Không phải lần này, Piper. Nike rất cạnh tranh. Aphrodite... ừm, bà ấy cũng vậy, theo cách riêng của bà. Chị nghĩ là Nike có thể xem em là một mối đe dọa.”

Trước kia, Leo có lẽ đã nói đùa về điều đó. Piper là một mối đe dọa? Cô gái gần như là một cô em gái của cậu, nhưng, nếu cậu cần giúp đỡ đánh bại một băng nhóm côn đồ hay đánh bại một nữ thần chiến thắng, Piper không phải là người đầu tiên cậu quay sang.

Mặc dù, gần đây... ờ, Piper có lẽ không thay đổi rõ ràng như Frank, nhưng cô đã thay đổi. Cô đã đắm vào ngực Khione nữ thần tuyết. Cô đã đánh bại những Boread. Cô đã đơn thương độc mã đánh bại một bầy yêu nữ mình chim. Về phần giọng nói mê hoặc của mình, cô đã trở nên rất mạnh làm Leo lo lắng. Nếu cô bảo cậu ăn rau, cậu có thể thực sự ăn chúng.

Những lời của Annabeth dường như không làm cô buồn phiền. Piper chỉ gật đầu và nhìn lướt qua nhóm. “Vậy, ai nên đi?”

“Jason và Percy không nên đi cùng nhau,” Annabeth nói. “Jupiter và Poseidon – kết hợp tồi tệ. Nike có thể khiến cả hai chiến đấu dễ dàng.”

Percy trao cho cô một nụ cười nghiêng. “Đúng, chúng ta không thể có một vụ xô xát như ở Kansas. Tớ có thể giết người anh em Jason của tớ.”

“Hoặc tớ có thể giết người anh em Percy của tớ,” Jason nói đáng yêu.

“Điều này chứng minh ý kiến của tớ,” Annabeth nói. “Chúng ta cũng không nên gửi Frank và tớ đi cùng nhau. Mars và Athena – điều đó sẽ cũng tồi tệ.”

“Được rồi,” Leo cắt ngang. “Vậy Percy và tớ cho đội Hy Lạp. Frank và Hazel cho đội La Mã. Có phải đó là đội quân không cạnh tranh tối thượng hay gì đó?”

Annabeth và Frank trao đổi những cái nhìn chiến tranh thần thánh.

“Nó có thể hiệu quả,” Frank quyết định. “Ý tớ là, sẽ không sự kết hợp hoàn hảo nào, nhưng Poseidon, Hephaestus, Pluto, Mars... tớ không thấy bất cứ sự đối kháng lớn nào ở đây.”

Hazel đưa ngón tay theo tấm bản đồ Hy Lạp. “Em vẫn ước chúng ta có thể đi qua Vịnh Corinth. Em đang hi vọng chúng ta có thể viếng thăm Delphi, có lẽ xin vài lời khuyên. Hơn nữa đó là một quãng đường dài vòng quanh Peloponnese.”

“Đúng.” Trái tim Leo chùng xuống khi cậu nhìn thấy còn bao nhiêu bờ biển họ vẫn phải lái qua nữa.” Đã là hai mươi hai tháng Bảy rồi. Tính cả hôm nay, chỉ còn mười ngày đến khi...”

“Tớ biết,” Jason nói. “Nhưng Juno đã làm rõ. Con đường ngắn hơn đã bị đầu độc.”

“Và về phần Delphi...” Piper nghiêng về phía tấm bản đồ. Cọng lông yêu quái mình chim xanh đu đưa trên tóc cô như một quả lắc. “Chuyện gì đang xảy ra ở đó? Nếu Apollo không có Nhà tiên tri của ông ấy nữa...”

Percy cầu nhàu. “Có lẽ có điều gì đó để làm với anh bạn Octavian khiếp đảm đó. Có thể cậu ta rất tệ việc nói về tương lai đến nỗi cậu ta phá vỡ những quyền năng của Apollo.”

Jason cố gắng nở một nụ cười, mặc dù đôi mắt cậu mờ đi đau đớn. “Hi vọng chúng ta có thể tìm thấy Apollo và Artemis. Sau đó cậu có thể hỏi ông ấy. Juno đã nói cặp sinh đôi có lẽ sẵn sàng giúp đỡ chúng ta.”

“Rất nhiều câu hỏi chưa được trả lời,” Frank lẩm bẩm. “Rất nhiều ki-lô-mét để đi qua trước khi chúng ta đến Athens.”

“Từng thứ một,” Annabeth nói. “Các cậu phải tìm ra Nike và khám phá ra làm sao đánh bại bà ấy... dù cho Juno có ý gì với điều đó. Tổ vẫn không hiểu sao bạn đánh bại một nữ thần người kiểm soát chiến thắng. Đường như bất khả thi.”

Leo bắt đầu nhăn răng cười. Cậu không thể ngăn điều đó lại. Chắc chắn, họ chỉ có mười ngày để ngăn cản những người khổng lồ đánh thức Gaia. Chắc chắn, cậu có thể chết trước giờ ăn tối. Nhưng cậu yêu việc được nói rằng điều gì đó bất khả thi. Nó giống như ai đó đưa cho cậu một cái bánh trứng đường chanh và bảo cậu không được ném nó đi. Cậu chỉ không thể chống lại sự thách thức.

“Chúng ta sẽ xem xét điều đó.” Cậu giơ chân lên. “Để tớ lấy bộ sưu tập lựu đạn của mình và tớ sẽ gặp các cậu trên boong!”

Chương 10. Leo

“GỌI SỰ THÔNG MINH TRỞ LẠI ĐÂY,” Percy nói, “chọn máy điều hòa nhiệt độ.”

Cậu và Leo chỉ vừa khám xét bảo tàng. Giờ họ đang ngồi trên một cái cầu bắc qua sông Kladeos, chân của họ đọng đưa trên mặt nước khi họ chờ Frank và Hazel để kết thúc việc trinh sát đồng tàn tích.

Bên trái họ, thung lũng Olympic lung linh dưới cái nóng buổi chiều. Bên phải họ, du khách bị nhồi nhét trên những chiếc xe buýt du lịch. Điều tốt là Argo II được thả neo ba trăm mét trên không, bởi vì họ sẽ không bao giờ tìm được chỗ đậu xe.

Leo ném một hòn đá xuống sông. Cậu ước Hazel và Frank sẽ trở lại. Cậu cảm thấy vụng về khi lang thang với Percy.

Chỉ là, cậu không chắc câu chuyện phiếm nào để nói với một người vừa mới trở về từ Tartarus. Xem tập mới nhất của Doctor Who à? Ồ, đúng. Cậu đang lê bước qua Cái Hồ Vĩnh Viễn Chết Tiệt.

Trước đây, Percy đã đủ đáng sợ – triệu hồi những cơn bão, chiến đấu với những tư tể, giết những người khổng lồ ở Colosseum...

Giờ... ồ, sau những điều xảy ra ở Tartarus, dường như Percy đã tốt nghiệp sự-tuyệt-vời ở một trình độ hoàn toàn khác.

Thậm chí Leo gặp rắc rối với việc nghĩ cậu như một phần của cùng một trại. Hai người bọn họ chưa bao giờ ở Trại Con Lai cùng lúc. Chuối hạt da của Percy có bốn hạt cho bốn mùa hè hoàn tất. Chuối hạt da của Leo có chính xác không.

Điểm chung duy nhất họ có là Calypso, và mỗi lần Leo nghĩ về điều đó cậu muốn đâm vào mặt Percy.

Leo cứ suy nghĩ cậu nên làm rõ, chỉ để xóa đi bầu không khí, nhưng thời gian dường như chẳng bao giờ đúng lúc. Và, bởi vì thời gian trôi qua, chủ đề đó trở nên càng ngày càng khó để mở lời.

“Gì?” Percy hỏi.

Leo cựa quậy. “Gì, gì?”

“Cậu đang nhìn chăm chăm tớ, như thế, giận dữ.”

“Tớ có à?” Leo cố gắng tập trung cho một câu chuyện cười, hoặc ít nhất một nụ cười, nhưng cậu không thể. “Ừm, xin lỗi.”

Percy nhìn chăm chăm con sông. “Tớ cho là chúng ta cần nói chuyện.” Cậu mở bàn tay ra và hòn đá Leo đã ném vào dòng sông, nằm ngay trong lòng bàn tay của Percy.

Ồ, Leo nghĩ, giờ chúng ta đang gây ấn tượng à?

Cậu xem xét việc bắn một cột lửa vào cái xe buýt du lịch gần nhất và thổi bay thùng xăng, nhưng cậu quyết định đó có lẽ là một trò gây ấn tượng nhỏ. “Có lẽ chúng ta nên nói chuyện. Nhưng không...”

“Mọi người!” Frank đứng ở phía cuối bãi đỗ xe, vẫy họ qua đó. Cạnh cậu, Hazel cười trên con ngựa Arion của mình, người đã xuất hiện không báo trước ngay khi họ hạ cánh.

Leo nghĩ, cứu bồ tuyệt Trương.

Cậu và Percy đi qua gặp hai người bạn.

“Nơi này rất lớn,” Frank báo cáo. “Đồng tàn tích trải dài từ dòng sông đến chân của ngọn núi bên kia, khoảng nửa ki-lô-mét.”

“Bao xa trong thước đo chuẩn[1]?” Percy hỏi.

[1] Ý Percy hỏi đơn vị dặm (mile) do Frank nói đến đơn vị ki-lô-mét.

Frank nhướn mày. “Đó là đơn vị chuẩn ở Canada và phần còn lại của thế giới. Chỉ những người Mỹ các cậu...”

“Khoảng năm hoặc sáu sên bóng,” Hazel đang cho Arion ăn một miếng vàng, can thiệp.

Percy dang hai tay ra. “Đó là tất cả điều cậu cần nói.”

“Dù sao,” Frank tiếp tục, “tớ không thấy bất cứ điều gì khả nghi trên đầu.”

“Em cũng không,” Hazel nói. “Arion đã đưa em đi hết một vòng. Rất nhiều khách du lịch, nhưng không có nữ thần điên cuồng.”

Con ngựa hí vang và hất hất cái đầu, cái cổ cơ bắp của nó lượn sóng với bộ lông màu kẹo đường.

“Anh bạn, con ngựa của em có thể nguyên rửa.” Percy lắc đầu. “Cậu ta không nghĩ nhiều về Olympia.”

Chỉ lần này, Leo đồng ý với con ngựa. Cậu không thích ý tưởng bước đi nặng nề qua những cánh đồng đổ nát dưới ánh mặt trời chói chang, xô đẩy giữa đám du khách đầy mồ hôi trong khi tìm kiếm một nữ thần chiến thắng bị phân ly tính cách. Ngoài ra, Frank đã bay qua toàn bộ thung lũng với hình dáng của một con đại bàng. Nếu đôi mắt tinh tường của cậu không thấy bất cứ điều gì, cô lẽ không có gì để xem xét.

Mặt khác, những túi thất lực dụng cụ của Leo chứa đầy những thứ đồ chơi nguy hiểm. Cậu sẽ ghét phải trở về mà không làm nổ bất cứ thứ gì.

“Vậy chúng ta cứ mò mẫm ở đây với nhau,” cậu nói, “và để rắc rối tìm đến chúng ta. Trước đây nó luôn hiệu quả.”

Họ mò mẫm một lát, tránh những nhóm du lịch và cúi đầu xuống né tránh một nhóm người tiếp theo. Không phải với lần đầu tiên, Leo bị ấn tượng bởi Hy Lạp giống quê nhà Texas của cậu như thế nào – những ngọn đồi thấp, những cây bụi, tiếng vo ve của ve sầu và cái nóng mùa hè ngọt ngào. Đối những cây cột cổ và những đền thờ đồ sộ cho những đàn bò và dây kìm gai, và Leo sẽ cảm thấy đúng như ở nhà.

Frank tìm được một cuốn sách du lịch nhỏ (nghiêm túc, cậu ta sẽ đọc về các nguyên liệu trong một nồi súp) và tường thuật lại cho họ cái gì là cái gì.

“Đây là Propylon.” Cậu chỉ về phía trước một con đường đá sỏi với những cái cột đồ sộ xếp thành hàng. “Một trong những cổng chính vào thung lũng Olympic.”

“Gạch vụn!” Leo nói.

“Và đằng kia...” Frank chỉ về một cái móng vuông vức trông như một cái hiên cho một quán ăn Mê-xi-cô, “là Đền thờ của Hera, một trong những cấu trúc cổ xưa nhất ở đây.”

“Nhiều gạch vụn hơn nữa!” Leo nói.

“Và cái chỗ trông như bức đàn nhạc – đó là Philipeon, tưởng nhớ Philip của Macedonia.”

“Thậm chí còn nhiều gạch vụn hơn! Gạch vụn hạng nhất!”

Hazel, người vẫn đang cười Arion, đá vào cánh tay Leo. “Không có bất cứ thứ gì làm anh ấn tượng à?”

Leo nhìn lên. Mái tóc xoăn màu nâu-vàng và đôi mắt vàng của cô rất hợp với cái mũ sắt và thanh kiếm cô có lẽ được tạo nên từ vàng Imperial. Leo nghi ngờ Hazel sẽ xem đó như một lời khen, nhưng, tiến xa như con người đã làm được, Hazel là người khéo léo hạng nhất.

Leo nhớ chuyến đi cùng nhau của họ qua Nhà của Hades. Hazel đã dẫn cậu đi qua mê cung ảo giác sờn gai ốc đó. Cô đã làm cho mù phù thủy Pasiphaë biến mất qua một cái lỗ tường tượng trên sàn. Cô đã đánh nhau với tên khổng lồ Clytius trong khi Leo bị nghẹt thở trong những đám mây đen kịt của tên khổng lồ. Cô đã cắt sợi xích trên Cửa Tử. Trong khi đó Leo đã làm được... ồ, hoàn toàn chẳng có gì.

Cậu không mê đắm Hazel nữa. Trái tim cậu giờ đây đang ở rất xa trên đảo Ogygia. Hazel Levesque vẫn làm cậu ấn tượng – thậm chí khi cô không ngồi trên một con ngựa bất tử siêu nhanh kẻ cứng đầu như một thủy thủ.

Cậu không nói bất cứ điều gì, nhưng Hazel có lẽ đọc được suy nghĩ của cậu. Cô nhìn đi, bối rối.

Rõ ràng thật may mắn, Frank tiếp tục việc hướng dẫn du khách của mình. “Và trên đó... ồ.” Cậu liếc nhìn Percy. “Ừm, cái chỗ lõm hình bán nguyệt trên đồi, với những hốc tường... đó là một đền thờ nữ thần, được xây dựng từ thời La Mã.”

Mặt Percy chuyển sang màu nước chanh cam có ga. “Đây là một ý kiến: đứng lên đó.”

Leo đã nghe tất cả về những kinh nghiệm suýt chết ở đền thờ nữ thần ở La Mã với Jason và Piper. “Tớ thích ý tưởng đó.”

Họ tiếp tục di chuyển.

Thỉnh thoảng, bàn tay Leo chạm vào cái thắt lưng dụng cụ của mình. Từ khi Kerkopes ăn trộm nó ở Bologna, cậu sợ cậu có thể lại bị đánh cắp-thắt lưng, mặc dù cậu nghi ngờ có con quái vật nào có thể giải trộm cắp như hai tên người lùn đó. Cậu tự hỏi hai con khỉ nhỏ khó chịu đó sẽ như thế nào ở New York. Cậu hi vọng chúng vẫn vui vẻ quấy rầy những người La Mã, ăn trộm những cái khóa kéo tỏa sáng và làm quần của những binh lính tuột xuống.

“Đây là Pelopion,” Frank nói, chỉ về một đồng đá lồi cuốn khác.

“Thôi nào, Trương,” Leo nói. “Pelopion thậm chí không phải một từ. Nó là gì – một chỗ thiêng cho rơi tôm[2] à?”

[2] Nguyên văn plopping.

Frank trông có vẻ bị xúc phạm. “Nó là khu mai táng của Pelops. Toàn bộ phần này của Hy Lạp, Peloponnese, được đặt theo tên ông ấy.”

Leo cố không ném một trái lựu đạn vào mặt Frank. “Tớ cho là tớ nên biết ai là Pelops?”

“Ông ấy là một hoàng tử, giành được vợ trong một cuộc đua xe ngựa. Ông được cho là khởi nguồn những cuộc thi đấu Olympic để vinh danh việc đó.”

Hazel khịt khịt. “Thật lãng mạn. ‘Hoàng tử Pelops, ngài có một người vợ xinh đẹp.’ ‘Cảm ơn. Ta giành được nàng từ một cuộc đua xe ngựa.’”

Leo không hiểu những thứ này sẽ đang giúp đỡ họ tìm nữ thần chiến thắng như thế nào. Hiện tại, chiến thắng duy nhất cậu muốn là chế ngự lại một thức uống lạnh cứng và có lẽ ít khoai tây chiên.

Vẫn là... họ càng đi xa vào đồng tàn tích, cậu càng thấy không thoải mái. Cậu vụt trở lại một trong những kí ức đầu tiên của cậu – bảo mẫu của cậu Tía Callida, hay còn gọi là Hera, cổ vũ cậu chọc một con rắn độc với một cây gậy khi cậu chỉ mới bốn tuổi. Nữ thần thần kinh đó đã bảo cậu đó là một sự huấn luyện tốt để trở thành một anh hùng, và có lẽ bà đã đúng. Những ngày này Leo dành nhiều thời gian loay quanh đến khi cậu tìm ra rắc rối.

Cậu nhìn lướt qua đám đông du khách, tự hỏi liệu họ đúng là những người phạm hay quái vật cải trang, giống như những bóng ma đã đuổi theo họ ở La Mã. Thỉnh thoảng cậu nghĩ cậu thấy một gương mặt tương

tự - người anh họ hách dịch của cậu, Raphael; người giáo viên lớp ba hèn hạ của cậu, ông Borquin; bảo mẫu ngược đãi của cậu, Teresa – tất cả những loại người đã đối xử với cậu như thứ bần thủ.

Có lẽ cậu chỉ tưởng tượng ra những khuôn mặt của họ, nhưng nó làm cậu bức mình. Cậu nhớ cách nữ thần Nemesis đã xuất hiện là Di Rosa của cậu, người Leo phần nộ và muốn báo thù nhất. Cậu tự hỏi liệu Nemesis có quanh quẩn đâu đó quanh đây, xem thử Leo sẽ làm gì. Cậu vẫn không chắc cậu đã trả món nợ của mình với nữ thần đó chưa. Cậu đồ rằng bà ta muốn nhiều đau đớn hơn từ cậu. Có lẽ hôm nay là ngày đó.

Họ dừng lại ở một vài bậc thang rộng dẫn đến một tòa nhà đồ sộ khác – Đền thờ của Zeus, theo Frank.

“Ồ bên trong đã từng là một bức tượng vàng-ngà voi khổng lồ của Zeus,” Frank nói. “Một trong những kì quan của thế giới cổ đại. Có lẽ bởi được làm cùng gã đã tạo nên Athena Parthenos.”

“Làm ơn nói với tớ chúng ta không phải tìm nó,” Percy nói. “Tớ đã có đủ những bức tượng khổng lồ cho một chuyến đi.”

“Đồng ý.” Hazel vỗ nhẹ vào sườn Arion, khi con ngựa này tỏ vẻ khó điều khiển.

Leo cũng cảm thấy muốn hý vang và đậm mạnh guốc của cậu. Cậu nóng nực, bối rối và dối. Cậu cảm thấy như họ đã chọc vào con rắn độc nhiều hết sức có thể và nó chuẩn bị tấn công lại. Cậu muốn gọi nó là một ngày và trở về tàu trước khi điều đó xảy ra.

Không may, khi Frank đề cập đến Đền thờ của Zeus và bức tượng, não của Leo đã tạo được một liên kết. Chống lại ý kiến tốt hơn của mình, cậu chia sẻ nó.

“Này, Percy,” cậu nói, “nhớ bức tượng của Nike trong bảo tàng chứ? Thứ mà chỉ còn là những mảnh vụn?”

“Có?”

“Không phải là nó từng đứng ở đây, ở Đền thờ của Zeus? Cứ thoải mái bảo tớ rằng tớ sai. Tớ muốn mình sai.”

Tay Percy bỏ vào túi. Cậu lấy cây bút của cậu ra, Thủy Triều. “Cậu đúng. Vậy nếu Nike ở bất cứ đâu... đây sẽ là một chỗ tốt.”

Frank lướt nhìn xung quanh họ. “Tớ không thấy bất cứ điều gì?”

“Liệu nếu chúng ta quảng cáo, như, giày Adidas?” Percy tự hỏi. “Điều đó sẽ làm Nike đủ phát điên để xuất hiện chứ?”

Leo mỉm cười lo lắng. Có lẽ cậu và Percy cùng chia sẻ thứ gì đó khác – một khiếu hài hước ngu ngốc. “Đúng, tớ cá là điều đó sẽ hoàn toàn chống lại trách nhiệm đỡ đầu của bà ấy. ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ NHỮNG ĐÔI GIÀY CHÍNH THỨC CỦA OLYMPICS! CÁC NGƯỜI SẼ CHẾT NGAY BÂY GIỜ!”

Hazel nhướn mày. “Cả hai người đều bất khả thi.”

Phía sau Leo, một giọng nói ầm ầm làm rung chuyển đống đồ sộ. “CÁC NGƯỜI SẼ CHẾT NGAY BÂY GIỜ!”

Leo gần như nhảy khỏi cái thắt lưng dụng cụ của mình. Cậu quay lại... và thềm giật mình. Cậu vừa chỉ gọi Adidas, nữ thần của những đôi giày không hợp tiêu chuẩn.

Bay thẳng về phía cậu trong một cỗ xe vàng, với một cây giáo nhắm vào tim cậu, là nữ thần Nike.

6. Chương 11 - 12

Chương 11. Leo

ĐÔI CÁNH VÀNG HƠI QUÁ ĐÁNG.

Leo có thể hiểu được cỗ xe và hai con ngựa. Cậu ớn với bộ váy không tay lấp lánh của Nike (Calypso hoàn toàn nóng bỏng theo phong cách đó, nhưng điều đó không liên quan) và mái tóc đen của Nike được búi tròn lên với một vòng hoa nguyệt quế mạ vàng.

Biểu hiện của bà là đôi mắt mở to và một chút điên cuồng, như là bà vừa uống hai mươi ly espresso và lái tàu lượn siêu tốc, nhưng điều đó không làm phiền Leo. Cậu thậm chí có thể xử lý với cây giáo bịt-đầu-bằng-vàng chỉ vào ngực cậu.

Nhưng những đôi cánh đó – chúng được đánh bóng với vàng, đến tận cọng lông cuối cùng. Leo có thể ngưỡng mộ tay nghề khéo léo, nhưng nó là quá nhiều, quá sáng, quá sắc sảo. Nếu đôi cánh của bà là những ô năng lượng mặt trời, Nike sẽ sản xuất đủ năng lượng để thắp sáng Miami.

“Thưa bà,” cậu nói, “bà làm ơn xếp lại cái vĩ ruồi của bà lại được không? Bà đang làm tôi bị râm nắng.”

“Gì?” Đầu của Nike đột ngột quay về phía cậu như của một con gà giật mình. “Ồ... bộ lông chim tuyệt vời của ta. Rất tốt. Ta cho là người không thể chết trong vinh quang nếu người vừa bị mù và râm nắng.”

Bà xếp đôi cánh lại. Nhiệt độ giảm xuống ở gần bốn mươi chín độ C thông thường vào một buổi chiều mùa hè.

Leo liếc nhìn các bạn cậu. Frank vẫn đứng đó, đo kích thước của nữ thần. Ba lô của cậu vẫn chưa biến đổi thành cung tên và ống tên, có lẽ là điều khôn ngoan. Cậu không thể để bị quá kinh hãi, bởi vì cậu không muốn biến thành một con cá vàng khổng lồ.

Hazel đang gặp rắc rối với Arion. Con ngựa lang hý vang và nhảy cong người lên, tránh tiếp xúc mắt với hai con ngựa trắng đang kéo cỗ xe của Nike.

Về phần Percy, cậu cầm cây bút ma thuật của cậu như thể cậu đang cố quyết định liệu là múa vài đường kiếm hay ký tên lên cỗ xe của Nike.

Không ai bước về phía trước để nói chuyện. Leo khá nhớ việc có Piper và Annabeth với họ. Họ giỏi về toàn bộ việc nói chuyện.

Cậu quyết định ai đó tốt hơn hết nói gì đó trước khi tất cả mọi người chết trong vinh quang.

“Vây!” Cậu chỉ ngón tay trở vào Nike. “Tôi đã không hiểu lời chỉ dẫn, và tôi rất chắc chắn thông tin đã không được đầy đủ trong cuốn sách của Frank. Bà có thể nói cho tôi nghe điều gì đang xảy ra ở đây được không?”

Đôi mắt mở to của Nike nhìn chằm chằm làm cậu mất bình tĩnh. Mũi Leo đang cháy à? Điều đó thỉnh thoảng xảy ra khi cậu bị áp lực.

“Chúng ta phải có chiến thắng!” Nữ thần kêu thét. “Cuộc thi phải được quyết định! Các người đến đây để xác định người chiến thắng, phải không?”

Frank thông giọng. “Bà là Nike hay Victoria?”

“Argghh!” Nữ thần giữ chặt một bên đầu. Những con ngựa của bà lồng lên, khiến Arion làm điều tương tự.

Nữ thần rung mình và tách thành hai hình ảnh riêng biệt, điều này nhắc nhở Leo – thật lố bịch – về khi cậu từng nằm trên nền nhà trong căn hộ của cậu khi là một đứa trẻ và chơi với cuộn chặn cửa^[1] trên tấm ván chân tường. Cậu sẽ kéo nó lùi lại và để nó bay đi: vù! Cuộn chặn cửa sẽ lắc tới lui nhanh đến nỗi mà trông như bị tách thành hai cuộn riêng biệt.

[1]Nguyên văn doorstop, thường là một cuộn dây thừng để chặn cửa đóng lại.

Đó là thứ Nike trông giống: một cuộn chặn cửa thần thánh, chia tách làm hai.

Ở bên trái là phiên bản đầu tiên: váy không tay lấp lánh, mái tóc đen bện với nguyệt quế, đôi cánh vàng xếp sau bà. Bên phải là một phiên bản khác, mặc đồ chiến tranh La Mã giáp che ngực và giáp che ống chân. Mái tóc nâu vàng lộ ra từ vành mũ sắt cao. Đôi cánh bà là bộ lông trắng, chiếc váy tím, và tay cầm giáo của bà phù hợp với một huy hiệu có kích thước một cái đĩa La Mã – một chữ vàng SPQR trên vòng nguyệt quế.

“Ta là Nike!” hình ảnh bên trái kêu lên.

“Ta là Victoria!” hình ảnh bên phải kêu lên.

Lần đầu tiên, Leo hiểu câu châm ngôn cổ của ông cậu hay nói: khua môi múa mép. Đúng như nghĩa đen, nữ thần này đang dùng cả mồm bên trái lẫn mép bên phải để nói đến hai chuyện khác nhau. Bà cứ rùng mình và chia tách, làm Leo choáng váng. Cậu muốn lôi dụng cụ của mình ra và điều chỉnh bộ chế hòa khí không dùng đến của bà, bởi vì rung đến thế sẽ làm động cơ của bà vỡ ra mất.

“Ta là người quyết định của chiến thắng!” Nike hét lên. “Từ khi ta đứng đây ở góc của đền thờ của Zeus, được tôn kính bởi tất cả! Ta đã giám thị Thế vận hội Olympia. Đồ cúng tế tại mỗi thành phố chất đống dưới chân ta!”

“Thế vận hội không thích hợp!” Victoria hét lên. “Ta là một nữ thần của thành công trong chiến đấu! Những tướng quân La Mã thờ phụng ta! Augustus cho xây bàn thờ của ta ở Viện Nguyên Lão!”

“Ahhhh!” cả hai giọng nó hét lên trong đau đớn. “Chúng ta phải quyết định! Chúng ta phải chiến thắng!”

Arion lồng lên kịch liệt đến nỗi Hazel phải nằm trườn lên lưng nó để tránh bị ném đi. Trước khi cô có thể làm nó bình tĩnh trở lại, con ngựa biến mất, để lại một vệt khói qua đồng tàn tích.

“Nike,” Hazel nói, bước chầm chậm về phía trước, “bà đang bối rối, như tất cả các vị thần. Những người Hy Lạp và La Mã đang trên bờ vực chiến tranh. Nó làm cho hai mặt của bà xung đột.”

“Ta biết điều đó!” Nữ thần lắc ngọn giáo của mình, đầu bịt dây chun biến thành hai điểm. “Ta không thể chịu đựng sự xung đột không được giải quyết! Ai là người mạnh hơn? Ai là người chiến thắng?”

“Thưa bà, không ai là người thắng cuộc cả,” Leo nói. “Nếu cuộc chiến đó xảy ra, mọi người đều thua cuộc.”

“Không ai thắng?” Nike trông rất sốc, Leo rất chắc mũi cậu phải cháy rồi. “Luôn có một người chiến thắng! Một người chiến thắng. Những người khác là kẻ thua cuộc! Hoặc chiến thắng là vô nghĩa. Ta cho là người muốn ta trao chứng nhận cho tất cả những người tham gia dự thi sao? Những chiếc cúp nhựa nhỏ cho từng vận động viên hay người lính vì sự tham dự sao? Chúng ta tất cả nên xếp hàng và bắt tay nhau và nói với nhau, Cuộc thi đấu tốt đẹp sao? Không! Chiến thắng phải là thật. Nó phải được giành lấy. Điều đó có nghĩa là nó sẽ hiếm và khó khăn, chống lại những kẻ không biết điều, và đánh bại những kẻ có lẽ là có khả năng khác.”

Hai con ngựa của nữ thần cắn nhau, như thể đang nhận lấy tinh thần.

“Ồ... được rồi,” Leo nói. “Tôi có thể nói bà đã có những cảm giác mạnh mẽ về điều đó. Nhưng cuộc chiến tranh thực sự là chống lại Gaia.”

“Cậu ấy đúng,” Hazel nói. “Nike, bà là người đánh xe ngựa của Zeus trong cuộc chiến tranh cuối cùng với những tên khổng lồ phải không?”

“Dĩ nhiên!”

“Vậy bà biết Gaia là kẻ thù thực sự. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của bà để đánh bại bà ấy. Cuộc chiến không phải giữa người Hy Lạp và La Mã.”

Victoria gầm lên, “Những người Hy Lạp phải diệt vong!”

“Chiến thắng hay là chết!” Nike khóc than. “Một phe phải bị đánh bại!”

Frank cầu nài. “Tớ nghe đủ những điều này từ người cha la hét trong đầu tớ rồi.”

Victoria nhìn chằm chằm xuống cậu. “Một đứa con của Mars, phải không? Một pháp quan của Rome? Không đúng La Mã sẽ tha cho Hy Lạp. Ta không thể tiếp tục chịu đựng bị chia tách và bối rối – ta không thể suy nghĩ rõ ràng! Giết chúng! Chiến thắng!”

“Đang không xảy ra,” Frank nói, mặc dù Leo nhận thấy mắt phải cậu Trương đang co giật.

Leo cũng đang đấu tranh. Nike đang gửi đi những làn sóng chủ ý, làm những dây thần kinh của cậu như lửa đốt. Cậu cảm thấy như mình cúi đầu theo hàng, chờ ai đó hét lên “Tiến lên!” Cậu có mong muốn vô lý là bóp cổ Frank, điều rất ngu xuẩn, bởi vì hay bàn tay cậu thậm chí sẽ không vừa vặn cổ của Frank.

“Nhìn này, Quý bà Chiến thắng...” Percy cố nở một nụ cười. “Bọn tôi không muốn làm gián đoạn thời gian điên loạn của bà. Có lẽ bà có thể kết thúc cuộc trò chuyện này với bản thân mình và bọn tôi sẽ quay lại sau, với, ừm, một vài vũ khí lớn hơn và có lẽ ít thuốc an thần.”

Nữ thần vung cái giáo của bà ta. “Các người sẽ xác định vấn đề một lần và mãi mãi! Hôm nay, bây giờ, các người sẽ quyết định chiến thắng! Bốn người các người? Tuyệt! Chúng ta có các đội. Có lẽ nữ đấu với nam!”

Hazel nói, “Ừm... không.”

“Mặc áo với ở trần!”

“Nhất định không,” Hazel nói.

“Hy Lạp với La Mã!” Nike kêu lên. “Đúng, dĩ nhiên. Hai và hai. Á thần cuối cùng đứng lại chiến thắng. Số khác sẽ chết vinh quang.”

Một ham muốn cạnh tranh mạnh mẽ rung động qua cơ thể của Leo. Cậu cố gắng hết sức để không chạm vào dây thắt lưng dụng cụ của mình, tóm lấy một cái vỏ và đập lên đầu Hazel và Frank.

Cậu nhận ra Annabeth đã đứng như thế nào khi không cử bất cứ ai mà cha mẹ họ có sự ganh đua tự nhiên. Nếu Jason ở đây, cậu ấy và Percy có lẽ sẽ ở trên mặt đất, đánh mạnh vào đầu nhau.

Cậu cố gắng để nắm tay không siết chặt. “Xem này, thưa bà, tất cả bọn tôi sẽ không chơi trò Đấu trường Sinh tử^[2] với nhau. Nó sẽ không xảy ra.”

[2] Nguyên văn Hunger Games, là một bộ tiểu thuyết mà trong đó những người chơi phải chiến đấu với nhau để tìm được người sống sót duy nhất chiến thắng.

“Nhưng người sẽ giành được một vinh dự tuyệt vời!” Nike vươn tới một cái rễ bên cạnh và tạo ra một vòng nguyệt quế to màu xanh lá cây. “Cái vương miện lá cây này có thể của người! Người có thể đội nó trên đầu! Hãy nghĩ về sự vinh quang!”

“Leo đúng,” Frank nói, mặc dù đôi mắt cậu ta nhìn chằm chằm vào cái vòng nguyệt quế. Biểu hiện của cậu ta hơi quá tham vọng đối với khẩu vị của Leo. “Bọn tôi không chiến đấu lẫn nhau. Bọn tôi chiến đấu với những tên khổng lồ. Bà nên giúp chúng tôi.”

“Rất tốt!” Nữ thần giơ cái vòng nguyệt quế của mình lên trong một tay và cây giáo của bà trong tay kia.

Percy và Leo trao đổi ánh nhìn.

“Ừm... điều đó có nghĩa là bà sẽ gia nhập với bọn tôi à?” Percy hỏi. “Bà sẽ giúp bọn tôi chiến đấu với những tên khổng lồ?”

“Đó lẽ là một phần của giải thưởng,” Nike nói. Bất cứ ai thắng, ta sẽ xem xét người đó như một đồng minh. Chúng ta sẽ cùng nhau chiến đấu với những tên khổng lồ, và ta sẽ ban tặng chiến thắng cho hẳn. Nhưng chỉ có duy nhất một người chiến thắng. Những kẻ khác phải bị đánh bại, giết, tiêu diệt hoàn toàn. Vậy nó sẽ như thế nào, các á thần? Các người sẽ thành công trong cuộc tìm kiếm của mình, hay các người sẽ trung thành với những ý tưởng ủy mị của tình bạn và mọi người thắng giải tham gia?”

Percy mở nắp bút ra. Thủy Triều lớn thành một thanh kiếm đồng Celestial. Leo lo lắng cậu ta có thể chia nó sang bọn họ. Hào quang của Nike rất khó để chống lại.

Thay vào đó, Percy chỉ lướt kiếm của mình vào Nike. “Nếu thay vào đó bọn tôi chiến đấu với bà?”

“Ha!” đôi mắt Nike lóe sáng. “Nếu các người từ chối chiến đấu lẫn nhau, các người sẽ bị khuất phục!”

Nike dang đôi cánh vàng của mình ra. Bốn cái lông kim loại phóng xuống, hai cái mỗi bên của cỗ xe. Những cái lông xoay như huấn luyện viên thể dục, trở lên lớn hơn, mọc ra tay chân, đến khi chúng chạm được mặt đất như bốn bản sao kim loại, có kích thước con người của nữ thần, mỗi cánh tay cầm một cây giáo vàng và một vòng nguyệt quế đồng Celestial trông một cái đĩa nhựa dây-gai.

“Hướng về sân vận động!” nữ thần kêu lên. “Các người có năm phút để chuẩn bị. Sau đó máu sẽ đổ!”

Leo định nói, Nếu bọn tôi từ chối đi đến sân vận động thì sao?

“Chạy đi!” Nike gầm lên. “Đến đường đua, hoặc Nikai của ta sẽ giết người tại nơi người đứng!”

Những bà kim loại mở quai hàm ra và thổi ra một âm thanh nghe như một đám đông Siêu cúp Bóng bầu dục Mỹ hòa lẫn với thông tin phản hồi. Họ lắc cây giáo của mình và tấn công các á thần.

Đây không phải là khoảnh khắc tốt nhất của Leo. Sự hoảng loạn tóm lấy và nuốt chửng cậu. Điều an ủi nhất của cậu là những người bạn của cậu cũng như vậy – và họ không phải là dạng người hèn nhất.

Bốn người phụ nữ kim loại di chuyển nhanh phía sau họ theo một hình bán nguyệt rộng, dồn họ về phía đông bắc. Tất cả những người khách du lịch biến mất. Có lẽ họ đã bay vào cái máy điều hòa thoải mái của bảo tàng, hoặc có lẽ Nike đã buộc họ đi bằng cách nào đó.

Các á thần bỏ chạy, vấp ngã trên đá, nhảy qua những bức tường gạch vụn, lách qua những cái cột và những áp phích tin tức. Phía sau họ, những bánh xe ngựa của Nike kêu ầm ầm và những con ngựa của bà hí vang.

Mỗi lần Leo nghĩ về việc chậm lại, những quý bà kim loại lại hét lên – Nike đã gọi họ là gì? Nikai? Nikette? – làm Leo ngập trong kinh hãi.

Cậu ghét việc bị ngập trong kinh hãi. Nó thật xấu hổ.

“Đó!” Frank chạy hết tốc lực về phía trước đại loại là một cái hào giữa hai bức tường đất với một cái cửa tò vò đá ở trên. Nó làm Leo nhớ về những đường hầm mà các đội bóng chạy qua khi họ vào sân. “Đó là lối vào sân vận động Olympic cũ. Nó được gọi là hầm mộ!”

“Không phải là một cái tên hay!” Leo hét lên.

“Tại sao chúng ta đến đó?” Percy thở hổn hển. “Nếu đó là nơi bà ta muốn chúng ta...”

Các Nikette lại hét lên và tất cả suy nghĩ lý trí bỏ rơi Leo. Cậu chạy đến đường hầm.

Khi họ tới cổng vòm, Hazel hét lên, “Đứng lại!”

Họ suýt nữa ngã để dừng lại. Percy thở khò khè gấp đôi. Leo đã nhận thấy Percy có vẻ rất hay thở hổn hển những ngày này – có lẽ bởi vì không khí đầy a-xít kinh tởm mà cậu đã buộc phải hít thở ở Tartarus.

Frank sầm soi lại đường họ đã đến. “Tớ không thấy chúng nữa. Chúng đã biến mất.”

“Chúng đã từ bỏ à?” Percy hỏi hi vọng.

Leo lướt qua đồng tàn tích. “Không, Chúng chỉ dồn chúng ta đến nơi chúng muốn chúng ta tới. Dù sao thì, những thứ đó là gì vậy? Ý tớ là, những Nikette.”

“Nikette?” Frank gãi đầu. “Tớ nghĩ đó là Nikai, số nhiều, như những chiến thắng[3].”

[3] Nguyên văn victories

“Đúng.” Hazel trông có vẻ trầm tư, đưa tay theo cửa tò vò đá. “Theo một vài truyền thuyết, Nike có một quân đội những chiến thắng nhỏ bà ta có thể gửi tất cả đến khắp thế giới để thực hiện mệnh lệnh của bà.”

“Giống như những yêu tinh của Santa,” Percy nói. “Ngoại trừ việc độc ác. Và kim loại. Và thực sự ồn ào.”

Hazel ấn những ngón tay vào cái cửa tò vò, như thể bắt mạch nó. Ở ngoài đường hầm chật hẹp, những bức tường đất mở ra một cái sân dài với những con dốc cao lên từ từ mỗi bên, như chỗ ngồi cho khán giả.

Leo đoán nó đã từng là một sân vận động ngoài trời trước đó – đủ lớn cho việc ném đĩa, phóng lao, đẩy tạ, hay bất cứ thứ gì khác những kẻ Hy Lạp điên cuồng đó từng làm để giành được một đồng lá.

“Những con ma nán lại ở nơi này,” Hazel lẩm bẩm. “Rất nhiều nỗi đau được in vào những tảng đá này.”

“Làm ơn nói với anh em có một kế hoạch,” Leo nói. “Tốt nhất là một kế hoạch mà không liên quan đến việc in nỗi đau của anh vào những tảng đá.”

Đôi mắt Hazel xa xăm và mãnh liệt như bão tố, cách mà họ đã ở Nhà của Hades – giống như cô đang nhìn chăm chú vào một lớp thực tại khác. “Đây là lối vào của những đấu thủ. Nike nói chúng ta có năm phút để chuẩn bị. Sau đó bà ta sẽ mong chờ chúng ta đi qua cánh cửa này và bắt đầu trò chơi. Chúng ta sẽ không được phép rời sân đến khi ba người trong chúng ta chết.”

Percy dựa vào thanh kiếm của cậu. “Tớ khá chắc những trận đấu đến chết không phải là một môn thể thao Olympic.”

“Ừm, chúng là như vậy bây giờ,” Hazel cảnh báo, “Nhưng em có lẽ sẽ tạo được cho chúng ta một lợi thế. Khi chúng ta đi qua, em có thể tạo nên vào cản trở trên sân – những chỗ lẩn trốn để trì hoãn cho chúng ta chút ít thời gian.”

Frank cau mày. “Ý em là trên Cánh đồng của Mars – hào, đường hầm, thứ đó à? Em có thể làm điều đó với Màn Sương?”

“Em nghĩ vậy,” Hazel nói. Nike có lẽ sẽ thích nhìn một sân chạy đua có chướng ngại vật. Em có thể dùng những mong muốn của bà chống lại bà. Nhưng nó sẽ nhiều hơn thế. Em có thể dùng bất cứ cái cổng dưới mặt đất nào – thậm chí cánh cửa này – để đi vào Mê Cung. Em có thể đưa một phần Mê Cung lên mặt đất.”

“Ôi, ôi, ôi.” Percy làm một dấu hiệu không tính[4]. “Mê Cung tệ hại. Chúng ta đã thảo luận về điều này.”

[4]Nguyên văn time-out sign, một dấu hiệu hai tay bắt chéo chỉ hết giờ.

“Hazel, cậu ấy đúng.” Leo nhớ rõ tất cả làm sao cô dẫn cậu đi qua mê cung ảo ảnh ở Nhà của Hades. Họ đã suýt chết cứ mỗi hai mét. “Ý anh là, anh biết em giỏi pháp thuật. Nhưng chúng ta đã có bốn Nikette để lo lắng...”

“Mọi người phải tin em,” cô nói. “Bây giờ chúng ta chỉ có vài phút. Khi chúng ta đi qua cánh cửa, ít nhất em có thể nhân đôi các sân thi đấu vì lợi ích của chúng ta.”

Percy thở bằng mũi. “Hai lần đến lúc này, anh đã bị buộc phải chiến đấu trong sân vận động – một ở Rome, và trước đó trong Mê Cung. Anh ghét thi đấu vì sự tiêu khiển của mọi người.”

“Chúng ta đều ghét,” Hazel nói. “Nhưng chúng ta phải làm Nike mất cảnh giác. Chúng ta sẽ giả vờ chiến đấu đến khi chúng ta có thể trung lập những Nikette đó - Ặc, đó là một cái tên tồi tệ. Sau đó chúng ta đánh bại Nike như Juno nói.”

“Có lý,” Frank đồng ý. “Em cảm nhận được Nike mạnh như thế nào, cố gắng để chúng ta tự xử lý nhau. Nếu bà ta gửi đi những rung cảm đó đến toàn bộ những người Hy Lạp và La Mã, chúng ta sẽ không có cách nào để ngăn chặn một trận chiến. Chúng ta phải kiểm soát được bà ấy.”

“Và chúng ta làm điều đó như thế nào?” Percy hỏi. “Cho bà ta một cục u trên đầu và nhét vào một cái bao tải?”

Bánh răng tinh thần của Leo bắt đầu quay.

“Thực ra,” cậu nói, “cậu không đi xa lắm đâu. Chú Leo mang vài món đồ chơi cho tất cả các cháu á thần đây.”

Chương 12. Leo

HAI PHÚT KHÔNG HOÀN TOÀN ĐỦ THỜI GIAN.

Leo hi vọng cậu đã đưa mọi người mọi người đúng đồ và giải thích hết tất cả những cái nút đó để làm gì. Nếu không thì mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ.

Trong khi cậu đang giảng cho Frank và Percy về cơ học Archimedes, Hazel nhìn chăm chăm cánh cửa tò vò đá và lăm lăm trong hơi thở.

Chẳng có gì có vẻ như thay đổi trên sân vận động cỏ ngoài kia, nhưng Leo chắc chắn Hazel có vài trò Sương Mù lừa bịp trong tay áo cô.

Cậu đang giải thích cho Frank làm sao để tránh bị chặt đầu bởi quả cầu Archimedes của cậu khi tiếng của một cái kèn trom-pét vang vọng trong sân vận động. Cổ xe của Nike xuất hiện trong sân, các Nikette dàn trận trước mặt bà với giáo và vòng nguyệt quế giơ lên.

“Bắt đầu!” nữ thần gầm lên.

Percy và Leo chạy hết tốc lực qua cánh cửa tò vò. Ngay lập tức, cái sân lóe sáng và biến thành một mê cung tường gạch và hào. Họ cúi xuống sau bức tường gần nhất và chạy về bên trái. Ở lại cửa tò vò, Frank hét lên, “Ừm, chết đi, tên Hy Lạp cặn bã!” Một mũi tên nhắm-kém sượt qua đầu Leo.

“Dữ dội hơn nữa!” Nike hét lên. “Giết chóc như các người muốn!”

Leo liếc Percy. “Sẵn sàng?”

Percy nhắc một quả lựu đạn đồng lên. “Tớ hi vọng cậu dán nhãn những thứ này đúng.” Cậu hét lên, “Chết đi, đồ La Mã!” và ném quả lựu đạn qua bức tường.

BÙM! Leo không thể thấy vụ nổ, nhưng mùi của bỏng ngô rang bơ ngập trong không khí.

“Ôi, không!” Hazel khóc than. “Bỏng ngô! Điểm yếu chí tử của chúng ta!”

Frank bắn một mũi tên khác qua đầu họ. Leo và Percy bò qua bên trái, cúi xuống một mê cung những bức tường có vẻ như thay đổi và chuyển hướng theo cách của chúng. Leo vẫn có thể nhìn thấy bầu trời ở phía trên, nhưng nỗi sợ hãi giam giữ bắt đầu xuất hiện, khiến cậu khó thở.

Đâu đó phía sau cậu, Nike hét lên, “Cố gắng hơn nữa! Thứ bỏng ngô đó không phải là chí tử!”

Từ tiếng ầm ầm của bánh xe ngựa của bà, Leo đoán bà đang vòng vòng phía ngoài sân – Victory có một buổi diễn hành chiến thắng.

Một quả lựu đạn khác phát nổ trên đầu Percy và Leo. Họ lặn trong một cái hào khi ánh sáng xanh lửa Hy Lạp phát nổ làm cháy xém tóc Leo. May mắn, Frank đã nhắm nó đủ cao để vũ nổ chỉ trông ẩn tượng.

“Tốt hơn,” Nike gọi, “nhưng mục đích của người là gì? Người không muốn vòng lá này à?”

“Tớ ước con sông gần hơn,” Percy lẩm bẩm. “Tớ muốn chìm chết bà ta.”

“Kiên nhẫn, chàng trai nước.”

“Đừng gọi tớ là chàng trai nước.”

Leo chỉ qua sân. Những bức tường đã thay đổi, lộ ra một trong những Nikette cách khoảng mười tám mét, đứng với lưng quay về phía họ. Hazel có lẽ đang làm việc của cô ấy – điều khiển mê cung để cô lập mục tiêu của chúng.

“Tớ làm phân tâm,” Leo nói, “cậu tấn công. Sẵn sàng?”

Percy gật đầu. “Tiến lên.”

Cậu nhảy bổ qua bên trái khi Leo lôi ra một cái búa đầu tròn từ thắt lưng dụng cụ của cậu và hét lên, “Này, Mông Đồng!”

Nikette quay lại khi Leo ném. Cái búa của cậu kêu lanh lảnh vô hại trên ngực của quý bà kim loại, nhưng bà ta chắc hẳn bực mình. Bà tiến về phía cậu, giơ vòng nguyệt quế gai của mình lên.

“Ồi.” Leo cúi xuống khi cái vòng kim loại bay qua đầu cậu. Cái vòng va phải một bức tường phía sau cậu, thọc thành một lối lỗ xuyên qua những viên gạch, sau đó vòng trở lại phía sau qua không khí như một cái bom-mê-rang. Khi Nikette giơ tay lên để bắt nó, Percy hiện ra từ hào phía sau bà và chém thanh Thủy Triều, cắt Nikette thành hai từ eo. Cái vòng kim loại bắn qua đầu cậu và ghim vào một cột cẩm thạch.

“Bắn thiêu!” nữ thần chiến thắng kêu lên. Những bức tường thay đổi và Leo thấy bà lặn về phía họ trên cỗ xe của mình. “Các người không tấn công Nikai trừ khi các người muốn chết!”

Một cái hào xuất hiện trên đường đi của nữ thần, làm hai con ngựa của bà giật mình. Leo và Percy chạy tìm chỗ trốn. Ngoài khoe mắt cậu, có lẽ cách mười lăm mét, Leo thấy Frank gấu xám Bắc Mỹ nhảy từ một bức tường và đè bẹp một Nikette khác. Hai Mông Đồng ngã xuống, còn hai tên nữa.

“Không!” Nike hét lên trong giận dữ. “Không, không, không! Cuộc sống của các người được quyết định trước! Nikai, tấn công!”

Leo và Percy nhảy ra phía sau một bức tường. Họ nằm đó trong một giây, cố gắng nín thở.

Leo gặp rắc rối với việc chịu đựng, nhưng cậu đoán đó là một phần trong kết hoạch của Hazel. Cô ấy đang gây ra sự thay đổi địa hình xung quanh họ - mở những đường hào mới, thay đổi độ nghiêng của mặt đất, kéo lên một vài bức tường và cột. Với sự may mắn, cô sẽ khiến các Nikette tìm họ khó khăn hơn. Việc di chuyển chỉ sáu mét có lẽ lấy của họ mấy phút.

Leo vẫn ghét bị mất phương hướng. Nó nhắc cậu nhớ về sự vô dụng của cậu ở Nhà của Hades – cách Clytius bóp cổ cậu trong bóng tối, làm tắt lửa của cậu, chiếm hữu giọng nói của cậu. Nó nhắc cậu nhớ về Khione, kéo cậu khỏi boong tàu Argo II với một cơn gió mạnh và ném cậu nửa quãng đường qua Địa Trung Hải.

Quá đủ tệ khi gây trở xương và ốm yếu. Nếu Leo không thể điều khiển cảm giác của chính cậu, giọng nói của chính cậu, cơ thể của chính cậu... điều đó không để lại cho cậu nhiều thứ để dựa vào.

“Này,” Percy lên tiếng, “nếu chúng ta không ra khỏi đây...”

“Im miệng, chàng trai. Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

“Nếu chúng ta không, tớ muốn cậu biết – Tớ cảm thấy tệ về Calypso. Tớ đã quên cô ấy.”

Leo nhìn chăm chăm cậu, chết lặng. “Cậu biết về tớ và...”

“Argo II là một con tàu nhỏ,” Percy nhả nhó. “Tin tức lan truyền. Tớ chỉ... ừm, khi tớ ở Tartarus, tớ đã được nhắc là tớ đã không thực hiện lời hứa của tớ với Calypso. Tớ đã yêu cầu các vị thần thả tự do cho cô ấy và sau đó... Tớ chỉ cho là họ sẽ. Với tớ bị mắc chứng quên và gửi đến Trại Jupiter và tất cả, tớ đã không nghĩ nhiều về Calypso sau đó. Tớ không đang xin lỗi. Tớ nên đảm bảo các vị thần giữ lời hứa của họ. Cậu đã hứa tìm đường quay trở lại với cô ấy, và tớ chỉ muốn nói, nếu chúng ta đều sống sót sau vụ này, tớ sẽ làm bất cứ điều gì tớ có thể để giúp cậu. Đó là một lời hứa tớ sẽ giữ.”

Leo không nói nên lời. Họ ở đây, trốn sau một bức tường trong một vùng ma thuật chiến tranh, với những quả lựu đạn và gấu xám Bắc Mỹ và Nikette Mông Đồng để lo lắng, và Percy chúc điều này lên cậu.

“Chàng trai, vấn đề của cậu là gì?” Leo càu nhàu.

Percy nháy mắt. “VẬY... tớ đoán chúng ta không tuyệt vời?”

“Dĩ nhiên chúng ta không tuyệt vời! Chúng ta tệ như Jason! Tớ đang cố gắng bực tức với cậu vì trở thành tất cả những thứ hoàn hảo, anh hùng và những điều linh tinh. Sau đó cậu đến và cư xử như một chàng trai hài hước. Làm sao tớ lại ghét cậu nếu cậu xin lỗi và hứa giúp đỡ và các thứ?”

Một nụ cười tới tận mang tai trên miệng Percy. “Xin lỗi về điều đó.”

Mặt đất ầm ầm khi một quả lựu đạn khác nổ, gửi đi một cái vỏ kem ốc quế lên bầu trời. “Đó là dấu hiệu của Hazel,” Leo nói. “Họ đã hạ một Nikette khác.”

Percy lén nhìn xung quanh ở góc của bức tường.

Cho đến khoảnh khắc này, Leo chưa nhận ra cậu đã không hài lòng với Percy nhiều như thế nào. Cậu chàng này đã luôn luôn đe dọa cậu. Việc biết Calypso đã từng cảm nắng Percy đã làm cảm giác tệ thêm gấp mười lần. Nhưng giờ nút thắt giận dữ trong bụng cậu đã bắt đầu tháo gỡ. Leo chỉ là không thể ghét chàng trai này. Percy có vẻ chân thành về việc hối tiếc và muốn giúp đỡ.

Ngoài ra, cuối cùng Leo đã có xác nhận rằng Percy Jackson đã không còn hình ảnh của Calypso. Không khí được làm sạch. Tất cả những gì Leo phải làm là tìm đường trở về Ogygia. Và cậu sẽ, cho là cậu sống sót trong mười ngày kế tiếp.

“Còn một Nikette nữa,” Percy nói. “Tớ tự hỏi...”

Đầu đó gần bên, Hazel kêu lên đau đớn.

Ngay lập tức, Leo đứng lên.

“Anh bạn, đợi đã!” Percy gọi, nhưng Leo phóng qua mê cung, trái tim cậu đập thành thịch.

Bức tường đổ xuống bên kia. Leo nhận thấy mình ở trong một sân mở trải dài. Frank đứng ở xa cuối sân vận động, bắn những mũi tên lửa vào cỗ xe của Nike khi nữ thần gầm lên lừng mọ và cố tìm đường tới cậu bằng qua hệ thống hào thay đổi.

Hazel gần hơn – cách khoảng mười tám mét. Nikette thứ tư rõ ràng đánh lén cô. Hazel đang khập khiễng tránh khỏi kẻ tấn công cô, cái quần jeans của cô bị xé toạc, chân trái cô đang chảy máu. Cô đỡ mũi giáo của quý bà kim loại với thanh kiếm kị sĩ lớn của cô, nhưng cô sắp bị áp đảo. Quanh cô, Màn Sương lấp lánh như ánh đèn nhấp nháy đang tắt dần. Cô đang mất kiểm soát mê cung ma thuật.

“Tớ sẽ giúp cô ấy,” Percy nói. “Cậu bám theo kế hoạch. Tấn công cỗ xe của Nike.”

“Nhưng kế hoạch là loại bỏ tất cả bốn Nikette trước tiên!”

“Vây thay đổi kế hoạch và sau đó bám lấy nó!”

“Điều đó thậm chí chẳng có lý, nhưng đi đi! Giúp cô ấy!”

Percy xông đến để bảo vệ Hazel. Leo lao tới trước Nike, hét lên, “Này! Tôi muốn một phần thưởng tham gia!”

“Gừ!” Nữ thần kéo dây cương và quay cỗ xe sang hướng cậu. “Ta sẽ tiêu diệt người!”

“Tốt!” Leo hét lên. “Thua cuộc là cách tốt hơn thắng!”

“Gì?” Nike ném cây giáo mạnh mẽ của mình, nhưng cánh tay của bà bị ngăn cản vì cỗ xe rung lắc. Vũ khí của bà lao vào bãi cỏ. Buồn thay, một cái mới xuất hiện trên tay bà.

Bà thúc hai con ngựa phi nước đại. Những đường hào biến mất, để lại một cái sân trống, hoàn hảo để bắt được những á thần La tinh nhỏ.

“Này!” Frank hét lên từ bên kia sân. “Tôi cũng muốn một giải tham gia! Mọi người thắng!”

Cậu bắn một mũi tên được nhắm tốt hạ cánh phía sau cỗ xe của Nike và bắt đầu cháy. Nike lờ nó đi. Đôi mắt bà nhìn chăm chăm vào Leo.

“Percy...?” giọng Leo nghe như tiếng chít chít của một con chuột đồng. Từ thất lưng dụng cụ của cậu, cậu lấy ra một quả cầu Archimedes và đặt những vòng tròn đồng tâm để khởi động thiết bị.

Percy vẫn đánh nhau với quý bà kim loại cuối cùng. Leo không thể đợi.

Cậu ném khối cầu lên đường của cỗ xe. Nó chạm mặt đất và đào bới, nhưng cậu cản Percy để bật bẫy. Nếu Nike cảm nhận bất kì đe dọa nào, hình như bà ta không nghĩ nhiều đến nó. Bà cứ tấn công Leo.

Cỗ xe cách trái lựu đạn sáu mét. Bốn mét rưỡi.

“Percy!” Leo hét lên. “Vận Hành Bóng Nước!”

Không may, Percy hơi bận đánh đấm xung quanh. Nikette thụi cậu lùi lại với đầu kia của cây giáo. Bà ném cái vòng của mình mạnh đến nỗi đánh rơi thanh kiếm của Percy khỏi tay siết chặt của cậu. Percy suýt ngã. Quý bà kim loại di chuyển đến cho việc giết chóc.

Leo tru lên. Cậu biết khoảng cách quá xa. Cậu biết rằng nếu cậu không nhảy ra khỏi đường bây giờ Nike sẽ cán qua cậu. Nhưng điều đó không thành vấn đề. Những người bạn của cậu sắp bị xiên. Cậu duỗi tay ra và bắn một tia lửa trắng-nóng thẳng tới Nikette.

Về nghĩa đen nó nấu chảy mặt bà ta. Nikette lão đảo, mũi giáo của bà vẫn giơ lên. Trước khi bà có thể lấy lại thăng bằng, Hazel đẩy thanh kiếm của mình ra và đâm vào ngực quý bà kim loại. Nikette đổ sầm xuống đám cỏ.

Percy quay về cỗ xe của nữ thần chiến thắng. Vừa lúc những con ngựa trắng khổng lồ sắp biến Leo thành nạn nhân của một vụ tai nạn giao thông, cỗ xe vượt qua quả lựu đạn chìm của Leo, thứ phát nổ dưới áp lực của mạch nước phun. Nước phun lên trên, quất vào cỗ xe – hai con ngựa, xe ngựa, nữ thần và tất cả.

Quay trở lại Houston, Leo đã từng sống với mẹ cậu trong một căn hộ ngay vịnh Freeway. Cậu đã nghe tiếng ô tô va chạm ít nhất một lần một tuần, nhưng âm thanh này còn tệ hơn – đồng Celestial bẹp dúm, gõ vỡ vụn, ngựa la hét và một nữ thần kêu khóc bằng hai giọng riêng biệt, cả hai đều rất ngạc nhiên.

Hazel đổ sụp xuống. Percy tóm được cô. Frank chạy về phía họ từ bên kia sân.

Leo vẫn đứng một mình khi nữ thần Nike tự thoát ra khỏi đồng đồ nát và đứng dậy đối mặt với cậu. Mái tóc búi lên của bà giờ tương tự như một đồng phân bò bị dẫm lên. Một cái vòng nguyệt quế dính bên mác cá trái của bà. Hai con ngựa giờ móng lên và phi nước đại trong hoảng sợ, kéo theo đồng đồ nát ướt sũng, và đang cháy một nửa của cỗ xe phía sau chúng.

“NGƯỜI!” Nike nhìn chằm chằm Leo, đôi mắt bà rực lửa và chói sáng hơn đôi cánh kim loại của mình. “Người dám?”

Leo không cảm thấy thật tự tin, nhưng cậu cố nở một nụ cười. “Tôi biết, đúng chứ? Tôi tuyệt vời! Giờ tôi giành được một cái mũ lá rồi chứ?”

“Người sẽ chết!” Nữ thần giờ cây giáo của mình lên.

“Giữ suy nghĩ đó đi!” Leo lục quanh thắt lưng dụng cụ của mình. “Bà chưa thấy trò bịp hay nhất của tôi đâu. Tôi có một vũ khí bảo đảm chiến thắng bất kì cuộc thi nào!”

Nike chần chừ. “Vũ khí gì? Ý người là gì?”

“Zap-o-matic[1] tối thượng của tôi!” Cậu lôi ra một quả cầu Archimedes thứ hai – cái mà cậu đã dành toàn bộ ba mươi giây sửa đổi trước khi họ tiến vào sân vận động. “Bà có bao nhiêu vòng nguyệt quế? Bởi vì tôi sắp giành hết tất cả chúng.”

[1] Một vũ khí phát ra tia lửa điện, thiêu đốt mục tiêu.

Cậu chạm đến bảng quay số, hi vọng cậu đã hoàn thành việc tính toán chính xác.

Leo đã trở nên giỏi hơn với việc tạo nên những quả cầu, nhưng chúng vẫn không hoàn toàn đáng tin cậy. Hơn hai mươi phần trăm đáng tin cậy.

Sẽ tuyệt nếu có sự giúp đỡ của Calypso trong việc dệt những sợi dây đồng Celestial. Cô là một át chủ bài của việc dệt. Hoặc Annabeth: cô ấy rất giỏi. Nhưng Leo đã làm hết sức của mình, nối lại quả cầu để tiến hành hai nhiệm vụ hoàn toàn khác nhau.

“Chú ý!” Leo nhấn phím cuối cùng. Quả cầu mở ra. Một bên dài ra thành một tay cầm súng. Bên kia mở ra thành một đĩa ra-da thu nhỏ làm từ những tấm gương đồng Celestial.

Nike cau mày. “Đó là cái gì?”

“Một tia Archimedes tử vong[2]!” Leo nói. “Tôi cuối cùng đã hoàn thiện nó. Giờ đưa cho ta tất cả các giải thưởng.”

[2] Archimedes death ray.

“Những thứ đó không có hiệu quả!” Nike hét lên. “Họ đã chứng minh nó trên ti vi! Ngoài ra, ta là một nữ thần bất tử. Người không thể tiêu diệt ta!”

“Hãy nhìn gần lại,” Leo nói. “Bà đang nhìn chứ?”

Nike có thể biến cậu thành một vết mờ hoặc đâm cậu như một cái nê-mơ pho-mát, nhưng sự tò mò làm bà không cưỡng lại được. Bà nhìn chằm chằm cái đĩa khi Leo ấn nhẹ công tắc. Leo biết phải quay đi. Mặc dù vậy, chùm sáng rực rỡ để lại cho cậu những đốm sáng thấy được.

“Gừ!” Nữ thần lão đạo. Bà đánh rơi cây giáo của mình và giữ chặt hai mắt. “Ta bị mù! Ta bị mù!”

Leo nhấn một nút khác trên tia tử vong của cậu. Nó đổ sụp trở lại thành một quả cầu và bắt đầu kêu vo vo. Leo đếm thầm đến ba, sau đó ném quả cầu vào chân nữ thần.

BÙM! Những sợi dây kim loại bắn về phía trước, quấn lấy Nike trong một cái lưới đồng. Bà kêu khóc, ngã qua một bên khi cái lưới siết lại, ép hai hình dáng của bà – Hy Lạp và La Mã – run lẩy bẩy, hoàn toàn không rõ nét.

“Lừa đảo!” Hai giọng nói chồng lên nhau kêu vù vù như đồng hồ báo thức bị nghẹt. “Tia tử vong của người thậm chí còn không giết được ta!”

“Tôi không cần giết bà,” Leo nói. “Tôi chỉ cần chế ngự bà.”

“Ta đơn giản sẽ thay đổi hình dáng!” bà kêu lên. “Ta sẽ xé toạc cái lưới ngu ngốc của người! Ta sẽ tiêu diệt người!”

“Đúng, thấy chứ, bà không thể.” Leo hi vọng cậu đúng. “Đó là cái lưới đồng Celestial chất lượng cao, và tôi là con trai của Hephaestus. Ông ấy dường như là một chuyên gia trong việc bắt các nữ thần bằng lưới.”

“Không. Khôôông!”

Leo để bà ta lại vùng vẫy và nguyên rửa, và đi kiểm tra bạn bè cậu. Percy trông ổn cả, chỉ đau nhức và thâm tím. Frank đã đỡ Hazel lên và cho cô ăn bánh thánh. Vết cắt trên chân cô đã ngừng chảy máu, mặc dù cái quần jeans của cô rất tả tơi.

“Em ổn,” cô nói. “Chỉ là quá nhiều phép thuật.”

“Em thật tuyệt vời, Levesque.” Leo cố gắng hết sức bắt chước Hazel: “Bỏ ngó! Điểm yếu chí tử của bọn ta!”

Cô mỉm cười thiếu não. Bốn người bọn họ đi đến chỗ Nike, người vẫn quần quai và đập đôi cánh của bà trong lưới như một con gà vàng.

“Chúng ta làm gì với bà ấy?” Percy hỏi.

“Mang bà ta lên Argo II,” Leo nói. “Ném bà ta vào một trong những chuồng ngựa.”

Đôi mắt Hazel mở to. “Anh sẽ giữ nữ thần chiến thắng trong chuồng ngựa à?”

“Tại sao không? Một khi chúng ta dàn xếp mọi thứ giữa Hy Lạp và La Mã xong, các vị thần nên trở về bản chất của bình thường của họ. Sau đó chúng ta có thể thả bà ấy và bà có thể... em biết đấy... ban chiến thắng cho chúng ta.”

“Ban chiến thắng cho người?” nữ thần kêu lên. “Không bao giờ! Người sẽ phải chịu đựng nỗi sỉ nhục này! Máu của người sẽ đổ! Một trong các người ở đây – một trong bốn các người – có số mệnh phải chết khi chiến đấu với Gaia!”

Ruột Leo tự thắt lại thành một sợi dây thông lọng. “Làm sao bà biết điều đó?”

“Ta có thể nhìn thấy trước được chiến thắng!” Nike hét lên. “Các người sẽ không thành công mà không bị chết! Thả ta ra và chiến đấu lẫn nhau! Tốt hơn cho các người khi chết ở đây hơn là đối mặt với những gì sắp xảy ra!”

Hazel chìa mũi thanh kiếm của cô dưới cằm của Nike. “Giải thích.” Giọng cô khó khăn hơn Leo từng nghe. “Ai trong bọn tôi sẽ chết? Bọn tôi ngăn chặn nó như thế nào?”

“A, con của Pluto! Phép thuật của người giúp người đánh lừa cuộc thi này, nhưng người không thể đánh lừa số phận. Một trong số các người sẽ chết. Một trong số các người phải chết!”

“Không,” Hazel khẳng định. “Có một cách khác. Luôn luôn có một con đường khác.”

“Hecate đã dạy người điều này à?” Nike cười to. “Có lẽ người sẽ hi vọng vào y sĩ được[3]? Nhưng điều đó là bất khả thi. Quá nhiều chứng ngại trên đường của các người: độc của Pylos, nhíp tim của vị thần bị xích ở Sparta, lời nguyền của Delos! Không, các người không thể đánh lừa cái chết.”

[3] Nguyên văn physician's cure, là một loại thuốc được Asclepius phát minh, sự chữa lành thần thánh, mang người chết sống trở lại nếu nhanh chóng dùng.

Frank quỳ xuống. Cậu nhặt phần lưới dưới cằm Nike và nâng mặt bà ta đối diện với mặt cậu. “Bà đang nói về cái gì? Làm sao bọn ta tìm được loại được này?”

“Ta sẽ không giúp người,” Nike gầm lên. “Ta sẽ nguyện rửa người với quyền lực của ta, lưới hay không!”

Bà bắt đầu lẩm bẩm bằng tiếng Hy Lạp Cổ.

Frank nhìn lên, cau có. “Bà ta có thể thực hiện ma thuật qua tấm lưới này không?”

“Quý tha nếu tớ biết,” Leo nói.

Frank thả nữ thần ra. Cậu cởi giày, lột vớ ra và nhét nó vào miệng nữ thần.

“Anh bạn,” Percy nói, “điều đó thật kinh tởm.”

“Mppphhh!” Nike phàn nàn. “Mppphhh!”

“Leo,” Frank nói dứt khoát, “cậu có băng kéo chứ?”

“Không bao giờ rời nhà mà không có nó.” Cậu lôi ra một cuộn từ thắt lưng dụng cụ, và Frank ngay lập tức cuốn nó quanh đầu của Nike, giữ chặt miếng nhét trong miệng bà.

“Ồ, nó không phải là một vòng nguyệt quế,” Frank nói, “nhưng nó là một dạng mới của vòng chiến thắng: bịt miệng bằng keo.”

“Trương,” Leo nói, “cậu có phong cách.”

Nike vùng vẫy và cầu nhàu đến khi Percy thúc bà bằng ngón chân. “Này, im miệng. Bà cư xử tốt hoặc bọn tôi sẽ đem Arion trở lại đây và để nó gặm đôi cánh của bà. Nó yêu thích vàng.”

Nike thét một lần, sau đó trở nên im lặng.

“VẬY...” Hazel nghe có vẻ hơi lo lắng. “Chúng ta có một nữ thần bị trói. Giờ thì sao?”

Frank khoanh tay lại. “Chúng ta đi tìm y sĩ được này... dù cho nó là cái gì. Bởi vì, về phần tớ, tớ thích đánh lừa tử thần.”

Leo nhe răng cười. “Độc ở Pylos? Một nhịp tim của vị thần bị xích ở Sparta? Một lời nguyện ở Delos?Ồ, đúng. Điều này sẽ thú vị đây!”

7. Chương 13 - 14

Chương 13. Nico

ĐIỀU CUỐI CÙNG NICO NGHE THẤY là Huấn luyện viên Hedge cầu nhàu, “Ừm, điều này không tốt.”

Cậu tự hỏi lần này cậu đã làm gì sai. Có lẽ cậu đã dịch chuyển họ đến một hang của Cyclops, hoặc ba trăm mét trên một ngọn núi lửa khác. Cậu không thể làm gì với điều đó. Tầm nhìn của cậu biến mất. Những cảm giác khác của cậu đang mất đi. Đầu gối cậu oằn lại và cậu mê man.

Cậu cố gắng làm mình hoàn toàn bất tỉnh.

Những giấc mơ và cái chết là những người bạn cũ của cậu. Cậu biết làm cách nào để tìm được đường biên giới bóng tối của chúng. Cậu gửi đi những suy nghĩ, tìm kiếm Thalia Grace.

Cậu vội vã vượt qua những mảnh vỡ thường thấy của những kí ức đau thương – mẹ cậu mỉm cười với cậu, gương mặt bà được chiếu sáng bởi ánh sáng mặt trời lan tỏa trên kênh đào Grand Venice; chị gái cậu Bianca đang cười khi cô kéo cậu vào một trung tâm mua sắm ở Washington, D.C., cái mũ mềm màu xanh lá cây

của cô che đi đôi mắt và những nốt tàn nhang lốm đốm trên mũi cô. Cậu thấy Percy Jackson trên một vách đá đầy tuyết bên ngoài tòa thị chính Westover, che chở cho Nico và Bianca khỏi con mantichore[1] khi Nico chụp lấy một bức tượng Mythomagic[2] nhỏ và thì thầm, em sợ. Cậu thấy Minos, tên cổ rắn ma già nua của cậu, dẫn cậu đi qua Mê Cung. Nụ cười của Minos lạnh lùng và tàn nhẫn. Đừng lo lắng, con trai của Hades. Cậu sẽ được báo thù.

[1] Mantichore: một sinh vật đầu người, cơ thể sư tử và đuôi bọ cạp.

[2] Mythomagic: là một bộ sưu tập thẻ và tượng các vị thần Nico thường chơi

Nico không thể ngăn những kí ức. Chúng làm hỗn loạn những giấc mơ của cậu như những hồn ma ở Asphodel – một đám không mục đích, buồn bã cầu xin sự chú ý. Cứu tôi, chúng dường như thì thầm. Nhớ đến tôi. Giúp tôi. Làm tôi thoải mái.

Cậu không dám ngừng lại để chăm chú vào chúng. Chúng sẽ chỉ nghiền nát cậu với những mong muốn và hối tiếc. Điều tốt nhất cậu có thể làm là tập trung và chen lấn qua.

Mình là con của Hades, cậu nghĩ. Mình đi đến nơi mình muốn. Bóng tối là đặc quyền của mình.

Cậu tiến về phía trước băng qua một vùng địa hình xám đen, tìm kiếm những giấc mơ của Thalia Grace, con gái của Zeus. Thay vào đó, mặt đất tan ra dưới chân cậu và cậu ngã vào một xoáy nước quen thuộc – cabin Hypnos tại Trại Con Lai.

Bị che lấp dưới những đồng khăn quàng cổ lông, những á thần đang ngáy rúc mình trong giường của chúng. Phía trên lò sưởi, một nhánh cây đen nhỏ những giọt nước trắng sữa từ sông Lethe vào một cái xô. Một ngọn lửa vui vẻ nổ tanh tách trong lò sưởi. Phía trước nó, trong một cái ghế bành da, cổ rắn trưởng của Cabin Mười Lăm ngủ gà ngủ gật – một cậu bé bụng phệ với mái tóc vàng hoe ương bướng và một khuôn mặt ngơ ngơ hiền lành.

“Clovis,” Nico gầm lên, “vì các vị thần, ngừng mơ quá mãnh liệt!”

Đôi mắt Clovis run rẩy mở ra. Cậu quay sang và nhìn Nico chằm chằm, mặc dù Nico biết đây chỉ là một phản cảnh mộng của chính Clovis. Clovis thật sẽ vẫn đang ngáy trên chiếc ghế bành ở trại.

“Ồ, xin chào...” Clovis ngáp đủ rộng để nuốt một tiểu thần. “Xin lỗi. Tôi lại kéo cậu đi chệch hướng một lần nữa à?”

Nico nghiêng rằng. Chẳng có gì phải buồn phiền. Cabin Hypnos giống như nhà ga trung tâm Grand cho hoạt động mơ. Bạn không thể đi đến bất cứ đâu mà không thỉnh thoảng đến đó.

“Miễn là tớ ở đây,” Nico nói, “hãy chuyển một tin nhắn. Nói với Chiron tớ đang trên đường với một vài người bạn. Bọn tớ đang mang theo Athena Parthenos.”

Clovis dụi mắt. “Vậy nó là thật? Cậu đang mang nó như thế nào? Cậu đã thuê một cái xe tải hay gì đó à?”

Nico giải thích súc tích nhất có thể. Những tin nhắn gửi qua giấc mơ có khuynh hướng bị mờ nhạt ngoài rìa, đặc biệt khi bạn đang giải quyết với Clovis. Càng đơn giản, càng tốt.

“Bọn tớ bị một tên thợ săn bám theo,” Nico nói. “Tớ nghĩ là một trong những người khổng lồ của Gaia. Cậu có thể gửi tin nhắn đó đến Thalia Grace được không? Cậu giỏi việc tìm kiếm mọi người trong giấc mơ hơn tớ. Tớ cần lời khuyên của chị ấy.”

“Tớ sẽ cố.” Clovis lần mò một ly sô-cô-la nóng trên bàn. “Ừ, trước khi cậu đi, cậu có một giây không?”

“Clovis, đây là một giấc mơ,” Nico nhắc nhở cậu. “Thời gian là chất lỏng.”

Mặc dù như cậu đã nói, Nico lo lắng về điều gì đang xảy ra ở thế giới thật. Cơ thể của cậu có thể đang lao thẳng xuống cái chết, hay bị đám quái vật vây quanh. Cậu vẫn không thể ép bản thân mình thức dậy – không sau lượng năng lượng cậu đã dùng hết vào việc di chuyển trong bóng tối.

Clovis gật đầu. “Đúng... Tớ đang nghĩ cậu có lẽ nên thấy điều gì đã xảy ra hôm nay ở hội đồng chiến tranh. Tớ đã ngủ một vài lúc, nhưng...”

“Cho tớ xem,” Nico nói.

Cảnh thay đổi. Nico thấy mình ở trong phòng tập thể ở Nhà Lớn, tất cả các thủ lĩnh trại tụ tập xung quanh bàn bóng bàn.

Nhân mã Chiron ngồi ở một đầu, cơ thể ngựa phía sau của ông ngồi trọn vẹn trong cái xe lăn ma thuật của mình vì vậy ông trông như một người bình thường. Mái tóc xoăn nâu và râu của ông có nhiều chum xám hơn vài tháng trước. Những nếp nhăn hằn sâu trên mặt ông.

“... những thứ chúng ta không thể kiểm soát,” ông đang nói. “Bây giờ hãy xem xét lại hàng phòng thủ của chúng ta. Chúng ta đứng ở đâu?”

Clarisse từ cabin Ares ngồi về phía trước. Cô là người duy nhất mặc đầy đủ áo giáp, rất đặc trưng. Clarisse có lẽ ngủ trong những thiết bị chiến đấu của mình. Khi cô lên tiếng, cô diễn tả với con dao găm của mình, làm những cổ vấn khác tránh xa khỏi cô.

“Hàng phòng ngự của chúng ta hầu như vững chắc,” cô nói. “Những trại viên sẵn sàng chiến đấu như họ luôn như thế. Chúng ta kiểm soát bãi biển. Tàu chiến của chúng ta không bị hô đứng lại ở eo biển Long Island, nhưng những con đại bàng khổng lồ ngu ngốc chiếm lĩnh không phận của chúng ta. Trong đất liền, ở cả ba hướng, những tên man rợ đã hoàn toàn cắt đứt đường chúng ta.”

“Họ là người La Mã,” Rachel Dare nói, vẽ nguệch ngoạc với một điểm đánh dấu trên đầu gối quần jeans của cô. “Không phải những tên man rợ.”

Clarisse chìa con dao găm vào Rachel. “Về đám liên minh của bọn chúng thì sao, hả? Cậu đã thấy đám hai đầu đến từ hôm qua chứ? Hoặc những gã đầu chó tỏa ánh sáng đỏ với những cái búa tạ khổng lồ? Chúng trông rất man rợ với tớ. Sẽ thật tốt nếu cậu đã đoán trước bất cứ điều nào trong đó, nếu sức mạnh Tiên tri của cậu không bị hỏng khi chúng ta cần nó nhất!”

Gương mặt Rachel chuyển sang đỏ như tóc cô. “Đó hầu như không phải lỗi của tớ. Có điều gì đó không đúng với món quà tiên tri của Apollo. Nếu tớ biết làm sao để sửa nó...”

“Cô ấy đúng.” Will Solace, cổ vấn trưởng nhà Apollo, nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay Clarisse. Không nhiều trại viên có thể làm điều đó mà không bị đâm, nhưng Will có một cách để xoa dịu cơn giận của mọi người. Cậu để cô hạ con dao của mình xuống. “Mọi người trong nhà bọn tớ đều bị ảnh hưởng. Không chỉ Rachel.”

Mái tóc vàng hoe bờm xờm và đôi mắt xanh da trời nhạt của Will nhắc Nico nhớ đến Jason Grace, nhưng sự tương tự kết thúc ở đó.

Jason là một chiến binh. Bạn có thể nói vậy từ sự mãnh liệt của cái nhìn chăm chăm của cậu, sự cảnh giác kiên định của cậu, năng lượng cuộn lên trong cơ thể cậu. Will Solace giống một con mèo gầy và cao lêu nghêu vờn mình dưới ánh nắng mặt trời. Những chuyển động của cậu ra rất thoải mái và không đe dọa, cái nhìn của cậu ta nhẹ nhàng và xa xăm. Trong cái áo thun LƯỢT SỐNG Ở BARBADOS bạc màu của cậu, cái quần sooc cắt và đôi dép tông, cậu trông không công kích như một á thần có thể thấy, nhưng Nico biết cậu ta dũng cảm khi tấn công. Trong suốt trận chiến ở Manhattan, Nico đã thấy cậu hành động – lính cứu thương tốt nhất của trại, liều mạng để cứu những trại viên bị thương.

“Bọn tớ không biết điều gì đang xảy ra ở Delphi,” Will tiếp tục. “Cha tớ không trả lời bất cứ lời cầu nguyện nào, hay xuất hiện trong bất kì giấc mơ... Ý tớ là, tất cả các vị thần đều im lặng, nhưng điều này không giống như Apollo. Điều gì đó không đúng.”

Bên kia bàn, Jake Mason cầu nhàu. “Có lẽ kẻ phá-hủy-bắn-thiếu La Mã này người chỉ huy tấn công – Octavian tên-cậu-ta-là-gì. Nếu tớ là Apollo và hậu duệ của tớ cư xử như thế, tớ sẽ muốn đi trốn để khỏi phải xấu hổ.”

“Tớ đồng ý,” Will nói. “Tớ ước tớ là một người bắn cung giỏi hơn... Tớ sẽ không phiền bắn người họ hàng La Mã rút khỏi con ngựa cao của cậu ta. Thậm chí, tớ ước tớ có thể dùng bất kì món quà nào của cha tớ để ngăn chặn trận chiến này.” Cậu nhìn xuống đôi tay mình chán ghét. “Không may, tớ chỉ là một người chữa thương.”

“Tài năng của cháu là cần thiết,” Chiron nói. “Ta sợ chúng ta sẽ cần chúng sớm thôi. Về việc thấy tương lai... Yêu nữ mình chim Ella thì sao? Cô ta có đề nghị bất kì lời khuyên nào từ sách Sibylline không?”

Rachel lắc đầu. “Điều tồi tệ làm đe dọa trí khôn của cô ấy. Những nữ thần chim ghét bị giam hãm. Từ khi những người La Mã bao vây chúng ta... ừm, cô ấy cảm thấy bị mắc bẫy. Cô ấy biết Octavian có ý định bắt cô. Đó là tất cả những gì Tyson và cháu có thể làm để giữ cô ấy không bay đi.”

“Sẽ là tự tử,” Butch Walker, con trai của Iris, khoanh đôi tay lực lưỡng của cậu ta. “Với những con đại bàng La Mã đó trên bầu trời, việc bay đi không an toàn. Tổ đã mất hai con pegasus.”

“Ít nhất Tyson đã mang đến vài người bạn Cyclops của cậu ấy đến giúp đỡ,” Rachel nói. “Đó là một tin tốt nho nhỏ.”

Bên kia bàn ăn uống, Connor Stoll cười lớn. Cậu ta có một nắm bánh quy Ritz trên một tay và một lon Easy Cheese^[3] trên tay kia. “Một tá những Cyclops trưởng thành? Đó là rất nhiều tin tốt! Hơn nữa, Lou Ellen và những đứa con của Hecate đã cài đặt những hàng rào pháp thuật, và toàn bộ nhà Hermes đã sắp đặt thành hàng trên những ngọn đồi với bẫy và lưới và tất cả những thứ ngạc nhiên xinh xắn cho bọn La Mã!”

[3] Easy Cheese: là một loại pho-mát trong bình xịt như kem.

Jake Mason cau mày. “Hầu hết những thứ các cậu trộm từ boong-ke Chín và cabin Hephaestus.”

Clarisse cau nhàu tán thành. “Họ thậm chí còn trộm mìn xung quanh nhà Ares. Làm sao cậu trộm được những quả mìn sống?”

“Bọn tớ trưng dụng chúng cho nỗ lực chiến tranh.” Connor phun toàn bộ Easy Cheese vào miệng cậu ta. “Ngoài ra, các cậu có rất nhiều đồ chơi. Các cậu có thể chia sẻ!”

Chiron quay sang bên trái, nơi thần rừng Grover Underwood ngồi im lặng, đặt ngón tay trên ống sáo sậy của mình. “Grover? Có gì từ những linh tinh tự nhiên?”

Grover thở dài nặng nề. “Thậm chí vào những ngày đẹp trời, thật khó để tổ chức các nữ thần và nữ thần rừng. Với sự khuấy động của Gaia, họ gần như bị mất phương hướng như các vị thần. Katie và Miranda từ nhà của Demeter giờ đang ở ngoài đó cố gắng giúp đỡ, nhưng nếu Mẹ Đất thức giấc...” Cậu nhìn quanh bàn lo lắng. “Ồ, cháu không thể hứa những khu rừng sẽ an toàn. Hoặc những ngọn đồi. Hoặc những cánh đồng dâu. Hoặc...”

“Tuyệt.” Jake Mason hích Clovis, người đang bắt đầu ngủ. “Vậy chúng ta làm gì?”

“Tấn công.” Clarisse đập lên bàn bóng bàn, làm mọi người lưỡng lự. “Người La Mã đang có thêm nhiều quân tiếp viện từng ngày. Chúng ta biết chúng lên kế hoạch xâm lược chúng ta vào mừng một tháng Tám. Tại sao chúng ta nên để chúng lên lịch? Tớ chỉ có thể đoán chúng đang đợi để tập hợp thêm lực lượng. Chúng đã đông hơn chúng ta rồi. Bây giờ chúng ta nên tấn công, trước khi chúng trở nên mạnh hơn; hãy đi chiến đấu với chúng!”

Malcolm, người đang đảm nhận vị trí cố vấn trưởng cho nhà Athena, giơ nắm tay lên miệng ho. “Clarisse, tớ hiểu ý cậu. Nhưng cậu đã từng nghiên cứu công trình của người La Mã chưa? Trại tạm thời của họ còn phòng ngự tốt hơn Trại Con Lai. Tấn công vào căn cứ của họ, chúng ta sẽ thảm bại.”

“Vậy chúng ta chỉ đợi?” Clarisse hỏi. “Để chúng chuẩn bị đầy đủ lực lượng trong khi Gaia sắp thức giấc? Tớ cần bảo vệ người vợ đang mang thai của Huấn luyện viên Hedge. Tớ sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra với cô ấy. Tớ nợ Hedge mạng mình. Ngoài ra, tớ đã huấn luyện nhiều trại viên hơn cậu, Malcolm. Tinh thần của họ đang xuống thấp. Mọi người sợ hãi. Nếu chúng ta bị vây hãm chín ngày nữa...”

“Chúng ta nên bám theo kế hoạch của Annabeth.” Connor Stoll nhìn nghiêm túc hơn bao giờ hết, mặc dù Easy Cheese đầy miệng cậu ta. “Chúng ta phải chống cự cho đến khi cô ấy mang bức tượng Athena ma thuật trở về đây.”

Clarisse trợn mắt. “Ý cậu là nếu pháp quan La Mã đó mang bức tượng trở lại đây. Tớ không hiểu Annabeth đang nghĩ gì, cộng tác với kẻ thù. Mặc dù nếu người La Mã muốn mang cho chúng ta bức tượng – điều bất khả thi – chúng ta nên tin điều đó sẽ mang lại hòa bình à? Bức tượng đến và đột ngột những người La Mã hạ vũ khí xuống và bắt đầu nhảy múa, ném hoa à?”

Rachel bỏ chiếc bút đánh dấu của mình xuống. “Annabeth biết cô ấy đang làm gì. Chúng ta phải thử vì hòa bình. Trừ khi chúng ta có thể đoàn kết người Hy Lạp và La Mã, các vị thần sẽ không được hàn gắn. Trừ khi các vị thần được hàn gắn, chúng ta không có cách nào giết những người khổng lồ. Và trừ khi chúng ta giết những người khổng lồ...”

“Gaia thức giấc,” Connor nói. “Trò chơi kết thúc. Xem này, Clarisse, Annabeth đã gửi cho tớ một tin nhắn từ Tartarus. Từ Tartarus quái đản. Bất cứ ai có thể làm điều đó... này, tớ nghe theo họ.”

Clarisse mở miệng để trả lời, nhưng khi cô lên tiếng đó là giọng của Huấn luyện viên Hedge: “Nico, tỉnh dậy. Chúng ta gặp rắc rối.”

Chương 14. Nico

NICO NHANH CHÓNG NGỒI DẬY cậu đụng đầu vào mũi thần nông.

“Ồi! Xì, nhóc, đầu người cứng quá!”

“X... xin lỗi, Huấn luyện viên.” Nico nháy mắt, cố gắng định thần. “Chuyện gì đang xảy ra?”

Cậu không thấy bất kì đe dọa ngay lập tức nào. Họ cắm trại trên một bãi cỏ đầy ánh nắng mặt trời ở giữa một quảng trường công cộng. Những vườn cúc vạn thọ cam nở rộ quanh họ. Reyna đang cuộn mình lại ngủ, với hai con chó kim loại dưới chân. Một hòn đá được ném đi, những đứa trẻ đang chơi đuổi bắt quanh một đài phun nước cẩm thạch trắng. Tại một quán cà phê vỉa hè gần đó, sáu người nháp ngụm cà phê dưới bóng của những cái ô vỉa hè. Vài xe tải chở hàng được đậu theo rìa quảng trường, nhưng không có sự di chuyển. Những khách bộ hành duy nhất là một vài gia đình, có lẽ người địa phương, thưởng thức một buổi chiều ấm áp.

Quảng trường lát đá cuội, được làm cạnh với những tòa nhà vữa trắng và những cây chanh. Ở trung tâm dựng đứng một bộ khung được bảo quản tốt của một đền thờ La Mã. Cái móng vuông của nó trải dài có lẽ rộng mười lăm mét và cao ba mét, với một bề mặt nguyên vẹn của những cột Corin cao bảy mét rưỡi nữa. Và trên đỉnh của dãy cột...

Miệng Nico trở nên khô khốc. “Ồi, Styx.”

Bức tượng Athena Parthenos nằm một bên trên đỉnh của những cây cột như một ca sĩ câu lạc bộ đêm nằm ườn ra trên một cây đàn piano. Theo chiều dọc, bà ấy gần như phù hợp một cách hoàn hảo, nhưng với Nike trong bàn tay mở của bà hơi quá lớn. Bà ta trông như bà có thể ngã về phía trước bất cứ lúc nào.

“Bà ấy đang làm gì trên đó?” Nico hỏi.

“Cậu nói ta nghe.” Hedge chà chà cái mũi thâm tím của mình. “Đó là nơi chúng ta đã xuất hiện. Chúng ta suýt nữa đi đời, nhưng may mắn ta có những móng guốc lạnh lợi. Cậu bất tỉnh, treo trong bộ yên của cậu như một lính nhảy dù bị vướng đến khi bọn ta cố lôi cậu xuống.”

Nico thử phác họa cảnh đó, sau lại quyết định cậu thà không làm. “Đây là Tây Ban Nha à?”

“Bồ Đào Nha,” Hedge nói. “Cậu đã đi quá đích. Nhân tiện, Reyna nói tiếng Tây Ban Nha; cô ấy không nói tiếng Bồ Đào Nha. Dù sao, trong khi cậu đang ngủ, bọn ta phát hiện ra thành phố này là Évora. Tin tốt: nó là một thành phố nhỏ không nhộn nhịp. Không ai làm phiền chúng ta. Không ai có vẻ chú ý đến Athena khổng lồ ngủ trên đỉnh đền thờ La Mã, nơi được gọi là Đền thờ của Diana, trong trường hợp cậu đang tự hỏi. Và những người ở đây đánh giá cao màn trình diễn đường phố của ta. Ta đã kiếm được mười sáu euro.”

Ông cầm cái mũ bóng chày của mình lên, nó kêu loảng xoảng với những đồng xu.

Nico cảm thấy ốm yếu. “Trình diễn đường phố?”

“Một chút hát hò,” huấn luyện viên nói. “Một chút nghệ thuật chiến tranh. Một vài nghệ thuật khiêu vũ.”

“Chà.”

“Ta biết! Người Bồ Đào Nha biết thưởng thức. Dù sao, ta cho đây là một nơi tốt để nghỉ ngơi một vài ngày.”

Nico nhìn ông chằm chằm. “Một vài ngày?”

“Này, nhóc, chúng ta không có nhiều sự lựa chọn. Trong trường hợp cậu không chú ý, cậu đã làm việc đến chết với tất cả những cú nhảy bóng tối đó. Chúng ta đã cố gắng gọi cậu dậy tối qua. Không được!”

“Vậy tôi đã ngủ suốt...”

“Khoảng ba mươi sáu tiếng. Cậu cần nó.”

Nico vui vì cậu đang ngồi. Nếu không thì cậu sẽ ngã xuống. Cậu có thể thề cậu chỉ ngủ vài phút, nhưng bởi vì tình trạng lơ mơ của cậu giảm đi cậu nhận ra mình cảm thấy đầu óc rõ ràng và thư thái hơn cậu từng có trong tuần, có lẽ từ lúc trước khi cậu đi tìm Cửa Tử.

Dạ dày cậu gập lên. Huấn luyện viên Hedge nhướng mày.

“Cậu hẳn đói rồi,” thần nông nói. “Hoặc vậy, hoặc dạ dày cậu nói tiếng con nhím Âu. Đó hoàn toàn là một lời phát biểu của nhím Âu.”

“Thức ăn sẽ tốt,” Nico đồng ý. “Nhưng đầu tiên, tin xấu là gì... Ý tôi là, bên cạnh bức tượng đang nằm ngang? Ông nói chúng ta gặp rắc rối.”

“Ồ, phải.” Huấn luyện viên chỉ về một cái cổng tò vò ở góc quảng trường. Đứng trong bóng tối là một cái bóng tỏa sáng, ngờ ngợ giống con người bao bọc bên ngoài là những ngọn lửa xám. Những nét của linh hồn lơ mờ, nhưng nó có vẻ đang gập đầu ra hiệu với Nico.

“Người Cháy xuất hiện vài phút trước,” Huấn luyện viên Hedge nói. “Hắn ta không đến gần hơn. Khi ta cố gắng đi qua đó, hắn ta biến mất. Không chắc liệu hắn có phải là một mối đe dọa hay không, nhưng hắn có vẻ muốn gặp cậu.”

Nico cho đó là một cái bẫy. Hầu như mọi thứ đều thế.

Nhưng Huấn luyện viên Hedge hứa ông có thể bảo vệ Reyna một lát nữa và, theo khả năng mỏng manh linh hồn có gì đó hữu ích để nói, Nico quyết định nó xứng đáng để liều.

Cậu rút lưỡi kiếm sắt Stygian của mình ra và tiến về cổng tò vò.

Bình thường những con ma không làm cậu sợ. (Dĩ nhiên, cho là Gaia không bọc chúng trong những cái vỏ đá và biến chúng thành những cái máy giết chóc. Đó là thứ mới đối với cậu.)

Sau kinh nghiệm của cậu với Minos, Nico nhận ra rằng hầu hết những bóng ma chỉ giữ nhiều năng lượng như bạn cho phép chúng có. Chúng soi mói vào tâm trí bạn, dùng nỗi sợ hãi hay tức giận hay ham muốn để ảnh hưởng bạn. Nico đã học được cách bảo vệ chính mình. Thỉnh thoảng cậu thậm chí có thể xoay những cái bàn và khuất phục những con ma theo mong muốn của cậu.

Khi cậu tiến về phía ngọn lửa xám xuất hiện, cậu khá chắc nó là một hồn ma-làm vườn-đu loại – một linh hồn chết trong đau đớn. Không thể là một vấn đề.

Vẫn không có gì để cậu đảm bảo. Cậu nhớ tất cả những điều xảy ra ở Croatia quá rõ. Cậu đã lâm vào tình huống đó thiếu cẩn và liều lĩnh, chỉ để đôi chân cuốn đi khỏi cậu, theo nghĩa đen và xúc động. Lần đầu tiên Jason Grace đã tóm lấy cậu và bay qua bức tường. Sau đó vị thần Favonius đã tan thành gió. Và về phần kẻ sát nhân ngạo mạn, Cupid...

Nico siết chặt thanh kiếm. Việc chia sẻ bí mật cảm nắng của cậu không phải là điều tệ nhất. Cuối cùng cậu phải kết thúc điều đó, trong thời gian của cậu, trong cách của cậu. Nhưng việc bị ép nói chuyện với Percy, bị bắt nạt và quấy rầy và bị bạo lực thì đơn giản cho trò giải trí của Cupid quá...

Những tua cuốn của bóng tối giờ trải rộng từ chân cậu, giết chết tất cả những hạt giống giữa đá sỏi. Nico cố gắng kiềm chế cơn giận dữ.

Khi cậu tiến tới con ma, cậu thấy nó mặc theo cách của một tu sĩ – xăng-đan, áo choàng len và vòng gỗ quanh cổ. Những ngọn lửa xám bay vòng quanh hắn – thiêu đốt tay áo hắn, làm bỏng mặt hắn, biến đôi lông mày của hắn thành tro. Hắn trông có vẻ bị kẹt trong khoảnh khắc của sự hiển tế của hắn, giống như một video trắng-và-đen trên một cuộn vĩnh viễn.

“Người bị thiêu sống,” Nico cảm nhận được. “Có lẽ ở thời Trung Cổ?”

Gương mặt con ma méo mó trong một tiếng hét im lặng đau đớn, nhưng đôi mắt hần tra trông buồn chán, thậm chí một chút bức mình, như thể la hét chỉ là một sự phản chiếu tự động hần ta không thể điều khiển.

“Người muốn gì từ ta?” Nico hỏi.

Con ma làm điều bộ muốn Nico đi theo. Nó quay lại và đi qua cái cổng mở. Nico liếc lại Huấn luyện viên Hedge. Thần rừng làm một cử chỉ xùy như là, Đi đi. Làm việc Âm phủ của cậu.

Nico đi theo con ma qua những con đường của Évora.

Họ đi theo đường chữ chi qua những đường đi bộ sỏi đá, vượt qua những cái sân với những chậu hoa dâm bụt và những tòa nhà trét vữa trắng với đồ trang trí màu bơ đường và ban công sắt rèn. Không ai chú ý con ma, nhưng những người dân địa phương nhìn Nico ngờ vực. Một cô gái trẻ với một con chó săn cáo băng qua đường tránh cậu. Con chó của cô ta gầm gừ, lông trên lưng nó dựng đứng lên như một bộ vây lưng.

Con ma dẫn Nico đến một quảng trường công cộng khác, được neo ở một đầu bởi một nhà thờ hình vuông với những bức tường quét vôi trắng và vòm đá vôi. Con ma đi qua mái cổng và biến mất bên trong.

Nico chần chừ. Cậu không có gì chống lại nhà thờ, nhưng cái này tỏa ra sự chết chóc. Bên trong sẽ là mồ mả, hay có lẽ thứ gì đó ít thoải mái hơn...

Cậu cúi người qua cửa. Đôi mắt cậu bị kéo về nhà nguyện một bên, được thấp sáng ở trong bằng ánh sáng vàng kì quái. Khắc trên cửa là một câu tiếng Bồ Đào Nha. Nico không nói ngôn ngữ đó, nhưng cậu nhớ tiếng Ý thời thơ ấu của mình đủ tốt để lượm lặt được nghĩa chung chung: Chúng ta, những khúc xương ở đây, chờ đợi của người.

“Chúc mừng,” cậu lẩm bẩm.

Cậu bước vào nhà nguyện. Ở phía cuối dựng một bệ thờ, nơi con ma lửa quỳ cầu nguyện, nhưng Nico thích thú hơn với căn phòng. Những bức tường được xây dựng từ xương và đầu lâu – hàng triệu, được gắn lại với nhau. Những cột xương giữ một trần nhà mái vòm được trang trí với những hình ảnh chết chóc. Trên một bức tường, như những chiếc áo choàng trên một giá áo choàng, treo những phần còn sấy khô, xương xấu còn lại của hai người – một người lớn và một đứa trẻ.

“Một căn phòng xinh đẹp, phải không?”

Nico quay sang. Một năm trước, cậu sẽ giết bản mình nếu cha cậu đột ngột xuất hiện cạnh cậu. Bây giờ, Nico có thể kiểm soát nhịp tim mình, cùng mong muốn lên gối với cha cậu và chạy trốn.

Giống như hồn ma, Hades mặc theo phong cách của một tu sĩ Pháp, điều này làm Nico cảm thấy bối rối. Bộ áo choàng đen của ông được cột ở eo với một sợi dây trắng đơn giản. Mũ trùm đầu của ông được đẩy ra sau, để lộ mái tóc đen cắt tỉa gần đến da đầu và đôi mắt lấp lánh như nhựa đường đông cứng. Biểu hiện của vị thần là bình tĩnh và hài lòng, như thể ông vừa về nhà sau một buổi tối tàn bộ thú vị qua Cánh đồng Trừng phạt, thưởng thức những tiếng la hét đầy dọ.

“Có vài ý tưởng trang trí lại à?” Nico hỏi. “Có lẽ cha có thể làm phòng ăn của mình trong những đầu lâu tu sĩ cổ xưa.”

Hades uốn cong một bên lông mày. “Ta chẳng biết khi nào con đang đùa.”

“Tại sao người ở đây, Cha? Làm sao cha ở đây?”

Hades rê những ngón tay theo cây cột gần nhất, để lại những vết tẩy trắng trên những khúc xương cũ. “Con là một người phạm khó để tìm thấy, con trai. Ta đã tìm kiếm trong vài ngày. Khi quyền trượng của Diocletian phát nổ... ừm, điều đó thu hút chú ý của ta.”

Nico cảm thấy một cơn xúc động xấu hổ. Sau đó cậu cảm thấy giận dữ vì cảm giác xấu hổ. “Làm vỡ quyền trượng không phải lỗi của con. Bọn con bị vượt...”

“Ồ, cây quyền trượng không quan trọng. Một di vật cũ như thế, ta ngạc nhiên là con có được hai lợi ích của nó. Vụ nổ đơn giản cho ta vài sự rõ ràng. Nó cho phép ta xác định vị trí của con. Ta đã hi vọng nói chuyện với con ở Pompeii, nhưng nó quá... ừm, La Mã. Nhà nguyện này là nơi đầu tiên mà sự hiện diện của ta đủ

mạnh để ta có thể xuất hiện trước con là bản thân mình – bằng việc ý ta là Hades, thần của cái chết, không phải chia tách với sự hiện hình khác.”

Hades hít thở trong không khí ẩm ướt mốc meo. “Ta rất bị thu hút tới chỗ này. Những gì còn lại của năm ngàn tu sĩ được dùng để xây Nhà nguyện Xương. Nó phục vụ như là người nhắc nhở rằng cuộc sống thì ngắn ngủi và cái chết thì vĩnh hằng. Ta cảm thấy tập trung ở đây. Mặc dù vậy, ta chỉ có vài phút.”

Câu chuyện của mối quan hệ của chúng ta, Nico nghĩ. Cha chỉ có vài phút.

“Vậy nói với con, Cha. Người muốn gì?”

Hades vỗ hai bàn tay trong tay áo của bộ áo choàng. “Con có thể vui lòng với ý niệm rằng ta có lẽ ở đây để giúp con, không chỉ đơn giản bởi vì ta muốn gì đó?”

Nico suýt nữa bật cười, nhưng ngực cậu cảm thấy rất trống rỗng. “Con có thể vui với ý niệm rằng cho có lẽ ở đây vì nhiều lý do.”

Vị thần cau mày. “Ta cho là điều đó đủ công bằng. Con tìm kiếm thông tin về thợ săn của Gaia. Tên hấn là Orion.”

Nico chần chờ. Cậu không quen với việc nhận được một câu trả lời trực tiếp, mà không có trò chơi hay câu đố hay cuộc tìm kiếm. “Orion. Giống như chòm sao. Không phải ông ta... là một người bạn của Artemis?”

“Hấn đã,” Hades nói. “Một người khổng lồ sinh ra để đối đầu với cặp sinh đôi, Apollo và Artemis, nhưng, rất giống Artemis, Orion đã từ chối vận mệnh của mình. Hấn ta kiếm sống dựa vào những điều kiện của mình. Đầu tiên hấn cố sống giữa những người phàm như là một thợ săn cho vua Khios. Hấn, à, có gặp chút rắc rối với con gái nhà vua. Nhà vua đã làm Orion bị mù và đuổi đi.”

Nico nghĩ về những gì Reyna đã kể với cậu. “Bạn con đã mơ về một thợ săn với đôi mắt lóe sáng. Nếu Orion bị mù...”

“Hấn ta đã bị mù,” Hades sửa lại. “Một thời gian sau khi hấn bị trục xuất, Orion gặp Hephaestus, kẻ thương hại tên khổng lồ và làm cho hấn một đôi mắt máy thậm chí còn tốt hơn mắt thật. Orion trở thành bạn của Artemis. Hấn là người đàn ông đầu tiên được cho phép gia nhập nhóm Thợ Săn của Artemis. Nhưng... mọi việc giữa họ đi không đúng. Chính xác như thế nào, ta không biết. Orion đã bị giết. Bây giờ hấn trở lại như một đứa con trung thành của Gaia, sẵn sàng để thực hiện mệnh lệnh của bà. Hấn bị điều khiển bởi cay đắng và giận dữ. Con có thể hiểu điều đó.”

Nico muốn hét lên, Như cha biết con cảm thấy như thế nào?

Thay vào đó cậu hỏi, “Bọn con ngăn hấn như thế nào?”

“Con không thể,” Hades nói. “Hi vọng duy nhất của con là thoát khỏi hấn, hoàn thành cuộc tìm kiếm của con trước khi hấn bắt kịp con. Apollo hay Artemis có lẽ có thể giết hấn, mũi tên chống lại mũi tên, nhưng cặp sinh đôi đang không có điều kiện để giúp đỡ con. Mặc dù bây giờ, Orion có mùi của con. Đồng bọn của hấn đang tìm con. Con sẽ không có nhiều sự nghỉ ngơi xa xỉ từ đây cho đến Trại Con Lai.”

Một sợi dây thắt lưng dường như siết chặt quanh sườn cậu. Cậu đã để lại Huấn luyện viên Hedge làm nhiệm vụ canh gác với Reyna đang ngủ. “Con cần trở về với những bạn đồng hành của mình.”

“Thực sự,” Hades nói. “Nhưng còn hơn nữa. Người chị em của con...” Hades ngập ngừng. Như mọi khi, chủ đề về Bianca nằm giữa họ như một khẩu súng đã lên đạn – chết chóc, dễ dàng chạm tới, không thể bị lơ đi. “Ý ta là người chị em khác của con, Hazel... con bé đã phát hiện ra một người trong nhóm Bảy sẽ chết. Con bé có lẽ cố gắng ngăn chặn điều này. Trong khi làm vậy, con bé có lẽ mất đi khả năng nhìn thấy những ưu thế của mình.”

Nico không tin lời ông nói.

Làm cậu ngạc nhiên, những suy nghĩ của cậu không lao vào Percy đầu tiên. Sự quan tâm đầu tiên của cậu là cho Hazel, sau đó là Jason, sau nữa là Percy và những người khác trên tàu Argo II. Họ đã cứu cậu ở Rome. Họ đã chào mừng cậu lên tàu của họ. Nico chưa bao giờ cho phép bản thân sự xa xỉ của những người bạn, nhưng thủy thủ đoàn Argo II thân thiết với cậu. Ý nghĩ về ai đó trong số họ chết làm cậu cảm thấy trống

rỗng – như là cậu trở lại trong cái vai đồng của những tên khổng lồ, cô đơn trong bóng tối, tồn tại chỉ dựa vào những hạt lựu chua chát.

Cuối cùng cậu hỏi, “Hazel ổn chứ?”

“Trong thời điểm này.”

“Và những người khác? Ai sẽ chết?”

Hades lắc đầu. “Thậm chí nếu ta chắc chắn, ta không thể nói. Ta nói với con điều này bởi vì con là con trai ta. Con biết rằng một số cái chết không thể bị ngăn cản. Một số cái chết nên không được ngăn cản. Khi thời điểm đến, con có lẽ cần hành động.”

Nico không biết điều đó có nghĩa là gì. Cậu không muốn biết.

“Con trai ta.” Giọng Hades gần như là dịu dàng. “Dù cho chuyện gì xảy ra. Con đã có được sự tôn trọng của ta. Con mang lại vinh dự cho nhà chúng ta khi chúng ta cùng nhau đứng lên chống lại Kronos ở Manhattan. Con đã liều lĩnh với cơn phẫn nộ của ta để giúp cậu bé Jackson – dẫn cậu ta đến sông Styx, giải thoát cho cậu ta khỏi nhà lao của ta, cầu xin ta đem những đội quân của Erebus để giúp đỡ cậu ta. Ta chưa bao giờ bị quấy rầy liên tục bởi một trong số những đứa con trai của ta. Percy này và Percy nọ. Ta gần như thổi bay con thành tro.”

Nico hít một hơi cạn. Những bức tường của căn phòng bắt đầu rung, bụi chảy xuống từ những vết nứt giữa những khúc xương. “Con đã không làm tất cả những điều đó vì vậy anh ấy. Con đã làm bởi vì toàn bộ thế giới đang gặp nguy hiểm.”

Hades cho phép bản thân nở nụ cười mờ nhạt nhất, nhưng không có gì tàn khốc trong đôi mắt ông. “Ta có thể vui lòng với khả năng rằng con đã hành động cho nhiều lý do. Quan điểm của ta là: con và ta đã đứng lên để giúp đỡ Olympus bởi vì con thuyết phục ta bỏ đi cơn giận dữ của mình. Ta sẽ khuyến khích con làm như thế. Những đứa con của ta rất hiếm khi hạnh phúc. Ta... ta sẽ muốn xem con là một ngoại lệ.”

Nico nhìn chằm chằm cha cậu. Cậu không biết phải làm gì với lời phát biểu đó. Cậu có thể chấp nhận nhiều thứ không có thật – những lũ ma, mê cung ma thuật, di chuyển qua bóng tối, nhà nguyện làm bởi xương. Nhưng những từ ngữ dịu dàng từ Chúa tể Âm phủ? Không. Điều đó vô lý.

Bên kia bệ thờ, con ma cháy đứng dậy. Hẳn tiến tới, đang cháy và la hét một cách im lặng, đôi mắt hẩn gửi đi vài tin nhắn khẩn cấp.

“À,” Hades nói. “Đây là Anh Paloan. Cậu ta là một trong hàng trăm người bị thiêu sống ở quảng trường gần đền thờ La Mã cổ. Tòa án dị giáo có trụ sở chính ở đây, con biết đấy. Dù sao thì, cậu ta đề nghị con nên đi bây giờ. Con có rất ít thời gian trước khi đàn sói tới.”

“Sói? Ý cha là đồng bọn của Orion?”

Hades vỗ tay. Con ma Anh Paloan biến mất. “Con trai ta, những gì con đang cố gắng – di chuyển bằng bóng tối qua thế giới, mang theo bức tượng của Athena – nó có thể tiêu diệt con.”

“Cảm ơn vì lời động viên.”

Hades đặt hai tay lên vai Nico nhanh chóng.

Nico không thích bị chạm vào, nhưng bằng cách nào đó sự liên lạc nhanh này với cha cậu cảm thấy bảo đảm – cùng với cách Nhà nguyện Xương đang được cam đoan. Như cái chết, biểu hiện của cha cậu lạnh lùng và thường nhẫn tâm, nhưng nó là thật – chân thành tàn nhẫn, tin cậy không thể lừa dối. Nico cảm thấy khá thoải mái khi biết rằng cuối cùng, dù cho chuyện gì xảy ra, cậu sẽ kết thúc dưới chân ngai của cha mình.

“Ta sẽ gặp lại con,” Hades hứa. “Ta sẽ chuẩn bị một phòng cho con ở cung điện trong trường hợp con không sống sót. Có lẽ những căn phòng của con sẽ trông đẹp khi được tranh trí với đầu lâu của tu sĩ.”

“Giờ con không thể nói liệu cha đang đùa.”

Đôi mắt Hades lung linh khi hình dáng ông bắt đầu mờ đi. “Sau đó có lẽ chúng ta giống nhau theo một số cách quan trọng.”

Vị thần biến mất.

Đột ngột nhà nguyên cảm thấy ngột ngạt - hàng ngàn hồ mắt rồng tuếch nhìn chăm chăm vào Nico. Bọn ta, những khúc xương ở đây, chờ của người.

Cậu nhanh chóng rời nhà thờ, hi vọng cậu nhớ đường trở về với bạn mình.

8. Chương 15 - 16

Chương 15. Nico

“ĐÀN SÓI?” REYNA HỎI.

Họ đang dùng bữa tối ở quán cà phê vỉa hè bên cạnh.

Mặc dù sự cảnh báo phải nhanh trở về của Hades, Nico thấy không có gì thay đổi nhiều ở trại. Reyna vừa thức dậy. Athena Parthenos vẫn nằm ngang trên đỉnh của ngôi đền. Huấn luyện viên Hedge đang chiêu đãi vài người địa phương với màn khiêu vũ gỗ guốc và nghệ thuật chiến tranh, thỉnh thoảng hát qua cái loa của ông, mặc dù dường như không ai hiểu ông đang nói gì.

Nico ước huấn luyện viên không mang theo loa. Không chỉ vì nó ồn ào và khó chịu mà còn, vì lý do nào đó Nico không hiểu, thỉnh thoảng nó thốt ra những lời ngẫu nhiên của Darth Vader từ Chiến tranh những vì sao hoặc hét lên, “CON BÒ RỒNG!”

Khi ba người bọn họ ngồi trên bãi cỏ ăn uống, Reyna dường như lạnh lợi và thư giãn. Cô và Huấn luyện viên Hedge lắng nghe khi Nico miêu tả những giấc mơ của cậu, sau đó cuộc gặp gỡ của cậu với Hades ở Nhà nguyện Xương. Nico giữ lại vài chi tiết cá nhân từ cuộc nói chuyện với cha cậu, mặc dù cậu cảm thấy rằng Reyna biết khá nhiều về việc vật lộn với cảm xúc của một người.

Khi cậu đề cập đến Orion và đàn sói được cho là đang trên đường, Reyna cau mày.

“Hầu hết những con sói thân thiện với người La Mã,” cô nói. “Chị chưa từng nghe những câu chuyện Orion đi săn với một đàn sói.”

Nico ăn xong cái sandwich dấm bông. Cậu nhìn cái đĩa bánh nướng và ngạc nhiên nhận ra cậu vẫn đói. “Nó có thể là một minh họa của cậu: rất nhanh trước khi đàn sói đến. Có lẽ ý Hades về nghĩa đen không có nghĩa là đàn sói. Dù sao, chúng ta nên rời đi ngay sau khi trời đủ tối để đi chuyển.”

Huấn luyện viên Hedge nhét một số báo Súng và Đạn được vào túi của mình. “Chỉ một vấn đề: Athena Parthenos vẫn cách chín mét trong không trung. Sẽ vui lắm khi kéo hai đĩa cùng dụng cụ lên đỉnh ngôi đền đó.”

Nico thử một cái bánh nướng. Quý bà ở quán cà phê đã gọi chúng là phong phú. Chúng trông như những cái bánh rán xoắn ốc và rất ngon – chỉ gồm bánh, đường và bơ – nhưng khi lần đầu tiên Nico nghe phong phú cậu biết Percy sẽ nói một câu đùa về cái tên.

Mỹ có hạt-bột[1], Percy sẽ nói. Bò Đào Nha có hạt-đánh rầm[2].

[1] Nguyên văn dough-nuts.

[2] Nguyên văn fart-nuts (do người phụ nữ gọi nó là fartura).

Nico càng trưởng thành, cậu càng thấy Percy trẻ con, mặc dù Percy lớn hơn cậu ba tuổi. Nico nhận thấy khiếu hài hước của cậu ta ngang ngửa giữa đánh yêu và phiền phức. Cậu quyết định tập trung vào phần phiền phức.

Sau đó có những lần Percy nghiêm túc chết người: tìm kiếm Nico từ vực thẳm ở Rome – Bên kia, Nico! Hãy dẫn họ đến đó. Hứa với anh!

Và Nico đã hứa. Mặc kệ cho việc cậu bức tức với Percy Jackson nhiều như thế nào; Nico sẽ làm bất cứ điều gì vì cậu ta. Cậu ghét bản thân mình vì điều đó.

“Vây...” giọng của Reyna làm chói tai cậu trong những suy nghĩ của cậu. “Trại Con Lai sẽ chờ đến mừng một tháng Tám, hay họ sẽ tấn công?”

“Chúng ta phải hi vọng họ chờ,” Nico nói. “Chúng ta không thể... Em không thể mang bức tượng trở về nhanh hơn.”

Ngay cả với tốc độ này, cha em nghĩ là em có thể chết. Nico giữ suy nghĩ đó cho riêng mình.

Cậu ước Hazel ở bên cậu. Họ đã cùng nhau di chuyển bóng tối đưa toàn bộ thủy thủ tàu Argo II khỏi Nhà của Hades. Khi họ chia sẻ sức mạnh của mình, Nico cảm thấy bất cứ điều gì cũng dễ khả thi. Chuyến đi đến Trại Con Lai có thể hoàn thành với nửa thời gian.

Ngoài ra, những lời của Hades về một trong những thủy thủ đoàn chết làm cậu ớn lạnh. Cậu không thể mất Hazel. Không phải một người chị khác. Không phải một lần nữa.

Huấn luyện viên Hedge ngược lên sau khi đếm những thay đổi trong cái mũ bóng chày của ông. “Và cậu chắc Clarisse đã nói Mellie ổn chứ?”

“Đúng, Huấn luyện viên. Clarisse đang chăm sóc cô ấy tốt.”

“Đó là một sự an ủi. Ta không thích điều mà Grover đã nói về việc Gaia thì thầm với các nữ thần tự nhiên và nữ thần cây. Nếu những linh hồn thiên nhiên biến thành quỷ dữ... điều đó sẽ không đẹp đẽ gì.”

Nico chưa bao giờ nghe về một việc xảy ra như vậy. Nhưng ngược lại, Gaia chưa từng thức giấc từ buổi bình minh của loài người.

Reyna cắn một miếng bánh nướng. Bộ áo giáp dây xích của cô lung linh dưới mặt trời chiều. “Chị tự hỏi về những con sói đó... Có thể chúng ta đã hiểu nhầm tin nhắn? Nữ thần Lupa đã rất yên lặng. Có lẽ bà đang gửi chúng đến giúp đỡ chúng ta. Những con sói có thể từ bà ấy – để bảo vệ chúng ta khỏi Orion và đồng bọn của hắn.”

Hi vọng trong giọng cô mỏng manh như màn sương. Nico quyết định không phanh phui nó ra.

“Có lẽ,” cậu nói. “Nhưng không phải Lupa sẽ bận rộn với cuộc chiến giữa hai trại à? Em nghĩ bà ấy đã gửi đàn sói đến giúp quân đoàn của chị.”

Reyna lắc đầu. “Sói không phải là những chiến binh tiền tuyến. Chị không nghĩ bà ấy sẽ giúp Octavian. Những con sói của bà có lẽ tuần tra ở Trại Jupier, bảo vệ nó trong khi quân đoàn vắng mặt, nhưng chị chỉ không biết...”

Cô ngồi bắt chéo chân tại hai mắt cá, và những đầu sắt của đôi ủng chiến đấu của cô lóe sáng. Nico ghi nhớ việc không tham gia bất kì cuộc thi đấu nào với quân đoàn La Mã.

“Có gì đó khác,” cô nói. “Chị chưa hề có bất kì may mắn nào với việc liên lạc với chị gái chị, Hylla. Điều đó làm chị không thoải mái rằng cả đàn sói và những nữ chiến binh Amazon đã biến mất trong im lặng. Nếu điều gì đó đã xảy ra ở Bờ Tây... Chị sợ hi vọng duy nhất cho bất kì trại nào đều đặt lên chúng ta. Chúng ta phải trả lại bức tượng sớm. Điều đó có nghĩa là gánh nặng lớn nhất đặt lên em, con trai của Hades.”

Nico cố gắng nuốt cơn giận. Cậu không bức bối với Reyna. Cậu khá thích Reyna. Nhưng rất thường xuyên cậu bị yêu cầu để làm việc bất khả thi. Thông thường, ngay khi cậu hoàn thành nó, cậu bị lãng quên.

Cậu nhớ những đứa trẻ ở Trại Con Lai đối đãi tử tế như thế nào với cậu sau trận chiến với Kronos. Làm tốt lắm, Nico! Cảm ơn vì mang đội quân của Âm phủ đến cứu bọn tớ!

Mọi người mỉm cười. Tất cả bọn họ mời cậu ngồi vào bàn họ.

Sau khoảng một tuần, sự chào đón cậu trở nên mờ nhạt. Trại viên sẽ nhảy lên khi cậu đi phía sau họ. Cậu sẽ hòa vào những cái bóng ở lửa trại, làm giật mình ai đó và nhìn thấy sự không hài lòng trong mắt họ: Cậu vẫn còn ở đây à? Tại sao cậu ở đây?

Không ích gì rằng ngay khi sau trận chiến với Kronos, Annabeth và Percy bắt đầu hẹn hò...

Nico đặt món phong phú của cậu xuống. Đột nhiên nó không còn ngon nữa.

Cậu nhớ lại cuộc trò chuyện với Annabeth ở Epirus, chỉ trước khi cậu rời đi với Athena Parthenos.

Cô kéo cậu qua một bên và nói, “Này, chị phải nói chuyện với em.”

Cơn khủng hoảng chớp lấy cậu. Cô ấy biết.

“Chị muốn cảm ơn,” cô tiếp tục. “Bob... Titan... ông ấy chỉ giúp bọn chị ở Tartarus bởi vì em tử tế với ông ấy. Em đã nói với ông bọn chị đáng để cứu. Đó là lý do duy nhất bọn chị còn sống.”

Cô ấy nói bọn chị rất dễ dàng, như thể cô và Percy có thể thay thế nhau, không thể chia lìa.

Nico đã từng đọc một câu chuyện từ Plato, người tuyên bố rằng thời cổ đại tất cả con người đều là một sự kết hợp của nam và nữ. Mỗi người có hai đầu, bốn cánh tay, và bốn chân. Cho là, những người-kết hợp này quá hùng mạnh làm các vị thần cảm thấy không thoải mái, vì vậy Zeus đã tách đôi họ - nam và nữ. Suốt từ đó, con người cảm thấy không đầy đủ. Họ dành cuộc đời mình tìm kiếm nửa kia của cuộc đời mình.

Và điều đó để lại tôi ở đâu? Nico tự hỏi.

Nó không phải là câu chuyện yêu thích của cậu.

Cậu muốn ghét Annabeth, nhưng cậu không thể. Cô ấy đã cố gắng theo cách của mình để cảm ơn cậu ở Epirus. Cô chân thành và thẳng thắn. Cô không bao giờ lừa cậu hay tránh cậu như hầu hết mọi người làm. Tại sao cô không thể là một người xấu xa? Điều đó sẽ khiến mọi việc dễ dàng hơn.

Vị thần gió Favonius đã cảnh báo cậu ở Croatia: Nếu người để cơn giận dữ của mình điều khiển người... vận mệnh của người thậm chí còn đáng buồn hơn cả ta.

Nhưng làm sao vận mệnh của cậu có thể là bất cứ thứ gì ngoài nỗi buồn? Thậm chí nếu cậu sống qua được cuộc tìm kiếm này, cậu sẽ phải rời hai trại mãi mãi. Đó là cách duy nhất cậu tìm thấy được bình yên. Cậu ước có một lựa chọn khác – một lựa chọn mà không đau đớn như nước của sông Phlegethon – nhưng cậu không thể thấy gì.

Reyna đang nghiên cứu cậu, có lẽ cố gắng đọc suy nghĩ của cậu. Cô nhìn xuống tay cậu, và Nico nhận ra cậu đang xoay chiếc nhẫn đầu lâu bạc của mình – món quà cuối cùng Bianca đã tặng cậu.

“Nico, chị có thể giúp gì cho em?” Reyna hỏi.

Một câu hỏi khác cậu không thường nghe.

“Em không chắc,” cậu thừa nhận. “Chị đã để em nghỉ ngơi nhiều nhất có thể. Điều đó là cần thiết. Có lẽ chị có thể cho em mượn sức mạnh của chị một lần nữa. Cứ nhảy tiếp theo này sẽ là dài nhất. Em sẽ phải tập trung đủ năng lượng để đưa chúng ta băng qua Đại Tây Dương.”

“Em sẽ thành công,” Reyna hứa. “Một khi chúng ta trở lại nước Mỹ, chúng ta chắc sẽ thu hút ít quái vật hơn. Chị thậm chí có thể có được sự giúp đỡ từ những người lính nghỉ hưu ở bờ biển phía đông. Họ buộc phải giúp đỡ bất cứ á thần La Mã nào nhờ họ.”

Hedge cầu nhàu. “Nếu Octavian chưa giành được họ. Trong trường hợp đó, cô có thể bị bắt vì tội làm phản.”

“Huấn luyện viên,” Reyna quả trách, “không giúp gì.”

“Này, chỉ nói vậy thôi.” Về phần cá nhân, ta ước chúng ta có thể ở lại Évora lâu hơn. Thức ăn ngon, tiền nhiều và cho đến lúc này không có dấu hiệu của những con sói ẩn dụ...”

Hai con chó của Reyna nhảy trên chân chúng.

Từ xa, tiếng tru xuyên qua không khí. Trước khi Nico kịp đứng lên, đàn sói xuất hiện từ mọi hướng – những con quái vật to lớn màu đen nhảy từ những mái nhà, vây quanh trại của họ.

Con lớn nhất trong số đó bước về phía trước. Con sói đầu đàn đứng trên hai chân và bắt đầu biến đổi. Hai chân trước của nó biến thành hai cánh tay. Cái mõm nó rút lại thành một cái mũi nhọn. Bộ lông xám của nó biến thành một cái áo choàng da động vật dẹt. Hắn ta biến thành một người đàn ông cao, rắn chắc với

một gương mặt hốc hác và đôi mắt sáng đỏ. Một cái vương miện bằng xương ngón tay vòng quanh trên mái tóc đen bóng nhờn của hắn.

“À, thần rừng bé nhỏ...” Người đàn ông nhe răng, để lộ những cái răng sắc nhọn. “Mong muốn của người được chấp nhận! Người sẽ ở lại Évora vĩnh viễn, bởi vì, đáng buồn cho người, phép ẩn dụ những con sói của ta là những con sói về nghĩa đen.”

Chương 16. Nico

“NGƯỜI KHÔNG PHẢI ORION,” Nico thốt ra.

Một bình luận ngắn gọn, nhưng nó là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu.

Người đàn ông trước cậu rõ ràng không phải là một kẻ thợ săn khổng lồ. Hắn không đủ cao. Hắn không có những cái chân rồng. Hắn không mang cung hay ống tên, và hắn không có đôi mắt đèn pha như Reyna đã miêu tả từ giấc mơ của cô.

Người đàn ông xám cười. “Quả thật không. Orion chỉ thuê ta làm phụ tá cho hắn trong cuộc đi săn của mình. Ta là...”

“Lycaon,” Reyna cắt ngang. “Con ma sói đầu tiên.”

Người đàn ông trao cho cô một cái cúi đầu nhạo báng. “Reyna Ramírez-Arellano, pháp quan của La Mã. Một trong những con sói con của Lupa! Rất hân hạnh khi cô nhận ra ta. Không nghi ngờ, ta là nguyên nhân của những cơn ác mộng của cô.”

“Có lẽ là nguyên nhân của chứng khó tiêu của ta.” Từ cái túi nhỏ bên thắt lưng của cô, Reyna giơ ra một con dao cắm trại có thể gấp lại được. Cô gỡ nhẹ nó ra và đàn sói gầm lên, lùi lại. “Ta chưa bao giờ di chuyển mà không có một vũ khí bằng bạc.”

Lycaon nhe răng. “Người sẽ giữ một tá những con sói và vua của chúng tránh xa với một con dao bỏ túi à? Ta đã nghe người rất dũng cảm, đứa con La Mã. Ta không nhận ra người lại ngu ngốc đến vậy.”

Hai con chó của Reyna thu mình lấy đà, chuẩn bị nhảy. Huấn luyện viên nắm chặt cây gậy bóng chày của mình, ông không hề trông lo lắng để xoay người dù chỉ một lần.

Nico nắm cán kiếm.

“Đừng lo lắng,” Huấn luyện viên Hedge lầm bầm. “Những cậu chàng này chỉ bị tổn thương bởi bạc hoặc lửa. Ta nhớ chúng ở Pikes Peak. Chúng phiền phức.”

“Và ta nhớ người, Gleeson Hedge.” Đôi mắt con ma sói rực sáng màu dung nham đỏ. “Đồng bọn của ta sẽ rất hài lòng có thịt dê cho bữa tối.”

Hedge khịt mũi. “Đến đây, tên bẩn thỉu. Những Thợ săn của Artemis giờ đang trên đường đến đây, giống như lần cuối cùng! Đó là một đền thờ của Diana ở bên kia, đồ ngu ngốc nhà người. Người đang ở trên đất của họ!”

Những con sói một lần nữa gầm gừ và mở tròn mắt. Một vài con liếc nhìn lo lắng về phía mái đền.

Lycaon chỉ nhìn chằm chằm huấn luyện viên. “Có cố gắng, nhưng ta e là đền thờ đó đã bị đặt tên sai. Ta đã đi qua nơi này trong suốt thời kì La Mã. Nó thực sự dành cho Đại đế Augustus. Á thần kiêu căng điển hình. Không tính đến, ta đã trở nên cẩn thận hơn từ lần chạm trán cuối cùng của chúng ta. Nếu các Thợ săn ở bất cứ đâu gần đây, ta sẽ biết.”

Nico cố nghĩ một kế hoạch trốn thoát. Họ bị bao vây và áp đảo. Vũ khí hiệu quả duy nhất của họ là một con dao bỏ túi. Quyền trượng của Diocletian đã không còn. Bức tượng Athena cách chín mét phía trên họ ở trên đỉnh ngôi đền, và thậm chí nếu họ có với tới nó họ không thể di chuyển trong bóng tối đến khi họ thực sự có bóng tối. Mặt trời sẽ không lặn trong vài giờ tới.

Cậu hầu như không cảm thấy dũng cảm, nhưng cậu bước về phía trước. “Vây, người đã bắt được bọn ta. Người đang đợi cái gì?”

Lycaon nghiền cứu cậu như một loại thịt mới trong một gian trưng bày của người bán thịt. “Nico di Angelo... con trai của Hades. Ta đã nghe về người. Ta rất tiếc ta không thể giết người ngay, nhưng ta hứa với ông chủ ta Orion rằng ta sẽ giữ người đến khi hấn ta tới. Đừng lo. Hấn sẽ ở đây nhanh thôi. Một khi hấn xong việc với người, ta sẽ giết người và đánh dấu nơi này như lãnh thổ của ta để đến hằng năm!”

Nico nghiêng rằng. “Máu á thần. Máu của Olympus.”

“Dĩ nhiên!” Lycaon nói. “Máu á thần có nhiều công dụng, được đổ trên mặt đất, đặc biệt đất thiêng. Với những câu thần hợp, nó có thể đánh thức những con quái vật hay thậm chí các vị thần. Nó có thể làm một cuộc sống mới xuất hiện hay tạo nên một nơi cần cỗi hàng thế hệ. Chao ôi, máu của người sẽ không đánh thức được bản thân Gaia. Vinh dự đó dành cho những người bạn của người trên Argo II. Nhưng đừng sợ. Cái chết của người sẽ gần như đau đớn như của chúng.”

Cổ bắt đầu chết quanh chân Nico. Những khóm cúc vạn thọ héo quắt lại. Cậu nghĩ, đất cần cỗi. Đất thiêng.

Cậu nhớ hàng ngàn bộ xương trong Nhà nguyện Xương. Cậu nhớ lại những gì Hades đã nói về quảng trường công cộng này, nơi Tòa án dị giáo đã thiêu chết hàng trăm người sống.

Đây là một thành phố cổ đại. Bao nhiêu người chết nằm trong lòng đất dưới chân cậu?

“Huấn luyện viên,” cậu nói, “ông có thể leo trèo không?”

Hedge chế giễu. “Ta là nửa dê. Dĩ nhiên ta có thể leo trèo!”

“Hãy lên chỗ bức tượng và cột chặt nó. Làm một cái thang dây và thả nó xuống cho chúng tôi.”

“Được, nhưng đàn sói...”

“Reyna,” Nico nói, “chị và hai con chó của chị sẽ phải bọc đường rút lui cho chúng ta.”

Pháp quan gật đầu dứt khoát. “Hiểu rồi.”

Lycaon tru lên cười. “Rút lui về đâu, con trai của Hades? Không có lối thoát. Người không thể giết chúng ta!”

“Có lẽ không,” Nico nói. “Nhưng ta có thể làm người chậm lại.”

Cậu dang hai tay và mặt đất mọc lên.

Nico đã không mong đợi nó hoạt động hiệu quả đến thế. Cậu đã lúi những mảnh xương khỏi mặt đất trước đây. Cậu đã làm những bộ xương chuột sống lại và khai quật đầu người. Cậu không được chuẩn bị gì về bức tường xương vọt thẳng lên trời – hàng trăm khúc xương đùi, xương sườn và xương mác vướng vào làm bối rối đàn sói, tạo nên một đám cây nấm xối nhon của hài cốt con người.

Hầu hết những con sói bị bẫy một cách tuyệt vọng. Một số quẩn quai và nghiêng rằng, cố gắng thoát khỏi những cái cũi lộn xộn của chúng. Bản thân Lycaon bị làm bất động trong một cái kén xương sườn, nhưng điều đó không ngăn hấn thôi kêu gào nguyên rủa.

“Người đứa trẻ vô dụng!” hấn gầm lên. “Ta sẽ xé nát thịt từ tay chân người!”

“Huấn luyện viên, đi đi!” Nico nói.

Thần nông chạy nhanh về phía ngôi đền. Ông phóng lên đỉnh bực trong một cú nhảy và bò lên cột trái.

Hai con sói thoát ra khỏi bụi xương. Reyna ném con dao của cô và đâm qua cổ một con. Hai con chó của cô tấn công con còn lại. Nanh và vuốt của Aurum trượt vô hại trên da của con sói, nhưng Argentum làm ngã con quái vật.

Đầu của Argentum vẫn bị vụn qua một bên từ trận chiến ở Pompeii. Con mắt hồng ngọc bên trái của nó vẫn bị lạc, nhưng nó cố cắm sâu nanh vào gáy con sói. Con sói tan ra thành một vùng bóng tối.

Nico nghĩ, cảm ơn các vị thần vì hai con chó bạc.

Reyna lôi kiếm ra. Cô vốc một nắm tay những đồng xu bạc từ mũ bóng chày của Hedge, tóm lấy bằng keo từ túi dự trữ của huấn luyện viên và bắt đầu dán những đồng xu quanh lưỡi kiếm của cô. Con gái chẳng là gì nếu không có tài phát minh.

“Đi đi!” cô nói với Nico. “Chị sẽ che cho em!”

Những con sói vùng vẫy, làm những bụi xương vỡ và nát vụn. Lycaon giải phóng được cánh tay phải của hắn và bắt đầu đâm vào cái nhà từ xương của hắn.

“Ta sẽ lột da ngươi khi còn sống!” hắn hứa. “Ta sẽ thêm da ngươi vào áo choàng của ta!”

Nico chạy, chỉ dừng lại đủ lâu để tóm con dao bỏ túi bạc của Reyna trên mặt đất.

Cậu không phải là một con dê núi, nhưng cậu tìm thấy cầu thang ở phía sau ngôi đền và phóng nhanh lên đỉnh. Cậu đi tới chân cột và liếc nhìn lên huấn luyện viên Hedge, người tạm thời ngồi trên chân của Athena Parthenos, tháo những sợi dây và thắt nó thành một cái thang.

“Nhanh lên!” Nico hét.

“Ồ, thật chứ?” huấn luyện viên gọi xuống. “Ta nghĩ chúng ta có vô số thời gian!”

Điều cuối cùng Nico cần là lời châm chọc của thần rừng. Ở dưới quảng trường, nhiều con sói thoát khỏi nhà tù xương của chúng hơn. Reyna đập mạnh chúng qua một bên với thanh-kiếm-dán-xu sửa chữa của mình, nhưng một sự thay đổi chút ít sẽ không giữ đàn sói lùi lại quá lâu. Aurum gầm gừ và cắn trong thất vọng, không thể làm làm bị thương kẻ thù. Argementum cố hết sức, cắn những móng vuốt vào cổ của một con sói khác, nhưng con chó bạc đã hư hại lắm rồi. Sớm thôi nó sẽ bị áp đảo tuyệt vọng.

Lycaon giải phóng cả hai cánh tay. Hắn bắt đầu kéo hai chân ra khỏi nhà tù xương sườn của chúng. Chỉ còn vài giây đến khi hắn ta thoát ra.

Nico không còn mảnh khoe nào nữa. Triệu hồi bức tường xương đó đã làm cậu cạn kiệt. Sẽ mất hết toàn bộ năng lượng còn lại của cậu để di chuyển bóng tối – cho là cậu có thể tìm một bóng tối để di chuyển vào.

Một bóng tối.

Cậu nhìn lại con dao bỏ túi bạc trong tay. Một ý tưởng đến với cậu – có lẽ ý tưởng ngu ngốc, điên rồ nhất cậu từng nghĩ đến, Này, mình đã khiến Percy bơi trong sông Styx! Anh ta sẽ yêu mình vì điều đó!

“Reyna, lên đây!” cậu hét lên.

Cô chém vào đầu một con sói khác và chạy. Ở giữa đường, cô gõ nhẹ thanh kiếm, nó dài ra thành một cây lao, sau đó dùng nó để phóng cô lên như một người nhảy sào. Cô hạ cánh cạnh Nico.

“Kế hoạch là gì?” cô hỏi, thậm chí còn không thở hổn hển.

“Ẩn tượng,” cậu càu nhàu.

Một sợi dây thắt nút rơi từ trên xuống.

“Leo lên, các người những kẻ không-dê ngu ngốc!” Hedge hét lên.

“Đi,” Nico nói với cô. “Một khi chị lên đến đó, hãy bám chặt lấy sợi dây.”

“Nico...”

“Làm đi!”

Cây lao của cô biến trở lại thành một thanh kiếm. Reyna bọc nó lại và bắt đầu trèo lên, leo lên cây cột bắt chấp áo giáp và đồ tiếp tế của mình.

Ở dưới quảng trường, Aurum và Argementum không còn thấy ở đâu nữa. Hoặc chúng đã rút lui hoặc chúng đã bị tiêu diệt.

Lycaon thoát khỏi cái cũi xương của hắn với một tiếng tru thắng lợi. “Ngươi sẽ đau đớn, con trai của Hades!”

Nico nghĩ. Có gì mới?

Cậu nắm con dao bỏ túi. “Đến bắt ta, đồ chó lai! Hoặc ngươi phải ở đó như một con chó ngoan đến khi ông chủ ngươi xuất hiện?”

Lycaon nhảy lên không trung, móng vuốt của hắn dài ra, răng nanh của hắn mọc ra. Nico tóm bàn tay không của mình quanh sợi dây và tập trung, một giọt mồ hôi chảy xuống cổ cậu.

Khi tên vua sói nhảy vào cậu, Nico đâm con dao bạc vào ngực Lycaon. Tất cả xung quanh đèn thờ, những con sói tru lên như một.

Tên vua sói cảm phập móng vuốt của nó vào cánh tay của Nico. Những cái răng nanh của nó ngừng lại cách mặt Nico ít hơn hai xăng-ti-mét. Nico lờ đi vết thương của mình và đâm mạnh con dao bỏ túi tận cán vào xương sườn của Lycaon.

“Hãy hữu ích, chó săn,” cậu gầm lên. “Biến trở lại thành bóng tối.”

Đôi mắt Lycaon trợn ngược lên trong đầu hắn. Hắn tan ra thành một hồ mực đen.

Sau đó vài điều cùng xảy ra một lúc. Đàn sói thịnh nộ lao về phía trước. Từ mái đền bên cạnh, một giọng nói ầm ầm hét lên, “NGĂN CHỨNG!”

Nico nghe âm thanh không thể nhầm lẫn của một cái cung lớn được kéo căng ra.

Sau đó cậu tan vào cái hồ bóng tối của Lycaon, mang theo những người bạn của cậu và Athena Parthenos với cậu – rơi vào một không gian lạnh mà không biết nơi cậu sẽ xuất hiện.

9. Chương 17 - 18

Chương 17 Piper

PIPER KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC để tìm chất độc chết người khó khăn như thế nào.

Cả buổi sáng cô và Frank đã lùng sục cảng Pylos. Frank chỉ cho phép Piper đi cùng cậu, nghĩ về việc giọng nói mê hoặc của cô có thể có ích nếu họ gặp phải những người họ hàng thay đổi hình dáng của cậu.

Hóa ra, thanh kiếm của cô còn hơn cả đòi hỏi. Cho đến lúc này họ đã giết chết một tên Laistrygonian ogre^[1] trong cửa hàng bánh mì, chiến đấu với một con heo rừng khổng lồ ở quảng trường công cộng và đánh bại một đàn chim Stymphalian với một ít rau củ được nhắm chính xác từ cái sừng sung túc của Piper.

[1] Laistrygonian ogre: một tên quái vật khổng lồ ăn thịt người ở viễn bắc

Cô mừng vì công việc. Nó giữ cô khỏi chìm vào cuộc nói chuyện với mẹ cô đêm trước – cái nhìn ảm đạm về tương lai mà Aphrodite đã bắt cô hứa không được nói với ai đó..

Trong khi đó, thách thức lớn nhất của Piper ở Pylos là những quảng cáo dán đầy thị trấn về bộ phim mới của cha cô. Những áp phích viết bằng tiếng Hy Lạp, nhưng Piper biết chúng nói gì: TRISTAN MCLEAN LÀ JAKE STEEL: KÝ BẰNG MÁU.

Ôi thánh thần, thật là một cái tiêu đề kinh khủng. Cô ước cha cô chưa bao giờ đảm nhận vai Jake Steel nhượng quyền, nhưng nó đã trở thành một trong những vai nổi tiếng nhất của ông. Ông ở đó trên tám áp phích, áo sơ mi của ông bị xé toạc lộ ra các cơ bụng (kinh tởm, Cha!), một khẩu AK-47 trong mỗi tay, một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt như tạc của ông.

Nửa bên kia thế giới, trong thị trấn nhỏ nhất, xa xôi hẻo lánh nhất có thể tưởng tượng được, có cha cô. Nó làm Piper cảm thấy buồn, mất phương hướng, nhớ nhà và bức mình cùng một lúc. Cuộc sống cứ tiếp tục. Hollywood cũng thế. Trong khi cha cô giả vờ cứu thế giới, Piper và những người bạn của cô thực sự phải làm điều đó. Trong tám ngày nữa, trừ khi Piper có thể thực hiện được kế hoạch Aphrodite đã giải thích... à, sẽ không còn có phim ảnh, hay rạp hát, hay con người nào nữa.

Một lần vào buổi chiều, cuối cùng Piper làm giọng nói mê hoặc của mình hoạt động. Cô nói chuyện với một con ma Hy Lạp Cổ ở một Hiệu giặt tự động (theo thang điểm từ một đến mười cho một cuộc trò chuyện lạ lùng, chắc chắn nó được mười một điểm) và được hướng dẫn đến một pháo đài cổ nơi người ta nói những hậu duệ thay đổi hình dáng của Periclymenus lang thang.

Sau khi lê bước qua hòn đảo dưới cái nóng của buổi chiều, họ tìm thấy hang động lưng chừng một vách đá bên bờ biển. Frank khẳng khái rằng Piper chờ cậu ở dưới trong khi cậu kiểm tra nó.

Piper không vui vẻ gì với điều đó, nhưng cô ngoan ngoãn đứng trên bờ biển, liếc mắt lên lối vào hang động và hi vọng cô không dẫn cậu đến một cái bẫy chết người.

Phía sau cô, một bãi cát trắng trải dài ôm lấy chân những ngọn đồi. Những người tắm nắng nằm ườn trên khăn. Những đứa nhỏ tóe nước trong những ngọn sóng. Biển xanh lấp lánh hấp dẫn.

Piper ước cô có thể lướt trên những con nước đó. Cô hứa dạy Hazel và Annabeth một ngày nào đó, nếu họ có đến Malibu... nếu Malibu vẫn tồn tại sau mùa một tháng Tám.

Cô liếc nhìn lên đỉnh vách đá. Những tàn tích của một lâu đài cổ bám vào đỉnh núi. Piper không chắc liệu đó là phần của nơi ẩn náu của những người thay đổi hình dáng hay không. Không có gì chuyển động trên lan can. Lối vào hang nằm khoảng hai mươi một mét dưới vách đá – một vòng tròn đen trong khối đá phấn vàng như cái lỗ của một tên khổng lồ mài bút chì.

Động của Nestor, con ma tiệm Giặt tự động đã gọi nó như vậy. Người ta cho là vị vua cổ đại của Pylos đã giấu kho báu của ông ở đó trong thời kì khủng hoảng. Con ma cũng tuyên bố rằng Hermes đã từng giấu đàn gia súc ăn trộm của Apollo trong cái hang đó.

Bò.

Piper rùng mình. Khi cô còn bé, cha cô đã dẫn cô qua một nhà máy chế biến thịt ở Chino. Mùi của nó đủ để biến cô trở thành một người ăn chay. Thỉnh thoảng, chỉ nghĩ đến những con bò đó làm cô phát ốm. Kinh nghiệm của cô với Hera nữ hoàng bò, những con katobleps[2] của Venice và những bức họa của những con bò chết kinh hoàng ở Nhà của Hades chẳng giúp ích gì.

[2] Katobleps: là một con quái vật bò

Piper chỉ đang bắt đầu nghĩ, Frank đã đi quá lâu – khi cậu xuất hiện ở cửa hang. Bên cạnh cậu là một người đàn ông cao tóc xám trong một bộ vét vải lanh trắng và một cái cà vạt vàng nhạt. Người đàn ông già dúm một vật nhỏ phát sáng – giống như một hòn đỏ hay một mảnh kính – vào tay Frank. Ông và Frank trao đổi vài câu. Frank gật đầu nghiêm trang. Sau đó người đàn ông biến thành một con chim hải âu và bay đi.

Frank chọn đi xuống đường mòn đến khi cậu gặp Piper.

“Tớ đã tìm thấy họ,” cậu nói.

“Tớ thấy rồi. Cậu ổn chứ?”

Cậu nhìn chăm chăm vào con hải âu khi nó bay về đường chân trời.

Mái tóc húi cua của Frank chìa lên như một mũi tên, làm cái nhìn chăm chăm của cậu thậm chí mãnh liệt hơn. Những huy hiệu La Mã của cậu – vương miện thành, sĩ quan, pháp quan – lấp lánh trên cổ áo cậu. Trên cánh tay cậu, hình xăm SPQR với hai cây giáo bắt chéo của Mars nổi bật lên đen bóng trong ánh sáng mặt trời.

Cậu trông được trong bộ trang phục mới. Con heo rừng khổng lồ đã nhiều dải lên bộ quần áo cũ của cậu cực kì kinh khủng, vì vậy Piper đã dẫn cậu đi mua sắm khẩn cấp ở Pylos. Bây giờ cậu mặc quần jeans đen, ủng da nhẹ và một cái áo Henley xanh lá cây sẫm màu phù hợp với cậu một cách thoải mái. Cậu đã tự ý thức được về chiếc áo sơ mi. Cậu quen với việc giấu thân xác to lớn của mình trong những thứ quần áo rộng thùng thình, nhưng Piper đảm bảo với cậu cậu không phải lo lắng về điều đó nhiều nữa. Từ khi cậu nhỏ giò ở Venice, cậu chỉ là lớn thành một kẻ to xác.

Cậu không thay đổi, Frank, cô đã nói với cậu. Cậu chỉ là cậu hơn.

Thật tốt khi Frank Trương vẫn dịu dàng và nói nhỏ nhẹ. Nếu không thì cậu ta sẽ là một kẻ đáng sợ.

“Frank?” cô gợi ý nhẹ nhàng.

“À, xin lỗi.” Cậu tập trung vào cô. “Của tớ, ừm... anh em họ, tớ đoán cậu sẽ gọi họ như thế... họ đã sống ở đây hàng thế hệ, tất cả là hậu duệ của Periclymenus thủy thủ đoàn Argo. Tớ đã kể họ nghe câu chuyện của mình, về gia đình Trương đã đi từ Hy Lạp đến La Mã đến Trung Quốc đến Canada như thế nào. Tớ đã kể cho họ về quân đoàn ma tớ đã thấy ở Nhà của Hades, thuyết phục tớ đến Pylos. Họ... họ không có vẻ ngạc nhiên. Họ nói điều đó đã xảy ra trước đó, những người họ hàng mất tích lâu năm trở về nhà.”

Piper nghe thấy sự nuối tiếc trong giọng cậu. “Cậu đang mong chờ điều gì khác.”

Cậu nhún vai. “Một sự chào mừng lớn hơn. Một vài quả bóng bay tiệc tùng. Tớ không chắc. Bà tớ đã nói với tớ tớ sẽ khép lại vòng tròn – mang vinh dự của gia đình bọn tớ và tất cả những thứ đó. Nhưng những họ hàng của tớ ở đây... họ cứ xử lạnh lùng và xa cách, như là họ không muốn tớ ở đây. Tớ không nghĩ họ thích việc tớ là con trai của Mars. Thành thật, tớ cũng không thích việc tớ là người Trung Quốc.”

Piper nhìn chăm chăm lên bầu trời. Con hải âu đã bay xa, có lẽ đó là một điều tốt. Cô sẽ mong muốn bắn nó khỏi bầu trời với một cái đuôi lợn muối. “Nếu họ hàng của cậu cảm thấy như thế, họ là lũ ngốc. Họ không biết cậu vĩ đại như thế nào.”

Frank lê từng bước. “Họ trở nên hơi thân thiện hơn một chút khi tớ kể cho họ nghe những gì tớ vừa trải qua. Họ đã tặng cho tớ một món quà chia tay.”

Cậu mở tay ra. Trong lòng bàn tay cậu lập lòe một lọ kim loại không lớn hơn một lọ thuốc nhỏ mắt.

Piper kiểm chế để không bỏ chạy. “Đó là thuốc độc à?”

Frank gật đầu. “Họ gọi nó là bạc hà Pylos. Dường như cái cây mọc từ máu của một nữ thần tự nhiên người đã chết ở một ngọn núi gần đây, ở thời cổ đại. Tớ đã không hỏi về chi tiết.”

Cái lọ quá nhỏ... Piper lo là nó sẽ không đủ. Bình thường cô không ước có nhiều chất độc chết người. Cô cũng không chắc nó sẽ giúp họ như thế nào để tạo ra thứ gọi là y sĩ được mà Nike đã đề cập. Nhưng nếu liều thuốc đó có thể thực sự đánh lừa tử thần, Piper muốn pha chế một lô sáu gói – một liều cho mỗi người bạn của cô.

Frank lẩn lẩn cái lọ trong tay cậu. “Tớ ước Vitellius Reticulus ở đây.”

Piper không chắc cô nghe đúng. “Lố Bịch[3] ai?”

[3] Nguyên văn Ridiculous.

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi cậu. “Gaius Vitellius Reticulus, mặc dù thỉnh thoảng bọn tớ đã gọi ông ấy là Lố Bịch. Ông là một trong những thần Lar của Đội quân thứ Năm. Khá là dở hơi, nhưng ông ta là con trai của Aesculapius, vị thần cứu thương. Nếu ai đó biết về y sĩ được... ông ấy có thể.”

“Một thần cứu thương sẽ tốt,” Piper trầm ngâm. “Tốt hơn việc có một nữ thần chiến thắng kêu gào, bị trôi trên boong.”

“Này, cậu may mắn đấy. Buồng của tớ gần những cái chuồng nhất. Tớ có thể nghe bà ta la hét cả đêm: ĐỨNG ĐẦU HAY CHẾT! MỘT ĐIỂM A TRỪ LÀ RỐT! Leo thực sự cần thiết kể một cái bịt miệng tốt hơn đôi vú cũ của tớ.”

Piper nhún vai. Cô vẫn không hiểu tại sao việc giam cầm nữ thần là một ý kiến hay. Họ càng sớm tống khứ bà ta đi, càng tốt. “Vậy những họ hàng của cậu... họ có bất kì lời khuyên nào về chuyện sắp xảy ra không? Vị thần bị xiềng xích mà chúng ta tìm ở Sparta?”

Biểu hiện của Frank u ám hơn. “Đúng. Tớ sợ là họ có vài suy nghĩ về điều đó. Hãy trở lại tàu và tớ sẽ kể cho các cậu về nó.”

Hai chân Piper rã rời. Cô tự hỏi liệu cô có thể thuyết phục Frank biến thành một con đại bàng khổng lồ và mang cô đi, nhưng, trước khi cô có thể hỏi, cô nghe thấy những bước chân trên cát sau họ.

“Xin chào, những du khách xinh đẹp!” Một ngư dân gầy tong với một cái mũ thuyền trưởng trắng và một miệng đầy những cái răng vàng tỏa sáng với họ. “Đi thuyền không? Rất rẻ!”

Ông ta chỉ về bãi biển, nơi một con tàu nhỏ gắn động cơ ngoài đang đợi.

Piper đáp trả nụ cười của ông. Cô yêu thích việc cô có thể giao tiếp với người dân địa phương.

“Vâng, làm ơn,” cô nói với giọng mê hoặc nhất của mình. “Và chúng tôi muốn ông đưa chúng tôi đến một nơi đặc biệt.”

Con tàu thuyền trưởng thả họ tại tàu Argo II, thả neo ngoài bờ biển bốn trăm mét. Piper nhét một năm tiền euro vào tay thuyền trưởng.

Cô không định dùng giọng nói mê hoặc với người phàm, nhưng cô quyết định sòng phẳng và cẩn thận hết sức có thể. Những ngày ăn trộm BMW từ những người bán ô tô đã qua rồi.

“Cảm ơn,” cô nói với ông. “Nếu ai đó hỏi, ông đã đưa chúng tôi đi quanh hòn đảo và cho chúng tôi ngắm cảnh. Ông thả chúng tôi ở bên ở Pylos. Ông chưa từng thấy bất kì con tàu chiến khổng lồ nào.”

“Không tàu chiến,” thuyền trưởng đồng ý. “Cảm ơn, những du khách Mỹ tử tế.”

Họ trèo lên boong Argo II và Frank mỉm cười vụng về với cô. “Ừm... việc giết những con lợn rừng khổng lồ tử tế[4] với cậu.”

[4] Nguyên văn nice killing giant warthogs, Frank chỉnh lại câu của thuyền trưởng nice American tourists trong trường hợp của họ.

Piper cười. “Cậu cũng vậy, Ngài Trương.”

Cô ôm cậu một cái, điều mà dường như làm cậu bối rối, nhưng Piper không thể không thích Frank. Không chỉ vì cậu là một người bạn trai tử tế và chu đáo với Hazel, mà bất cứ khi nào Piper thấy cậu mang huy hiệu pháp quan cũ của Jason cô cảm thấy biết ơn cậu vì đã bước lên và chấp nhận công việc đó. Cậu đã nhận lấy một trách nhiệm rất lớn trên vai Jason và để cậu ấy tự do (Piper hi vọng thế) để tiếp tục một con đường mới tại Trại Con Lai... dĩ nhiên, cứ cho là tất cả bọn họ đều sống sót qua tám ngày kế tiếp.

Thủy thủ đoàn tập trung cho một cuộc họp nhanh trên boong trước – hầu như bởi vì Percy đang quan sát một con rắn biển đỏ khổng lồ đang bơi ra khỏi cảng.

“Cái thứ đó thực sự đỏ,” Percy lẩm bẩm. “Tớ tự hỏi liệu nó là vị anh đào.”

“Tại sao cậu không bơi ra đó và tìm hiểu?” Annabeth hỏi.

“Không thì sao.”

“Dù sao,” Frank nói, “theo những người họ hàng Pylos của tớ, vị thần bị xích mà chúng ta đang tìm ở Sparta là cha tớ... ừm, ý tớ là Ares, không phải Mars. Dường như những người Sparta giữ một bức tượng của ông bị xích trong thành phố của họ vì vậy linh hồn của chiến tranh sẽ không bao giờ rời bỏ họ.”

“Đur... được,” Leo nói. “Đám người Sparta là những kẻ kì quái. Dĩ nhiên, chúng ta có Victory bị trói dưới hầm, vậy nên tớ đoán chúng ta không thể nói thế.”

Jason nghiêng về phía máy ném đá. “Vậy là, đi đến Sparta. Nhưng làm sao nhíp tim của một vị thần bị xích giúp chúng ta tìm một phương thuốc chữa chết?”

Từ nét căng thẳng trên gương mặt cậu, Piper có thể nói cậu vẫn còn đau. Cô nhớ điều Aphrodite đã nói với cô: Đó không chỉ là vết thương từ kiếm của cậu ta, con gái à. Nó là sự thật xấu xí thẳng bé đã thấy ở Ithaca. Nếu đứa trẻ tội nghiệp này không kiên cường, sự thật đó sẽ ăn mòn nó.

“Piper?” Hazel hỏi.

Cô nhúc nhích. “Xin lỗi, gì cơ?”

“Em đang hỏi chị về những cảnh mộng,” Hazel gợi ý. “Chị đã nói với em chị thấy vài thứ từ con dao găm của chị?”

“À... đúng.” Piper miễn cưỡng tháo Katoptris ra khỏi vỏ. Từ khi cô dùng nó để đâm nữ thần tuyết Khione, những cảnh mộng trong lưới gươm trở nên lạnh và chói hơn, như là những hình ảnh được khắc trong băng. Cô đã thấy những con đại bàng bay trên Trại Con Lai, một đợt sóng đất tiêu diệt New York. Cô đã thấy

những cảnh từ quá khứ: cha cô bị đánh và trôi trên đỉnh núi Diablo, Jason và Percy đang chiến đấu với những tên khổng lồ ở Đại Hý Trường La Mã, vị thần sông Achelous tìm tới cô, cầu xin cái sừng sung túc cô cắt từ đầu hắn.

“Chị, ừm...” Cô cố gắng để làm rõ suy nghĩ của mình. “Chị không thấy bất cứ điều gì ngay bây giờ. Nhưng một cảnh mộng cứ liên tục xuất hiện. Annabeth và chị đang khám phá vài tàn tích...”

“Tàn tích!” Leo vỗ tay. “Giờ chúng ta đang nói. Có thể có bao nhiêu tàn tích ở Hy Lạp?”

“Im lặng, Leo,” Annabeth khiển trách. “Piper, em nghĩ nó đã là Sparta à?”

“Có lẽ,” Piper đáp. “Dù sao... đột nhiên chúng ta ở một nơi âm u như một hang động. Chúng ta nhìn chăm chăm vào bức tượng chiến binh đồng này. Trong cảnh mộng em chạm vào gương mặt bức tượng và lửa bắt đầu xoáy tít quanh chúng ta. Đó là tất cả em đã thấy.”

“Lửa.” Frank cau có. “Tớ không thích cảnh mộng đó.”

“Tớ cũng không.” Percy vẫn quan sát con rắn biển đỏ, nó vẫn trượt qua những con sóng cách cảng khoảng một trăm mét. “Nếu bức tượng nhấn chìm mọi người trong lửa, chúng ta nên gửi Leo đi.”

“Tớ cũng yêu cậu, chàng trai.”

“Cậu biết ý tớ là gì. Cậu được miễn dịch. Hoặc, quái, đưa cho tớ vài quả lựu đạn nước xinh đẹp và tớ sẽ đi. Ares và tớ từng lộn xộn trước đó.”

Annabeth nhìn chăm chăm bờ biển Pylos, giờ đang rút lui về phía xa. “Nếu Piper thấy hai trong số chúng ta tìm kiếm bức tượng, vậy đó là người nên đi. Chúng ta sẽ ổn thôi. Luôn có cách để sống sót.”

“Không phải luôn luôn,” Hazel cảnh báo.

Bởi vì cô là người duy nhất trong nhóm đã thực sự chết và hồi sinh, sự quan sát của cô ấy đại loại là làm tụt cảm xúc.

Frank đưa cái lọ bạc hà Pylos ra. “Còn về thứ nào thì sao? Sau Nhà của Hades, tớ khá là hi vọng chúng ta xong với việc uống thuốc độc rồi.”

“Giữ nó an toàn trong khoang,” Annabeth nói. “Từ bây giờ, đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm. Một khi chúng ta biết được tình trạng của vị thần bị xích này, chúng ta sẽ khởi hành đến đảo Delos.”

“Lời nguyện của Delos,” Hazel nhớ. “Nghe có vẻ hay.”

“Hi vọng Apollo sẽ ở đó,” Annabeth nói. “Delos là hòn đảo quê nhà của ông ấy. Ông ấy là thần của y học. Ông ấy có thể khuyên chúng cha.”

Những lời của Aphrodite trở lại với Piper: Con phải gắn kết lỗ hổng giữa La Mã và Hy Lạp, con của ta. Bão tố hay lửa không thể thành công mà không có con.

Aphrodite đã cảnh báo cô về những gì sắp đến, nói với cô điều mà Piper sẽ phải làm để ngăn chặn Gaia. Dù cho cô có can đảm hay không... Piper không biết.

Bên trái con tàu, con rắn biển vị anh đào phun hơi.

“Đúng, nó đứt khoát là đang kiểm tra chúng ta,” Percy quyết định. “Có lẽ chúng ta nên bay lên không trung một lát.”

“Đã cất cánh!” Leo nói. “Festus, hãy làm chủ đi!”

Cái đầu rồng bằng đồng kêu cọt kẹt lách cách. Động cơ tàu kêu rền rĩ. Những mái chèo nâng lên, mở rộng ra thành những lưới kiếm trên không với một âm thanh nghe như chín mươi cái ô mở cùng một lúc, và Argo II bay lên bầu trời.

“Chúng ta nên đến Sparta trước buổi sáng,” Leo thông báo. “Và nhớ đến phòng ăn tối nay, các bạn, bởi vì Bếp trưởng Leo sẽ làm món cây-báo-thức-tào-phở-taco[5] của anh ấy!”

[5] Nguyên văn tree-alarm tofu tacos.

Chương 18. Piper

PIPER KHÔNG MUỐN bị một cái bàn ba chân la hét vào mặt.

Tối đó khi Jason đến buồng của cô, cô chắc chắn để cửa mở, bởi vì Buford Cái bàn Tuyệt vời nhận trách nhiệm là một bà bảo mẫu rất nghiêm túc. Nếu nó có một điểm nghi ngờ dù nhỏ nhất về việc một nữ và một nam ở cùng một phòng mà không có sự giám sát, nó sẽ phun hơi và làm huyên não dưới sảnh, cái hình chiếu ba chiều của Huấn luyện viên Hedge hét lên, “CẮT NÓ ĐI! ĐẨY TẠ HAI MƯƠI CÁI CHO TA! MẶC QUẦN ÁO VÀO!”

Jason ngồi dưới chân giường của cô. “Tớ sắp làm nhiệm vụ. Chỉ là muốn kiểm tra cậu trước tiên.”

Piper dùng chân thúc vào cẳng chân cậu. “Cậu bé chạy xung quanh với một thanh kiếm muốn kiểm tra tớ? Cậu đang cảm thấy thế nào?”

Cậu nhếch mép. Gương mặt cậu trở nên sạm đi rất nhiều từ khi họ ở bờ biển Châu Phi vết sẹo trên môi cậu trông như một nét phấn. Đôi mắt xanh da trời của cậu thậm chí còn rực rỡ hơn. Mái tóc cậu mọc thêm những sợi con trắng trắng, tuy nhiên cậu vẫn còn một nếp theo đường da đầu chỗ bị một viên đạn từ một khẩu súng kíp của một tên cướp Sciron sượt qua. Nếu chỉ một vết xước nhỏ như vậy từ đồng Celestial mất rất lâu để lành lại, Piper tự hỏi cậu ấy sẽ vượt qua vết thương bằng vàng Imperial ở bụng như thế nào.

“Tớ đã từng tệ hơn,” Jason cam đoan với cô. “Một lần, ở Oregon, cây huyết dụ đã cắt đứt hai tay của tớ.”

Piper nháy mắt. Sau đó cô vỗ cánh tay cậu nhẹ nhàng. “Im đi.”

“Tớ có cậu trong một giây.”

Họ nắm tay trong sự im lặng thoải mái. Trong một khoảnh khắc, Piper hầu như có thể tưởng tượng họ là những thiếu niên bình thường, có được sự quan tâm của nhau và học cách bên nhau như một cặp đôi. Chắc chắn, Jason và cô đã có vài tháng ở Trại Con Lai, nhưng cuộc chiến với Gaia luôn luôn hiện ra lơ mơ. Piper tự hỏi sẽ như thế nào nếu họ không phải lo lắng về việc chết một tá lần mỗi ngày.

“Tớ chưa từng cảm ơn cậu.” Biểu hiện của Jason chuyển sang nghiêm túc. “Trở lại Ithaca, sau khi tớ thấy mẹ mình... dư ảnh, chứng điên cuồng của bà ấy... Khi tớ bị thương, cậu giữ cho tớ không lẫn trốn, Pipes. Một phần của tớ...” Giọng cậu ngập ngừng. “Một phần của tớ muốn nhắm mắt lại và ngừng chiến đấu.”

Trái tim Piper hơi se lại. Cô cảm thấy chính nhịp đập của mình trong những ngón tay. “Jason... cậu là một chiến binh. Cậu sẽ không bao giờ từ bỏ. Khi cậu đối mặt với linh hồn mẹ cậu – đó là cậu trở nên mạnh mẽ. Không phải tớ.”

“Có lẽ.” Giọng cậu khô khốc. “Tớ không có ý đặt nặng thứ gì đó lên cậu, Pipes. Chỉ là... tớ có DNA của mẹ tớ. Phần con người của tớ tất cả là của bà ấy. Nếu như tớ lựa chọn sai lầm? Nếu như tớ phạm một lỗi lầm tớ không thể rút lại khi chúng ta đang chiến đấu với Gaia? Tớ không muốn kết thúc như mẹ mình – bị biến thành một kẻ điên cuồng, nhai đi nhai lại những hồi tiếc của tớ vĩnh viễn.”

Piper khum bàn tay lại ôm lấy tay cậu. Cô cảm thấy như cô trở lại trên boong Argo II, giữ quả lựa đạn băng của các Boread trước khi nó phát nổ.

“Cậu sẽ lựa đúng,” cô nói. “Tớ không biết điều gì sẽ xảy ra với bất cứ ai trong chúng ta, nhưng cậu không bao giờ có thể kết thúc như mẹ cậu.”

“Sao cậu chắc chắn vậy?”

Piper nghiền cứu hình xăm trên cánh tay cậu – SPQR, con đại bàng của Jupiter, mười hai vạch cho những năm cậu ở quân đoàn. “Cha tớ từng kể cho tớ câu chuyện về việc lựa...” Cô lắc đầu. “Không, đừng để ý. Tớ sẽ nghe như ông nội Tom.”

“Tiếp tục đi,” Jason nói. “Câu chuyện là gì?”

“À... có hai thợ săn Cherokee ở trong rừng, đúng chứ? Mỗi người bọn họ có một điều cấm kỵ.”

“Một điều cấm kỵ - thứ gì đó họ không được phép làm.”

“Đúng.” Piper bắt đầu thư giãn. Cô tự hỏi liệu đây là lý do cha cô và ông nội luôn thích kể chuyện. Bạn thậm chí có thể biến chủ đề kinh hãi dễ dàng hơn để nói bởi việc bố trí nó như điều gì đó xảy ra với một vài người thợ săn Cherokee vài trăm năm trước. Chọn lấy một vấn đề; biến nó thành một sự giải trí. Có lẽ đó là lý do cha cô đã trở thành một diễn viên.

“Vây một trong hai thợ săn,” cô tiếp tục, “ông không được ăn thịt hươu. Người kia thì không được ăn thịt sóc.”

“Tại sao?”

“Này, tớ không biết. Một số điều cấm kỵ Cherokee là điều cấm đoán vĩnh viễn, giống như giết đại bàng.” Cô vỗ nhẹ vào biểu tượng trên cánh tay Jason. “Đó là điều không may cho hầu hết mọi người. Nhưng đôi khi, những người Cherokee có những điều cấm kỵ nhất thời – có lẽ để tẩy rửa linh hồn họ, hoặc bởi vì họ biết, từ việc lắng nghe tinh thần thế giới hay bất cứ thứ gì, rằng điều cấm kỵ đó quan trọng. Chúng ăn vào bản năng của họ.”

“Được rồi.” Jason nghe có vẻ không chắc chắn. “Vây trở lại với hai người thợ săn này.”

“Họ đi săn ngoài cánh rừng cả ngày. Những thứ duy nhất họ bắt được là những con sóc. Vào buổi tối họ cắm trại, và người đàn ông có thể ăn thịt sóc bắt đầu nấu nó.”

“Ngon tuyệt.”

“Một lý do khác khi tớ là một người ăn chay. Dù sao, người thợ săn thứ hai, người không được phép ăn thịt sóc – ông ta đối. Ông chỉ ngồi đó ôm bụng trong khi bạn ông ăn. Cuối cùng người thợ săn số một bắt đầu cảm thấy tội lỗi. ‘À, tiến lên,’ ông nói. ‘Ăn chút đi.’ Nhưng người thợ săn số hai khăng khăng. ‘Đó là một điều cấm kỵ của tôi. Tôi sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng. Tôi có lẽ sẽ biến thành một con rắn hay thứ gì đó.’ Người thợ săn số một cười. ‘Anh lấy đâu ra cái ý tưởng điên rồ đó? Sẽ chẳng có gì xảy ra với anh. Anh có thể lại tránh ăn thịt sóc ngày mai.’ Người thợ săn thứ hai biết ông ta không nên, nhưng ông đã ăn.”

Jason rê ngón tay mình trên những đốt ngón tay của cô, làm khó để tập trung. “Điều gì đã xảy ra?”

“Nửa đêm, người thợ săn thứ hai tỉnh dậy gào thét trong đau đớn. Người thợ săn số một chạy qua để xem có chuyện gì. Ông ta ném cái chăn của người bạn ra và thấy hai cái chân của ông ta đã nối lại với nhau trong một cái đuôi da. Khi ông xem xét, da rắn trườn lên cơ thể người bạn của ông. Người thợ săn đáng thương khóc lóc và xin lỗi những linh hồn và kêu gào trong sợ hãi, nhưng không có gì xảy ra. Người thợ săn đầu tiên ở lại bên cạnh ông ta và cố an ủi ông đến khi người đàn ông không may biến đổi hoàn toàn thành một con rắn khổng lồ và bò đi. Hết chuyện.”

“Tớ yêu những câu chuyện Cherokee này,” Jason nói. “Chúng rất vui vẻ.”

“Đúng, ừm.”

“Vây người đàn ông biến thành một con rắn. Bài học là: Frank đã ăn thịt sóc à?”

Cô cười, điều mà có cảm giác tốt. “Không, ngớ ngẩn. Vấn đề là, hãy tin vào bản năng của cậu. Thịt sóc chỉ ổn cho một người, nhưng kiêng kỵ cho người khác. Người thợ săn thứ hai biết ông ta có một linh hồn rắn bên trong mình, đợi chờ để tiếp quản. Ông biết ông không nên cho linh hồn xấu đó ăn thịt sóc, nhưng dù sao ông đã làm điều đó.”

“Vây... tớ không nên ăn thịt sóc.”

Piper an tâm nhận ra tia sáng trong mắt cậu. Cô nghĩ về điều Hazel đã bí mật kể cho cô nghe vài đêm trước: Em nghĩ Jason là then chốt đối với toàn bộ kế hoạch của Hera. Anh ấy đã là canh bạc đầu tiên của bà ấy; anh ấy sẽ là canh bạc cuối cùng.

“Quan điểm của tớ,” Piper nói, chọc vào ngực cậu, “là cậu, Jason Grace, biết rất rõ những linh hồn xấu của chính cậu, và cậu cố hết sức để không cho nó ăn. Cậu có những bản năng cứng rắn, và cậu biết cách theo đuổi chúng. Dù cho cậu có bất cứ đức tính phiền phức nào, cậu là một người cực tốt người mà luôn luôn cố gắng để lựa chọn đúng đắn. Vây không nói chuyện thêm về việc từ bỏ.”

Jason cau mày. “Đợi đã. Tớ có những đức tính phiền phức à?”

Cô trợn mắt. “Lại đây.”

Cô chuẩn bị hôn cậu khi ai đó gõ cửa.

Leo nghiêng vào trong. “Một bữa tiệc à? Tôi được mời chứ?”

Jason thông giọng. “Này, Leo. Gì vậy?”

“Ồ, không nhiều lắm.” Cậu chỉ lên lầu. “Những tinh linh bảo đáng ghét mọi khi cố gắng tiêu diệt tàu chúng ta. Cậu sẵn sàng cho nhiệm vụ canh gác chưa?”

“Đúng.” Jason nghiêng về trước và hôn Piper. “Cảm ơn. Và đừng lo lắng. Tôi ổn.”

“Đó,” cô nói với cậu, “đường như là ý của tôi.”

Sau khi những chàng trai rời đi, Piper thả người xuống đồng gối pegasus của mình và ngắm nhìn những chòm sao mà cái đèn của cô chiếu lên trên trần. Cô không nghĩ mình có thể ngủ được, nhưng trợn một ngày chiến đấu với quái vật dưới cái nóng của mùa hè đã làm cô mệt mỏi vô cùng. Cuối cùng cô nhắm mắt lại và trôi dạt vào một cơn ác mộng.

Vệ Thành.

Piper chưa từng ở đó, nhưng cô nhận ra nó từ những bức tranh – một pháo đài cổ xây dựng trên một ngọn đồi gần như ẩn tượng như Gibraltar. Hiện lên trên một trăm hai mươi mét trên Athen hiện đại ngổn ngang về đêm, những vách đá dốc được chồng lên bởi một vương miện những bức tường đá vôi. Trên đỉnh vách đá, một bộ sưu tập những đền thờ đồ sộ và những chiếc xe càn trục hiện đại lập lòe ánh sáng bạc dưới ánh sáng mặt trăng.

Trong giấc mơ của cô, Piper bay lên Parthenon – đền thờ cổ của Athena, bên trái nó một cái vỏ rỗng tuếch được bọc trong dàn giáo kim loại.

Vệ Thành dường như không có người phàm, có lẽ bởi vì những vấn đề tài chính ở Hy Lạp. Hoặc có lẽ quyền lực của Gaia đã thu xếp vài lý do để làm du khách và công nhân công trường tránh xa.

Tầm nhìn của Piper phóng vào trung tâm của đền thờ. Rất nhiều người khổng lồ đã tụ tập ở đó trông như một bữa tiệc cốc-tai cho những cây gỗ đổ. Piper nhận ra một vài người: hai anh em sinh đôi La Mã xấu xa, Otis và Ephialtes, mặc trang phục công nhân công trường phù hợp; Polybotes, trông như Percy đã miêu tả, với chất độc nhỏ xuống từ những lọn tóc uốn dài và một cái áo giáp được khắc giống như những cái miệng đói khát; thứ tệ nhất, Enceladus, tên khổng lồ đã bắt cóc cha Piper. Bộ áo giáp của hắn được khắc với những hình thù ngọn lửa, mái tóc hắn được tết với những khúc xương. Cây giáo cột cờ cháy sáng với ngọn lửa tím.

Piper đã từng nghe rằng mỗi tên khổng lồ được sinh ra để chống lại một vị thần cụ thể, nhưng có hơn hai mươi hai tên khổng lồ tụ tập ở Parthenon. Cô đếm được ít nhất hai mươi và, nếu điều đó không đủ đáng kinh sợ, quanh chân những tên khổng lồ một đồng những con quái vật nhỏ hơn chen chúc – Cyclops, yêu tinh, Người-Đất-sáu-tay và dracaenae-chân-rắn.

Ở giữa đám đông là một cái ngai trống rỗng, tạm bợ gồm những dụng cụ giàn giáo xoắn tít và những khối đá có lẽ được lôi về từ những đồng tàn tích ngẫu nhiên.

Khi Piper quan sát, một tên khổng lồ mới kéo lê từng bước ở phía cuối Vệ Thành. Hắn ta mặc một bộ quần áo nhung rộng thùng thình với những sợi xích vàng quanh cổ và mái tóc đen bóng nhờn, vì thế hắn trông như một kẻ cướp cao chín mét – nếu những tên cướp có đôi chân rỗng và da màu cam cháy. Tên mafia khổng lồ chạy về phía Parthenon và loạng choạng xông vào trong, đè bẹp vài tên Earthborn dưới chân hắn. Hắn dừng lại, thở hổn hển dưới chân ngai.

“Porphyron đâu?” hắn hỏi. “Ta có tin tức!”

Kẻ thù cũ của Piper Enceladus bước lên phía trước. “Chậm chạp như mọi khi, Hippolytos. Ta hi vọng tin tức của người xứng đáng cho sự chờ đợi. Vua Porphyron sẽ...”

Mặt đất giữa chúng nứt ra. Một tên khổng lồ thậm chí lớn hơn nhảy vọt ra từ lòng đất như một lỗ phun của cá voi.

“Vua Porphyryon ở đây,” vị vua thông báo.

Hắn trông như những gì Piper nhớ từ Nhà Sói ở Sonoma. Cao mười hai mét, hắn đứng sừng sững giữa những người anh em của mình. Thực tế, Piper nhận ra một cách buồn nôn, hắn có cùng kích thước như Athena Parthenos đã từng làm chủ đền thờ. Trong những búi tóc màu tảo biển của hắn, lóe sáng những vũ khí của các á thần bị bắt. Gương mặt hắn tàn khốc và xanh nhợt nhạt, đôi mắt hắn trắng dã như Màn Sương. Cơ thể hắn tự phát ra một loại như lực hấp dẫn, làm những con quái vật khác hướng người về phía hắn. Đất và đá sỏi rạch trên mặt đất, lồi lên đôi chân rỗng khổng lồ của hắn.

Tên cướp khổng lồ Hippolytos quỳ xuống. “Thưa bề hạ, tôi mang tin của kẻ thù!”

Porphyryon nắm lấy ngai vàng. “Nói.”

“Tàu á thần dương buồm quanh Peloponnese. Chúng đã tiêu diệt những con ma ở Ithaca và bắt giữ nữ thần Nike ở Olympia!”

Đám đông những con quái vật xôn xao khó chịu. Một tên Cyclops nhai móng tay. Hai tên dracaenaetrao đổi những đồng xu như chúng đang cá cược năm ăn năm thua cho sự nắm quyền Kết-thúc-của-Thế-giới.

Porphyryon chỉ cười lớn. “Hippolytos, người muốn giết kẻ thù Hermes của mình và trở thành sứ giả của người khổng lồ hả?”

“Vâng, thưa bề hạ!”

“Vậy thì người sẽ phải mang những tin tức mới hơn. Ta biết tất cả những điều này rồi. Không có cái nào quan trọng cả! Những á thần đã chọn tuyến đường chúng ta mong chờ chúng chọn. Chúng sẽ là những kẻ ngu ngốc nếu đi bất cứ đường nào khác.”

“Nhưng, bề hạ, chúng sẽ đến Sparta trước buổi sáng! Nếu chúng có thể giải thoát các makhai...”

“Ngu xuẩn!” Giọng của Porphyryon làm rung chuyển đồng tàn tích. “Người anh em của chúng ta Mimas đang đợi chúng ở Sparta. Người không cần lo lắng. Những á thần không thể thay đổi số mệnh của chúng. Đường này hay đường khác, máu của chúng sẽ tràn trên những tảng đá này và đánh thức Mẹ Đất!”

Đám đông gầm lên tán thành và khua vũ khí của chúng. Hippolytos cúi xuống và rút lui, nhưng một tên khổng lồ khác tiến về ngai vàng.

Với một sự khởi đầu, Piper nhận ra tên này là phụ nữ. Thật không dễ dàng gì để khẳng định. Tên nữ khổng lồ này có cùng những cái chân rỗng và cùng mái tóc tết dài. Ắt ta chỉ là cao và lực lưỡng như đàn ông, nhưng áo giáp của ả đứt khoát là trang phục cho một người phụ nữ. Giọng ả ta cao và thanh hơn.

“Cha!” ả kêu lên. “Con hỏi lại: Tại sao ở đây, ở nơi này? Tại sao không ở trên sườn núi Olympus? Chắc chắn...”

“Periboia,” vị vua gầm lên, “vấn đề đã được giải quyết. Núi Olympus nguyên thủy giờ là một ngọn núi cần cỗi. Nó không cho chúng ta hào quang gì cả. Ở đây, ở trung tâm của thế giới Hy Lạp, gốc rễ của các vị thần thực sự ăn rất sâu. Có lẽ có những đền thờ cổ xưa hơn, nhưng Parthenon này nắm giữ những kỷ ức tốt nhất của chúng. Trong tâm tưởng của đám người phàm, nó là biểu tượng hùng mạnh nhất của các vị thần Olympus. Khi máu của những anh hùng cuối cùng chảy ở đây, Acropolis sẽ được san bằng. Ngọn đồi này sẽ sụp đổ, và toàn bộ thành phố sẽ được Mẹ Đất hấp thụ. Chúng ta sẽ là những chủ nhân của Sáng Tạo!”

Đám đông la hò tru tréo, nhưng ả khổng lồ Periboia trông không mấy thuyết phục.

“Cha, người thật liều lĩnh,” ả nói. “Các á thần có bạn bè cũng như kẻ thù ở đây. Thật không khôn ngoan...”

“KHÔN NGOAN?” Porphyryon đứng lên khỏi ngai. Tất cả những tên khổng lồ lùi lại. “Enceladus, cố vấn của ta, hãy giải thích cho con gái ta khôn ngoan là gì!”

Tên khổng lồ bốc cháy tiến về phía trước. Đôi mắt hắn lóe sáng như kim cương. Piper kinh tởm gương mặt hắn. Cô đã thấy nó rất nhiều lần trong những giấc mơ của cô khi cha cô bị bắt giữ.

“Công chúa, người không cần lo lắng,” Enceladus nói. “Chúng ta đã chiếm được Delphi. Apollo đã bị đuổi ra khỏi Olympus trong xấu hổ. Tương lai được khép lại với các vị thần. Họ đã sai lầm một cách mù quáng.

Về phần liễu lĩnh...” Hắc chỉ về bên trái, và một tên khổng lồ nhỏ hơn lê lét về phía trước. Hắc có mái tóc chuốt xám, một khuôn mặt nhẵn nhéo và đôi mắt trắng dã do đục thủy tinh thể. Thay vì áo giáp, hắc mặc một cái áo choàng bao bọc rách nát. Đôi chân rồng của hắc trắng như sương.

Hắc trông không giống lắm, nhưng Piper để ý thấy những con quái vật khác giữ khoảng cách của chúng. Thậm chí Porphyron còn tránh tên khổng lồ già.

“Đây là Thoon,” Enceladus nói. “Giống như đa số trong chúng ta được sinh ra để giết những vị thần cụ thể, Thoon được sinh ra để giết Ba Nữ thần Mệnh. Hắc sẽ siết cổ ba mẹ già với đôi tay trần. Hắc sẽ xé nát sợi chỉ của chúng và phá hủy khung cửi. Hắc sẽ tiêu diệt chính Số Mệnh!”

Vua Porphyron đứng lên và dang hai tay trong vinh quang. “Không còn lời tiên tri nữa, các bạn của ta! Không còn tương lai được đoán trước! Thời đại của Gaia sẽ là kỷ nguyên của chúng ta, và chúng ta sẽ tự tạo nên vận mệnh của mình!”

Đám đông cổ vũ ầm ầm làm Piper cảm thấy như thể cô bị vỡ thành từng mảnh.

Sau đó cô nhận ra ai đó đang lắc cô dậy.

“Này,” Annabeth nói. “Chúng ta đến Sparta rồi. Em sẵn sàng chưa?”

Piper lão đảo ngồi dậy, trái tim cô vẫn đập thành thịch.

“Vâng...” cô tóm lấy cánh tay Annabeth. “Nhưng đầu tiên có vài điều mọi người cần nghe.”

10. Chương 19 - 20

Chương 19. Piper

KHI CÔ THUẬT LẠI giấc mơ của mình cho Percy, những phòng vệ sinh của con tàu phát nổ.

“Hai cậu sẽ không bao giờ được đi xuống đó một mình,” Percy nói.

Leo chạy xuống lầu vẫy một cái cờ lê. “Chàng trai, cậu phải phá hủy hệ thống ống nước à?”

Percy lờ cậu ta đi. Nước chảy xuống cầu tàu. Thân tàu rung ầm ầm khi nhiều ống nước hơn phát nổ và bồn rửa bát tràn nước. Piper đoán chừng Percy không cố ý gây ra nhiều thiệt hại đến thế, nhưng biểu hiện giận dữ của cậu khiến cô muốn rời con tàu càng nhanh càng tốt.

“Bọn tớ sẽ ổn thôi,” Annabeth nói với cậu. “Piper đã thấy trước hai bọn tớ đi xuống đó, vậy đây là điều cần xảy ra.”

Percy nhìn chằm chằm Piper như thể đó là lỗi của cô. “Và gã Mimas này? Tớ đoán hắc là một tên khổng lồ?”

“Có lẽ,” cô nói. “Porphyron đã gọi hắc là người anh em của chúng ta.”

“Và một bức tượng đồng bị lửa vây quanh,” Percy nói. “Và chúng... những thứ khác em đã đề cập. Mackies à?”

“Makhai,” Piper nói. “Em nghĩ từ đó có nghĩa là những linh hồn chiến tranh theo tiếng Hy Lạp, nhưng em không biết chính xác điều đó có hiệu quả như thế nào.”

“Đó là ý của tớ!” Percy nói. “Chúng ta không biết điều gì ở dưới kia. Tớ sẽ đi với các cậu.”

“Không,” Annabeth đặt tay lên vai cậu ta. “Nếu những tên khổng lồ muốn máu của chúng ta, điều cuối cùng chúng ta muốn là một nam và một nữ đi xuống đó với nhau. Nhớ chứ? Chúng muốn một trong số chúng ta cho cuộc hiến tế lớn của chúng.”

“Vậy tớ sẽ đi với Jason,” Percy nói. “Và hai bọn tớ...”

“Ôc Tảo Biển, cậu đang muốn nói rằng hai chàng trai có thể giải quyết điều này tốt hơn hai cô gái à?”

“Không. Ý tớ là... không. Nhưng...”

Annabeth hôn cậu. “Bọn tớ sẽ trở lại nhanh thôi.”

Piper theo cô lên lầu trước khi toàn bộ những boong thấp hơn có thể bị ngập với nước nhà vệ sinh.

Một tiếng sau, hai người bọn họ đứng trên một ngọn đồi nhìn qua đồng tàn tích của Sparta Cổ. Họ đã đi do thám thành phố hiện đại rồi, nơi mà, lạ thay, làm Piper nhớ về Albuquerque - một loạt những tòa nhà thấp, vuông vức, quét vôi trắng trải dài trên một vùng đồng bằng dưới chân vài ngọn núi đỏ tía. Annabeth đã khăng khăng kiểm tra bảo tàng khảo cổ, sau đó bức tượng kim loại khổng lồ của chiến binh Sparta ở quảng trường công cộng, rồi thì Bảo tàng Quốc gia của Cây Ô-liu và Dầu Ô-liu (đúng, đó là một thứ có thật). Piper đã biết nhiều hơn về dầu ô-liu hơn cô từng muốn biết, nhưng không có người khổng lồ nào tấn công họ. Họ không tìm thấy bức tượng của vị thần bị xích nào.

Annabeth dường như miễn cưỡng kiểm tra đồng tàn tích bên rìa thị trấn, nhưng cuối cùng họ chạy đến những nơi khác kiểm tra.

Chẳng có gì nhiều để xem. Theo Annabeth, ngọn đồi họ đứng trên đã từng là thành phòng ngự của Sparta - nơi cao nhất và là pháo đài chính của nó - nhưng nó chẳng có gì giống như vệ thành đồ sộ của Athen Piper từng thấy trong những giấc mơ của cô.

Sườn dốc phong hóa phủ bởi cỏ chết, đất đá và những cây ô-liu còi cọc. Phía dưới, đồng tàn tích trải dài khoảng bốn trăm mét: những khối đá vôi, một số bức tường vỡ và vài cái hố được lát lại trên mặt đất như những cái giếng.

Piper nghĩ về bộ phim nổi tiếng nhất của cha cô, Vua của Sparta, và làm sao những người Sparta được miêu tả như những siêu nhân không thể bị đánh bại. Cô nhận ra thật buồn khi di sản của họ đã bị biến thành một cánh đồng gạch vụn và một thị trấn nhỏ hiện đại với một bảo tàng dầu ô-liu.

Cô lau mồ hôi trên trán. “Chị có cho là nếu có một tên khổng lồ cao chín mét xung quanh chúng ta sẽ thấy nó.”

Annabeth nhìn chằm chằm hình dáng con tàu Argo II ở xa xa trôi trên thành phố Sparta. Cô sờ mặt san hô đỏ trên dây chuyền của mình - một món quà của Percy khi họ bắt đầu hẹn hò.

“Chị đang nghĩ về Percy,” Piper đoán.

Annabeth gật đầu.

Từ khi cô trở về từ Tartarus, Annabeth đã kể cho Piper rất nhiều điều đáng sợ xảy ra ở dưới đó. Đứng đầu trong danh sách của cô: Percy điều khiển một ngọn thủy triều độc tố và bóp chết nữ thần Akhlys.

“Anh ấy dường như đang điều chỉnh,” Piper nói. “Anh cười thường xuyên hơn. Chị biết anh ấy quan tâm chị nhiều hơn bao giờ hết.”

Annabeth ngồi xuống, gương mặt cô đột ngột tái nhợt. “Chị không biết tại sao nó đột nhiên làm chị cảm thấy khó khăn đến thế. Chị không thể loại bỏ ký ức đó khỏi đầu mình... Percy trông như thế nào khi cậu ấy đang đứng ở rìa của Chaos.”

Có lẽ Piper vừa chạm vào nỗi lo lắng của Annabeth, nhưng cô cũng bắt đầu cảm thấy xúc động.

Cô nghĩ về điều Jason đã nói đêm hôm qua: Một phần của tớ muốn nhắm mắt lại và ngừng chiến đấu.

Cô đã cố gắng hết sức để cam đoan với cậu, nhưng cô vẫn lo lắng. Giống như người thợ săn Cherokee biến thành một con rắn, tất cả các á thần có những phần linh hồn xấu bên trong. Những lỗ hổng chí tử. Một vài sự khủng hoảng lôi chúng ra. Một vài phòng tuyến không nên bị vượt qua.

Nếu điều đó đúng với Jason, sao nó không thể đúng với Percy? Chàng trai này về nghĩa đen đã đi xuống địa ngục và trở lại. Thậm chí khi cậu ta không cần cố gắng, cậu làm những nhà vệ sinh nổ tung. Percy sẽ trở nên thế nào nếu cậu ta muốn cư xử đáng sợ?

“Cho anh ấy thời gian.” Cô ngồi cạnh Annabeth. “Anh ấy rất quan tâm chị. Hai người đã cùng nhau trải qua rất nhiều điều.”

“Chị biết...” Đôi mắt xám của Annabeth phản chiếu màu xanh lá cây của những cây ô-liu. “Chỉ là... Titan Bob, ông ấy cảnh báo chị là sẽ có nhiều sự hy sinh hơn phía trước. Chị muốn tin bọn chị có thể có một cuộc sống bình thường một ngày nào đó... Nhưng chị đã cho phép bản thân mình hi vọng với mùa hè cuối cùng đó, sau Trận chiến Titan. Sau đó Percy biến mất hàng tháng trời. Và rồi bọn chị rơi xuống cái hố đó...” Một giọt nước mắt rơi trên má cô. “Piper, nếu em từng thấy gương mặt của vị thần Tartarus, tất cả những sự tồi tệ cuộn xoáy, những con quái vật hau háu và làm chúng bốc hơi – Chị chưa từng cảm thấy vô dụng như thế. Chị cố không nghĩ về nó...”

Piper nắm lấy hai tay bạn cô. Chúng đang run cầm cập. Cô nhớ ngày đầu tiên của mình ở Trại Con Lai, khi Annabeth dẫn cô đi tham quan. Annabeth đã rất run sợ về sự biến mất của Percy và, mặc dù bản thân Piper khá bị mất phương hướng và sợ hãi, việc an ủi Annabeth đã làm cô cảm thấy mình có ích, giống như cuối cùng cô có thể có một vị trí giữa những á thần quyền năng điên rồ này.

Annabeth Chase là người dũng cảm nhất mà cô biết. Thậm chí nếu cô ấy cần một bờ vai để khóc chỉ một lần... ừm, Piper rất vui lòng đưa vai mình ra.

“Này,” cô nhẹ nhàng. “Đừng cố gắng ngăn cản cảm xúc. Chị sẽ không thể. Hãy để nó nhấn chìm chị và lại rút đi. Chị đang sợ.”

“Thần thánh ơi, đúng, chị đang sợ.”

“Chị đang giận dữ.”

“Với Percy vì làm chị lo sợ,” cô nói. “Với mẹ chị vì cử chị làm cuộc tìm kiếm kinh khủng đó ở Rome. Với... ừm, tất cả mọi người. Gaia. Những tên khổng lồ. Những vị thần vì trở nên ngớ ngẩn.”

“Với em?” Piper hỏi.

Annabeth cố gắng một tiếng cười run run. “Đúng, vì trở nên quá bình tĩnh một cách phiến phức.”

“Nó là một lời nói dối.”

“Và vì là một người bạn tốt.”

“Ha!”

“Và vì có đầu óc thẳng thắn về những chàng trai và những mối quan hệ và –”

“Xin lỗi. Chị từng gặp em rồi à?”

Annabeth đâm vào cánh tay cô, nhưng chẳng hề có lực. “Chị thật ngu ngốc, ngồi đây nói về cảm giác của mình khi chúng ta có một cuộc tìm kiếm cần hoàn thành.”

“Nhịp tim của vị thần bị xích có thể đợi.” Piper cố gắng nở một nụ cười, nhưng nỗi sợ của bản thân dâng lên bên trong cô – cho Jason và những người bạn của cô trên tàu Argo II, cho bản thân cô, nếu cô không thể thực hiện điều mà Aphrodite đã khuyên. Cuối cùng, con sẽ chỉ có sức mạnh cho một từ. Nó phải là từ chính xác, hoặc con sẽ mất tất cả.

“Dù cho chuyện gì xảy ra,” cô nói với Annabeth, “Em là bạn của chị. Chỉ là... hãy nhớ điều đó, được chứ?”

Đặc biệt nếu em không quần quanh để nhắc nhở chị, Piper nghĩ.

Annabeth bắt đầu nói gì đó. Đột nhiên một tiếng gầm đến từ đồng tàn tích. Một trong những cái hố lát đá, cái mà Piper đã nhầm lẫn rằng là những cái giếng, phun ra một mạch lửa cao ba tầng và nhanh chóng tắt ngấm.

“Cái quái gì thế?” Piper hỏi.

Annabeth thở dài. “Chị không biết, nhưng chị có một cảm giác nó là thứ gì đó chúng ta nên kiểm tra.” Ba cái hố nằm sát nhau như những lỗ ngón tay trên một cái máy ghi âm. Mỗi cái đều tròn trĩnh, có đường kính khoảng sáu mươi xăng-ti-mét, đá vôi lát vòng xung quanh; mỗi một cái đâm thẳng xuống bóng tối. Cứ

mỗi vài giây, dường như ngẫu nhiên, một trong ba cái hố bắn một cột lửa lên bầu trời. Mỗi lần màu sắc và cường độ của những ngọn lửa khác nhau.

“Chúng chưa hề làm thế trước đây.” Annabeth đi một đường vòng cung rộng quanh những cái hố. Cô vẫn trông run rẩy và nhột nhạt, nhưng đầu óc cô giờ rõ ràng đã bắt đầu tập trung vào vấn đề trước mắt. “Đường như không có bất cứ kiểu mẫu nào. Thời gian, màu sắc, độ cao của ngọn lửa... Chị không hiểu.”

“Có phải chúng ta đã kích hoạt chúng bằng cách nào đó?” Piper tự hỏi. “Có lẽ làn sóng sợ hãi mà chị cảm thấy trên đồi... Ừm, ý em là cả hai chúng ta đã cảm thấy.”

Annabeth không có vẻ nghe thấy cô. “Hắn có vài loại cơ cấu nào đó... một miếng áp suất, một chuông báo hẹn giờ.”

Lửa bắn lên từ cái hố ở giữa. Annabeth đếm thầm. Lần tiếp theo, một cột lửa phun lên bên trái. Cô cau mày. “Điều đó không đúng. Nó mâu thuẫn. Nó phải tuân theo thứ logic nào đó.”

Hai tai Piper bắt đầu kêu o o. Điều gì đó về những cái hố này...

Mỗi lần một cái bắt lửa, một sự rung mình khủng khiếp xuất hiện trong cô – sợ hãi, khủng hoảng, nhưng cũng có một mong muốn mạnh mẽ đến gần ngọn lửa hơn.

“Nó không phải dựa trên lý trí,” cô nói. “Nó là xúc cảm.”

“Làm sao những cái hố lửa có xúc cảm?”

Piper giữ tay trên cái hố bên phải. Ngay lập tức, lửa phun lên. Piper chỉ có vừa đủ thời gian để rút những ngón tay mình ra. Những móng tay của cô bị hấp nóng.

“Piper!” Annabeth chạy qua. “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em không. Em đang cảm nhận. Điều chúng ta muốn ở dưới kia. Những cái hố này là lối vào. Em sẽ phải nhảy xuống.”

“Em điên à? Thậm chí nếu em không bị dính vào đường ống, em không hề biết nó sâu như thế nào.”

“Chị nói đúng.”

“Em sẽ bị thiêu sống!”

“Có thể.” Piper rút thanh kiếm ra và ném nó vào cái hố bên phải. “Em sẽ cho chị biết nếu nó an toàn. Chờ em.”

“Em dám,” Annabeth cảnh báo.

Piper nhảy xuống.

Trong một khoảnh khắc cô cảm thấy mình không trọng lượng trong bóng tối, những mặt bên của cái hố đá nóng bỏng thiêu đốt hai cánh tay cô. Sau đó không gian mở ra xung quanh cô. Theo bản năng cô cuộn lại và lăn đi, tiếp nhận tất cả những va chạm khi cô va vào nền đá.

Ngọn lửa bắn lên trước cô, làm cháy xém lông mày cô, nhưng Piper tóm ngay lấy thanh kiếm của mình, rút nó ra và vung nó lên trước khi cô ngừng lăn. Một cái đầu rồng bằng đồng, bị chặt gọn ghẽ, lác lư trên nền.

Piper đứng dậy, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô nhìn xuống cái đầu rồng rơi và cảm thấy một khoảnh khắc tội lỗi, như thể cô đã giết Festus. Nhưng nó không phải là Festus.

Ba bức tượng rồng bằng đồng xếp thành hàng, thẳng hàng với những cái lỗ ở trên nóc. Piper đã chém cái đầu ở giữa. Hai cái đầu rồng còn nguyên mỗi cái cao gần một mét, mõm của chúng chìa lên trên và cái miệng phun hơi của chúng mở ra. Rõ ràng chúng là nguồn gốc của ngọn lửa, nhưng chúng dường như không có vẻ là máy tự động. Chúng không di chuyển hay cố gắng tấn công cô. Piper bình tĩnh cắt đầu của hai bức tượng còn lại.

Cô chờ đợi. Không còn ngọn lửa nào bắn lên trên nữa. “Piper?” giọng Annabeth vang vọng từ xa xa ở trên giếng như cô đang hét vào một cái ống khói.

“Vâng!” Piper hét lên.

“Cảm ơn các vị thần! Em ổn chứ?”

“Vâng. Đợi một chút.”

Thị lực của cô điều chỉnh với bóng tối. Cô lướt nhìn qua căn phòng. Ánh sáng duy nhất đến từ lưỡi kiếm tỏa sáng của cô và những lỗ hổng phía trên. Trần nhà cách khoảng chín mét phía trên. Công bằng mà nói, Piper phải gậy cả hai chân với cú nhảy vừa rồi, nhưng cô không có ý định phàn nàn.

Bản thân nó là một căn phòng hình tròn, khoảng kích thước của một cái trục thẳng. Những bức tường được làm bằng những khối đá đẽo tròn được chạm trổ với những câu tiếng Hy Lạp – hàng ngàn những thứ đó, giống như graffiti.

Ở phía cuối căn phòng, trên một cái bục đá, một bức tượng đồng của một chiến binh có kích thước con người đứng đó – vị thần Ares, Piper đoán – với những sợi dây xích nặng nề quấn xung quanh cơ thể ông, neo giữ ông vào nền nhà.

Bên phía kia của bức tượng hiện lồ mờ hai cánh cửa tối, cao ba mét, với một gương mặt đá khủng khiếp được khắc trên mỗi cái cổng tò vò. Những gương mặt nhắc Piper nhớ về những gorgon, trừ việc chúng có bờm sư tử thay vì mái tóc rắn.

Piper đột ngột cảm thấy thực sự cô đơn.

“Annabeth!” cô gọi. “Đó là một cú rơi dài, nhưng an toàn để xuống đây. Có lẽ... ừm, chị có một sợi dây chị có thể buộc chặt để chúng ta có thể trở lên lại?”

“Đến đây!”

Vài phút sau một sợi dây rơi xuống từ giữa hồ. Annabeth leo xuống.

“Piper McLean,” cô cầu nhàu, “không nghi ngờ gì nữa đó là trò lừa linh ngu xuẩn nhất chị từng thấy ai đó thực hiện, và chị hẹn hò với một kẻ lừa linh xuẩn ngốc.”

“Cảm ơn.” Piper dùng chân đá vào cái đầu rỗng bị chém gần nhất. Em đoán chúng là những con rỗng của Ares. Đó là một trong những con vật thiêng của ông ấy, đúng chứ?”

“Và có vị thần bị xích. Em nghĩ những cánh cửa ở đâu –”

Piper giơ tay lên. “Chị có nghe thấy điều đó không?”

Âm thanh như một tiếng trống... với một tiếng vang kim loại.

“Nó đến từ bên trong bức tượng,” Piper quả quyết. “Nhịp tim của vị thần bị xích.”

Annabeth rút thanh kiếm xương drakon của mình ra. Trong ánh sáng lơ mờ, gương mặt cô nhợt nhạt ma quái, đôi mắt cô không màu sắc. “Chị... chị không thích điều này, Piper. Chúng ta cần rời đi.”

Phần lý trí của Piper đồng ý. Da của cô sờn gai ốc rồi. Hai chân cô khao khát bỏ chạy. Nhưng điều gì đó về căn phòng này có cảm giác thân thuộc một cách kì lạ...

“Ngôi đền này đang gia tăng cảm xúc của chúng ta,” cô nói. “Giống như ở cạnh mẹ em, ngoại trừ việc nơi này phát ra sợ hãi, chứ không phải tình yêu. Đó là lý do tại sao chị bắt đầu cảm thấy bị lấn áp trên đồi. Xuống dưới đây, nó mạnh hơn cả ngàn lần.”

Annabeth lướt nhìn qua những bức tường. “Được rồi... chúng ta cần một kế hoạch để đem bức tượng ra. Có lẽ kéo mạnh nó lên với dây, nhưng...”

“Chờ đã.” Piper liếc nhìn hai cái mặt đá cầu nhàu trên cửa. “Một ngôi đền phát ra sợ hãi. Ares có hai người con thần thánh, không phải à?”

“Ph-phobos và Deimos.” Annabeth rùng mình. “Kinh Hoàng và Sợ Hãi. Percy đã gặp họ một lần ở đảo Staten.”

Piper quyết định không hỏi hai vị thần của kinh hoàng và sợ hãi đã làm gì ở đảo Staten. “Em nghĩ đó là khuôn mặt của họ trên cửa. Nơi này không chỉ là một đền thờ của Ares. Nó là đền thờ của nỗi sợ hãi.”

Tiếng cười trầm đục vang vọng khắp phòng.

Bên phải Piper, một người khổng lồ xuất hiện. Hắn ta không đến từ cánh cửa nào cả. Hắn đơn giản hiện ra từ bóng tối như thể hắn ta đã ngụy trang vào bức tường.

Hắn ta nhỏ con đối với một tên khổng lồ - có lẽ cao sáu mét, điều này sẽ giúp hắn có đủ không gian để vung cây búa tạ cỡ đại trong tay mình. Bộ áo giáp của hắn, da của hắn và đôi chân vẩy rồng của hắn tất cả đều có màu của than. Những sợi dây đồng và những bo mạch vụn lấp lánh trong những bím tóc của mái tóc dầu-đen của hắn.

“Rất tốt, đứa con của Aphrodite.” Tên khổng lồ cười. “Đây thực sự là Đền thờ Sợ hãi. Và ta ở đây để biến các người thành tín đồ.”

Chương 20. Piper

PIPER BIẾT NỖI SỢ HÃI, NHƯNG LẦN NÀY KHÁC HẸN.

Những đợt sóng kinh hoàng đâm sầm vào cô. Những khớp xương của cô biến thành thạch đông lạnh. Trái tim cô không chịu được.

Những ký ức tồi tệ nhất của cô đổ xô vào tâm trí cô – cha cô bị treo lên và đánh đập trên núi Diablo; Percy và Jason đánh nhau đến chết ở Kansas; ba người bạn họ bị chết đuối trong hang thờ nữ thần sông ở Rome; bản thân cô đứng trơ trọi chống lại Khione và các Boread. Điều tồi tệ nhất, cô hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với mẹ cô sắp xảy đến.

Đờ người ra, cô nhìn chăm chăm khi tên khổng lồ giơ cái búa tạ của hắn lên để đập nát bọn họ. Trong khoảnh khắc cuối cùng, cô nhảy qua một bên, ôm chặt Annabeth.

Cái búa làm nứt sàn nhà, bắn mảnh đá vào lưng Piper.

Tên khổng lồ cười. “Ồ, thật không công bằng!” Hắn nhắc cái búa tạ của mình lên lần nữa.

“Annabeth, tỉnh dậy!” Piper giúp cô đứng dậy. Cô kéo Annabeth về phía cuối căn phòng, nhưng Annabeth di chuyển chậm chạp như sên, đôi mắt cô mở to đờ đẫn.

Piper hiểu tại sao. Đền thờ đang phóng đại những nỗi sợ cá nhân của họ. Piper đã gặp vài điều tồi tệ, nhưng nó chẳng là gì khi so sánh với những điều Annabeth đã trải qua. Nếu cô có những cảnh hồi tưởng về Tartarus, bị phóng đại lên và hợp nhất với tất cả những ký ức tồi tệ khác của cô, tâm trí cô sẽ không thể đương đầu. Cô có thể mất trí theo đúng nghĩa đen.

“Em ở đây,” Piper hứa, lấp đầy giọng mình với sự bảo đảm. “Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

Tên khổng lồ cười. “Một đứa con của Aphrodite chỉ huy một đứa con của Athena! Giờ thì ta đã thấy mọi thứ. Người sẽ đánh bại ta như thế nào, cô gái? Với những mẹo trang điểm và thời trang à?”

Vài tháng trước lời nhận xét đó có lẽ làm cô cảm thấy xúc phạm, nhưng Piper đã vượt qua điều đó. Tên khổng lồ ì ạch tiến về phía họ. May mắn, hắn ta chậm chạp và mang theo một cái búa nặng.

“Annabeth, hãy tin em,” Piper nói.

“Một – một kế hoạch,” cô lắp bắp. “Chị đi về bên trái. Em đi về bên phải. Nếu chúng ta...”

“Annabeth, không có kết hoạch.”

“G... gì cơ?”

“Không có kế hoạch. Chỉ cần theo em!”

Tên khổng lồ vung búa lên, nhưng họ dễ dàng tránh nó. Piper nhảy về phía trước và chém thanh kiếm của mình vào phía sau đầu gối của tên khổng lồ. Khi tên khổng lồ gập rống trong cơn giận dữ, Piper kéo Annabeth vào đường hầm gần nhất. Ngay lập tức họ hoàn toàn bị nhấn chìm trong bóng tối.

“Ngu ngốc!” tên khổng lồ gầm rống đầu đó phía sau họ. “Đường đó sai rồi!”

“Cứ đi chuyển.” Piper giữ chặt tay Annabeth. “Ồn thôi. Tiến lên.”

Cô không thể thấy bất cứ thứ gì. Thậm chí ánh sáng yếu ớt trên thanh kiếm của cô đã tắt ngúm rồi. Dù sao cô cũng tiến về phía trước, tin tưởng vào trực giác của mình. Từ tiếng dội lại của những bước chân của họ, không gian xung quanh họ hẳn phải là một cái động rộng mênh mông, nhưng cô không thể chắc chắn. Cô đơn giản đi theo hướng làm cho nỗi sợ trong cô rõ nét nhất.

“Piper, nó giống như Nhà của Màn đêm,” Annabeth nói. “Chúng ta nên nhắm mắt lại.”

“Không!” Piper đáp. “Mở chúng ra. Chúng ta không thể cố gắng trốn tránh.”

Tiếng của tên khổng lồ đến từ đầu đó trước họ. “Bị lạc vĩnh viễn. Bị nuốt bởi bóng tối.”

Annabeth đông cứng, buộc Piper cũng dừng lại.

“Tại sao chúng ta đâm đầu vào?” Annabeth hỏi. “Chúng ta bị lạc. Chúng ta đã làm những gì hấn muốn chúng ta làm! Chúng ta nên chờ đợi cơ hội, nói chuyện với kẻ thù, tìm ra một kế hoạch. Điều đó luôn luôn có hiệu quả!”

“Annabeth, em chưa bao giờ lơ đi những lời khuyên của chị.” Piper giữ giọng mình nhẹ nhàng. “Nhưng lần này em phải làm thế. Chúng ta không thể chiến thắng nơi này với lý trí. Chị không thể suy nghĩ theo cách của chị mà không cần đến cảm xúc.”

Tiếng cười của tên khổng lồ vang vọng như một khối thuốc súng phát nổ. “Thật đáng thất vọng, Annabeth Chase! Ta là Mimas, được sinh ra để giết chết Hephaestus. Ta là kẻ phá vỡ những kế hoạch, kẻ phá hủy những máy móc hoạt động trơn tru. Không gì có thể hoạt động chính xác với sự hiện diện của ta. Bản đồ không đọc được. Thiết bị vỡ nát. Dữ liệu bị mất. Những đầu óc trí tuệ nhất biến thành hồ bọt!”

“Ta... ta đã từng đối mặt với thứ còn tệ hơn người!” Annabeth kêu lên.

“Ồ, ta biết!” Tên khổng lồ giờ nghe có vẻ gần hơn. “Người không sợ à?”

“Không bao giờ!”

“Đương nhiên bọn ta sợ,” Piper sửa lại. “Kính hãi!”

Không khí di chuyển. Piper đẩy Annabeth qua một bên vừa kịp lúc.

ẦM!

Đột nhiên họ trở lại trong căn phòng hình tròn, ánh sáng mờ mờ giờ gần như làm họ lóa mắt. Tên khổng lồ đứng gần đó, cố gắng giật cái búa của hấn ra khỏi nền nhà nơi hấn đã nện xuống. Piper nhào tới và đâm lưỡi kiếm của cô vào đùi tên khổng lồ.

“AROOO!” Mimas thả cái búa xuống và cong lưng xuống.

Piper và Annabeth bò ra sau bức tượng Ares bị xích, nơi mà vẫn đập với một nhịp tim kim loại: thùm, thùm, thùm.

Tên khổng lồ Mimas quay về phía họ. Vết thương trên chân hấn đã khép lại.

“Người không thể đánh bại ta,” hấn gầm lên. “Trong cuộc chiến cuối cùng, cần hai vị thần để hạ gục ta. Ta sinh ra để tiêu diệt Hephaestus, và sẽ hoàn thành nếu Ares cũng không tập trung vào ta! Người cứ nên chờ đợi trong nỗi sợ hãi. Cái chết của người sẽ nhanh hơn.”

Những ngày trước, khi cô đối mặt với Khione trên Argo II, Piper đã bắt đầu nói chuyện mà không suy nghĩ, cứ theo trái tim cô mặc kệ đầu óc cô nói gì. Bây giờ cô làm điều tương tự. Cô di chuyển tới trước bức tượng và đối mặt với tên khổng lồ, mặc dù phần lý trí của cô kêu gào, CHẠY ĐI, ĐỒ NGU NGỐC NHÀ NGƯỜI!

“Đền thờ này,” cô lên tiếng. “Những người Sparta không xích Ares lại bởi vì họ muốn linh hồn của ông ở lại thành phố của họ.”

“Người nghì là không à?” Mắt tên khổng lồ lóe lên tia thích thú. Hắn đặt hai tay trên cái búa tạ của mình và kéo nó khỏi sàn.

“Đây là đền thờ của hai người anh em của ta, Deimos và Phobos.” Giọng Piper run run, nhưng cô không cố che giấu nó. “Những người Sparta đến đây để chuẩn bị cho trận chiến, để đối mặt với những nỗi sợ của họ. Ares bị xích để nhắc nhở họ rằng chiến tranh có hậu quả. Quyền năng của ông – những linh hồn của trận chiến, các makhai – không bao giờ được giải thoát trừ khi người hiểu chúng khủng khiếp như thế nào, trừ khi người cảm nhận được sợ hãi.”

Mimas cười. “Một đứa con của nữ thần tình yêu giảng giải cho ta về chiến tranh. Người biết gì về cácmakhai?”

“Chúng ta sẽ thấy.” Piper chạy đến chỗ tên khổng lồ, làm hắn mất thăng bằng. Khi thấy lưỡi kiếm lớn chồm của cô lao tới hắn, đôi mắt hắn mở to và hắn ngã về phía sau, đập đầu vào tường. Một vết nứt lớn chồm ngoằn ngoèo trên những tảng đá. Bụi tuôn xuống từ trên trần nhà.

“Piper, nơi này không kiên cố!” Annabeth cảnh báo. “Nếu chúng ta không rời đi...”

“Đừng nghĩ về việc trốn thoát!” Piper chạy về phía sợi dây của họ, thứ đu đưa trên trần nhà. Cô nhảy lên cao hết sức và cắt nó đi.

“Piper, em mất trí à?”

Có lẽ, cô nghĩ. Nhưng Piper biết đây là cách duy nhất để sống sót. Cô phải chống lại lý trí, thay vào đó là đi theo xúc cảm, giữ tên khổng lồ tiếp tục mất thăng bằng.

“Đau quá!” Mimas chà sát đầu mình. “Người biết rõ người không thể giết ta nếu không có sự giúp đỡ của một vị thần và Ares lại không ở đây! Lần tiếp theo ta đối mặt với tên ngu ngốc ồn ào đó, ta sẽ nghiền nát hắn. Ta sẽ không phải chiến đấu với hắn ở nơi đầu tiên nếu tên Damasen ngu xuẩn hèn nhất đó hoàn thành công việc của hắn...”

Annabeth phát ra một tiếng kêu ở cổ. “Không được xúc phạm Damasen!”

Cô chạy tới chỗ Mimas, kẻ chỉ vừa kịp đỡ được lưỡi kiếm drakon của cô bằng tay cầm của cái búa tạ. Hắn cố gắng tóm lấy Annabeth, và Piper đột ngột nhào tới, chém lưỡi kiếm của cô lên mặt của tên khổng lồ.

“GAHHH!” Mimas lão đảo.

Một chùm tóc bím bị cắt rời rơi xuống nền nhà cùng với thứ gì đó khác – một thứ lớn giống như thịt nằm trên một vũng máu thần thánh vàng.

“Tai của ta!” Mimas khóc thét lên. Trước khi hắn có thể trấn tĩnh lại, Piper tóm lấy cánh tay Annabeth và họ cùng nhau nhảy vào cánh cửa thứ hai.

“Ta sẽ làm sụp căn phòng này!” Tên khổng lồ kêu ầm ầm. “Mẹ Đất sẽ cứu ta, nhưng các người sẽ bị nghiền nát!”

Nền nhà rung lắc. Âm thanh của đá vỡ vang vọng khắp nơi quanh họ.

“Piper, ngừng lại,” Annabeth van nài. “Làm sao – làm sao em giải quyết được thứ này? Nỗi sợ hãi, sự giận dữ...”

“Đừng cố kiểm soát nó. Đó là những điều về ngôi đền thờ. Chị phải chấp nhận nỗi sợ hãi, thích nghi với nó, cười lên nó như thác ghềnh trên một dòng sông.”

“Làm sao em biết điều đó?”

“Em không biết. Em chỉ cảm nhận nó.”

Đầu đó gần bên, một bức tường đổ sụp xuống với một âm thanh nghe như tiếng pháo nổ.

“Em đã cắt sợi dây,” Annabeth nói. “Chúng ta sẽ chết ở dưới đây!”

Piper ôm lấy khuôn mặt bạn mình. Cô kéo Annabeth về phía trước đến khi trán họ chạm nhau. Qua những đầu ngón tay của mình, cô có thể cảm nhận nhịp đập nhanh của Annabeth. “Không thể tranh luận với nỗi

sợ hãi. Cũng không thể ghét bỏ nó. Chúng giống như tình yêu. Chúng gần như đồng nhất cảm xúc. Đó là lý do tại sao Ares và Aphrodite thích nhau. Hai đứa con sinh đôi của họ - Sợ Hãi và Kinh Hoàng – được sinh ra từ cả chiến tranh và tình yêu.”

“Nhưng chị không... điều này thật vô lý.”

“Không,” Piper đồng ý. “Đừng suy nghĩ về nó nữa. Chỉ cần cảm nhận.”

“Chị ghét điều đó.”

“Em biết. Chị không thể lên kế hoạch cho cảm xúc. Giống như với Percy, và tương lai của chị - chị không thể kiểm soát từng sự kiện ngẫu nhiên. Chị phải chấp nhận điều đó. Để nó làm chị sợ. Dù sao hãy tin rằng sẽ ổn thôi.”

Annabeth lắc đầu. “Chị không biết liệu chị có thể.”

“Vậy thì ngay bây giờ hãy tập trung vào việc báo thù cho Damasen. Báo thù cho Bob.”

Một khoảnh khắc im lặng. “Giờ chị ổn rồi.”

“Tuyệt, bởi vì em cần sự giúp đỡ của chị. Chúng ta sẽ cùng nhau chạy đến đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Em biết đâu.”

“Thánh thần ơi, chị ghét việc em chỉ huy.”

Piper cười, điều này làm cô ngạc nhiên. Sợ hãi và tình yêu thực sự có quan hệ. Tại khoảnh khắc đó cô bám víu lấy tình yêu cô dành cho bạn mình. “Tiến lên!”

Họ không chạy theo hướng cụ thể nào và thấy chính mình trở lại miếu thờ, ngay phía sau tên khổng lồ Mimas. Mỗi người bọn họ chém vào một cẳng chân của hắn và làm hắn quỵ xuống.

Tên khổng lồ tru lên. Nhiều tảng đá hơn đổ sụp xuống từ trên trần nhà.

“Những kẻ phạm trần yếu ớt!” Mimas cố gắng đứng dậy. “Không có kế hoạch nào của các người có thể đánh bại ta!”

“Tốt đấy,” Piper nói. “Bởi vì ta không có một kế hoạch.”

Cô chạy về phía bức tượng của Ares. “Annabeth, hãy giữ người bạn của chúng ta bận rộn!”

“Ồ, hắn ta đang bận rộn!”

“GAHHHH!”

Piper nhìn chăm chăm vào gương mặt đồng hung dữ của vị thần chiến tranh. Bức tượng gõ đều đều với một nhịp tiếng kim loại nhẹ.

Những linh hồn của chiến tranh, cô nghĩ. Chúng ở bên trong, đang chờ để được giải thoát.

Nhưng chúng không để cô giải thoát – không cho đến khi cô chứng minh bản thân.

Căn phòng lại rung lắc. Thêm nhiều vết nứt xuất hiện trên những bức tường. Piper lướt qua những tảng đá tạc ở trên cánh cửa: hai khuôn mặt sinh đôi cau có của Sợ Hãi và Kinh Hoàng.

“Những người anh em của tôi,” Piper nói, “những người con trai của Aphrodite... Tôi mang đến cho các người một vật hiến tế.”

Cô đặt cái sừng sung túc của mình dưới chân Ares. Cái sừng ma thuật trở nên rất hòa hợp với cảm xúc của cô nó có thể phóng đại cơn giận, tình yêu hay sự đau khổ của cô và phun ra sự hào phóng phù hợp. Cô hi vọng điều đó sẽ hấp dẫn các vị thần của nỗi sợ hãi. Hoặc có lẽ họ sẽ đánh giá cao trái cây và rau củ tươi cho chế độ ăn kiêng của mình.

“Mình rất sợ hãi,” cô thú nhận. “Mình ghét làm việc này. Nhưng mình chấp nhận nó nếu cần thiết.”

Cô vung lưỡi kiếm của mình lên và cắt đầu của bức tượng đồng xuống.

“Không!” Mimas hét lên.

Ngọn lửa gầm lên từ cái cổ bị cắt của bức tượng. Chúng xoáy quanh Piper, lấp đầy căn phòng với một cơn bão lửa của cảm xúc: căm ghét, khát máu và hoảng loạn, nhưng cũng có tình yêu – bởi vì không ai có thể đối mặt với trận chiến mà không quan tâm thứ gì đó: đồng chí, gia đình, nhà.

Piper dang hai cánh tay ra và các makhai biến cô thành trung tâm của cơn gió lốc.

Bọn ta sẽ đáp trả lời kêu gọi của người, chúng thì thào trong đầu cô. Chỉ một lần duy nhất, khi người cần bọn ta, phá hoại, tàn phá và tàn sát sẽ trả lời. Bọn ta sẽ hoàn thành phương thuốc của người.

Ngọn lửa biến mất cùng với cái sừng sung túc, và bức tượng bị xích của Ares sụp đổ thành bụi.

“Đứa con gái ngu ngốc!” Mimas tấn công cô, Annabeth dưới chân hất. “Các makhai đã bỏ rơi người!”

“Hoặc có lẽ chúng đã bỏ rơi người,” Piper đáp.

Mimas giơ cái búa của mình lên, nhưng hất quên mất Annabeth. Cô đâm mạnh vào bắp đùi hất và tên khổng lồ lao đảo về phía trước, mất thăng bằng. Piper bước đi bình tĩnh và đâm vào bụng hất.

Mimas đâm vào khuôn mặt đầu tiên ở cánh cửa gần nhất. Hất chỉ quay lại khi cái mặt đá của Hoảng Loạn nứt ra khỏi bức tường phía trên hất và đổ xuống với một nụ hôn một tấn.

Tiếng kêu của tên khổng lồ bị cắt ngắn. Cơ thể hất vẫn còn đó. Sau đó hất tan biến thành một đồng tro sáu mét.

Annabeth nhìn chăm chăm Piper. “Điều gì vừa xảy ra?”

“Em không chắc.”

“Piper, em thật đáng ngạc nhiên, nhưng những linh hồn lửa em giải phóng đó...”

“Những makhai.”

“Điều đó sẽ giúp chúng ta tìm ra phương thuốc chúng ta đang tìm như thế nào?”

“Em không biết. Chúng nói em có thể triệu hồi chúng khi thời gian đến. Có lẽ Artemis và Apollo có thể giải thích...”

Một phần của bức tường vỡ ra như sông băng.

Annabeth sẩy chân và suýt trượt lên cái tai bị cắt của tên khổng lồ. “Chúng ta cần ra khỏi đây.”

“Em đang làm,” Piper nói.

“Và, ừm, chị nghĩ cái tai này sẽ là chiến lợi phẩm chiến tranh của em.”

“Kính tởm.”

“Sẽ là một cái khiên dễ thương.”

“Im miệng, Chase.” Piper nhìn chăm chăm vào cánh cửa thứ hai, nơi mà vẫn có gương mặt của Sợ Hãi ở trên. “Cảm ơn, người anh em, vì giúp đỡ tiêu diệt tên khổng lồ. Tôi cần thêm một đặc ân để thoát ra. Và, xin hãy tin tôi, tôi thực sự hoảng sợ. Tôi đề nghị ông điều này, ừm, một cái tai dễ thương như một vật hiến tế.”

Cái mặt đá không trả lời. Một mảng tường nữa tróc ra. Những vết nứt hình sao xuất hiện trên trần nhà.

Piper tóm lấy tay Annabeth. “Chúng ta sẽ đi qua cánh cửa đó. Nếu nó hoạt động, chúng ta có thể thấy mình trở lại mặt đất.”

“Và nếu nó không?”

Piper nhìn lên gương mặt của Sợ Hãi. “Cùng khám phá nào.”

Căn phòng sụp đổ quanh họ khi họ nhảy vào bóng tối.

11. Chương 21 - 22

Chương 21. Reyna

ÍT NHẤT HỌ KHÔNG KẾT THÚC TRÊN MỘT CON TÀU TUẦN TRA KHÁC.

Cú nhảy từ Bò Đào Nha đã đem họ hạ cánh giữa Đại Tây Dương, nơi Reyna đã dành cả ngày trên boong trên của tàu Nữ hoàng Azores, xua đuổi những đứa trẻ khỏi Athena Parthenos, thứ mà dường như chúng cho là một cái máng trượt nước.

Không may, cú nhảy tiếp theo mang Reyna về nhà.

Họ xuất hiện trên không trung ba mét, bay lơ lửng qua một cái sân nhà hàng mà Reyna nhận ra. Cô và Nico rớt xuống trên một cái lồng chim lớn, thứ mà ngay lập tức vỡ ra, ném phịch họ xuống một đám dương xỉ trong chậu với ba con vẹt hoảng hốt. Huấn luyện viên Hedge đứng phải mái che bên kia quầy rượu. Bức tượng Athena Parthenos tiếp đất trên đôi chân với một tiếng BỤP, đè nát một cái bàn ngoài hiên và quật nhẹ vào một cái dù xanh đen, nó dính lại trên bức tượng của Nike trong tay Athena, vì vậy nữ thần trí tuệ trông giống như đang cầm một loại thức uống nhiệt đới.

“Gừ!” Huấn luyện viên Hedge hét lên. Cái mái che bị xé toạc và ông ngã về phía quầy rượu với một tiếng loảng xoảng của chai lọ và ly tách. Thần nông hồi phục khá tốt. Ông xuất hiện với một tá những thanh kiếm nhựa thu nhỏ trên tóc, tóm lấy khẩu súng sô-da và tự phục vụ một ngụm.

“Ta thích nó!” Ông ném một khoanh dưa vào miệng. “Nhưng lần tiếp theo, nhóc, chúng ta có thể hạ cánh trên nền nhà và không cách ba mét ở trên không?”

Nico tự kéo mình ra khỏi đám dương xỉ. Cậu ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất và xua xua một con vẹt đang cố đậu trên đầu cậu. Sau cuộc chiến với Lycaon, Nico đã vứt cái áo phi công rách bươm của cậu. Cái áo thun đen có hình đầu lâu của cậu không còn nguyên trạng đẹp đẽ nữa. Reyna đã khâu lại những vết cắt dài từ trên hai bắp tay cậu, làm cậu trông như một Frankenstein[1] khiếp đảm, nhưng những vết cắt vẫn sưng phồng và tấy đỏ. Không giống những vết cắn, những vết móng vuốt ma sói sẽ không khiến cậu biến thành sói, nhưng Reyna tận mắt biết rằng chúng lâu lành lại và nóng bỏng như a-xít.

[1] Frankenstein là một nhân vật trong một cuốn tiểu thuyết kinh dị, được tạo nên từ việc may các bộ phận cơ thể người lại với nhau.

“Em chuẩn bị ngủ.” Nico nhìn lên mù mẫm. “Chúng ta an toàn chứ?”

Reyna nhìn lướt qua cái sân trong. Nơi này có vẻ hoang vu, mặc dù cô không hiểu tại sao. Vào lúc này buổi đêm thường đông đúc. Phía trên họ, bầu trời đêm rực rỡ một màu đất nung u ám, cùng màu với những bức tường của tòa nhà. Xung quanh cửa, những ban công lầu hai không có gì ngoài những chậu cây khô treo trên rào chắn kim loại màu trắng. Phía sau một bức tường cửa kính, bên trong nhà hàng tối om. Âm thanh duy nhất là tiếng róc rách lạch lạch của đài phun nước và thỉnh thoảng là tiếng quác quác của một con vẹt cáu bẳn.

“Đây là Barrachina,” Reyna nói.

“Loại gấu gì?” Hedge mở một chai rượu anh đào và uống ừng ực.

“Nó là một nhà hàng nổi tiếng,” Reyna đáp, “ở ngay giữa San Juan Cổ. Tôi nghĩ là họ đã phát minh ra cốc-tai dưa ở đây những năm 1960.”

Nico lao xuống khỏi cái ghế, cuộn người trên sàn nhà và bắt đầu ngáy.

Huấn luyện viên Hedge ợ. “Ừm, có vẻ chúng ta sẽ ở đây một thời gian. Nếu họ chưa phát minh ra loại đồ uống nào mới từ những năm sáu mươi, chúng đã quá hạn. Ta sẽ phải làm việc!”

Trong khi Hedge lục lọi phía sau quầy rượu, Reyna huyết sáo gọi Aurum và Argentum. Sau cuộc chiến của chúng với lũ ma sói, hai con chó trông có vẻ tệ hơn để tiếp tục sử dụng, nhưng Reyna vẫn để chúng làm

nhệm vụ canh gác. Cô kiểm tra lối vào sảnh. Những cánh cổng tranh trí bằng sắt bị khóa. Một dấu hiệu ở Tây Ban Nha và Anh thông báo rằng cửa hàng được đóng cửa cho một bữa tiệc cá nhân. Điều đó có vẻ ngớ ngẩn, bởi vì nơi này khá hoang vu. Ở dưới cái dấu hiệu được đập nổi những kí tự: HTK. Chúng làm Reyna thấy khó chịu, mặc dù cô không chắc tại sao.

Cô nhìn xăm soi qua những cánh cổng. Calle Fortaleza thường không tĩnh lặng. Mặt đường lát đá xanh không có sự đi lại hay khách bộ hành. Cửa hàng màu tuyền lam phía trước đóng cửa và tối om. Nay là chủ nhật à? Hay một dịp lễ hội nào đó? Sự băn khoăn của Reyna tăng lên.

Phía sau cô, Huấn luyện viên Hedge huyết sắc hạnh phúc khi ông ấy xếp được một hàng máy xay sinh tố. Máy con vẹt đậu trên vai của Athena Parthenos. Reyna tự hỏi liệu những người Hy Lạp sẽ cảm thấy xúc phạm không nếu bức tượng thiêng của họ chuyển đến phủ đầy phân chim nhiệt đới.

Về tất cả những nơi Reyna có thể dừng chân... San Juan.

Có lẽ đó là một sự trùng hợp, nhưng cô không sợ. Puerto Rico không thực sự nằm trên đường từ châu Âu đến New York. Nó quá xa về phía nam.

Ngoài ra, hiện giờ Reyna đang cho Nico mượn sức mạnh của mình. Có lẽ cô làm ảnh hưởng cậu một cách tiềm thức. Cậu bị kéo vào những suy nghĩ, nỗi sợ hãi, bóng tối đau thương. Và điều tối tăm nhất, ký ức đau khổ nhất của cô là San Juan. Nỗi sợ hãi lớn nhất chứa cô? Trở lại đây.

Hai con chó cảm nhận được sự lo lắng của cô. Chúng đi lảng vảng quanh sân, gầm gừ vào bóng đêm. Argentum tội nghiệp phải quay vòng vòng, cố gắng hướng cái đầu lệch một bên của nó để có thể nhìn thấy qua một con mắt hồng ngọc của mình.

Reyna cố tập trung vào những ký ức tích cực. Cô nhớ âm thanh của những con ếch coquí[2] nhỏ, kêu vang quanh khu phố như một bản hợp xướng nắp chai bộp bộp. Cô nhớ mùi của đại dương, những bông hoa mọc lan nở rộ và những cây cam, bánh mì tươi nướng từ lò bánh mì địa phương. Thậm chí đến độ ẩm còn cảm thấy thoải mái và thân thuộc – giống như mùi của không khí từ một cái máy thông hơi.

[2] Là tên một loại ếch.

Một phần trong cô muốn mở cổng ra và khám phá thành phố. Cô muốn đến thăm Quảng trường Diễu hành[3], nơi những người đàn ông già chơi đô-mi-nô và những quán cà phê bán espresso mạnh đến nỗi làm hai tai bạn lùnh bùng. Cô muốn đi tản bộ xuống con đường cũ của mình, Calle San Jose, đếm và gọi tên những con mèo lang thang, tạo cho mỗi con một câu chuyện, theo cách cô thường làm cùng chị gái. Cô muốn nghỉ ngơi trong nhà bếp của Barrachina và nấu món mofongo[4] thật với chuối chiên, thịt lợn xông khói và tỏi – một hương vị luôn nhắc cô nhớ về những buổi chiều chủ nhật, khi cô và Hylla có thể làm một cuộc đào tẩu nhanh chóng khỏi nhà và, nếu họ may mắn, ăn ở đây trong nhà bếp, nơi những nhân viên biết và thương hại họ.

[3] Nguyên văn Plaze de Armas.

[4] Mofongo một món chuối chiên của Puerto Rico.

Mặt khác, Reyna muốn rời đi ngay lập tức. Cô muốn đánh thức Nico, dù cho cậu mệt mỏi cỡ nào, và buộc cậu di chuyển bóng tối ra khỏi đây – bất cứ đâu trừ San Juan.

Ở quá gần nhà cũ của mình làm Reyna càng cảm thấy căng cứng như một cái súng cao su.

Cô liếc nhìn Nico. Mặc dù đêm ẩm áp, cậu vẫn run rẩy trên sàn nhà lát đá. Cô lôi ra một cái mền từ túi của mình và đắp lên cậu.

Reyna không còn cảm thấy ngượng ngùng về việc muốn bảo vệ cậu nữa. Dù cho tốt hơn hay tệ hơn, bây giờ họ chia sẻ một sự liên kết. Mỗi lần họ di chuyển bóng tối, tình trạng kiệt quệ và đau khổ của cậu ngập trong cô và cô hiểu thêm về cậu hơn.

Nico hoàn toàn cô độc. Cậu đã mất chị gái Bianca. Cậu đẩy tất cả những thần khác ra xa những người cố gắng đến gần với cậu. Những trải nghiệm của cậu ở Trại Con Lai, ở Mê Cung và ở Tartarus làm cậu sợ hãi, lo lắng để tin tưởng bất cứ ai.

Reyna nghi ngờ rằng cô có thể thay đổi cảm xúc của cậu, nhưng cô muốn Nico có sự ủng hộ. Tất cả những người anh hùng đều xứng đáng với điều đó. Đó là toàn bộ quan điểm của Quân đoàn Mười Hai. Bạn gia nhập lực lượng để chiến đấu cho một sự nghiệp cao hơn. Bạn không cô độc. Bạn kết bạn và giành được sự tôn trọng. Thậm chí khi bạn giải ngũ, bạn vẫn có một vị trí trong cộng đồng. Không á thần nào phải chịu đựng sự cô độc như cách Nico đã từng.

Hôm nay là 25 tháng Bảy. Còn bảy ngày nữa đến mừng một tháng Tám. Theo giả thuyết, còn nhiều thời gian để đến Long Island. Một khi họ hoàn thành nhiệm vụ của mình, nếu họ hoàn thành nhiệm vụ của mình, Reyna sẽ đảm bảo Nico sẽ được công nhận cho sự dũng cảm của cậu.

Cô cởi cái ba lô của mình xuống. Cô cố gắng đặt nó dưới đầu Nico như một cái gối tạm thời, nhưng những ngón tay của cô xuyên qua cậu như thể cậu là một cái bóng. Cô rút tay lại.

Lạnh người vì kinh hãi, cô thử lại lần nữa. Lần này, cô có thể nâng cổ cậu lên và đặt nhẹ cái gối xuống dưới. Da cậu mát lạnh, nhưng bình thường.

Cô vừa bị ảo giác à?

Nico đã dùng rất nhiều năng lượng để di chuyển qua bóng tối... có lẽ cậu bắt đầu biến mất vĩnh viễn. Nếu cậu cứ tiếp tục đẩy mình đến giới hạn trong bảy ngày tiếp theo...

Âm thanh của một máy xay sinh tố làm cô giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ.

“Cô muốn một ly sinh tố chứ?” huấn luyện viên hỏi. “Cái này là dưa, xoài, cam và chuối, phủ lên một lớp dừa nạo. Ta gọi nó là Hercules!”

“Tôi... tôi ổn, cảm ơn.” Cô nhìn lên chuông cửa ở ban công sảnh. Việc cái nhà hàng trống rỗng vẫn trông có vẻ không đúng với cô. Một bữa tiệc cá nhân. HTK. “Huấn luyện viên, tôi nghĩ tôi sẽ do thám tầng hai. Tôi không thích...”

Một sự di chuyển nhỏ rơi vào tầm mắt của cô. Ban công bên phải – một cái bóng đen. Ở trên đó, trên rìa mái nhà, vài bóng hình xuất hiện trên những đám mây da cam.

Reyna rút kiếm ra, nhưng đã quá trễ.

Một tia sáng bạc, một cơn chóng mặt vi vu, và một mũi kim đâm vào cổ cô. Tầm nhìn của cô mờ đi. Tay chân cô biến thành sợi mì spaghetti. Cô đổ sụp xuống bên cạnh Nico.

Khi đôi mắt cô mờ đi, cô thấy hai con chó của mình chạy về phía cô, nhưng chúng đông cứng lại ngay giữa tiếng sủa và đổ xuống.

Ở quầy rượu, huấn luyện viên hét lên, “Này!”

Một tiếng vi vu khác. Huấn luyện viên ngã xuống với một mũi phi tiêu bạc trên cổ.

Reyna cố gắng gọi, Nico, dậy đi. Cô không thể lên tiếng. Cơ thể cô cũng bị tê liệt hoàn toàn như hai con chó kim loại của cô.

Những cái bóng đen xếp thành hàng trên mái nhà. Sáu người nhảy vào sân trong, âm thầm và duyên dáng.

Một người nghiêng người về phía Reyna. Cô chỉ có thể nhận ra một màn sương mờ mờ màu xám.

Một giọng nói ghèn ghẹt, “Mang cô ấy đi.”

Một cái bao bố vải phủ lên đầu cô. Reyna lơ mơ tự hỏi liệu đó là cách cô sẽ chết không – thậm chí còn không có cả một trận chiến.

Sau đó nó không còn là vấn đề. Vài đôi tay thô ráp nâng cô như một thiết bị nội thất công kênh và cô bất tỉnh.

Chương 22. Reyna

CÂU TRẢ LỜI ĐẾN VỚI CÔ trước khi cô bất tỉnh hoàn toàn.

Những chữ viết tắt ký hiệu ở Barrachina: HTK.

“Không buồn cười,” Reyna lẩm bẩm với bản thân. “Không hề buồn cười chút nào.”

Những năm trước, Lupa đã dạy cô cách đi vào giấc ngủ nhẹ nhàng, thức dậy tỉnh táo và sẵn sàng để tấn công. Bây giờ, khi cảm giác của cô trở lại, cô suy nghĩ về tình huống của mình.

Cái bao vải vẫn trùm trên đầu cô, nhưng nó dường như không siết chặt quanh cổ cô. Cô bị trói vào một cái ghế cứng – gỗ, bằng việc cảm nhận nó. Dây thừng siết chặt chôn xương sườn. Hai tay cô bị trói ra phía sau, nhưng chân cô không bị trói ở mắt cá.

Hoặc những người bắt cô là những kẻ cầu thả, hoặc họ không mong chờ cô thức dậy quá nhanh.

Reyna vặn vẹo mấy ngón tay và chân. Dù cho họ đã dùng loại thuốc mê nào, tác dụng của nó đã biến mất.

Đầu đó phía trước cô, tiếng bước chân vang vọng xuống một cái hành lang. Âm thanh gần hơn. Reyna thả lỏng các cơ. Cô hạ đầu xuống để cảm chạm ngực.

Một cái ổ khóa kêu lách cách. Một cánh cửa cọt kẹt mở ra. Đánh giá từ độ vang của âm, Reyna đang ở trong một căn phòng nhỏ tường gạch hoặc bê tông: có lẽ một tầng hầm hay một nhà giam. Một người bước vào phòng.

Reyna tính toán khoảng cách. Không hơn một mét rưỡi.

Cô đứng phắt dậy, xoay vòng để chân ghế đập vào người kẻ bắt cô. Lực làm gãy ghế. Kẻ bắt giữ cô ngã xuống với một tiếng càu nhàu đau đớn.

Tiếng la hét từ hành lang. Nhiều bước chân hơn.

Reyna tổng khứ cái túi vải khỏi đầu mình. Cô ngã xuống cuộn ngược người lại, luồn hai tay bị trói qua chân để hai tay cô về lại trước mặt mình. Kẻ bắt cô – một cô gái trẻ trong lớp ngực trang già dặn – nằm sững sờ trên sàn nhà, một con dao trên thắt lưng của cô.

Reyna tóm lấy con dao và ngồi dạng chân lên người cô gái, đưa lưỡi dao vào cổ kẻ bắt cô.

Ba cô gái nữa tập trung tại cửa. Hai người rút dao ra. Người thứ ba lên một mũi tên trên cung của mình.

Trong một khoảnh khắc, mọi người đứng lặng.

Động mạch của cô gái phập phồng dưới lưỡi dao. Một cách khôn ngoan, cô gái không vội di chuyển.

Reyna chạy nhanh kịch bản làm sao cô có thể vượt qua ba cô gái ở lối ra. Tất cả bọn họ đều mặc áo thun cải trang đứng đắn, quần jeans đen bạc màu, giày thể thao đen và thắt lưng tiện ích như thể họ đang đi cắm trại hay leo núi... hay đi săn.

“Các người là những Thợ săn của Artemis,” Reyna nhận ra.

“Nghỉ ngơi đi,” cô gái với cung tên lên tiếng. Mái tóc hoe đỏ của cô gái được cắt ngắn ở hai bên, cao lên phía trên đầu. Cô xây dựng hình tượng một đô vật chuyên nghiệp. “Cô nhầm lẫn rồi.”

Cô gái trên sàn trút hơi thở, nhưng Reyna biết trò lừa đó – cố gắng để nói lỏng sự nắm giữ của kẻ thù. Reyna siết chặt con dao sát cổ cô gái hơn.

“Cô nhầm lẫn rồi,” Reyna nói, “nếu cô nghĩ cô có thể tấn công và bắt giữ tôi. Những người bạn của tôi đâu?”

“Không tổn hại gì, ở ngay chỗ cô bỏ bọn họ lại,” cô gái tóc hoe hứa. “Nhìn xem, là ba đầu một và hai tay cô bị trói.”

“Cô đúng đấy,” Reyna gầm gừ. “Mang thêm sáu người các người nữa vào đây và nó có lẽ là một trận chiến công bằng. Tôi yêu cầu gặp chỉ huy của các người, Thalia Grace.”

Cô gái tóc hoe nháy mắt. Những người bạn của cô ta nắm chặt con dao bắn khoăn.

Trên sàn nhà, con tin của Reyna bắt đầu rùng mình. Reyna nghĩ cô ta có thể đang giận dữ. Sau đó cô nhận ra cô gái đang cười.

“Có gì hài hước ư?” Reyna hỏi.

Giọng cô gái như một tiếng thì thầm chết chóc. “Jason nói với chị em giỏi. Nhưng nó không nói giỏi như thế nào.”

Reyna cẩn thận tập trung hơn vào con tin của mình. Cô gái trông chừng mười sáu tuổi, với mái tóc đen bóng bèn và đôi mắt xanh da trời đáng ngạc nhiên. Trên trán cô lấp lánh một cái vòng bạc.

“Chị là Thalia?”

“Và chị sẽ rất vui giải thích,” Thalia nói, “nếu em vui lòng không cắt cổ chị.”

Những Thợ săn đưa cô qua một mê cung những hành lang. Những bức tường là bê tông khối sơn màu xanh quân đội, không có cửa sổ. Ánh sáng duy nhất đến từ ánh sáng huỳnh quang mờ mờ đặt cách nhau mỗi sáu mét. Lối đi quanh co, rẽ và đột ngột quay ngược lại, nhưng Thợ săn tóc hoe, Phoebe, dẫn đầu. Cô ta dường như biết mình đang đi đâu.

Thalia Grace khập khiễng bước theo, ôm sườn chỗ Reyna đã dùng ghế đánh cô. Người Thợ săn hằn đau đớn, nhưng đôi mắt cô lóe lên sự thích thú.

“Một lần nữa, chị xin lỗi vì bắt cóc em.” Thalia nghe có vẻ không quá hối hận. “Đây là trạm bí mật. Những chiến binh Amazon có những giao thức nhất định...”

“Chiến binh Amazon. Chị làm việc cho họ à?”

“Vớ họ,” Thalia sửa lại. “Bọn chị có một sự am hiểu chung. Thỉnh thoảng những chiến binh Amazon gửi những tân binh đến với bọn chị. Thỉnh thoảng, nếu bọn chị gặp những cô gái không muốn làm trinh nữ mãi mãi, bọn chị gửi họ đến cho các chiến binh Amazon. Những chiến binh không có những lời thề như thế.”

Một trong những Thợ săn khịt khịt chán ghét. “Nuôi những tên nô lệ nam với xích cổ và bộ đồ áo liền quần vàng chói. Tôi tha nuôi một đàn chó bất cứ lúc nào.”

“Những người đàn ông của họ không phải là nô lệ, Celyn,” Thalia khiển trách. “Chỉ đơn thuần là phụ thuộc.” Cô liếc nhìn Reyna. “Những chiến binh Amazon và các Thợ săn không đồng quan điểm trong mọi việc, nhưng từ khi Gaia bắt đầu khuấy động bọn chị trở nên hợp tác thân thiết hơn. Với việc Trại Jupiter và Trại Con Lai đang xảy ra tranh chấp gay gắt, ừm... ai đó phải giải quyết những con quái vật. Lực lượng của bọn chị được rải khắp lục địa.”

Reyna xoa bóp những vết dây trói trên cổ tay mình. “Em đã nghĩ chị nói với Jason rằng chị không biết gì về Trại Jupiter.”

“Điều đó đã đúng trước đây. Nhưng những ngày đó đã qua rồi, nhờ sự sắp xếp của Hera.” Biểu hiện của Thalia chuyển sang nghiêm túc. “Em trai chị thế nào rồi?”

“Khi em chia tay cậu ấy ở Epirus, cậu ấy ổn.” Reyna nói với cô điều mình biết.

Cô nhận thấy đôi mắt Thalia xao lãng: sáng xanh, mãnh liệt và cảnh giác, rất giống của Jason. Tuy nhiên hai chị em nhìn không hề giống nhau. Mái tóc Thalia bóng bèn và đen tuyền. Cái quần jeans của cô tả tơi, được đính lại với nhau bởi những cái ghim an toàn. Cô đeo những sợi dây kim loại trên cổ và cổ tay, và chiếc áo sơ mi xám camo trưng ra một cái huy hiệu có chữ NHẠC RỐC KHÔNG CHẾT. BẠN CHẾT.

Reyna luôn luôn có ý nghĩa rằng Jason Grace là một chàng trai hoàn-toàn-Mỹ. Thalia trông còn giống cô gái đã cướp của những chàng trai hoàn-toàn-Mỹ bằng một mũi dao trong một con hẻm hơn.

“Chị hi vọng nó vẫn ổn,” Thalia trầm ngâm. “Vài đêm trước chị đã mơ về mẹ của bọn chị. Nó... không dễ chịu. Sau đó chị nhận được tin nhắn của Nico trong những giấc mơ – về Orion đang săn lùng các em. Điều đó thậm chí còn ít dễ chịu hơn.”

“Đó là lý do tại sao chị ở đây. Chị đã nhận được tin nhắn của Nico.”

“À, bọn chị không hối hả đến Puerto Rico để nghỉ lễ. Đây là một trong những thành trì vững chắc nhất của những chiến binh Amazon. Bọn chị đã đánh một canh bạc rằng bọn chị có thể chặn được các em.”

“Chặn bọn em... như thế nào? Và tại sao?”

Phía trước bọn họ, Phoebe dừng lại. Hành lang đã đến ngõ cụt tại một loạt những cánh cửa kim loại. Phoebe dùng cán dao gỗ nhẹ lên chúng – một loạt những tiếng gõ phức tạp như mã Morse.

Thalia xoa bóp vết thâm tím trên xương sườn. “Chị sẽ phải để em ở đây. Những Thợ săn đang tuần tra thành phố cổ, canh phòng Orion. Chị cần trở về tiền tuyến.” Cô đưa tay ra mong đợi. “Làm ơn, dao của chị?”

Reyna trả nó lại. “Còn vũ khí của em thì sao?”

“Họ sẽ trả lại em khi em rời đi. Chị biết nó có vẻ ngớ ngẩn – việc bắt cóc và bịt mắt và những thứ linh tinh – nhưng những chiến binh Amazon nghiêm túc bảo đảm an ninh của họ. Tháng trước họ đã có một chuyện rắc rối ở trung tâm chính ở Seattle. Có lẽ em đã nghe về nó. Một cô gái tên là Hazel Levesque đã đánh cắp một con ngựa.”

Thợ săn Celyn cười toe. “Naomi và tôi đã thấy cảnh bảo an. Thần kì.”

“Sử thi,” Thợ săn thứ ba đồng ý.

“Dù sao thì,” Thalia nói, “bọn chị vẫn đang theo dõi Nico và thần nông. Những người đàn ông không phận sự không được cho phép ở bất cứ đâu gần nơi này, nhưng bọn chị để lại cho họ một ghi chú để họ không lo lắng.”

Từ thắt lưng, Thalia mở ra một mẫu giấy. Cô đưa nó cho Reyna. Nó là một bản sao của một ghi chú viết tay:

TNC[1] một pháp quan La Mã.

Cô ấy sẽ được trả lại một cách an toàn.

Ngồi yên.

Hoặc cậu sẽ bị giết.

XOX, những Thợ săn của Artemis

[1] Nguyên văn IOU là “tôi nợ cậu”.

Reyna trả lại lá thư. “Đúng. Điều đó sẽ không làm họ lo lắng gì cả.”

Phoebe cười nhạo. “Nó thật tuyệt. Tôi đã phủ lên bức tượng Athena Parthenos của cậu tấm lưới nguy trang mới tôi vừa thiết kế. Nó sẽ giữ những con quái vật – ngay cả Orion – khỏi việc tìm ra nó. Ngoài ra, nếu tôi đoán đúng, Orion không đuổi theo bức tượng nhiều như hắn đuổi theo cậu.”

Reyna cảm thấy như cô bị đắm vào giữ hai mắt. “Làm sao cậu biết điều đó?”

“Phoebe là người theo dấu tốt nhất của chị,” Thalia nói. “Và người trị thương tốt nhất của chị. Và... ừm, cô ấy thường đúng về hầu hết các vấn đề.”

“Hầu hết các vấn đề?” Phoebe phản kháng.

Thalia giơ tay lên với một cử chỉ tỏ từ bỏ. “Về việc tại sao bọn chị ngăn chặn em, chị sẽ để những chiến binh Amazon giải thích. Phoebe, Celyn, Naomi – hộ tống Reyna vào trong. Chị phải đi xem hàng phòng thủ của chúng ta.”

“Chị đang mong chờ một trận chiến,” Reyna chú ý. “Nhưng chị đã nói nơi này là bị mật và an toàn.”

Thalia tra dao vào bao. “Em không biết Orion. Chị ước chúng ta có nhiều thời gian hơn, Pháp quan ạ. Chị sẽ muốn nghe về trại của em và tại sao em dừng chân ở đó. Em làm chị nhớ về chị gái em rất nhiều, và chưa...”

“Chị biết Hylla?” Reyna hỏi. “Chị ấy an toàn chứ?”

Thalia nghiêng đầu. “Không ai trong chúng ta an toàn những ngày này, Pháp quan, vì vậy chị thực sự phải đi. Đi sẵn vui về!”

Thalia biến mất ở dưới hành lang.

Những cánh cửa kim loại hé mở. Ba người Thợ săn dẫn Reyna vào trong.

Sau những đường hầm gây sợ hãi giam giữ, kích thích của nhà kho lấy đi hơi thở của Reyna. Một ổ những con đại bàng khổng lồ có thể thực hiện diễn tập dưới trần nhà rộng lớn này. Những hàng tủ cao ba tầng trải dài dằng dặc. Những xe nâng robot vọt qua những lối đi tìm kiếm và mang về những cái hộp. Sáu người phụ nữ trẻ mặc bộ vét quần dài đen đứng bên cạnh, so sánh những ghi chú trên máy tính bảng của họ. Phía trước họ là những cái thùng dán nhãn: MŨI TÊN NỔ VÀ LỬA HY LẠP (GÓI 454G TÚI NHỰA) và GRYPHON PHI-LÊ (HỮU CƠ NHIỀU LOẠI).

Ngay trước Reyna, phía sau một bàn hội nghị chất đầy những báo cáo và vũ khí sắc nhọn, một hình dáng quen thuộc.

“Em gái bé nhỏ.” Hylla đứng lên. “Chúng ta ở đây, ở nhà một lần nữa. Lại đối mặt với cái chết chắc chắn. Chúng ta phải ngừng việc gặp gỡ như này.”

12. Chương 23 - 24

Chương 23. Reyna

NHỮNG CẢM GIÁC CỦA REYNA KHÔNG QUÁ HỖN TẠP.

Chúng bị ném vào một hỗn hợp với đá sỏi và băng.

Mỗi lần cô gặp chị gái, cô không biết là liệu nên ôm cô ấy, khóc hay bỏ đi. Dĩ nhiên cô yêu Hylla. Reyna đã chết rất nhiều lần nếu không vì chị gái mình.

Nhưng quá khứ bên nhau của họ hơn cả phức tạp.

Hylla bước quanh bàn. Cô trông xinh đẹp với chiếc quần da đen và áo vét đen. Quanh eo cô lấp lánh một sợi dây những đường mê cung vàng – thất lung của nữ hoàng Amazon. Giờ cô ấy đã hai mươi hai, nhưng cô có thể bị nhầm lẫn là chị em sinh đôi với Reyna. Họ có cùng mái tóc đen dài, cùng đôi mắt nâu. Họ thậm chí đeo cùng chiếc nhẫn bạc với biểu tượng đuốc-và-giáo của mẹ họ, Bellona. Điểm khác biệt rõ ràng nhất giữa họ là vết sẹo dài màu trắng trên trán Hylla. Nó đã mờ đi sau bốn năm qua. Bất cứ ai không biết đều nhầm lẫn nó là một nếp nhăn vì lo lắng. Nhưng Reyna nhớ cái ngày Hylla có vết sẹo đó trong một trận đấu tay đôi trên boong tàu cướp biển.

“Ừm?” Hylla gọi ý. “Không có lời ầm áp nào cho chị gái em à?”

“Cảm ơn vì đã bắt cóc em,” Reyna đáp. “Vì bắn em với một phi tiêu gây mê, chùi lên đầu em một cái bao và trói em vào một cái ghế.”

Hylla nhướng mắt. “Luật là luật. Là một pháp quan, em nên hiểu điều đó. Trung tâm phân phối này là một trong những căn cứ quan trọng nhất của bọn chị. Bọn chị phải kiểm soát lối vào. Chị không thể tạo ra những ngoại lệ, đặc biệt không dành cho gia đình của mình.”

“Em nghĩ là chị thích thú với nó.”

“Cả điều đó nữa.”

Reyna tự hỏi liệu chị cô có lãnh đạm và bình tĩnh như cô có vẻ thế. Cô nhận thấy điều đó thật ngạc nhiên, và một chút sợ hãi, làm sao Hylla thích nghi với nhân dạng mới của mình nhanh như vậy.

Sáu năm trước, cô ấy từng là một chị gái nhút nhát, cố gắng hết sức để che chở cho Reyna khỏi cơn thịnh nộ của cha họ. Kỹ năng chính của cô ấy là chạy và tìm chỗ để họ trốn.

Sau đó trên đảo của Circe Hylla đã chăm chỉ làm việc để được chú ý. Cô ấy mặc những trang phục hợp thời và trang điểm. Cô mỉm cười, bật cười và luôn luôn duy trì vẻ đầy sức sống, như thể nếu cư xử hạnh phúc sẽ khiến cô hạnh phúc. Cô trở thành một trong những người hầu yêu thích của Circe.

Sau khi hòn đảo ẩn náu của họ cháy, họ bị bắt làm tù nhân trên boong tàu cướp biển. Một lần nữa Hylla thay đổi. Cô đã chiến đấu vì sự tự do của họ, khiến những tên cướp biển không làm cướp biển nữa, giành được sự tôn trọng của thủy thủ đoàn tốt đến nỗi Râu Đen cuối cùng thả họ bên bờ biển vì sợ rằng Hylla sẽ tiếp quản tàu của hắn.

Bây giờ cô ấy lại tái tạo bản thân lần nữa là nữ hoàng của những chiến binh Amazon.

Dĩ nhiên, Reyna hiểu tại sao chị gái cô là một con tắc kè hoa như thế. Nếu cô ấy tiếp tục thay đổi, cô sẽ không bao giờ biến thành thứ mà cha họ đã trở thành...

“Những chữ cái trên dấu hiệu đặt phòng ở Barrachina,” Reyna nói. “HTK. Hylla Giết Hai lần[1], biệt danh mới của chị. Một trò đùa nhỏ ư?”

“Chỉ để kiểm tra xem em có chú ý không.”

“Chị đã biết bọn em sẽ hạ cánh ở cái sân đó. Bằng cách nào?”

[1] Nguyên văn Hylla Twice Kill.

Hylla nhún vai. “Di chuyển bóng tối là ma thuật. Vài người đi theo chị là con gái của Hecate. Vấn đề đủ đơn giản để họ kéo em ra khỏi đường đi, đặc biệt bởi vì em và chị cùng chia sẻ một liên kết.”

Reyna cố gắng giữ sự giận dữ của mình trong tầm kiểm soát. Hylla, trong tất cả mọi người, nên biết cô sẽ cảm thấy thế nào về việc bị lôi trở lại Puerto Rico.

“Chị đã gặp phải một loạt rắc rối,” Reyna chú ý. “Cả nữ hoàng của Amazon và thủ lĩnh của Artemis đều chạy đến Puerto Rico trong một giây báo trước để ngăn chặn bọn em – Em đoán không phải bởi vì chị nhớ em.”

Phoebe cô gái Thợ săn tóc hoe cười thầm. “Cô ấy thông minh.”

“Dĩ nhiên,” Hylla đáp. “Tôi đã dạy con bé mọi thứ nó biết.”

Những chiến binh Amazon khác bắt đầu tập trung xung quanh, có lẽ cảm thấy khả năng một trận đánh nhau. Những chiến binh Amazon yêu thích trò tiêu khiển bạo lực gần như nhiều bằng những tên cướp biển.

“Orion,” Reyna đoán. “Đó là điều mang chị đến đây. Tên của hắn thu hút sự chú ý của chị.”

“Chị không thể để hắn giết em,” Hylla nói

“Còn hơn cả thế.”

“Nhiệm vụ hộ tống Athena Parthenos của em...”

“... quan trọng. Nhưng cũng còn hơn thế nữa. Điều này là vấn đề cá nhân với chị. Và với các Thợ săn. Trò chơi của chị là gì?”

Hylla đưa ngón tay theo sợi dây thắt lưng vàng của mình. “Orion là một vấn đề. Không giống như những tên khổng lồ khác, Orion đã đi lại trên trái đất hàng thế kỷ. Hắn đặc biệt hứng thú việc giết những chiến binh Amazon, hay Thợ săn, hay bất kì người phụ nữ nào dám trở nên mạnh mẽ.”

“Tại sao hắn muốn điều đó?”

Một làn sóng sợ hãi dường như dịch chuyển qua những cô gái quanh cô.

Hylla nhìn Phoebe. “Cô có muốn giải thích không? Cô đã ở đó.”

Nụ cười của Thợ săn nhạt đi. “Vào thời cổ đại, Orion đã tham gia hội Thợ săn. Hắn là bạn tốt nhất của nữ thần Artemis. Hắn không có đối thủ về việc bắn cung – ngoại trừ nữ thần, và có lẽ anh trai người, Apollo.”

Reyna rùng mình. Phoebe trông không lớn hơn mười bốn tuổi. Để nghĩ rằng cô ấy biết Orion ba hay bốn ngàn năm trước...

“Chuyện gì đã xảy ra?” cô hỏi.

Hai tai Phoebe đỏ ửng. “Orion đã vượt qua giới hạn. Hắn phải lòng Artemis.”

Hylla khịt khịt. “Luôn luôn xảy ra với đàn ông. Họ hứa hẹn về tình bạn. Họ hứa hẹn đối xử công bằng với em. Cuối cùng, tất cả những gì họ muốn là chiếm hữu em.”

Phoebe vuốt vuốt móng tay cái. Phía sau cô, hai Thợ săn khác, Naomi và Celyn, cử động không thoải mái.

“Dĩ nhiên nữ thần Artemis cự tuyệt hẳn,” Phoebe nói. “Orion trở nên đau khổ. Hẳn tự mình bắn đầu những chuyến đi càng ngày càng dài hơn ở khu vực hoang dã. Cuối cùng... tôi không chắc điều gì đã xảy ra. Một ngày Artemis trở lại trại và nói với chúng tôi Orion đã bị giết. Người từ chối nói về nó.”

Hylla cau mày, làm nổi bật vết sẹo trắng trên trán cô. “Dù là gì, khi Orion trở lại từ Tartarus, hẳn ta sẽ là kẻ thù khó khăn nhất của Artemis. Không ai căm ghét em mãnh liệt hơn ai đó từng yêu em.”

Reyna hiểu điều đó. Cô nghĩ là về cuộc nói chuyện cô có với nữ thần Aphrodite hai năm trước ở Charleston...

“Nếu hẳn ta là một vấn đề như thế,” Reyna nói, “tại sao Artemis đơn giản là không giết hẳn ta một lần nữa?”

Phoebe nhăn nhó. “Nói dễ hơn làm. Orion đang lẩn trốn. Bất cứ khi nào Artemis đi với chúng tôi, hẳn tránh xa. Bất cứ khi nào chúng tôi những Thợ săn đi một mình, như chúng tôi bây giờ... hẳn tấn công mà không hề cảnh báo và lại biến mất. Chỉ huy trước của chúng tôi, Zoë Nightshade, đã dành hàng thế kỷ cố gắng lòng theo dấu hẳn và giết hẳn.”

“Những chiến binh Amazon cũng đã cố gắng,” Hylla nói. “Orion không phân biệt được bọn chị và Thợ săn. Chị nghĩ tất cả bọn chị đều nhắc hẳn quá nhiều về Artemis. Hẳn phá hoại nhà kho của bọn chị, phá vỡ trung tâm phân phối của bọn chị, giết những chiến binh của chị...”

“Nói cách khác,” Reyna lạnh nhạt nói, “hẳn đang xen vào những kế hoạch thống trị thế giới của chị.”

Hylla nhún vai. “Chính xác.”

“Đó là lý do chị vội vàng đến đây để chặn em,” Reyna nói. “Chị biết Orion sẽ ở ngay sau em. Chị đang tiến hành một cuộc phục kích. Em là con mồi.”

Những cô gái khác đều lảng tránh nhìn vào mặt Reyna.

“Ôi, làm ơn,” Reyna khiển trách, “đừng phô bày sự căn rứt lương tâm bây giờ. Nó là một kế hoạch tốt. Chúng ta tiến hành như thế nào?”

Hylla trao cho các cộng sự một nụ cười nửa miệng. “Tôi đã nói với mọi người em gái tôi rất bất khuất. Phoebe, cô muốn giải thích chi tiết chứ?”

Thợ săn đeo cung tên lên. “Như tôi đã nói, tôi tin rằng Orion đang theo dấu cô, không phải bức tượng Athena Parthenos. Hẳn có vẻ đặc biệt giỏi việc cảm nhận sự hiện diện của những á thần nữ. Tôi đoán là cô sẽ nói rằng chúng tôi là con mồi tự nhiên của hẳn.”

“Duyên dáng,” Reyna nói. “Vây những người bạn của tôi, Nico và Gleeson Hedge – họ an toàn chứ?”

“Tôi vẫn không hiểu tại sao cô đi lại cùng đàn ông,” Phoebe càu nhàu, “nhưng tôi đoán là họ sẽ an toàn hơn khi không có cô bên cạnh. Tôi đã cố hết sức để nguy trang cho bức tượng của cô. Với may mắn, Orion sẽ theo cô ở đây, thẳng đến hàng phòng ngự của chúng tôi.”

“Và sau đó?” Reyna hỏi.

Hylla nở một nụ cười lạnh từng khiến những tên cướp biển của Râu Đen lo lắng. “Thalia và hầu hết các Thợ săn của cô ấy đang do thám vòng ngoài của Viejo San Juan. Ngay khi Orion đến gần, bọn chị sẽ biết. Bọn chị đã đặt bẫy ở mỗi lối vào. Chị có những chiến binh giỏi nhất cảnh giác và sẵn sàng. Bọn chị sẽ đánh bẫy tên khổng lồ. Sau đó, cách này hay cách khác, bọn chị sẽ gửi hẳn trở lại Tartarus.”

“Hẳn có thể bị giết à?” Reyna hỏi. “Em đã cho là hầu hết những tên khổng lồ chỉ bị tiêu diệt bởi một vị thần và một á thần cùng nhau hành động.”

“Bọn chị dự định tìm,” Hylla nói. “Một khi Orion bị hạ gục, cuộc tìm kiếm của em sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bọn chị sẽ để em lên đường với những lời cầu chúc của bọn chị.”

“Bọn em có thể dùng nhiều thứ hơn lời cầu chúc của chị,” Reyna đáp. “Những chiến binh Amazon vận chuyển hàng hóa trên khắp thế giới. Tại sao không cung cấp một chuyến vận chuyển an toàn cho Athena Parthenos? Đem bọn em đến Trại Con Lai trước mừng một tháng Tám...”

“Chị không thể,” Hylla đáp. “Nếu chị có thể, em gái à, chị sẽ làm, nhưng chắc chắn em cảm thấy sự giận dữ tỏa ra từ bức tượng. Bọn chị những chiến binh Amazon là những con gái danh dự của Ares. Athena Parthenos sẽ không bao giờ tha thứ cho sự can thiệp của bọn chị. Ngoài ra em biết những nữ thần Số Mệnh làm việc như thế nào. Để cuộc tìm kiếm của em thành công, em phải tự giao bức tượng.”

Reyna trông ỉu xiu.

Phoebe vỗ vai cô như một con mèo hiền lành. “Này, đừng quá chán nản. Bọn tôi sẽ hết sức giúp đỡ cô. Phòng dịch vụ của những chiến binh Amazon đã sửa chữa hai con chó kim loại của cô. Và chúng ta có vài món quà chia tay tuyệt vời!”

Celyn chuyển cho Phoebe một cái túi da.

Phoebe lục lọi bên trong. “Xem nào... thuốc trị thương. Phi tiêu thuốc mê giống như những cái bọn tôi đã dùng với cô. Ừm, còn gì nữa? Ồ, phải!” Phoebe hân hoan đưa ra một miếng vải bạc được gấp lại theo hình chữ nhật.

“Một cái khăn tay?” Reyna hỏi.

“Tốt hơn. Một chút hậu thuẫn.” Phoebe thả miếng vải lên sàn nhà. Ngay lập tức nó phồng ra thành một cái lều cắm trại với kích thước 10x10.

“Nó điều hòa nhiệt độ,” Phoebe nói. “Ngủ bốn người. Có bàn búp-phê và túi ngủ bên trong. Bất cứ thứ dụng cụ thêm nào cô nhét vào trong sẽ gãy nát với cái lều. Ừm, với lý do đó... đừng thử nhét bức tượng khổng lồ của cô vào trong.”

Celyn cười khúc khích. “Nếu nếu những đồng sự nam của cô gây phiền phức, cô có thể để họ lại bên trong luôn.”

Naomi cau mày. “Cái đó sẽ không hiệu quả... phải không?”

“Dù sao,” Phoebe nói. “Những cái lều này rất tuyệt. Tôi có một cái như cái này; thường xuyên dùng nó. Khi cô sẵn sàng để xếp nó lại, khẩu lệnh là actaeon[2].”

[2] Actaeon là tên của một thợ săn người theo dõi Artemis khi nữ thần đang tắm. Artemis giận dữ và biến hắn ta thành một con hươu.

Cái lều xếp lại thành một miếng hình chữ nhật nhỏ. Phoebe cầm lên, nhét nó vào cái túi da và đưa túi cho Reyna.

“Tôi... tôi không biết phải nói gì,” Reyna lắp bắp. “Cảm ơn.”

“Ồi...” Phoebe nhún vai. “Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm cho...”

Cách mười lăm mét, một bên cánh cửa bị đập mở ra. Một chiến binh Amazon chạy thẳng đến chỗ Hylla. Người mới đến mặc một bộ vét quần dài đen, mái tóc dài nâu vàng của cô về phía sau kiểu đuôi ngựa.

Reyna nhận ra cô gái từ trận chiến ở Trại Jupiter. “Kinzie, phải không?”

Cô gái trao cho cô một cái gạt đầu quần trí. “Pháp quan.” Cô thì thầm điều gì đó vào tai Hylla.

Biểu hiện của Hylla đanh lại. “Tôi biết rồi.” Cô liếc nhìn Reyna. “Có vấn đề. Bọn chị bị mất liên lạc với hàng phòng ngự bên ngoài. Chị e là Orion...”

Phía sau Reyna, những cánh cửa kim loại phát nổ.

Chương 24. Reyna

REYNA VỚI LẤY THANH KIẾM CỦA MÌNH – sau đó nhận ra cô không có cái nào.

“Ra khỏi đây!” Phoebe lên cung tên.

Celyn và Naomi chạy về hướng cửa bốc khói, và bị những mũi tên đen hạ gục.

Phoebe la hét giận dữ. Cô bắn trả khi những chiến binh Amazon chạy lên trước với khiên và kiếm.

“Reyna!” Hylla kéo tay cô. “Chúng ta phải đi!”

“Chúng ta không thể chỉ...”

“Bảo vệ của chị sẽ trì hoãn thời gian!” Hylla hét lên. “Cuộc tìm kiếm của em phải thành công!”

Reyna ghét điều này, nhưng cô chạy theo Hylla.

Họ chạy tới cửa bên và Reyna nhìn lại. Rất nhiều sói – những con sói xám giống những con ở Bồ Đào Nha – tràn vào nhà kho. Những chiến binh Amazon nhanh chóng chặn chúng lại. Cánh cửa đầy khói chất chồng những cơ thể ngã xuống: Celyp, Naomi, Phoebe. Thợ săn tóc hoe người đã sống hàng ngàn năm giờ nằm dài bất động, đôi mắt cô mở to choáng váng, một mũi tên đỏ-đen đâm vào bụng cô. Nữ chiến binh Amazon Kinzie tiến về phía trước, những con dao dài lóe sáng lên. Cô nhảy qua các thi thể và xông vào đám khói.

Hylla kéo Reyna vào hành lang. Họ cùng nhau chạy.

“Tất cả họ sẽ chết!” Reyna hét lên. “Phải có gì đó...”

“Đừng ngu ngốc, em gái!” Đôi mắt Hylla sáng lên với nước mắt. “Orion cáo già hơn chúng ta. Hẳn biến cuộc phục kích thành một cuộc thảm sát. Tất cả những gì bọn chị có thể làm là giữ hẩn lại trong khi em trốn đi. Em phải mang bức tượng đó cho những người Hy Lạp và đánh bại Gaia!”

Cô dẫn Reyna lên một loạt những cái cầu thang. Họ đi qua một mê cung những hành lang, sau đó vòng qua một góc tiến vào một phòng thay quần áo. Họ thấy mình đang mặt đối mặt với một con sói xám khổng lồ, nhưng trước khi con quái vật có thể gầm lên Hylla đâm vào giữa hai mắt nó. Con sói ngã xuống.

“Ở đây.” Hylla chạy đến hàng tủ quần áo gần nhất. “Vũ khí của em ở bên trong. Nhanh lên.”

Reyna tóm lấy con dao, thanh kiếm và ba lô của mình. Sau đó cô theo chị gái lên một cái cầu thang kim loại xoắn ốc.

Cầu thang dừng lại ở trần nhà. Hylla quay sang và trao cho cô một cái nhìn nghiêm nghị. “Chị sẽ không có thời gian để giải thích điều này, được chứ? Mạnh mẽ lên. Bám sát.”

Reyna tự hỏi điều gì có thể tồi tệ hơn cảnh họ vừa bỏ lại. Hylla đẩy cái cửa sập lên và họ trèo... vào nhà cũ của họ.

Phòng khách như những gì Reyna nhớ. Cửa sổ mái nhà mờ mờ tỏa sáng trên trần nhà cao sáu mét. Những bức tường trắng đơn điệu không có trang trí. Nội thất là gỗ sồi, thép và da trắng – vô cảm và nam tính. Cả hai phía của căn phòng nhô ra những tầng bậc, thứ luôn luôn làm Reyna cảm thấy cô bị theo dõi (bởi vì, cô đã từng).

Cha họ đã làm mọi thứ ông có thể để khiến cái nông trại nhiều thế kỷ có cảm giác như một ngôi nhà hiện đại. Ông đã thêm những cửa sổ ở trần nhà, sơn mọi thứ với màu trắng để làm nó sáng sủa và thoáng hơn. Nhưng ông chỉ thành công với việc làm nơi này trông như một cái xác chết trôi bóng bẩy trong một bộ đồ mới.

Cửa sập đã được mở rộng thành một lò sưởi lớn. Tại sao họ có cả một cái lò sưởi ở Puerto Rico, Reyna chưa bao giờ hiểu được, nhưng cô và Hylla từng giả vờ rằng lò sưởi là một nơi ẩn náu bí mật mà cha họ sẽ không thể tìm thấy được họ. Họ thường tưởng tượng rằng mình có thể bước vào trong và đi đến những nơi khác.

Bây giờ, Hylla đã biến điều đó thành sự thật. Cô ấy đã kết nối trạm ngầm của mình với nhà thời thơ ấu của họ.

“Hylla...”

“Chị đã nói với em, chúng ta không có thời gian.”

“Nhưng...”

“Bây giờ chị sở hữu tòa nhà. Chị đã để chứng thư dưới tên mình.”

“Chị đã làm gì?”

“Chị đã mệt mỏi với việc chạy trốn quá khứ, Reyna. Chị quyết định phục hồi nó.”

Reyna nhìn chăm chăm cô, chết lặng. Bạn có thể phục hồi một số điện thoại hay một cái túi bị mất ở sân bay. Thậm chí bạn có thể phục hồi một bãi chứa chất thải nguy hiểm. Nhưng ngôi nhà này và điều gì đã xảy ra ở đây? Không có sự phục hồi đó.

“Em gái,” Hylla nói, “chúng ta đang lãng phí thời gian. Em có đi hay không?”

Reyna hướng mắt về ban công, nửa hi vọng những hình ảnh dạ quang nhấp nháy ở lan can. “Chị từng thấy chúng chưa?”

“Một vài.”

“Cha?”

“Dĩ nhiên không,” Hylla bật ngón tay. “Em biết là ông ấy đã ra đi mãi mãi.”

“Em không biết bất cứ điều gì thế cả. Sao chị có thể quay lại? Tại sao?”

“Để hiểu!” Hylla hét lên. “Em không muốn biết nó đã xảy ra với ông ấy như thế nào à?”

“Không! Chị không thể học được bất cứ gì từ những con ma, Hylla. Mọi người các chị nên hiểu rõ...”

“Chị bỏ lại rồi,” Hylla nói. “Bạn của em đang ở cách vài khối nhà. Em sẽ đi với chị, hay chị nên nói với họ em đã chết bởi vì em bị lạc trong quá khứ?”

“Em không phải người sở hữu nơi này!”

Hylla xoay gót và tiến về cánh cửa phía trước.

Reyna nhìn xung quanh một lần nữa. Cô nhớ ngày cuối cùng của cô ở đây, khi cô mười tuổi. Cô hầu như có thể nghe thấy tiếng gầm gừ dữ của ông vang vọng quanh phòng khách, điệp khúc của những con ma khóc than trên các ban công.

Cô chạy đến lối ra. Cô đột ngột xuất hiện dưới ánh nắng ấm áp buổi chiều và nhận thấy con đường không hề thay đổi – những ngôi nhà màu tuyền lam đỏ nát, những con đường đá sỏi xanh da trời, hàng tá những con mèo ngủ dưới xe ô tô hoặc dưới bóng của những cây chuối.

Reyna có lẽ cảm thấy nhớ nhà... ngoại trừ việc chị gái cô đứng cách vài mét, đối mặt với Orion.

“Ồ, bây giờ.” Tên khổng lồ mỉm cười. “Cả hai đứa con gái của Bellona cùng nhau. Tuyệt vời!”

Cá nhân Reyna cảm thấy bị xúc phạm.

Cô đã tạo nên một hình ảnh của Orion như một con quỷ cao xấu xí, thậm chí còn tệ hơn cả Polybotes, tên khổng lồ đã tấn công Trại Jupiter.

Thay vào đó, Orion có được coi là con người – một con người cao, cơ bắp, đẹp trai. Da hắn có màu bánh mì nướng. Mái tóc đen của hắn cắt ngắn, chải dựng đứng trên đỉnh đầu. Với cái quần da đen ống túm và áo chên da, con dao đi săn và cung tên cùng ống tên của hắn, hắn có thể trở thành người anh em độc ác, đẹp trai hơn của Robin Hood.

Chỉ đôi mắt hắn phá hỏng hình ảnh. Với cái nhìn đầu tiên, hắn xuất hiện như mang kính quân đội nhìn ban đêm. Sau đó Reyna nhận ra chúng không phải là kính. Chúng là tác phẩm của Hephaestus – đôi mắt cơ học đồng gắn vào hốc mắt tên khổng lồ. Tập trung xoay vòng vòng và kêu lách cách khi hắn nhìn Reyna. Những tia laze nhắm mục tiêu lóe sáng từ đỏ sang xanh. Reyna có ấn tượng không thoải mái hắn trông lão luyện hơn cô nhiều – thân nhiệt của cô, nhịp tim của cô, mức độ sợ hãi của cô.

Bên người hắn cầm một cái cung đen hỗn hợp hầu như thu hút như đôi mắt hắn. Nhiều sợi dây chạy qua một loạt những cái ròng rọc trông như những bánh xe tàu hơi nước thu nhỏ. Tay cầm là đồng bóng loáng, tô điểm với những la bàn và nút bấm.

Hắn không đặt mũi tên lên cung. Hắn di chuyển những bước không đe dọa. Hắn mỉm cười chói lóa đến nỗi thật khó để nhớ rằng hắn là một kẻ thù – ai đó đã giết ít nhất nửa tá Thợ săn và chiến binh Amazon để đến đây.

Hylla lôi những con dao của cô ra. “Reyna, đi đi. Chị sẽ giải quyết với tên quái vật này.”

Orion cười thâm. “Hylla Giết Hai lần, người dũng cảm đấy. Những chỉ huy của người chúng thế. Bọn chúng chết cả rồi.”

Hylla bước một bước lên phía trước.

Reyna tóm lấy cánh tay cô. “Orion!” cô nói. “Người có đủ máu chiến binh Amazon trên tay người rồi. Có lẽ đến lúc người thử một người La Mã.”

Đôi mắt tên khổng lồ kêu lách cách và mở rộng. Những chấm laze đỏ lơ lửng quanh áo giáp của Reyna. “À, pháp quan trẻ. Ta thừa nhận, ta đã tò mò. Trước khi ta giết người, có lẽ người sẽ khai sáng cho ta. Tại sao một đứa con của Rome lại đi xa như thế để giúp đỡ những tên Hy Lạp? Người đã để mất thứ hạng của mình, ruồng bỏ quân đoàn của mình, biến bản thân thành một người sống ngoài vòng pháp luật – và vì cái gì? Jason Grace khinh thường người. Percy Jackson từ chối người. Người đã... từ gì nhỉ... đủ rẻ rúng chưa?”

Hai tai Reyna ù ù. Cô nhớ lại lời cảnh báo của Aphrodite, hai năm trước ở Charleston: Người sẽ không tìm được tình yêu tại nơi người muốn hay nơi người hi vọng. Không á thần nào sẽ hàn gắn trái tim người.

Cô buộc mình chạm vào cái nhìn chằm chằm của tên khổng lồ. “Ta không định nghĩa bản thân bằng những chàng trai thích hay không thích ta.”

“Những lời can đảm.” Nụ cười của tên khổng lồ điên tiết. “Nhưng người không khác biệt gì với những chiến binh Amazon, hay các Thợ săn, hay bản thân Artemis. Người nói về sức mạnh và độc lập. Ngay khi người đối mặt với một người đàn ông có lòng dũng cảm thực sự, sự tự tin của người vỡ vụn. Người cảm thấy bị đe dọa bởi địa vị của ta và cách ta thu hút người. Vì thế người chạy, hoặc người đầu hàng hoặc người chết.”

Hylla bỏ tay Reyna xuống. “Ta sẽ giết người, tên khổng lồ. Ta sẽ băm người thành từng mảnh rất nhỏ...”

“Hylla,” Reyna cất ngang. Dù cho chuyện gì khác xảy ra ở đây, cô không thể nhìn chị gái mình chết. Reyna phải giữ tên khổng lồ tập trung vào mình. “Orion, người đòi trở nên mạnh mẽ. Rồi người không thể giữ lời thề của Thợ săn. Người chết thích đáng. Và giờ người đang chạy vật cho mẹ người. Vậy hãy nói lại với ta, chính xác người làm ta sợ như thế nào”

Cơ quai hàm Orion nghiêng chặt. Nụ cười của hắn nhạt và lạnh lùng hơn.

“Có cố gắng,” hắn thừa nhận. “Có lẽ, người nghĩ nếu người giữ ta tiếp tục nói chuyện, quân tiếp viện sẽ cứu người. Chao ôi, Pháp quan, không có quân tiếp viện. Ta đã thiêu sạch trạm ngầm của chị người với lửa Hy Lạp của cô ta. Không ai sống sót.”

Hylla gầm lên và tấn công. Orion đánh cô với cán cung. Cô bay ngược lại về phía đường. Orion kéo một mũi tên từ ống tên của mình.

“Ngừng lại!” Reyna hét lên.

Trái tim cô đâm thùm thùm vào xương sườn. Cô cần tìm ra điểm yếu của tên khổng lồ.

Barrachina chỉ cách vài khối nhà. Nếu họ có thể đi xa đến thế, Nico có thể đưa họ đi chuyển bóng tối. Và các Thợ săn không thể chết hết... Họ đang tuần tra toàn bộ vành đai của thành phố cổ. Chắc chắn một số họ vẫn còn ngoài đó...

“Orion, người đã hỏi điều gì thúc đẩy ta.” Cô giữ mức giọng của mình. “Người không muốn câu trả lời trước khi người giết bọn ta à? Chắc chắn nó phải đánh đổ người, tại sao phụ nữ cứ mãi từ chối một gã trai cao lớn đẹp trai như người.”

Tên khổng lồ đặt mũi tên của hắn lên. “Giờ người lại nhầm lẫn ta với Narcissus. Ta không hư vinh.”

“Dĩ nhiên không,” Reyna đáp. Hylla đứng lên với một cái nhìn đầy sát khí trên khuôn mặt cô, nhưng Reyna với lấy những cảm xúc của cô, cố gắng chia sẻ với chị gái loại sức mạnh khó khăn nhất – sự kiềm chế. “Vẫn... nó hẳn làm người tức điên lên. Lần đầu tiên người bị rẽ rúng bởi một công chúa phạm trần...”

“Merope.” Orion nhếch mép. “Một cô gái xinh đẹp, nhưng ngu ngốc. Nếu cô ta có bất cứ giác quan nào, cô ta sẽ biết ta đang tán tỉnh cô ta.”

“Để ta đoán,” Reyna nói. “Thay vào đó cô ấy la hét và gọi lính gác.”

“Ta đã không mang vũ khí lúc đó. Người không mang theo cung và dao khi người tán tỉnh một công chúa. Đám lính gác dễ dàng bắt được ta. Cha cô ta tên vua làm ta bị mù và trục xuất ta.”

Trên đầu Reyna, một viên sỏi lăn nhanh qua mái nhà bằng đất sét. Nó có lẽ là sự tưởng tượng của cô, nhưng cô nhớ âm thanh đó từ rất nhiều đêm Hylla sẽ lên ra khỏi căn phòng bị khóa của cô ấy và trườn trên mái nhà để kiểm tra cô.

Reyna dùng tất cả năng lượng ý chí để không ngược lên.

“Nhưng người đã có một đôi mắt khác,” cô nói với tên khổng lồ. “Hephaestus đã thương xót người.”

“Phải...” ánh nhìn của Orion trở nên không tập trung. Reyna có thể nói, bởi vì những mục tiêu laze biến mất khỏi ngực cô. “Ta đã kết thúc tại Delos, nơi ta gặp Artemis. Người có biết lạ lùng như thế nào khi gặp kẻ thù không đội trời chung của người và kết thúc bằng việc bị cô ấy thu hút không?” Hắn cười. “Pháp quan, ta đang nói gì nhỉ? Dĩ nhiên người biết. Có lẽ người cảm thông cho những tên Hy Lạp cũng như ta đã cảm động vì Artemis – một sự thích thú tội lỗi, một sự ngưỡng mộ biến thành tình yêu. Nhưng quá nhiều tình yêu là chất độc, đặc biệt khi tình yêu không được đáp lại. Nếu người chưa hiểu điều đó, Reyna Ramírez – Arellano, người sẽ sớm hiểu được.”

Hylla đi khắp khiêng về phía trước, con dao của cô vẫn trong tay. “Em gái, tại sao em để tên quái vật này nói chuyện? Cùng hạ gục hắn nào.”

“Người có thể à?” Orion lơ đãng. “Nhiều người đã thử. Trở lại thời kì cổ đại, thậm chí anh trai của Artemis, Apollo, đã không thể giết ta. Hắn phải dùng mảnh lời để loại bỏ ta.”

“Ông ấy không thích người đi lang thang với em gái ông ấy à?” Reyna lắng nghe thêm âm thanh từ mái nhà, nhưng chẳng nghe được gì.

“Apollo gan tị.” Những ngón tay của tên khổng lồ cuộn lại quanh sợi dây cung của hắn. Hắn kéo nó trở về, để những bánh xe và ròng rọc của cái cung xoay. “Hắn lo sợ ta có thể quyến rũ Artemis quên đi lời thề trinh bạch của nàng ấy. Và ai biết được? Không có sự xía vào của Apollo, có lẽ ta đã làm được. Nàng ấy sẽ hạnh phúc hơn.”

“Như là dây tở của người?” Hylla gầm lên. “Cô nàng nội trợ ngoan ngoãn của người?”

“Nó chẳng còn là vấn đề bây giờ,” Orion nói. “Dù sao, Apollo làm ta phát điên – một sự thèm khát máu để giết tất cả các quái vật trên trái đất. Ta đã tàn sát hàng ngàn tên trước khi mẹ ta, Gaia, cuối cùng đặt một dấu chấm hết cho sự điên cuồng của ta. Bà ấy triệu hồi một con bọ cạp từ mặt đất. Nó đâm vào lưng ta và chất độc của nó giết ta. Ta nợ bà ấy vì điều đó.”

“Người nợ Gaia,” Reyna nói, “vì giết người.”

Con người cơ học của Orion xoắn lại thành những điểm nhỏ, lóe sáng. “Mẹ ta đã cho ta thấy sự thật. Ta đã chiến đấu chống lại bản chất của chính mình, và nó mang lại cho ta không gì cả ngoại trừ sự đau đớn. Những tên khổng lồ không được có ý định yêu người phạm hay thần thánh. Gaia giúp ta chấp nhận mình là ai. Cuối cùng tất cả chúng ta phải trở về nhà, Pháp quan. Chúng ta phải ôm lấy quá khứ của mình, dù cho nó đau đớn và đen tối như thế nào.” Hắn hất cái cằm về phía tòa biệt thự phía sau cô. “Chỉ khi người hoàn thành. Người có sự chia sẻ của những con ma của riêng mình, hửm?”

Reyna rút kiếm ra. Chị không thể học được bất cứ gì từ những con ma, cô đã nói với chị gái cô. Có lẽ cô cũng không học được bất cứ gì từ những tên khổng lồ.

“Đó không phải nhà ta,” cô nói. “Và chúng ta không giống nhau.”

“Ta đã thấy sự thật.” Tên khổng lồ nghe có vẻ thực sự đồng cảm. “Người bầu vú vào những điều tưởng tượng người có thể khiến kẻ thù của người yêu quý người. Người không thể, Reyna. Không có tình yêu cho người ở Trại Con Lai.”

Những lời nói của Aphrodite vang vọng trong đầu cô: Không á thần nào hàn gắn được trái tim của người.

Reyna nghiên cứu gương mặt đẹp, độc ác của tên khổng lồ, đôi mắt cơ học phát sáng của hắn. Trong một khoảnh khắc khủng khiếp, cô có thể hiểu bằng cách nào mà thậm chí một nữ thần, thậm chí một trinh nữ vĩnh viễn giống Artemis, có thể đổ vì những lời mật ngọt của Orion.

“Cho đến bây giờ, ta có thể đã giết người hai mươi lần,” tên khổng lồ nói. “Người nhận ra điều đó, phải không? Để ta tha mạng cho người. Một sự bày tỏ đơn giản của lòng trung thành là tất cả ta cần. Nói ta biết bức tượng ở đâu.”

Reyna suýt nữa đánh rơi kiếm. Bức tượng ở đâu...

Orion không xác định được Athena Parthenos. Nguy trạng của các Thợ săn đã hiệu quả. Tất cả lúc này, tên khổng lồ đang đuổi theo Reyna, điều mà có nghĩa là thậm chí nếu cô chết ngay bây giờ Nico và Huấn luyện viên Hedge có thể an toàn. Cuộc tìm kiếm không bị thất bại.

Cô cảm thấy như thể cô đã trút bỏ hàng trăm cân áo giáp sắt. Cô cười. Âm thanh vang xuống con đường đá sỏi.

“Phoebe thông minh hơn người,” cô nói. “Bằng việc theo dấu ta, người mất dấu bức tượng. Bây giờ bạn của ta được tự do để tiếp tục nhiệm vụ của họ.”

Orion cong môi. “Ồ, ta sẽ tìm ra chúng, Pháp quan. Sau khi ta xử lý người.”

“VẬY thì ta cho là,” Reyna nói, “chúng ta sẽ phải xử lý người trước tiên.”

“Đó là em gái ta,” Hylla nói đầy tự hào.

Họ cùng nhau tấn công.

Cú bắn đầu tiên của tên khổng lồ sẽ xuyên qua Reyna, nhưng Hylla nhanh nhẹn. Cô cắt nhỏ mũi tên khỏi không khí và xông đến tấn công Orion. Reyna đâm vào ngực hắn. Tên khổng lồ chặn đứng cả hai cuộc tấn công của họ với cung tên của mình.

Hắn đá Hylla lùi lại trên mũi của một chiếc Chevy cũ. Nửa tá những con mèo chạy tán loạn bên dưới nó. Tên khổng lồ xoay vòng, một con giao đột ngột trong tay hắn, và Reyna chỉ vừa kịp né tránh lưỡi dao.

Cô đâm lại, xé toạc cái áo chên da của hắn, nhưng chỉ xoay sở được để lướt qua ngực hắn.

“Người chiến đấu tốt, Pháp quan,” hắn thừa nhận. “Nhưng không đủ tốt để sống sót.”

Cô ước lưỡi kiếm của mình kéo dài ra thành một cây thương. “Cái chết của ta chẳng có nghĩa gì.”

Nếu bạn cô có thể tiếp tục cuộc tìm kiếm của họ trong hòa bình, cô đã chuẩn bị đầy đủ để bị hạ gục. Nhưng đầu tiên cô muốn làm tên khổng lồ này bị thương nghiêm trọng để hắn không bao giờ quên được tên cô.

“Còn cái chết của chị gái người?” Orion hỏi. “Điều đó có ý nghĩa gì đó chứ?”

Nhanh hơn Reyna có thể chớp mắt, hắn bắn một mũi tên bay tới ngực Hylla. Một tiếng hét cất lên trong cổ họng của cô, nhưng bằng cách nào đó Hylla tóm được mũi tên.

Hylla trượt khỏi mũi xe và bẻ gãy mũi tên bằng một tay. “Ta là nữ hoàng của các chiến binh Amazon, đồ ngu ngốc nhà người. Ta thề với sợi thắt lưng hoàng gia. Với sức mạnh nó trao cho ta, ta sẽ báo thù cho các chiến binh Amazon người đã giết hôm nay.”

Hylla tóm lấy tấm chắn trước của chiếc Chevy và ném vệt toàn bộ chiếc xe về phía Orion, dễ dàng như thể cô đang giết hắn bằng nước trong một hồ bơi.

Chiếc Chevy kẹp Orion vào giữa bức tường của ngôi nhà gần nhất. Vừa rạn nứt. Một cây chuối đổ xuống. Thêm nhiều con mèo bay lên.

Reyna chạy tới đồng đồ nát, nhưng tên khổng lồ gầm gừ và xô cái xe đi.

“Các người sẽ chết cùng nhau!” hắn hứa. Hai mũi tên xuất hiện lên trên cung tên của hắn, sợi dây được kéo hết sức về phía sau.

Sau đó mái nhà phát nổ với tiếng ồn.

“CHẾT ĐI!” Gleeson Hedge rơi xuống ngay sau Orion, đánh cây gậy bóng chày của ông lên đầu tên khổng lồ mạnh đến nỗi cây Louisville Slugger^[1] nứt làm đôi.

[1] Nhãn hiệu của cây gậy bóng chày.

Cùng lúc đó, Nico di Angelo rơi xuống phía trước. Cậu chém thanh Stygian của mình qua sợi dây cung của tên khổng lồ, làm những cái rỗng rọc và bánh răng kêu rít và cọt kẹt, sợi dây bật lại với trăm cân sức mạnh đến khi nó đánh mạnh Orion vào mũi như một cái roi da thủy lực.

“OOOOOOW!” Orion loạng choạng lùi lại, đánh rơi cung tên.

Các Thợ săn của Artemis xuất hiện trên những mái nhà, bắn vào Orion rất nhiều những mũi tên bạc đến khi hắn giống như một con nhím Âu phát sáng. Hắn mò mẫm loạng choạng, giữ lấy mũi, gương mặt hắn chảy ra máu thần thánh vàng.

Ai đó tóm lấy cánh tay Reyna. “Đi nào!” Thalia Grace đã trở lại.

“Đi với cô ấy!” Hylla ra lệnh.

Trái tim Reyna cảm thấy như nó đang vỡ tan. “Chị...”

“Em phải rời đi! NGAY BÂY GIỜ!” Đó chính xác là những gì Hylla đã nói với cô sáu năm trước, cái đêm họ trốn thoát khỏi nhà của cha. “Chị sẽ trì hoãn Orion hết sức có thể.”

Hylla tóm lấy một chân của tên khổng lồ. Cô kéo mạnh làm hắn mất thăng bằng và ném hắn tới vài tòa nhà khỏi dưới calle San Joe, với sự kinh ngạc chung của vài tá những con mèo. Các Thợ săn chạy theo hắn trên mái nhà, bắn những mũi tên phát nổ trong lửa Hy Lạp, quán tên khổng lồ trong những ngọn lửa.

“Chị gái em đứng đây,” Thalia nói. “Em cần phải đi.”

Nico và Hedge ngồi xuống cạnh cô, cả hai trông rất dễ chịu với bản thân. Họ dường như đã đi mua sắm ở cửa hàng đồ lưu niệm Barrachina, nơi mà họ thay thế những chiếc áo rách rưới bằng những con số to tướng.

“Nico,” Reyna nói, “em trông...”

“Không một từ về chiếc áo,” cậu cảnh báo. “Không một từ.”

“Tại sao em lại đi tìm chị?” cô hỏi. “Em có thể tự do đi. Tên khổng lồ đã theo dấu chị. Nếu em chỉ cần rời khỏi...”

“Không có gì, bánh nướng,” huấn luyện viên cầu nhàu. “Bọn ta không định rời đi mà không có cô. Giờ hãy đi khỏi...”

Ông nhìn qua vai Reyna và giọng ông ngập ngừng.

Reyna quay lại.

Phía sau cô, ban công lầu hai của nhà cô đông đúc với những hình ảnh lóe sáng: một người đàn ông với bộ râu chẻ ba và áo giáp của người Tây Ban Nha đi xâm lược; một người đàn ông có râu khác trong trang phục của tên cướp biển thế kỷ mười tám, chiếc áo của ông tui bụi những lỗ súng bắn; một bà trong một chiếc áo ngủ; một sĩ quan Hải quân Mỹ trong bộ đồ trắng; hơn một tá những người Reyna biết từ thời thơ ấu của mình – tất cả bọn họ nhìn chăm chăm cô buộc tội, giọng của họ thì thầm trong đầu cô: Kẻ phản bội. Kẻ giết người.

“Không...” Reyna cảm thấy như cô lại mười tuổi. Cô muốn thu mình lại trong góc phòng mình và nhún hai tay trên tay để ngừng những tiếng thì thầm.

Nico nắm lấy cánh tay cô. “Reyna, họ là ai? Họ làm gì...”

“Chị không thể,” cô cầu xin. “Chị... chị không thể.”

Cô đã dành rất nhiều năm để xây một cái đập bên trong mình để giữ lại nỗi sợ hãi. Bây giờ, nó vỡ tan. Sức mạnh của cô cuốn trôi đi.

“Ổn rồi.” Nico nhìn lên ban công. Những con ma biến mất, nhưng Reyna biết chúng chưa thực sự rời đi. Chúng không bao giờ thực sự rời đi. “Chúng ta sẽ đưa chị ra khỏi đây,” Nico hứa. “Đi nào.”

Thalia nắm cánh tay Reyna. Bốn người bọn họ chạy đến nhà hàng và Athena Parthenos. Phía sau họ, Reyna nghe thấy Orion gầm lên đau đớn, lửa Hy Lạp nổ.

Và trong trí óc cô những âm thanh vẫn thì thầm: Kẻ giết người. Kẻ phản bội. Người không bao giờ có thể chạy trốn tội ác của người.

13. Chương 25 - 26

Chương 25. Jason

JASON ĐỨNG DẬY TỪ CHIẾC GIƯỜNG NGƯỜI CHẾT CỦA MÌ vì thế cậu có thể chết chìm cùng với những người còn lại của thủy thủ đoàn.

Con tàu nghiêng dữ dội đến nỗi cậu phải bò trên sàn để ra khỏi bệnh xá. Thân tàu kêu kẽo kẹt. Máy móc rên rên như một con trâu chết. Cắt xuyên qua tiếng gầm rú của gió, nữ thần Nike la hét từ chuồng ngựa: “BẢO TỐ, NGƯỜI CÓ THỂ LÀM TỐT HƠN! CHO TA MỘT TRĂM MUỖI PHẦN TRĂM!”

Jason leo lên cầu thang đến boong giữa. Đầu cậu quay mòng mòng. Con tàu lao xuống cảng, đội cậu về bức tường đối diện.

Hazel loạng choạng bước ra khỏi buồng của mình, ôm bụng. “Em ghét đại dương!”

Khi cô gặp cậu, đôi mắt cô mở to. “Anh đang làm gì khỏi giường thế này?”

“Anh sẽ lên đó!” cậu khẳng định. “Anh có thể giúp!”

Hazel trông như muốn tranh luận. Sau đó con tàu nghiêng về mạn phải và cô loạng choạng tiến về phòng tắm, tay bịt miệng.

Jason dẩu tranh để lên cầu thang. Cậu chưa rời khỏi giường một ngày rưỡi, từ lúc các cô gái trở về từ Sparta và cậu đột ngột ngã quỵ. Những cơ bắp của cậu chống lại sự cố gắng. Dạ dày cậu cảm giác như Michael Varus đang đứng phía sau cậu, cứ liên tục đâm vào cậu và hét lên, Chết như một người La Mã! Chết như một người La Mã!

Jason ép cơn đau xuống. Cậu mệt mỏi vì mọi người phải chăm sóc mình, thì thầm họ lo lắng như thế nào. Cậu mệt mỏi vì cứ mơ về việc biến thành một miếng thịt nướng. Cậu dành đủ thời gian chăm sóc vết thương trên bụng rồi. Hoặc là nó sẽ giết cậu hoặc là không. Cậu sẽ không chờ đợi để vết thương quyết định. Cậu phải giúp đỡ bạn bè mình.

Bằng cách nào đó cậu lên được boong trên.

Những gì cậu thấy ở đó khiến cậu muốn nôn mửa như Hazel. Một ngọn sóng có kích thước của nhà trọ trời phá tan tành phía trước boong, và cuốn những cái nỏ trước và một nửa rào chắn bên trái ra biển. Những cánh buồm bị xé toạc thành từng mảnh. Sấm chớp sáng xung quanh, đánh vào mặt biển như đèn pha. Những giọt mưa ngang đập vào mặt Jason. Những đám mây đen kịt làm cậu thành thật không thể nói đang là ngày hay đêm.

Những thủy thủ đoàn đang cố gắng chống trôi... nhưng không hiệu quả mấy.

Leo đã tự buộc mình vào bảng điều khiển với đai dây nhảy bungee. Điều đó dường như có vẻ là một ý kiến hay khi cậu đứng đứng nó lên, nhưng mỗi khi một cơn sóng đánh vào cậu bị cuốn theo, sau đó đập lại vào bảng điều khiển của cậu như một cái phao người.

Piper và Annabeth đang cố gắng bảo vệ hệ thống đòn bẩy. Từ sau Sparta họ như là một đội – có thể làm việc cùng nhau mà không cần nói gì, điều này khá tốt, bởi vì họ không thể nghe thấy nhau nói gì trong cơn bão.

Frank – ít nhất Jason cho là đó là Frank – đã biến thành một con gorilla. Cậu ấy bơi ngược khỏi lan can mạn phải, dùng sức mạnh khổng lồ của và đôi chân linh hoạt của mình để bám vào trong khi cậu gỡ mấy mái chèo bị gãy ra. Hình như các thủy thủ đang cố gắng để đưa con tàu bay lên, nhưng, thậm chí nếu họ cố để cất cánh, Jason không chắc bầu trời sẽ an toàn hơn là mấy.

Mặc dù cái đầu rồng Festus đang cố gắng giúp đỡ. Nó phun lửa vào cơn mưa, mặc dù điều đó dường như không hề làm cơn bão nản lòng.

Chỉ có Percy đang có chút may mắn. Cậu đứng ngay trung tâm cột buồm, hai tay cậu dang ra giống như cậu đang trên một sợi dây căng. Mỗi lần con tàu nghiêng ngả, cậu đẩy về hướng ngược lại và thân tàu thăng bằng. Cậu triệu hồi những nắm đấm nước khổng lồ từ đại dương ném phịch vào những cơn sóng lớn hơn trước khi chúng có thể chạm tới boong tàu, vì vậy trông như đại dương đang cứ tự đâm vào mặt mình.

Với cơn bão tồi tệ như thế, Jason nhận ra con tàu đã lật úp hoặc bị phá nát thành từng mảnh nếu Percy không làm việc.

Jason lao đảo tiến về cột buồm. Leo hét lên điều gì đó – có lẽ là Đi xuống tầng dưới! – nhưng Jason chỉ vẫy lại. Cậu tiến đến bên cạnh Percy và túm lấy vai cậu ấy.

Percy gật đầu như thế gì thế. Cậu không có vẻ kinh ngạc, hay yêu cầu Jason trở lại bệnh xá, điều đó là Jason đánh giá cao.

Percy có thể không bị ướt nếu cậu tập trung, nhưng rõ ràng cậu có những điều to lớn hơn để lo lắng ngay bây giờ. Mái tóc đen của cậu dính bết vào mặt cậu. Quần áo cậu ướt sũng và tả tơi.

Cậu hét điều gì đó vào tai Jason, nhưng Jason chỉ có thể nghe rõ vài từ: VẤN ĐỀ... XUỐNG... NGẮN NÓ LẠI!"

Percy chỉ qua bên.

"Thứ gì đó đang gây ra cơn bão à?" Jason hỏi.

Percy nhún vai cười và vỗ nhẹ vào hai tai. Rõ ràng, cậu không thể nghe lấy một từ. Cậu làm một cử chỉ với bàn tay như là lặn xuống biển. Sau đó cậu vỗ vỗ ngực Jason.

"Cậu muốn tớ đi à?" Jason cảm thấy một loại vinh dự. Mọi người khác đang đối xử với cậu như một cái lọ thủy tinh, nhưng Percy... ừm, cậu dường như nhận ra rằng nếu Jason đã ở trên boong cậu đã sẵn sàng để hành động.

"Rất vui lòng!" Jason hét lên. "Nhưng tớ không thể thở được dưới nước!"

Percy nhún vai. Xin lỗi, không thể nghe cậu nói gì.

Sau đó Percy chạy tới lan can mạn phải, đẩy một cơn sóng khổng lồ khác tránh khỏi con tàu và nhảy qua mạn tàu.

Jason liếc nhìn Piper và Annabeth. Cả hai đều nín lấy đòn bẩy nhìn cậu sửng sốt. Biểu hiện của Piper nói là, Cậu mất trí à?

Cậu trao cho cô một ký hiệu ổn, phần để bảo đảm với cô rằng cậu sẽ ổn thôi (điều mà cậu không chắc chắn lắm), phần để đồng ý rằng cậu thực sự điên (điều mà cậu khá chắc chắn).

Cậu bước lao đảo về lan can và nhìn lên cơn bão.

Gió thổi dữ dội. Mây khuấy đảo. Jason cảm thấy một đội quân toàn bộ các tinh linh bão xoáy tít trên đầu mình, quá giận dữ và kích động để tạo nên được hình thù, nhưng khao khát sự hủy diệt.

Cậu giơ cánh tay lên và triệu hồi một sợi dây thông lòng gió. Jason đã học được rất lâu trước đó rằng cách tốt nhất để kiểm soát một đám đông những kẻ bất nạt là chọn đứa trẻ xấu xa và bự con nhất và buộc nó phục tùng. Sau đó những đứa khác sẽ cứ thế mà quy phục. Cậu công kích với sợi dây thông gió của mình, tìm kiếm tinh linh bão mạnh nhất, xấu xa nhất trong cơn bão.

Cậu chụp thông lòng một đám mây bão khó tính và kéo nó vào trong. “Người sẽ phục vụ ta hôm nay.”

Tru lên phản đối, tinh linh bão bay vòng vòng quanh cậu. Cơn bão phía trên con tàu dường như giảm đi chút ít, như thể các tinh linh bão khác đang suy nghĩ, Ồ, kẻ khó chịu. Chàng trai đó rất nghiêm túc.

Jason nhảy lên khỏi sàn, bọc trong chính cơn lốc xoáy nhỏ của riêng mình. Xoay vòng như một đỉnh ốc, cậu lao xuống mặt nước.

Jason cho rằng mọi thứ sẽ yên ả hơn dưới nước.

Không quá nhiều.

Dĩ nhiên, đó có thể bởi vì cách thức di chuyển của cậu. Cưỡi một cơn lốc xoáy dưới đáy đại dương dứt khoát mang lại cho cậu vài sự nhiễu loạn không mong chờ. Cậu rơi xuống và thỉnh thoảng đổi hướng mà không có logic rõ ràng nào, hai tai cậu lùng bùng, dạ dày cậu ép vào xương sườn.

Cuối cùng cậu trôi dạt đến một chỗ dừng cạnh Percy, người đứng trên một gờ rìa nhô ra một vực thẳm sâu hơn.

“Này,” Percy nói.

Jason hoàn toàn có thể nghe cậu ấy, mặc dù cậu không chắc bằng cách nào. “Chuyện gì đang xảy ra?”

Trong cái kén không khí tinh linh bão của mình, giọng cậu nghe như đang nói chuyện qua một cái máy hút bụi.

Percy chỉ vào khoảng trống. “Chờ nó.”

Ba giây sau, một tia sáng xanh quét qua bóng tối như một cái đèn pha, sau đó biến mất.

“Có thứ gì ở dưới đó,” Percy nói, “khuấy động cơn bão này.” Cậu quay lại và ước lượng cơn lốc xoáy của Jason. “Đồ nghề đẹp đấy. Cậu có thể giữ nó nếu chúng ta xuống sâu hơn được không?”

“Tớ chẳng biết làm sao tớ làm được thế này,” Jason đáp.

“Được,” Percy nói. “Ừm, chỉ là đừng bị đánh bất tỉnh.”

“Im miệng, Jackson.”

Percy cười toét mang tai. “Cùng xem thứ gì dưới đó nào.”

Họ chìm sâu đến nỗi mà Jason không thể thấy được bất cứ thứ gì ngoại trừ Percy đang bơi cạnh cậu trong ánh sáng lơ mơ của hai lưỡi kiếm vàng và đồng của họ.

Thỉnh thoảng ánh đèn pha xanh bắn lên. Percy bơi thẳng về phía nó. Tinh linh bão của Jason kêu tanh tách và gầm gừ, cố gắng trốn thoát. Mùi của ô-zôn làm cậu hơi đau đầu, nhưng cậu cố giữ cái vỏ không khí của mình không bị nứt mẻ.

Cuối cùng, bóng tối giảm đi phía dưới họ. Những mảng ánh sáng trắng dịu dịu, như những đàn sứa, trôi dạt trước mắt Jason. Khi cậu tiến đến đáy đại dương, cậu nhận ra những mảng đó là những đám tảo phát sáng vây quanh tàn tích một cung điện. Đất bùn cuộn xoáy qua những cái sân nền vỏ bào ngư. Những cái cột Hy Lạp được bọc bởi hàng trăm u ám. Ở giữa đồng phức hợp là một thành trì lớn hơn cả Ga trung tâm, những bức tường của nó khảm ngọc trai, mái nhà hình vòm bằng vàng của nó bị nứt ra như một quả trứng.

“Atlantis[1]?” Jason hỏi.

[1] Atlantis là một hòn đảo huyền thoại, xinh đẹp và giàu có, bị chìm xuống biển.

“Đó là một thần thoại,” Percy đáp.

“Ừ... không phải chúng ta giải quyết trong các thần thoại à?”

“Không, ý tớ là nó là một thần thoại tạo nên. Không, giống như, một thần thoại thật.”

“Vậy đây là lý do tại sao Annabeth là bộ não của các hoạt động, hả?”

“Im miệng, Grace.”

Họ lơ lửng qua mái vòm vỡ và chìm vào bóng tối.

“Nơi này có vẻ quen quen.” Giọng Percy trở nên cau kỉnh. “Gần như là tớ đã ở đây...”

Ánh đèn pha xanh lá cây lóe sáng ngay dưới họ, làm Jason lóa mắt.

Cậu rơi xuống như một tảng đá, chạm vào nền cẩm thạch trơn bóng. Khi tầm nhìn rõ ràng, cậu thấy họ không ở một mình.

Đứng trước họ là một người phụ nữ cao sáu mét trong một bộ váy xanh lá cây rũ xuống, ở eo cột một sợi dây thắt lưng bằng vỏ bào ngư. Da bà sáng trắng như những đám tảo. Mái tóc bà đung đưa và sáng rực như những tua sữa.

Gương mặt bà xinh đẹp nhưng kì ảo – đôi mắt bà quá sáng, những đường nét của bà quá thanh tú, nụ cười của bà quá lạnh lùng, như thể bà đang học hỏi nụ cười của con người và chưa hoàn toàn làm chủ được nghệ thuật.

Hai tay bà đặt trên một tấm kim loại xanh lá cây dẹt có đường kính khoảng một mét tám, đang ngồi trên một cái ghế đồng ba chân. Nó làm Jason nhớ về một cái trống thép cậu từng thấy một nghệ sĩ đường phố chơi ở Embarcadero tại San Francisco.

Người phụ nữ quay tấp kim loại như một bánh xe xoay. Một tia sáng xanh lá cây bắn lên phía trước, khuấy động nước, làm rung chuyển những bức tường của cung điện cổ. Những mảnh vỡ trên trần nhà hình vòm vỡ và rớt xuống chậm chạp.

“Bà đang gây bão,” Jason nói.

“Thực sự ta đang.” Giọng của người phụ nữ du dương – nó vẫn có một sự âm vang lạ lùng, như thể nó mở rộng phạm vi thính giác của con người. Áp lực tích lại giữa hai mắt Jason. Các xoang của cậu cảm giác như chúng có thể phát nổ.

“Được rồi, tôi sẽ bám chắc,” Percy nói. “Bà là ai, và bà muốn gì?”

Người phụ nữ quay sang cậu. “Tại sao, ta là chị gái của người, Perseus Jackson. Và ta muốn gặp người trước khi người chết.”

Chương 26. Jason

JASON İN THẤY HAI LỰA CHỌN: CHIẾN ĐẤU HOẶC NÓI CHUYỆN.

Thường thì, khi đối mặt với một quý bà cao sáu mét đáng sợ với mái tóc sữa, cậu sẽ chọn chiến đấu.

Nhưng bởi vì bà ta gọi Percy là em trai – điều đó làm cậu chần chừ.

“Percy, cậu có biết... người này không?”

Percy lắc đầu. “Không trông giống mẹ tớ, vì vậy tớ đoán là bọn tớ là họ hàng bên thần thánh. Bà là con gái của Poseidon, Cô... ừm...?”

Người phụ nữ nhợt nhạt cào những móng tay của mình lên tấm đĩa kim loại, tạo nên một tiếng rít như tiếng kêu của một con cá voi đau đớn. “Không ai biết ta cả,” bà thở dài. “Tại sao ta cho là em trai ta sẽ nhận ra ta chứ? Ta là Kymopoleia!”

Percy và Jason trao đổi ánh mắt.

“Vây...” Percy nói. “Bọn tôi sẽ gọi bà là Kym. Và vậy bà là một, ừm, nữ thần biển? Tiểu thần?”

“Tiểu?”

“Theo đó,” Jason nhanh chóng trả lời, “ý cậu ấy là dưới tuổi uống rượu! Bởi vì rõ ràng bà rất trẻ và xinh đẹp.”

Percy bắn cho cậu một ánh nhìn: Cứu bồ tuyệt đấy.

Nữ thần chuyển toàn bộ chú ý của bà sang Jason. Bà chỉ ngón tay trở ra và lần theo đường nét của cậu trong nước. Jason có thể cảm thấy linh hồn không khí bị bắt của cậu khê lay động quanh cậu, như thể nó đang bị cù.

“Jason Grace,” nữ thần nói. “Con trai của Jupiter.”

“Đúng. Tôi là một người bạn của Percy.”

Kym nheo mắt. “Vậy nó là sự thật... những lúc như thế này tạo nên những người bạn kì lạ và những kẻ thù không mong đợi. Người La Mã không bao giờ thờ cúng ta. Với họ, ta là một nỗi sợ hãi vô danh – một dấu hiệu của cơn thịnh nộ tột cùng của Neptune. Họ không bao giờ thờ cúng Kymopoleia, nữ thần của những cơn bão biển hùng mạnh!”

Bà xoay đĩa kim loại của mình. Một tia sáng xanh lá cây khác vọt lên, khuấy đảo nước và làm đồng tàn tích rung lên ầm ầm.

“Ừ, phải,” Percy nói. “Người La Mã không lớn mạnh về lực lượng hải quân. Họ có, giống như, một chiếc thuyền có mái chèo. Cái mà tôi đã nhấn chìm. Nói chuyện về những cơn bão hùng mạnh, bà đang làm một công việc xuất sắc ở trên.”

“Cảm ơn,” Kym nói.

“Chuyện là, tàu của chúng tôi đang bị mắc vào nó, và nó dường như sắp vỡ tan tành. Tôi chắc là bà không có ý...”

“Ồ, có, ta đã có ý đó.”

“Bà đã.” Percy nhún nhó. “Ừm... điều đó thật tệ. Vậy là tôi không nghĩ là bà sẽ phá nát nó, nếu chúng tôi đề nghị một cách thân thiện chứ?”

“Không,” nữ thần đồng ý. “Dù cho giờ, con tàu sắp chìm rồi. Ta khá ngạc nhiên nó trụ được lâu như vậy. Tay nghề xuất sắc.”

Những tia lửa bay từ hai cánh tay Jason vào cơn lốc xoáy. Cậu nghĩ về Piper và những thủy thủ còn lại cố gắng điên cuồng giữ con tàu không bị vỡ nát. Bằng việc đi xuống đây, cậu và Percy đã để lại những người khác không được bảo vệ. Họ phải hành động nhanh chóng.

Ngoài ra, không khí của Jason bắt đầu cạn. Cậu không chắc liệu có thể dùng hết một tinh linh bão bằng cách hít nó vào không, nhưng, nếu cậu sắp phải chiến đấu, cậu tốt hơn hết là hạ gục Kym trước khi cậu hết ô-xi.

Vấn đề là... chiến đấu với một nữ thần trên đất của bà ta sẽ không dễ dàng. Thậm chí nếu họ cố gắng hạ gục bà, chẳng có gì đảm bảo cơn bão sẽ dừng lại.

“Vậy... Kym,” cậu nói, “bọn tôi có thể làm gì để làm bà thay đổi ý định và để tàu của bọn tôi đi?”

Kym trao cho cậu một nụ cười xa lạ đáng sợ. “Con trai của Jupiter, ngươi có biết ngươi ở đâu không?”

Jason vội vàng định trả lời dưới nước. “Ý bà là đồng tàn tích này. Một cung điện cổ à?”

“Quả thực,” Kym đáp. “Cung điện nguyên thủy của cha ta, Poseidon.”

Percy bật tanh tách ngón tay, âm thanh nghe như một tiếng nổ bị nghẹt. “Đó là lý do tại sao tớ nhận ra nó. Nhà mới của Cha ở Đại Tây Dương dường như giống chỗ này.”

“Ta không được biết,” Kym nói. “Ta chưa từng được mời đến gặp cha mẹ. Ta chỉ có thể lang thang ở đồng tàn tích của thủ phủ cũ của họ. Họ thấy sự có mặt của ta... gây rối.”

Bà ta lại quay cái vô lăng. Toàn bộ phần tường phía sau của tòa nhà sụp đổ, tỏa ra một đám mây phù sa và tảo qua căn phòng. May mắn thay tinh linh bão hành động như một cái quạt, thổi bay những mảnh vụn khỏi mặt Jason.

“Gây rối?” Jason nói. “Bà ư?”

“Cha ta không chào đón ta trong sân nhà ông ấy,” Kym nói. “Ông ấy giới hạn những quyền năng của ta. Con bão phía trên ư? Ta chưa từng làm điều gì thú vị như thế hàng thế kỉ, nó vẫn chỉ là một dư vị nho nhỏ của những gì ta có thể làm!”

“Một chút ít đi được một chặng đường dài,” Percy nói. “Dù sao, với câu hỏi của Jason về việc thay đổi ý kiến của bà...”

“Cha ta thậm chí còn gả ta đi,” Kym nói, “mà không có sự đồng ý của ta. Ông ấy trao ta như một chiến lợi phẩm cho Briares, một Người Trăm Tay, như một sự đền ơn vì ủng hộ các vị thần trong trận chiến với Kronos hàng niên kỉ trước.”

Gương mặt Percy rạng rỡ. “Này, tôi biết Briares. Anh ấy là một người bạn của tôi! Tôi đã giải phóng anh ấy từ Alcatraz.”

“Đúng, ta biết.” Đôi mắt Kym lóe lên hờ hững. “Ta ghét chồng của ta. Ta không hoàn toàn hài lòng khi hắn trở về.”

“Ồ. Vậy... Briares ở đây à?” Percy hỏi thăm đầy hi vọng.

Giọng cười của Kym nghe như tiếng lú lút của cá heo. “Hắn ta lên đường đến núi Olympus ở New York, củng cố hệ thống phòng thủ của các vị thần. Điều đó cũng chẳng thành vấn đề. Quan điểm của ta, em trai yêu quý, là Poseidon chưa từng đối xử công bằng với ta. Ta thích đến đây, đến cung điện cũ của ông ấy, bởi vì nó làm ta hài lòng khi thấy công trình của ông ấy trong đống đổ nát. Một ngày nào đó sớm thôi cung điện mới của ông ấy sẽ trông như cái này, và biển cả sẽ không kiềm chế được thịnh nộ.”

Percy nhìn Jason. “Đây là phần mà bà ấy nói với chúng ta bà đang làm việc cho Gaia.”

“Đúng,” Jason đáp. “Và Mẹ Đất đã hứa cho bà ta một sự thỏa thuận tốt hơn một khi các vị thần bị tiêu diệt, blah, blah, blah.” Cậu quay sang Kym. “Bà hiểu là Gaia sẽ không giữ lời hứa, đúng chứ? Bà ta đang lợi dụng bà, giống như lợi dụng những tên khổng lồ.”

“Ta rất cảm động bởi sự quan tâm của người,” nữ thần nói. “Mặt khác, những vị thần Olympus, chưa từng lời dụng ta, à?”

Percy dang hai tay. “Ít nhất các vị thần Olympus đang cố gắng. Sau trận chiến cuối cùng với Titan, họ bắt đầu chú ý hơn đến các vị thần khác. Rất nhiều vị thần giờ có cabin ở Trại Con Lai: Hecate, Hades, Hebe, Hypnos... ừm, và có lẽ cũng một số cabin không bắt đầu với H. Bọn tôi hiến tế cho họ mỗi bữa ăn, những biểu ngữ tuyệt vời, những sự công nhận đặc biệt vào cuối chương trình mùa hè...”

“Và ta nhận được những thứ hiến tế như thế à?” Kym hỏi.

“À... không. Bọn tôi không biết bà tồn tại. Nhưng...”

“Vậy thì ngậm miệng đi, em trai.” Những xúc tua tóc sứa của Kym lơ lửng về phía cậu, như thể rất nóng lòng làm tê liệt con mồi mới. “Ta đã nghe rất nhiều về Percy Jackson vĩ đại. Những tên khổng lồ khá là bị ám ảnh với việc bắt giữ người. Ta phải nói là... ta không thấy sự nhặng xị đó nhằm mục đích gì.”

“Cảm ơn, chị gái. Nhưng, nếu bà đang cố gắng để giết tôi, tôi muốn cảnh báo bà là nên cố gắng trước đó. Gần đây tôi đã đối mặt với rất nhiều nữ thần – Nike, Akhlys, thậm chí cả Nyx. So sánh với họ, bà chẳng hù dọa được tôi đâu. Và bà cười như một con cá heo.”

Cái lỗ mũi thanh nhã của Kym sáng bừng lên. Jason cầm kiếm sẵn sàng.

“Ồ, ta sẽ không giết người,” Kym nói. “Phần của ta trong cuộc giao kèo này đơn giản là thu hút sự chú ý của người. Mặc dù, ai đó khác ở đây, kẻ rất muốn giết người.”

Phía trên bọn họ, trên rìa của một mái nhà vỡ, một cái bóng đen xuất hiện – một thân ảnh thậm chí còn cao hơn Kymopoleia.

“Con trai của Neptune,” một giọng trầm oang oang.

Tên khổng lồ trôi xuống. Những đám mây chất lỏng đen sền sệt – có lẽ, chất độc – cuộn quanh làn da xanh da trời của hắn. Cái áo giáp xanh lá cây của hắn được tạo hình cho giống với một mớ những cái miệng há hốc đói khát. Trong hai tay hắn là những vũ khí của một đấu sĩ La Mã – một cây đinh ba và một cái lưới nặng nề.

Jason chưa bao giờ gặp tên trực tiếp tên khổng lồ này, nhưng cậu đã nghe những câu chuyện. “Polybotes,” cậu nói, “kẻ tẩy-chay-Poseidon.”

Tên khổng lồ lắc lắc những bím tóc của hắn. Một tá những con rắn bơi tự do – mỗi con có màu vàng xanh với một cái vương miện viền răng trên đầu. Những con Basilisk.

“Quả vậy, con trai của La Mã,” tên khổng lồ đáp. “Nhưng, nếu người thứ lỗi cho ta, chuyện ngay lúc này của ta là với Perseus Jackson. Ta đã theo dấu hắn từ tận lúc qua Tartarus. Bây giờ, ở đây nơi đồng tàn tích của cha hắn, ý ta là nghiền nát hắn một lần và tất cả.”

14. Chương 27 - 28

Chương 27. Jason

JASON GHÉT NHỮNG CON BASILISK.

Những con giắc hút xấu xa nhỏ xíu thích đào bới dưới những ngôi đền ở Rome Mới. Trở lại những ngày khi Jason còn là một sĩ quan, đội quân của cậu luôn luôn nhận công việc không mấy ưa thích là dọn dẹp tổ của chúng.

Con basilisk này trông không giống lắm – chỉ là một con rắn dài khoảng một cánh tay với đôi mắt vàng và một cái mào trắng – nhưng nó di chuyển nhanh gọn và có thể giết bất cứ thứ gì nó chạm vào. Jason chưa bao giờ đối mặt với hơn hai con một lần. Bây giờ một tá đang bơi xung quanh chân tên khổng lồ. Tin tốt duy nhất: dưới nước, những con basilisk sẽ không thể phun ra lửa, nhưng điều đó không khiến chúng trở nên ít nguy hiểm chết người hơn.

Hai trong số những con rắn vọt về phía Percy. Cậu chém chúng làm hai. Mười con khác cuộn xoáy quanh cậu, vừa ngoài tầm với của lưới kiếm. Chúng quần quai tới lui trong một trạng thái thôi miên, tìm kiếm một kẽ hở. Một vết cắn, một cái chạm là tất cả mà nó cần đến.

“Này!” Jason hét lên. “Về việc dành một ít tình yêu cho bên này thì sao nhỉ?”

Những con rắn ngó lơ cậu.

Tên khổng lồ cũng thế, kẻ đứng lùi lại và quan sát với một nụ cười tự mãn, dường như thích thú việc những con thú cưng của hắn làm việc giết chóc.

“Kymopoleia.” Jason cố gắng hết sức để phát âm đúng tên bà. “Bà phải ngừng việc này lại.”

Bà nhìn chằm chằm cậu với đôi mắt trắng phát sáng. “Tại sao ta phải làm thế? Mẹ Đất đã hứa giải phóng quyền năng cho ta. Người có thể đề nghị một điều tốt hơn à?”

Một đề nghị tốt hơn...

Cậu cảm thấy được khả năng của một khe hở - chỗ để thương lượng. Nhưng cậu có gì mà nữ thần bão mong muốn đây?

Những con basilisk tiến gần Percy. Cậu làm nổ tung chúng với những dòng nước, nhưng chúng cứ xoay vòng xoay vòng.

“Này, đám basilisk!” Jason hét lên.

Vẫn không có phản ứng. Cậu có thể xông đến và giúp đỡ, nhưng thậm chí nếu ở cùng nhau cậu và Percy không thể đánh bại mười con basilisk một lần. Cậu cần một giải pháp tốt hơn.

Cậu nhìn lên trên. Một cơn bão sấm sét nổi cơn thịnh nộ phía trên, nhưng họ đang ở hàng trăm mét phía dưới. Cậu không thể triệu hồi sấm sét dưới đáy đại dương được, phải không? Thậm chí nếu cậu có thể, nước dẫn điện hơi bị tốt. Cậu có thể răn chín Percy.

Nhưng cậu không thể nghĩ ra một lựa chọn tốt hơn. Cậu đâm mạnh thanh kiếm của mình. Ngay lập tức lưỡi kiếm tỏa sáng nóng đỏ.

Một đám mây ánh sáng vàng khuếch tán cuộn cuộn qua đáy đại dương, như thể ai đó trút dung dịch nê-ông vào nước. Ánh sáng đập vào kiếm của Jason và phun ra ngoài thành mười tua riêng biệt, hạ gục bọn basilisk.

Đôi mắt chúng trở nên đen kịt. Mào của chúng tan ra. Tất cả mười con rần lật ngửa ra và chết trôi trong nước.

“Lần sau,” Jason nói, “nhìn ta khi ta đang nói chuyện với các người.”

Nụ cười của Polybotes đông lại. “Người quá nóng lòng muốn chết à, tên La Mã?”

Percy giơ kiếm lên. Cậu phóng cả người vào tên khổng lồ, nhưng Polybotes vẫy bàn tay hắc trong nước, để lại một vòng cung chất độc nhờn nhờn đen nhẻm. Percy tấn công thẳng vào nó nhanh hơn Jason có thể hét lên, Anh bạn, cậu đang nghĩ gì thế?

Percy đánh rơi thanh Thủy Triều. Cậu thở hổn hển, vuốt vuốt cổ họng. Tên khổng lồ ném cái lưới nặng trĩu của mình và Percy ngã sập xuống sàn, bị vướng một cách vô vọng khi chất độc trở nên dày hơn quanh cậu.

“Để cậu ấy đi!” Giọng của Jason vỡ ra trong hoảng loạn.

Tên khổng lồ cười thâm. “Đừng lo lắng, con trai của Jupiter. Bạn của người sẽ cần một khoảng thời gian dài để chết. Sau tất cả những rắc rối hắc đã gây ra cho ta, ta sẽ không mong muốn giết hắc nhanh chóng.”

Những đám mây độc giãn ra quanh tên khổng lồ, lấp đầy đồng tàn tích như màn khói xì gà dày. Jason trườn ngược lại, không đủ nhanh, nhưng tinh linh bảo của cậu chứng minh là một cái máy lọc hữu ích. Khi chất độc nhấn chìm cậu, cơn lốc xoáy thu nhỏ xoay nhanh hơn, đẩy lùi những đám mây. Kymopoleia chun mũi và xua chất độc đi, nhưng ngược lại nó dường như chẳng hề ảnh hưởng đến bà.

Percy quần quai trong tấm lưới, gương mặt cậu chuyển xanh lè. Jason xông đến giúp cậu, nhưng tên khổng lồ chặn cậu lại với cây đinh ba to lớn của hắc.

“Ồ, ta không thể để người phá hủy niềm vui của ta được,” Polybotes khiển trách. “Cuối cùng chất độc sẽ giết chết hắc, nhưng đầu tiên là tê liệt và hàng tiếng đồng hồ đau đớn quần quai. Ta muốn hắc phải trải nghiệm đủ! Hắc có thể quan sát khi ta tiêu diệt người, Jason Grace!”

Polybotes tiến lên chậm chạp, cho Jason rất nhiều thời gian để nghiền ngẫm cái tòa tháp ba tầng trên áo giáp của hắc và cơ bắp chảy xuống của hắc.

Cậu né tránh cây đinh ba và, dùng tinh linh bảo của mình để phóng về phía trước, đâm mạnh thanh kiếm của cậu vào cái chân bò sát của tên khổng lồ. Polybotes gầm lên và sẩy chân, máu vàng thần thánh tràn từ vết thương.

“Kym!” Jason hét lên. “Đây là điều bà thực sự muốn à?”

Nữ thần bão trông có vẻ buồn chán, lưỡi biếng xoay tấm đĩa kim loại của mình. “Quyền năng tối thượng? Tại sao không?”

“Nhưng nó có gì vui à?” Jason hỏi. “Vây là bà phá hủy tàu của chúng tôi. Bà phá hủy toàn bộ bờ biển trên thế giới. Một khi Gaia xóa sạch cư dân loài người, ai còn lại để sợ bà? Bà vẫn sẽ không được biết đến.”

Polybotes quay sang. “Người là một kẻ rắc rối, con trai của Jupiter. Người sẽ bị nghiền nát!”

Jason cố gắng triệu hồi nhiều sấm chớp hơn. Chẳng có gì xảy ra. Nếu cậu gặp được cha mình, cậu sẽ phải thỉnh cầu cho việc tăng lên số lượng tia chớp cho phép hằng ngày.

Jason lại cố gắng tránh những nhánh của cây đinh ba, nhưng tên khổng lồ xoay đầu kia xung quanh và đánh vào ngực cậu.

Jason loạng choạng lùi lại, choáng váng và đau đớn. Polybotes đến để thực hiện việc giết chóc. Chỉ trước khi cây đinh ba xuyên qua cậu, tinh linh bảo của Jason hành động theo cách của nó. Nó di chuyển theo đường xoắn ốc về một bên, vun vút đưa Jason băng qua cái sân chín mét.

Cảm ơn, anh bạn, Jason nghĩ, tôi nợ cậu một ít không khí sạch hơn.

Jason không thể biết liệu tinh linh bảo thích cái ý tưởng đó.

“Thực tế, Jason Grace,” Kym nói, nghiên cứu những móng tay của mình, “giờ người đề cập đến nó, ta có thích thú việc đâm người phạm sợ ta. Ta chưa đủ đáng sợ.”

“Tôi có thể giúp đỡ!” Jason tránh một cú đánh khác của cây đinh ba. Cậu kéo dài thanh kiếm thành một cây thương và đâm vào mắt Polybotes.

“AUGH!” Tên khổng lồ lão đảo.

Percy vẫn lặn lộn trong tấm lưới, nhưng những chuyển động của cậu đang dần chậm chạp. Jason cần phải nhanh lên. Cậu phải đưa Percy đến bệnh xá, và nếu con bão tiếp tục hoành hành ở trên họ sẽ không có bất kì bệnh xá nào để mang cậu lên đó.

Cậu phóng tới bên cạnh Kym. “Bà biết các vị thần phụ thuộc vào người phạm. Họ càng kính trọng bà, bà càng có nhiều sức mạnh.”

“Ta không biết. Ta chưa từng được kính trọng.”

Bà lờ Polybotes đi, hẳn giờ đang chạy tán loạn quanh bà, cố gắng đập Jason khỏi cơn bão xoay của cậu. Jason cố gắng hết sức giữ nữ thần ở giữa họ.

“Tôi có thể thay đổi điều đó,” cậu hứa hẹn. Tôi với tư cách cá nhân sửa soạn một đền thờ cho bà trên Đồi Đền thờ ở Rome Mới. Ngôi đền La Mã đầu tiên trước nay của bà! Tôi cũng sẽ đề xuất một cái ở Trại Con Lai, ngay trên eo biển Long Island. Hãy tưởng tượng, được kính trọng...”

“Và kính sợ.”

“... và kính sợ bởi cả người Hy Lạp và La Mã. Bà sẽ trở nên nổi tiếng!”

“ĐỪNG NÓI CHUYỆN NỮA!” Polybotes vung cây đinh ba của mình như một cây gậy bóng chày.

Jason cúi xuống. Kym không. Tên khổng lồ đập vào bên xương sườn của bà mạnh đến nỗi làm món tóc sứa của bà bung ra và đập dềnh trong nước đục.

Đôi mắt Polybotes mở to. “Ta xin lỗi, Kymopoleia. Người không nên cản đường!”

“CẢN ĐƯỜNG?” Nữ thần đứng thẳng lên. “Ta đang cản đường?”

“Bà nghe rồi đấy,” Jason nói. “Bà chẳng là gì ngoài một công cụ cho bọn khổng lồ. Chúng sẽ ném bà qua một bên ngay khi chúng tiêu diệt người phạm xong. Sau đó không á thần, không đền thờ, không sợ hãi, không tôn trọng.”

“NÓI DỐI!” Polybotes cố gắng đâm cậu, nhưng Jason trốn sau váy nữ thần. “Kymopoleia, khi Gaia thống trị, người sẽ nổi thịnh nộ và đông đảo mà không bị kiềm chế!”

“Sẽ có người phạm để hăm dọa chứ?” Kym hỏi.

“Ừm... không.”

“Tàu để phá hủy? Á thần để co rúm trong sợ hãi?”

“Ừm...”

“Hãy giúp tôi,” Jason nài nỉ. “Cùng nhau, một nữ thần và một á thần có thể giết một tên khổng lồ.”

“Không!” Polybotes đột ngột trông rất lo lắng. “Không, đó là một ý tưởng tồi tệ. Gaia sẽ rất không hài lòng!”

“Nếu Gaia thức dậy,” Jason nói. “Kymopoleia hùng mạnh có thể giúp chúng ta đảm bảo rằng điều đó không bao giờ xảy ra. Sau đó tất cả các á thần sẽ kính trọng bà cực đại!”

“Chúng sẽ co rúm lại chứ?” Kym hỏi.

“Hàng tấn co rúm! Cộng với tên của bà trong chương trình hè. Một băng rôn thiết kế riêng. Một cabin ở Trại Con Lai. Hai đền thờ. Tôi thậm chí sẽ thêm một mô hình Kymopoleia.”

“Không!” Polybotes khóc thét. “Không có quyền mua bán!”

Kymopoleia quay sang tên khổng lồ. “Ta e là thỏa thuận đó đánh bại những gì Gaia đã đề nghị.”

“Không chấp nhận!” tên khổng lồ gầm lên. “Người không thể tin tưởng kẻ La Mã hèn hạ này!”

“Nếu tôi không tôn trọng giao kèo,” Jason, “Kym có thể giết tôi mọi lúc. Với Gaia, bà ấy không có gì đảm bảo cả.”

“Đó,” Kym nói, “thật khó khăn để tranh luận.”

Khi Polybotes cố gắng trả lời, Jason tiến về phía trước và đâm cây thương của mình vào bụng tên khổng lồ.

Kym nâng đĩa kim loại đồng của mình khỏi đế. “Nói tạm biệt đi, Polybotes.”

Bà xoay tròn nó ngay cổ tên khổng lồ. Hóa ra, cái vành thật bén.

Polybotes thấy thật khó khăn để nói tạm biệt, bởi vì hắn không còn một cái đầu nữa.

Chương 28. Jason

“CHẤT ĐỘC LÀ MỘT THÓI QUEN BẮN THỬU.” Kymopoleia vẫy tay và những đám mây âm u biến mất. “Người biết là, chất độc qua sử dụng có thể giết một con người.”

Jason cũng không mấy thích thú với chất độc chưa qua sử dụng, nhưng cậu quyết định không đề cập đến điều đó. Cậu cắt tấm lưới ra khỏi người Percy và tựa cậu vào bức tường ngôi đền, bao bọc cậu trong cái vỏ thoáng khí của tinh linh bão. Ô-xi đang mỏng dần, nhưng Jason hi vọng nó có thể giúp tổng chất độc ra khỏi phổi bạn cậu.

Nó có vẻ có hiệu quả. Percy gập đôi người lại và bắt đầu nôn mửa. “Ồi. Cảm ơn.”

Jason thở phào nhẹ nhõm. “Cậu làm tớ phải lo lắng đấy, người anh em.”

Percy chớp chớp, lé mắt. “Tớ vẫn còn hơi ngà ngà. Nhưng cậu đã... hứa với Kym một mô hình à?”

Nữ thần hiện là lơ mờ phía trên họ. “Quả thực cậu ta đã làm. Và ta mong cậu ta giao hàng.”

“Tôi sẽ,” Jason nói. “Khi chúng ta thắng cuộc chiến này, tôi sẽ đảm bảo tất cả các vị thần đều được công nhận.” Cậu đặt một tay lên vai Percy. “Người bạn của tôi đây đã bắt đầu tiến trình đó mùa hè vừa qua. Cậu đã khiến các vị thần Olympus hứa chú ý đến các người nhiều hơn.”

Kym khụt khịt. “Chúng ta biết một lời hứa của Olympus đáng giá như thế nào.”

“Đó là lý do tôi sẽ hoàn thành công việc.” Jason không biết những lời đó đến từ đâu, nhưng ý tưởng có cảm giác hoàn toàn đúng đắn. “Tôi sẽ đảm bảo không một vị thần nào bị lãng quên ở trại nào. Có lẽ họ sẽ có đền thờ, hoặc cabin, hoặc ít nhất điện thờ...”

“Hoặc các thẻ bài trao đổi có thể thu thập,” Kym gợi ý.

“Chắc chắn.” Jason mỉm cười. “Tôi sẽ tới lui hai trại đến khi công việc hoàn tất.”

Percy huýt gió. “Cậu đang nói về hàng tá các vị thần.”

“Hàng trăm,” Kym sửa lại.

“Ồ, vậy,” Jason nói, “có lẽ mất một thời gian. Nhưng bà là người đầu tiên trong danh sách, Kymopoleia... nữ thần bảo người đã chém đầu một tên khổng lồ và cứu nguy cuộc tìm kiếm của chúng tôi.”

Kym vuốt ve mái tóc sửa của mình. “Điều đó sẽ khá độc đáo.” Bà nhìn Percy chăm chú. “Mặc dù ta vẫn rất tiếc không thể thấy người chết.”

“Tôi nhận được bình luận đó rất nhiều,” Percy đáp. “Bây giờ về tàu của chúng tôi...”

“Vẫn còn là một mảnh,” nữ thần nói. “Không đẹp dễ lắm, nhưng người có thể đến được Delos.”

“Cảm ơn,” Jason nói.

“Phải,” Percy nói. “Và, thực sự, chồng của bà Briares là một chàng trai cừ đấy. Bà nên cho anh ấy một cơ hội.”

Nữ thần nhặt tấm đĩa đồng của mình lên. “Đừng đẩy may mắn của mình đi, em trai. Briares có năm mươi khuôn mặt; tất cả đều xấu xí. Hẳn ta có một trăm cánh tay, và hẳn vẫn rất vụng về quanh nhà.”

“Được rồi,” Percy dịu lại. “Không đẩy may mắn của tôi đi.”

Kym lật tấm đĩa lên, để lộ những dây dai trên mặt đáy như một cái khiên. “Ta sẽ quan sát tiến trình của người. Polybotes không nói khoác khi hẳn cảnh báo máu của người sẽ đánh thức Mẹ Đất. Tên khổng lồ rất tự tin về điều này.”

“Máu của tôi, chính tôi?” Percy hỏi.

Nụ cười của Kym còn đáng sợ hơn bình thường. “Ta không phải là một nhà tiên tri. Nhưng ta đã nghe những gì nhà tiên tri Phineas nói với người ở thành phố Portland. Người sẽ phải đối mặt với một sự hiển té mà người có lẽ không thể làm được, và người sẽ phải trả giá cả thế giới. Người chưa phải đối mặt với sai lầm chết người của người, em trai à. Nhìn xung quanh đi. Tất cả những công trình của các vị thần và người phạm cuối cùng đều trở thành tàn tích. Sẽ không dễ dàng hơn khi bỏ trốn xuống vực sâu với bạn gái của người à?”

Percy đặt tay lên vai Jason và cố gắng đứng lên. “Trở lại khi tôi tìm thấy Trại Jupiter, Juno từng đề nghị với tôi một lựa chọn như thế. Tôi sẽ cho bà cùng câu trả lời. Tôi không bỏ chạy khi bạn bè tôi cần tôi.”

Kym ngửa hai bàn tay ra. “Và đó là sai lầm của người: không thể bỏ đi. Ta sẽ rút lui xuống vực thẳm và quan sát cuộc chiến này diễn ra. Người nên biết rằng lực lượng của đại dương cũng đang có chiến tranh. Bạn của người Hazel Levesques gây ấn tượng khá tốt với người cá và cố vấn của chúng, Aphros và Bythos.”

“Những anh chàng cá nhỏ bé,” Percy lẩm bẩm. “Họ không muốn gặp tôi.”

“Mặc dù bây giờ chúng đang đấu tranh vì quyền lợi của người,” Kym nói, “cố gắng giữ những đồng minh của Gaia tránh xa hời Long Island. Dù có hay không chúng sẽ sống sót... đó là điều còn sót lại để chứng kiến. Về phần người, Jason Grace, đường đi của người sẽ không dễ dàng hơn bạn người. Người sẽ bị lừa gạt, người sẽ phải đối mặt với nỗi buồn không thể mang được.”

Jason cố gắng không phóng điện. Cậu không chắc tim Percy có thể đón nhận cú sốc. “Kym, bà nói bà không phải là một nhà tiên tri? Họ nên giao cho bà công việc đó. Bà dứt khoát đủ làm phiền muộn.”

Nữ thần thả lỏng nụ cười cá heo của mình. “Người làm ta thích thú, con trai của Jupiter. Ta mong người sống sót để đánh bại Gaia.”

“Cảm ơn,” cậu nói. “Có chỉ điểm nào về việc đánh bại một nữ thần không thể bị đánh bại không?”

Kymopoleia nghiêng đầu. “Ồ, nhưng người biết câu trả lời. Người là con của bầu trời, với những cơn bão trong máu người. Một vị thần nguyên thủy đã từng bị đánh bại trước đây. Người biết người mà ta nói đến.”

Bên trong Jason bắt đầu cuộn xoáy nhanh hơn tinh linh bão. “Ouranos, vị thần bầu trời đầu tiên. Nhưng điều đó nghĩa là...”

“Phải.” Những nét xa lạ của Kym kích thích một biểu hiện gần như là cảm thông. “Hãy hi vọng nó không xảy ra. Nếu Gaia thực thức dậy... ừm, nhiệm vụ của người sẽ không dễ dàng. Nhưng, nếu người thắng, hãy nhớ lời hứa của người. Giáo Hoàng.”

Jason mất một lúc để xử lý lời nói của bà. “Tôi không phải là tư tế.”

“Không?” Đôi mắt Kym lóe sáng. “Nhân tiện, tinh linh bảo phục vụ của người mong muốn được tự do. Bởi vì hần đã giúp đỡ người, hần hi vọng người sẽ để hần đi khi người lên được mặt nước. Hần hứa sẽ không làm phiền người lần thứ ba.”

“Lần thứ ba?”

Kym dừng lại, như thể lắng nghe. “Hần nói hần đã gia nhập cơn bão bên trên để báo thù người, nhưng nếu hần biết người đã trở nên mạnh như thế nào từ khi ở Grand Canyon hần sẽ không đến gần tàu của người.”

“Grand Canyon...” Jason nhớ lại ngày ở trên đường đi bộ trên không, khi một trong những bạn học ngớ ngẩn của cậu biến thành một tinh linh gió. “Dylan? Bà đang trêu tôi à? Tôi đang thở trong Dylan?”

“Phải,” Kym nói. “Đó có vẻ là tên của hần ta.”

Jason rùng mình. “Tôi sẽ để hần ta đi ngay khi tôi tới mặt nước. Đừng lo lắng.”

“Vậy thì, tạm biệt,” nữ thần nói. “Và có lẽ các nữ thần Số Mệnh sẽ mỉm cười với các người... cho là họ sống sót.”

Họ cần phải rời đi.

Jason sắp hết không khí rồi (không khí Dylan – kinh tởm) và mọi người trên tàu Argo II sẽ lo lắng cho họ.

Nhưng Percy vẫn cảm thấy choáng váng do chất độc, vì thế họ ngồi trên rìa của mái vòm vàng đỏ nát vài phút để Percy bắt được hơi thở của cậu... hoặc bắt được nước, bất cứ thứ gì một đứa con trai của Poseidon bắt được khi cậu ta ở dưới đáy đại dương.

“Cảm ơn, anh bạn,” Percy nói. “Cậu đã cứu tớ.”

“Này, đó là những gì chúng ta làm cho bạn bè.”

“Nhưng, ừm, con trai Jupiter cứu sống con trai Poseidon dưới đáy đại dương... có lẽ chúng ta nên giữ những chi tiết cho riêng mình? Nếu không thì tớ sẽ không bao giờ nghe được sự kết thúc của nó.”

Jason nhăn răng. “Đúng đấy. Cậu cảm thấy sao rồi?”

“Tốt hơn. Tớ... tớ phải thừa nhận, khi tớ đang bị nghẹt thở trong chất độc đó, tớ cứ mãi nghĩ về Akhlys, nữ thần đau đớn ở Tartarus. Tớ suýt nữa dùng chất độc tiêu diệt bà ấy.” Cậu rùng mình. “Nó đã có cảm giác tốt, nhưng theo một cách tồi tệ. Nếu Annabeth không ngăn tớ lại...”

“Nhưng cô ấy đã làm,” Jason nói. “Đó là một điều khác bạn bè phải làm cho nhau.”

“Phải... Có điều là, lúc tớ bị nghẹt thở, tớ cứ nghĩ: đây là sự hoàn vốn cho Akhlys. Các nữ thần Số Mệnh đang để tớ chết theo cùng cách tớ cố gắng giết nữ thần đó. Và... thành thật, một phần trong tớ cảm thấy tớ đáng phải nhận nó. Đó là lý do tớ không cố gắng kiểm soát chất độc của tên khổng lồ và xua nó khỏi tớ. Điều đó có lẽ nghe hơi điên rồ.”

Jason nghĩ lại về Ithaca, khi cậu thất vọng về chuyến viếng thăm của linh hồn mẹ cậu. “Không. Tớ nghĩ tớ hiểu.”

Percy nghiên cứu khuôn mặt cậu. Khi Jason không nói gì nữa, Percy thay đổi chủ đề. “Ý của Kym về việc đánh bại Gaia là gì? Cậu đã nói đến Ouranos...”

Jason nhìn chăm chú vào bùn đất đang cuộn xoáy giữa những cái cột của cung điện cũ. “Vị thần bầu trời... các Titan đánh bại ông bằng cách gọi ông xuống mặt đất. Họ mang ông khỏi lãnh thổ của ông, phục kích ông, bắt ông và băm nhỏ ông.”

Percy trông có vẻ như cơn buồn nôn của cậu đang quay trở lại. “Làm sao chúng ta làm vậy với Gaia?”

Jason nhớ lại một câu trong lời tiên tri: Mang dông bão đến hoặc thiêu cháy thế giới phải sụp đổ. Giờ đây cậu có một ý tưởng điều đó có nghĩa là gì... nhưng, nếu cậu đúng, Percy sẽ không thể giúp đỡ. Thực tế là cậu có thể không có ý làm mọi việc trở nên khó khăn hơn.

Tôi không bỏ chạy khi bạn bè cần tôi, Percy đã nói.

Và đó là lỗi hổng của người, Kym đã cảnh báo, không thể bỏ đi.

Hôm nay là 27 tháng Bảy. Trong năm ngày nữa, Jason sẽ biết được liệu cậu có đúng không.

“Trước tiên hãy đến Delos,” cậu nói. “Apollo và Artemis có lẽ có vài lời khuyên.”

Percy gật đầu, mặc dù cậu có vẻ không hài lòng với câu trả lời đó. “Tại sao Kymopoleia gọi cậu là một Pontiac[1]?”

[1] Pontiac là tên một loại xe hơi, Percy nghe nhầm với Pontifex có nghĩa là Giáo hoàng.

Tiếng cười của Jason là sạch bầu không khí về nghĩa đen. “Giáo hoàng. Nó có nghĩa là tử tế.”

“Ồ.” Percy cau mày. “Vẫn nghe giống như một loại xe hơi. ‘Pontifex XLS đời mới.’ Cậu sẽ phải mặc một cái collar và ban phước cho mọi người à?”

“Không. Người La Mã từng có một Đức giáo hoàng, người trông nom tất cả những sự hiến tế đúng đắn và những thứ linh tinh, để đảm bảo không bị thần nào nổi khùng lên. Điều mà tớ đã đề nghị để làm... tớ đoán nó nghe như một công việc của giáo hoàng.”

“Vậy cậu có ý gì?” Percy hỏi. “Cậu đang thực sự cố gắng xây những đền thờ cho tất cả các tiểu thần à?”

“Đúng. Tớ thực sự chưa bao giờ nghĩ về điều đó trước đây, nhưng tớ thích cái ý tưởng đi tới lui giữa hai trại – cứ cho là, cậu biết đó, chúng ta sống sót qua tuần tới và hai trại vẫn còn tồn tại. Năm ngoái cậu đã làm gì trên Olympus, từ chối sự bất tử và thay vào đó yêu cầu các vị thần chơi đẹp – điều đó thật cao thượng, anh bạn.”

Percy cau mày. “Tin tớ đi, ngày nào đó tớ sẽ hối tiếc sự lựa chọn. Ồ, người muốn từ chối lời đề nghị của chúng ta? Được thôi, tốt! BÙM! Quên hết đi! Đi đến Tartarus đi!”

“Cậu đã làm điều một anh hùng nên làm. Tớ ngưỡng mộ cậu về điều đó. Điều ít nhất tớ có thể làm, nếu chúng ta sống sót, là tiếp tục công việc đó – đảm bảo tất cả các vị thần được công nhận. Ai biết chứ? Nếu các vị thần hòa hợp với nhau hơn, có lẽ chúng ta có thể ngăn chặn nhiều cuộc chiến tranh như thế nào khỏi nổ ra hơn.”

“Điều đó chắc chắn sẽ là tốt nhất,” Percy đồng ý. “Cậu biết đấy, cậu trông khác... khác tốt hơn. Vết thương của cậu vẫn còn đau chứ?”

“Vết thương của tớ...” Jason đã quá bận rộn với tên khổng lồ và nữ thần, cậu quên khuấy đi về vết thương kiếm đâm trên bụng cậu, mặc dù chỉ một giờ trước đây cậu đã vật vã với nó trong bệnh xá.

Cậu gỡ áo lên và lôi băng gạc ra. Không khối. Không chảy máu. Không sẹo. Không đau.

“Nó... biến mất rồi,” cậu nói, sững sờ. “Tớ cảm thấy hoàn toàn bình thường. Cái quái gì vậy?”

“Cậu đánh bại nó, chàng trai!” Percy cười. “Cậu tìm được phương thuốc cho chính mình.”

Jason cân nhắc điều đó. Cậu đoán nó có lẽ là sự thật. Có lẽ đặt sự đau đớn của cậu sang một bên để giúp bạn bè mình đã giải quyết xong cái mảnh khoe.

Hoặc có lẽ quyết định kính trọng các vị thần ở cả hai trại của cậu đã chữa khỏi cho cậu, mang đến cho cậu một con đường quang đấng đến tương lai. La Mã hay Hy Lạp... sự khác biệt không là gì. Giống như cậu đã nói với những con ma ở Ithaca, gia đình cậu chỉ là trở nên lớn hơn. Bây giờ cậu thấy được vị trí của cậu trong đó. Cậu sẽ giữ lời hứa của mình với nữ thần bão. Và bởi vì điều đó, thanh kiếm của Michael Varus chẳng có ý nghĩa gì.

Chết là một người La Mã.

Không. Nếu cậu phải chết, cậu sẽ chết như một đứa con trai của Jupiter, một đứa con của các vị thần – máu của Olympus. Nhưng cậu sẽ không để bản thân làm vật hiến tế - ít nhất không chết mà không chiến đấu.

“Đi nào.” Jason vỗ lưng bạn mình. “Đi kiểm tra tàu của chúng ta thôi.”

15. Chương 29 - 30

Chương 29. Nico

ĐƯỢC CHO MỘT LỰA CHỌN giữa chết và Zippy Mart[1] Buford, Nico sẽ có một khoảng thời gian khó khăn để quyết định. Ít nhất cậu biết đường quanh Vùng đất của Người chết. Cộng thêm thức ăn sạch hơn nữa.

[1] Là một loại cửa hàng thường có ở Mỹ, bán những đồ dùng thiết yếu

“Ta vẫn không hiểu,” Huấn luyện viên Hedge lẩm bẩm khi họ lang thang giữa lối đi trung tâm. “Họ đặt tên toàn bộ một thị trấn theo cái bàn của Leo?”

“Tôi nghĩ thị trấn này ở đây trước, Huấn luyện viên.” Nico đáp.

“Hửm.” Huấn luyện viên cầm lên một hộp bánh rán phủ bột. “Có lẽ cậu đúng. Những thứ này trông ít nhất là một trăm năm tuổi. Ta nhớ món phong phú Bồ Đào Nha đó.”

Nico không thể nghĩ về Bồ Đào Nha mà không nhớ hai cánh tay bị thương của mình. Trên hai bắp tay, dấu móng của con ma sói vẫn sưng phồng và tấy đỏ. Nhân viên bán hàng đã hỏi cậu liệu cậu đã đánh nhau với một con linh miêu Mỹ.

Họ mua một bộ sơ cứu, một tập giấy (vì thế Huấn luyện viên có thể viết nhiều tin nhắn máy bay giấy cho vợ ông hơn), một ít thịt muối và sô-đa (bởi vì cái bàn tiệc trong chiếc lều pháp thuật mới của Reyna chỉ cung cấp thức ăn lạnh mạnh và nước sạch) và một số những thiết bị cầm trại linh tinh vô dụng với Huấn luyện viên Hedge nhưng là những cái bẫy quái vật phức tạp cực kì ấn tượng.

Nico đã hi vọng tìm được vài bộ quần áo mới. Hai ngày từ khi họ bay khỏi San Juan, cậu mệt mỏi với việc đi lang thang trong cái áo nhiệt đới HÒN ĐẢO MỀ HOẶC[2] của mình, đặc biệt bởi vì Huấn luyện viên Hedge có một cái giống hệt.

[2] Nguyên văn là ISLA DEL ENCANTORICO.

Không may, Zippy Mart chỉ tích trữ áo thun với cờ Liên minh và những câu nói sướt mướt giống như BÌNH TĨNH VÀ ĐI THEO CỎ ĐỎ. Nico quyết định cậu sẽ dính với những con vẹt và cây cọ.

Họ đi xuống lại chỗ cắm trại cách hai con đường dưới cái nắng gay gắt. Khu vực của nam Carolina này coi bộ chủ yếu là những cánh đồng um tùm, được chia tách bởi những cái cọc điện thoại và cây cối được bao bọc trong đám cây sắn dây. Bản thân thị trấn Buford là một bộ sưu tập những cái kho kim loại di động – sáu hay bảy, có lẽ cũng là dân số của thị trấn.

Nico rõ ràng không phải là một người ưa thích ánh sáng mặt trời, nhưng duy chỉ một lần cậu hoan nghênh sự ấm áp. Nó làm cậu cảm thấy chắc chắn hơn – thả neo vào thế giới người phàm. Với mỗi cú nhảy bóng tối, việc trở về càng lúc càng trở nên khó khăn hơn. Thậm chí dù giữa ban ngày bàn tay cậu vẫn xuyên qua những vật rắn. Thắt lưng cậu và thanh kiếm cứ rơi quanh mắt cá chân cậu không vì lý do cụ thể nào. Một lần, khi cậu không nhìn đường đi, cậu đi xuyên qua một cái cây.

Nico nhớ điều gì đó Jason Grace đã nói với cậu ở cung điện của Notus: Có lẽ đến lúc em phải ra khỏi bóng tối rồi.

Giá mà mình có thể, cậu nghĩ. Lần đầu tiên trong đời cậu, cậu bắt đầu sợ bóng tối, bởi vì cậu có thể tan biến vào nó hoàn toàn.

Nico và Hedge không có vấn đề gì trong việc tìm đường trở lại trại. Athena Parthenos là mốc cao nhất trong vòng vài ki-lô-mét. Trong tấm lưới cải trang mới của mình, nó lung linh ánh sáng bạc giống như một con ma cao mười hai mét cực kì lờ lẹt.

Hình như, Athena Parthenos đã muốn họ đến một nơi có giá trị giáo dục, bởi vì bà hạ cánh ngay cạnh một điểm lịch sử gọi là CUỘC TÀN SÁT CỦA BURORD, trên một điểm dừng chân đá sỏi ở khu vực giao nhau giữa Không đâu và Không gì.

Lều của Reyna nằm trong một rừng cây nhỏ cách đường khoảng ba mươi mét. Bên cạnh đó là một ụ đá hình chữ nhật – hàng trăm những tảng đá chồng tạo nên một ngôi mộ to quá cỡ với một cột tháp làm bia mộ. Rải rác quanh nó là những vòng hoa phai màu và những bó hoa nhựa vỡ nát, làm nơi này càng thêm lương hơn.

Aurum và Argentum đang chơi tránh bóng trong rừng với một trong những quả bóng ném của huấn luyện viên. Từ khi được các chiến binh Amazon sửa chữa lại, hai con chó kim loại trở nên nghịch ngợm và tràn đầy năng lượng – không giống chủ nhân của chúng.

Reyna ngồi bắt chéo chân trước cửa lều, nhìn chăm chăm vào cột tháp kỷ niệm của mình. Cô không nói nhiều từ khi họ bay khỏi San Juan hai ngày trước. Họ cũng không thu hút bất kỳ con quái vật nào, điều mà làm Nico băn khoăn. Họ không nghe thêm được tin gì từ các Thợ săn hay các chiến binh Amazon. Họ không biết chuyện gì đã xảy ra với Hylla, hay Thalia, hay tên khổng lồ Orion.

Nico không thích các Thợ săn của Artemis. Không nghi ngờ gì bị kịch luôn bám theo họ như những con chó và chim săn mồi của chúng. Chị gái của cậu Bianca đã chết sau khi gia nhập các Thợ săn. Sau đó Thalia Grace trở thành thủ lĩnh của họ và thậm chí còn bắt đầu chiêu mộ nhiều cô gái trẻ hơn cho sự nghiệp của họ, điều mà làm Nico bức mình – như thể cái chết của Bianca có thể bị lãng quên. Như thể cô ấy có thể bị thay thế.

Khi Nico thức dậy ở Barrachina và tìm thấy ghi chú của các Thợ săn về việc bắt cóc Reyna, cậu đã đập tan cái sân trong cơn thịnh nộ. Cậu không muốn các Thợ săn đánh cắp một người quan trọng nữa của cậu.

May mắn, cậu có lại được Reyna, nhưng cậu không thích việc cô ấy trở nên quá ủ rũ. Mỗi lần cậu cố gắng hỏi cô về những việc xảy ra ở Calle San Jose – những con ma trên ban công, tất cả đang nhìn chăm chăm vào cô, thì thậm chí những lời buộc tội – Reyna bắt cậu im miệng.

Nico biết điều gì đó về những con ma. Việc để chúng đi vào đầu cậu nguy hiểm. Cậu muốn giúp Reyna, nhưng bởi vì bị kịch của riêng cậu là đơn độc xử lý những vấn đề của mình, từ chối bất cứ ai cố gắng lại gần, cậu chính xác là không thể phê bình Reyna về việc cũng làm điều tương tự.

Cô nhìn lên khi họ lại gần. “Chị biết rồi.”

“Chỗ này là địa điểm lịch sử nào?” Hedge hỏi. “Tốt, bởi vì nó đang làm tôi phát điên.”

“Trận chiến Waxhaws,” cô nói.

“À, được rồi...” Hedge gật đầu khôn ngoan. “Đó chỉ là một cuộc thi đấu tội lỗi.”

Nico cố gắng cảm nhận bất cứ linh hồn không yên nghỉ nào đó trong vùng, nhưng cậu chẳng cảm thấy gì. Không thường lệ cho một bãi chiến trường. “Chị chắc chứ?”

“Và năm 1780,” Reyna nói. “Cách mạng Mỹ. Hầu hết những thủ lĩnh thực dân là các á thần Hy Lạp. Những tướng lĩnh Anh quốc là á thần La Mã.”

“Bởi vì nước Anh giống La Mã khi đó,” Nico đoán. “Một đế quốc đang lên.”

Reyna nhặt một bó hoa bị đè bẹp lên. “Chị nghĩ là chị biết tại sao chúng ta hạ cánh ở đây. Nó là lỗi của chị.”

“À, thôi nào,” Hedge chế giễu. “Zippy Mart Buford không phải là lỗi của ai cả. Những điều như thế cứ vậy xảy ra.”

Reyna nhặt những bông hoa nhựa phai màu. “Trong suốt cuộc Cách mạng, bốn trăm người Mỹ bị bắt kịp ở đây bởi kỵ binh Anh. Những người thực dân muốn đầu hàng, nhưng người Anh khát máu. Họ thậm chí tàn sát những người Mỹ sau khi họ hạ vũ khí xuống. Chỉ một vài người sống sót.”

Nico cho là cậu nên sốc. Nhưng sau khi di chuyển qua Âm phủ, nghe rất nhiều câu chuyện về quỷ dữ và cái chết, một vụ thảm sát trong chiến tranh hầu như không có vẻ đáng giá. “Reyna, sao nó có thể là lỗi của chị?”

“Chỉ huy của Anh là Banastre Tarleton.”

Hedge khụt khịt. “Ta đã nghe về hắn. Một gã điên. Họ gọi hắn là Benny Đồ tể.”

“Phải...” Reyna hít một hơi run run. “Ông ta là một người con trai của Bellona.”

“Ồ.” Nico nhìn chăm chăm vào ngôi mộ quá cỡ. Nó vẫn quấy nhiễu cậu làm cậu không thể cảm thấy bất cứ linh hồn nào cả. Hàng trăm chiến binh bị tàn sát tại chỗ này... điều đó có lẽ gửi đi vài thứ đại loại là rung cảm của cái chết.

Cậu ngồi xuống cạnh Reyna và quyết định đánh liều. “Vậy chị nghĩ là chúng ta bị kéo về đây bởi vì chị có vài liên kết với các con ma. Giống như những gì xảy ra ở San Juan à?”

Đếm từ một đến mười cô chẳng nói gì, xoay xoay bó hoa nhựa trên tay mình. “Chị không muốn nói về San Juan.”

“Chị nên.” Nico cảm thấy như một người lạ trong chính cơ thể cậu. Tại sao cậu khích lệ Reyna chia sẻ? Nó không phải là phong cách hay việc của cậu. Tuy nhiên, cậu cứ tiếp tục nói. “Vấn đề chính về những con ma – hầu hết bọn họ bị mất đi giọng nói. Ở Asphodel, hàng triệu con ma lang quanh xung quanh không mục đích, cố gắng để nhớ họ là ai. Chị biết tại sao họ kết thúc như thế không? Bởi vì trong cuộc đời họ chưa từng đứng về một bên này hay bên kia. Họ không bao giờ nói lớn tiếng, vì vậy họ không bao giờ nghe được gì. Giọng của chị là căn cước của chị. Nếu chị không dùng nó,” cậu nói với một cái nhún vai, “chị đang nửa đường đi đến Asphodel rồi đó.”

Reyna cau có. “Đó là một ý tưởng cho một lời động viên của em à?”

Huấn luyện viên Hedge thông giọng. “Điều này trở nên quá thiên về tâm lý với ta. Ta sẽ đi viết vài lá thư.”

Ông cầm lấy xấp giấy của mình và tiến vào rừng. Hôm qua hoặc trước đó, ông đã viết rất nhiều – hình như không chỉ cho Mellie. Huấn luyện viên không chia sẻ chi tiết, nhưng ông gợi ý rằng ông đang kêu gọi vài sự ủng hộ để giúp đỡ cuộc tìm kiếm của họ. Với tất cả những gì Nico biết, ông đang viết thư cho Jackie Chan.

Nico mở túi mua sắm của mình ra. Cậu lôi ra một hộp bánh Kem Yến mạch Debbie Nhỏ^[3] và mời Reyna một cái.

[3] Là tên của một loại bánh quy.

Cô chun mũi. “Chúng trông giống như đã ôi từ thời khủng long.”

“Có lẽ. Nhưng những ngày này em rất thèm ăn. Bất cứ loại thức ăn ngon nào... có lẽ ngoại trừ hạt lựu. Em xong chuyện với chúng rồi.”

Reyna lấy một cái bánh và cắn một miếng. “Những con ma ở San Juan... họ là tổ tiên của chị.”

Nico chờ đợi. Cơn gió làm gợn sóng tấm lưới ngụy trang trên Athena Parthenos.

“Quay ngược lại một chặng đường dài về gia đình Ramírez-Arellano,” Reyna tiếp tục. “Chị không biết toàn bộ câu chuyện. Tổ tiên của chị sống ở Tây Ban Nha khi nó còn là một tỉnh của La Mã. Ông nội của cụ cố-cố-gì-đó-gì-đó của chị là một người đi xâm chiếm thuộc địa. Ông ấy băng qua Puerto Rico với Ponce de León^[4].”

[4] Là một nhà thám hiểm Tây Ban Nha.

“Một trong những con ma tên ban công đã mặc áo giáp của người xâm chiếm thuộc địa,” Nico nhớ lại.

“Đó là ông ấy.”

“Vậy... toàn bộ gia đình của chị là hậu duệ của Bellona à? Em đã nghĩ chị và Hylla là con gái của bà ấy, không phải người thừa kế.”

Quá trễ, Nico nhận ra cậu không nên lời Hylla ra. Một cái nhìn thất vọng lướt qua gương mặt Reyna, mặc dù cô nhanh chóng giấu nó đi.

“Bọn chị là con gái bà ấy,” Reyna đáp. “bọn chị là những đứa con thực sự của Bellona trong gia đình Ramírez-Arellano. Và Bellona luôn luôn yêu quý gia tộc của bọn chị. Hàng thiên niên kỷ trước, bà ấy ra lệnh bọn chị sẽ đóng vai trò chủ chốt trong nhiều trận chiến.”

“Như chị đang làm bây giờ,” Nico nói.

Reyna lau vụn bánh trên cằm. “Có lẽ. Một vài người tổ tiên của chị đã là những anh hùng. Một số là những kẻ ác. Em đã thấy con ma với vết thương sừng bắn trên ngực chứ?”

Nico gật đầu. “Một tên cướp biển à?”

“Kẻ nổi tiếng nhất trong lịch sử của người Puerto Rico. Hẳn được biết đến là Tư tế Cofresí, nhưng họ hẳn ta là Ramírez de Arellano. Nhà của bọn chị, biệt thự gia đình, được xây dựng bằng tiền từ kho báu ông ta đã chôn.”

Trong một khoảnh khắc, Nico lại cảm thấy như một đứa nhỏ. Cậu muốn thốt lên, Tuyệt cú mèo! Mặc dù trước khi cậu nhiệm trò Thu thập thẻ bài, cậu đã bị ám ảnh bởi những tên cướp biển. Có lẽ đó là một lý do cậu say mê Percy, con trai của vị thần biển.

Reyna cắn một miếng bánh nữa. “Người đàn ông trong đồng phục Hải quân Hoa Kỳ... ông ấy là ông chú cố-cố từ Chiến tranh Thế giới Thứ Hai, người chỉ huy tàu ngầm La-tinh đầu tiên. Em biết đấy. Rất nhiều chiến binh. Bellona là nữ thần bảo trợ cho các thế hệ của bọn chị.”

“Nhưng bà ấy chưa bao giờ có những đứa con á thần trong gia đình chị – cho đến chị.”

“Nữ thần... bà ấy yêu cha chị, Julian. Ông là một quân nhân ở Iraq. Ông ấy đã...” giọng Reyna vỡ ra. Cô đẩy bó hoa nhựa qua một bên. “Chị không thể làm điều này. Chị không thể nói về ông ấy.”

Một đám mây bay qua trên đầu, che phủ cánh rừng trong bóng tối.

Nico không muốn ép buộc Reyna. Cậu có quyền gì chứ?

Cậu đặt miếng bánh yếm mạch của mình xuống... và nhận thấy rằng những đầu ngón tay cậu đang biến thành khối. Ánh mặt trời trở lại. Hai tay cậu lại rắn lại, nhưng những sợi dây thần kinh của cậu kêu inh tai. Cậu cảm thấy như cậu được kéo trở lại từ rìa của một ban công cao.

Giọng của chị là căn cước của chị, cậu đã nói với Reyna. Nếu chị không dùng nó, chị đang nửa đường đi đến Asphodel rồi.

Cậu ghét khi chính lời khuyên của cậu đặt lên mình.

“Cha em đã từng tặng em một món quà,” Nico nói. “Đó là một cây ma.”

Reyna nhìn cậu chằm chằm. “Gì cơ?”

“Tên ông ta là Jules-Albert. Ông ấy là người Pháp.”

“Một... cây ma Pháp?”

“Hades không phải là người cha tuyệt nhất, nhưng thỉnh thoảng ông ấy có những khoảng khắc muốn hiểu con trai của mình. Em đoán ông ấy nghĩ cây ma là một lời đề nghị hòa bình. Ông nói Jules-Albert có thể là tài xế của em.”

Khóe miệng Reyna co giật. “Một tài xế cây ma Pháp.”

Nico nhận ra nó nghe lố bịch như thế nào. Cậu chưa hề nói với ai về Jules-Albert – không ngay cả Hazel. Nhưng cậu cứ tiếp tục nói.

“Chị biết đấy, Hades có ý tưởng rằng em nên cố gắng hành động như một thiếu niên hiện đại. Kết bạn. Hiểu biết về thế kỷ hai mươi mốt. Ông ấy hơi hơi biết rằng các cha mẹ người phạm thường hay lái xe đưa con cái họ đi quanh quanh. Ông ấy không thể làm thế. Vì vậy giải pháp của ông ấy là một cây ma.”

“Để đem em đi dạo mát,” Reyna nói. “Hoặc lái tới In-N-Out Burger[5].”

[5] Một chuỗi nhà hàng bán thức ăn nhanh chủ yếu là hăm-bơ-gơ ở miền Tây Hoa Kỳ.

“Em cho là thế.” Những sợi dây thần kinh của Nico bắt đầu lắng xuống. “Bởi vì chẳng có gì giúp em kết bạn nhanh hơn là một xác chết thổi rửa với giọng Pháp.”

Reyna cười lớn. “Chị xin lỗi... Chị không nên thích thú.”

“Ồn mà. Quan điểm là... em cũng không muốn nói về cha mình. Nhưng thỉnh thoảng,” cậu nói, nhìn vào đôi mắt cô, “chị phải làm.”

Biểu hiện của Reyna chuyển sang nghiêm túc. “Chị chưa bao giờ biết cha chị trong những ngày tốt đẹp hơn của ông. Hylla đã kể rằng ông từng dịu dàng hơn khi chị ấy còn rất nhỏ, trước khi chị sinh ra. Ông ấy là một người lính tốt – can đảm, kỷ luật, tuyệt vời trong đánh nhau. Ông ấy đẹp trai. Ông có thể rất quyến rũ. Bellona chúc phúc cho ông, như bà từng làm với rất nhiều người tổ tiên của chị, nhưng điều đó không đủ với cha chị. Ông ấy muốn bà là vợ của mình.

Trong rừng, Huấn luyện viên Hedge tự lẩm bẩm khi ông viết thư. Ba máy bay giấy đã bay theo đường xoắn ốc vào cơn gió, khởi hành tới những nơi các vị thần biết.

“Cha chị hoàn toàn dâng hiến cho Bellona,” Reyna tiếp tục. “Một điều là để kính trọng sức mạnh của chiến tranh. Điều khác là yêu nó. Chị không biết ông ấy làm như thế nào, nhưng ông ấy đã giành được trái tim của Bellona. Chị gái chị được sinh ra trước khi ông đến Iraq cho chuyến công tác cuối cùng của mình. Ông đã hoàn thành một cách vinh quang, trở về nhà như một anh hùng. Nếu... nếu ông ấy có thể điều chỉnh cuộc sống thường dân của mình, mọi việc có lẽ đã tốt.”

“Nhưng ông ấy không thể,” Nico đoán.

Reyna lắc đầu. “Ít lâu sau khi ông ấy trở về, ông có một cuộc gặp mặt cuối cùng với nữ thần... đó là, ừm, lý do chị được sinh ra. Bellona cho ông nhìn thoáng qua về tương lai. Bà giải thích tại sao qua đình bọn chị quan trọng với bà ấy. Bà nói rằng di sản của La Mã sẽ không bao giờ sụp đổ miễn là một trong những dòng dõi huyết thống của bọn chị duy trì, chiến đấu để bảo vệ quê nhà của bọn chị. Những từ đó... chị nghĩ ý bà là chúng để làm yên lòng, nhưng cha chị trở nên lưu luyến với chúng.”

“Chiến tranh có thể khó khăn để vượt qua,” Nico nói, nhớ đến Pietro, một trong những hàng xóm từ thời thơ ấu của cậu ở Ý. Pietro đã trở về an toàn từ chiến dịch Châu Phi của Mussolini, nhưng, sau khi nã pháo vào công dân Ethiopia với khí ga cay, đầu óc ông không bao giờ trở lại như cũ.

Mặc dù cái nóng, Reyna kéo áo choàng lên người. “Một phần của vấn đề là căng thẳng hậu chấn thương. Ông không thể ngừng nghĩ về chiến tranh. Và sau đó có một vết thương dai dẳng – một quả bom bên đường đã để lại mảnh vỡ trên vai và ngực ông. Nhưng nó còn nhiều hơn thế. Qua nhiều năm, khi chị lớn lên, ông ấy... ông ấy thay đổi.”

Nico không trả lời. Cậu chưa bao giờ có ai nói chuyện cởi mở với mình như vậy trước đây, có lẽ ngoại trừ Hazel. Cậu cảm thấy như cậu đang ngắm nhìn một đàn chim đậu trên một cánh đồng. Một âm thanh lớn có thể làm chúng giật mình bỏ đi.

“Ông trở nên hoang tưởng,” Reyna nói. “Ông ấy nghĩ những lời của Bellona là một lời cảnh báo rằng dòng dõi của bọn chị sẽ bị tiêu diệt và di sản của La Mã sẽ sụp đổ. Ông thấy kẻ thù ở khắp nơi. Ông thu thập vũ khí. Ông biến nhà của bọn chị thành một pháo đài. Vào buổi tối, ông sẽ khóa Hylla và chị lại trong phòng. Nếu bọn chị lên ra ngoài, ông sẽ hét lên và ném đồ đạc và... ừm, ông ấy làm bọn chị khiếp sợ. Đôi khi, thậm chí ông nghĩ bọn chị là kẻ thù của ông ấy. Ông bị thuyết phục rằng bọn chị đang do thám ông, cố gắng tiêu diệt ông. Sau đó những con ma bắt đầu xuất hiện. Chị đoán chúng luôn luôn ở đó, nhưng chúng chọn lúc cha chị bối rối và bắt đầu hiện ra. Chúng thì thầm với ông, nuôi những nỗi nghi ngờ của ông. Cuối cùng một ngày... chị không thể nói với em chắc chắn khi nào, chị nhận ra ông ấy không còn là cha chị nữa. Ông đã biến thành một trong những con ma.”

Một cơn ớn lạnh dâng lên trong ngực cậu. “Một kẻ cuồng loạn,” cậu suy xét. “Em đã thấy nó trước đây. Một con người bị khô héo đi đến khi hắn ta không còn là một con người. Chỉ những tính cách tồi tệ nhất của hắn còn tồn tại. Sự điên cuồng của hắn...”

Từ biểu hiện của Reyna cho thấy lời giải thích của cậu rõ ràng không giúp ích gì.

“Dù cho ông ấy là gì,” Reyna nói, “ông trở nên không thể sống chung được. Hylla và chị trốn khỏi nhà thường xuyên nhất có thể, nhưng cuối cùng khi bọn chị trở... về... và đối mặt với cơn thịnh nộ của ông. Bọn chị không biết làm điều gì khác. Ông ấy là gia đình duy nhất của bọn chị. Lần cuối cùng bọn chị trở về, ông – ông giận dữ đến nỗi ông tỏa sáng về nghĩa đen. Ông không thể đụng chạm vào vật gì nữa, nhưng ông có thể di chuyển chúng... chị đoán là giống như một yêu tinh. Ông làm nứt toạc gạch lát sàn. Ông xé nát ghế sofa. Cuối cùng ông ném một cái ghế và nó đập vào Hylla. Chị ấy ngã sập xuống. Chị ấy chỉ bị đánh ngã bất tỉnh, nhưng chị nghĩ là chị ấy đã chết. Chị ấy đã dành ra rất nhiều năm trời để bảo vệ chị... chị vừa đánh mất điều đó. Chị tóm lấy vũ khí gần nhất chị có thể tìm thấy – một đồ vật gia truyền, thanh kiếm của Cướp biển Confresí. Chị - chị không biết nó là vàng Imperial. Chị chạy tới linh hồn cha mình và...”

“Chị đã làm bốc hơi ông ấy,” Nico đoán.

Đôi mắt Reyna đầm nước mắt. “Chị đã giết cha ruột của mình.”

“Không. Reyna, không. Đó không còn là ông ấy. Đó là một con ma. Thậm chí còn tệ hơn: một kẻ cuồng loạn. Chị đang bảo vệ chị gái của mình.”

Cô xoay chiếc nhẫn bạc trên ngón tay mình. “Em không hiểu đâu. Tội giết cha là tội lỗi nặng nề nhất một người La Mã có thể phạm phải. Nó không thể tha thứ.”

“Chị đã không giết cha chị. Người đàn ông đó đã chết rồi,” Nico khẳng định. “Chị đã đánh tan đi một con ma.”

“Nó không là vấn đề!” Reyna khóc nức nở. “Nếu tin này đến Trại Jupiter...”

“Cậu sẽ bị hành hình,” một giọng nói mới vang lên.

Ở bìa rừng một binh sĩ La Mã trang bị đầy đủ áo giáp, cầm một ngọn giáo. Một đám tóc nâu che đi đôi mắt cậu ta. Cái mũi của cậu ta rõ ràng bị gãy ít nhất một lần, điều mà làm nụ cười của cậu thậm chí trông còn độc ác hơn. “Cảm ơn vì lời thú tội, nguyên pháp quan. Cậu khiến cho công việc của tôi dễ dàng hơn rất nhiều.”

Chương 30. Nico

HUẤN LUYỆN VIÊN HEDGE CHỌN KHOẢNG KHẮC ĐÓ để xuất hiện, vẫy một chiếc máy bay giấy và hét lên, “Mọi người, tin tốt!”

Ông đứng sững lại khi thấy người La Mã. “Ồ... đừng bận tâm.”

Ông nhanh chóng vò chiếc máy bay lại và ăn nó.

Reyna và Nico đứng lên. Aurum và Argentum phóng đến cạnh Reyna và găm gờ với kẻ không mời mà đến.

Nico không hiểu, làm sao gã này đến quá gần mà không con nào chú ý.

“Bryce Lawrence,” Reyna nói. “Con chó săn mới nhất của Octavian.”

Tên La Mã cúi đầu xuống. Đôi mắt hắt màu xanh lá cây, nhưng không phải xanh biển giống của Percy... gần như màu xanh của vầng ao.

“Thầy bói có nhiều chó săn,” Bryce nói. “Tôi chỉ là một kẻ may mắn tìm được cậu. Người bạn Hy Lạp của cậu đây...” cậu héch cằm vào Nico... “dễ dàng để theo dấu cậu ta. Cậu ta bốc mùi của Âm phủ.”

Nico tháo bao kiếm ra. “Anh biết Âm phủ à? Anh có muốn tôi sắp xếp một chuyến viếng thăm không?”

Bryce cười. Răng cửa của cậu ta là hai cái răng ó vàng. “Cậu nghĩ là cậu có thể dọa tôi à? Tôi là hậu duệ của Orcus, vị thần phá bỏ luật lệ và hình phạt vĩnh viễn. Tôi từng trực tiếp nghe tiếng kêu la từ Cánh đồng Trừng phạt. Chúng là âm nhạc đối với tai của tôi. Sớm thôi, tôi sẽ thêm một linh hồn chết tiệt vào phần điệp khúc.”

Cậu ta nhún nhún cười với Reyna. “Kẻ giết cha, hả? Octavian sẽ thích tin này. Cậu bị bắt giữ vì vi phạm nhiều điều luật La Mã.”

“Cậu ở đây là chống lại luật La Mã,” Reyna nói. “Người La Mã không tìm kiếm một mình. Một nhiệm vụ phải được một người hạng sĩ quan hoặc cao hơn chỉ huy. Cậu là thử nghiệm, và thậm chí việc cho cậu hạng đó là một sai lầm. Cậu không có quyền bắt giữ tôi.”

Bryce nhún vai. “Trong thời gian chiến tranh, một số luật lệ phải linh hoạt. Nhưng đừng lo lắng. Một khi tôi mang cậu đi xét xử, tôi sẽ được trao thưởng với tư cách thành viên chính thức trong quân đoàn. Tôi tưởng tượng mình cũng sẽ được thăng cấp làm sĩ quan nữa. Không nghi ngờ gì sẽ có những chỗ trống sau trận chiến sắp tới. Một vài sĩ quan sẽ không sống sót, đặc biệt nếu lòng chung thành của họ không đặt đúng chỗ.”

Huấn luyện viên Hedge xoay cây gậy của mình. “Ta không biết phép xã giao La Mã thích hợp, nhưng giờ ta có thể đánh đũa trẻ này không?”

“Một thần đồng á,” Bryce nói. “Thú vị. Tôi đã nghe nói người Hy Lạp thực sự tin tưởng những người dè của họ.”

Hedge kêu be be. “Ta là một thần rừng. Và cậu có thể tin rằng ta đang chuẩn bị đập cây gậy này trên đầu cậu, thẳng nhóc thò lỗ.”

Thần rừng tiến lên, nhưng, ngay khi chân ông chạm ụ đá, những tảng đá rung âm âm như chúng sắp sôi đến nơi. Bên ngoài nắm mồ, những chiến binh xương mọc lên – mầm xương^[1] trong những miếng giẻ rách còn sót lại của những bộ đồng phục của lính Anh.

[1] Spartoi: là những người trong thần thoại mọc lên từ những cái răng rồng được trồng bởi Cadmus.

Hedge bỏ đi, nhưng hai tên xương đầu tiên tóm lấy hai tay ông và nâng ông lên khỏi mặt đất. Huấn luyện viên đánh rơi cây gậy của mình và đá đá móng guốc.

“Thả ta ra, đồ đầu xương ngu ngốc!” ông gầm lên.

Nico chăm chăm, chờ người, khi ngôi mộ phun về phía trước nhiều chiến binh Anh đã chết hơn – năm, mười, hai mươi, nhân lên nhanh đến nỗi Reyna và hai con chó kim loại của cô đã bị bao vây trước khi Nico nghĩ phải giờ kiểm lên.

Làm sao cậu không thể cảm nhận được nhiều người chết thế này, rất cận kề?

“Tôi quên mất chưa đề cập,” Bryce nói, “thực ra tôi không đi một mình trong cuộc tìm kiếm này. Như cậu có thể thấy, tôi có hậu thuẫn. Những binh lính này đã hứa tha chết cho những tên thực dân. Sau đó họ tàn sát chúng. Về cá nhân tôi, tôi thích một cuộc tàn sát hay ho, nhưng, bởi vì họ đã phá vỡ lời thề, những linh hồn của họ bị nguyên rửa và họ vĩnh viễn dưới quyền của Orcus. Điều mà có nghĩa là họ cũng dưới quyền của tôi.” Cậu ta chỉ vào Reyna. “Bắt lấy cô gái.”

Đám mầm xương tràn lên. Aurum và Argentum hạ gục vài tên đầu tiên, nhưng chúng nhanh chóng bị vật xuống mặt đất, những bàn tay xương giữ chặt mõm của chúng. Những binh lính tóm lấy hai tay Reyna. Đối với những sinh vật không chết, chúng nhanh kinh khủng.

Cuối cùng, Nico có lại những giác quan của mình. Cậu chém vào mầm xương, nhưng thanh kiếm của cậu trượt qua vô hại với chúng. Cậu sử dụng ý chí của mình, ra lệnh cho những bộ xương tan rã ra. Chúng hành động như thể cậu không tồn tại.

“Sao thế, con trai của Hades?” giọng của Bryce chứa đầy sự cảm thông giả tạo. “Đánh mất sự lôi cuốn của người à?”

Nico cố gắng chen lấn qua những bộ xương. Có quá nhiều. Bryce, Reyna và có lẽ cả Huấn luyện viên Hedge đã ở sau một bức tường kim loại.

“Nico, ra khỏi đây!” Reyna nói. “Lấy bức tượng và đi đi.”

“Phải, chuẩn khỏi đây!” Bryce đồng ý. “Dĩ nhiên, cậu nhận ra rằng cú nhảy bóng tối tiếp theo của cậu sẽ là cú nhảy cuối cùng. Cậu biết cậu không có sức mạnh để sống sót cho một cú khác. Nhưng, chắc chắn, hãy mang Athena Parthenos.”

Nico nhìn xuống. Cậu vẫn giữ thanh kiếm Stygian, nhưng hai tay cậu trở nên đen và trong suốt như thủy tinh màu khói. Thậm chí dưới ánh sáng mặt trời trực tiếp, cậu đang tan biến.

“Ngừng lại!” cậu nói.

“Ồ, tôi chẳng làm gì cả,” Bryce nói. “Nhưng tôi tò mò để xem điều gì sẽ xảy ra, nếu cậu mang bức tượng đi, cậu sẽ biến mất với nó vĩnh viễn, thẳng vào quên lãng. Nếu cậu không mang nó đi... ồ, tôi được lệnh mang Reyna còn sống đi hầu tòa vì tội phản bội. Tôi không được ra lệnh mang theo cậu còn sống, hay thần đồng áng.”

“Thần nông!” huấn luyện viên hét lên. Ông đá một bộ xương vào cái háng xương xẩu của nó, điều mà dường như làm đau Hedge hơn tên lính. “Ồi! Những xác chết Anh ngu ngốc!”

Bryce hạ thấp cây lao của hắn xuống và chọc vào bụng huấn luyện viên. “Ta tự hỏi khả năng chịu đựng đau đớn của tên này sẽ ra sao. Ta từng thí nghiệm trên toàn bộ các loại động vật. Ta thậm chí đã giết sĩ quan của ta. Ta chưa bao giờ thử một thần đồng áng... xin lỗi, một thần rừng. Người đầu thai rồi, phải không? Người có thể chịu đựng được bao nhiêu đau đớn trước khi người biến thành một đám hoa cúc?”

Cơn giận dữ của Nico trở nên lạnh và tối như lưỡi kiếm của cậu. Chính cậu đã từng biến hình thành một số loài cây, và cậu không đánh giá cao điều đó. Cậu ghét những người như Bryce Lawrence, những kẻ gây ra nỗi đau chỉ cho vui.

“Để ông ấy yên,” Nico cảnh báo.

Bryce nhướn lông mày. “Hoặc sao? Bằng mọi cách, hãy thử vài thứ Âm phủ đi, Nico. Tôi thích xem nó. Tôi có một cảm giác bất cứ chuyên môn nào cũng sẽ khiến cậu phai nhạt đi vĩnh viễn. Cứ làm đi.”

Reyna cố gắng. “Bryce, quên họ đi. Nếu cậu muốn tôi làm tù binh của cậu, được thôi. Tôi sẽ sẵn sàng đi và đối mặt với phiên tòa ngu xuẩn của Octavian.”

“Một lời đề nghị hay ho.” Bryce quay cây lao của mình lại, để mũi nó di chuyển cách đôi mắt Reyna vài xăng-ti-mét. “Cậu không thực sự biết Octavian đã lên kế hoạch, phải không? Cậu ta đang bận rộn lôi kéo sự ủng hộ, tiêu xài tiền của quân đoàn.”

Reyna siết chặt nắm tay. “Octavian không có quyền...”

“Cậu ta có quyền của quyền lực,” Bryce nói. “Cậu để mất quyền của mình khi cậu chạy đến những vùng đất cổ. Vào ngày một tháng Tám, những người bạn Hy Lạp của cậu ở Trại Con Lai sẽ nhận ra một kẻ thù Octavian hùng mạnh đến thế nào. Tôi đã thấy những kế hoạch cho những máy móc của cậu ta... Thậm chí tôi còn bị ẩn tượng.”

Xương của Nico cảm giác như chúng đang thay đổi thành hê-li, cái cách chúng cảm thấy khi vị thần Favonius biến cậu thành một cơn gió.

Sau đó cậu khóa mắt vào Reyna. Sức mạnh của cô dâng lên trong cậu – một đợt sóng kích lệ và kiên cường làm cậu cảm thấy có thật trở lại, neo lại vào thế giới phàm trần. Mặc dù bị vây bởi những người chết và đối mặt với án tử hình, Reyna Ramírez-Arellano có một nguồn dự trữ cam đảm khổng lồ để chia sẻ.

“Nico,” cô nói, “làm điều em cần làm. Chị sẽ hậu thuẫn cho em.”

Bryce cười thầm, rõ ràng tự mình thích thú. “Ồi, Reyna. Cậu sẽ hậu thuẫn cho cậu ta? Sẽ rất vui khi lôi cậu đến trước một tòa án, buộc cậu thú tội rằng cậu đã giết cha mình. Tôi hi vọng họ sẽ xử tử cậu theo cách cổ xưa – khâu vào một cái bao bố với một con chó dại, sau đó ném xuống sông. Tôi luôn luôn muốn thấy điều đó. Tôi không thể chờ đợi đến khi bí mật nho nhỏ của cậu lộ ra.”

Đến khi bí mật nho nhỏ của cậu lộ ra.

Bryce vỗ nhẹ mũi lao của mình trên mặt Reyna, để lại một đường máu.

Và cơn thịnh nộ của Nico phát nổ.

16. Chương 31 - 32 - 33

Chương 31. Nico

SAU ĐÓ, HỌ KỂ CHO CẬU NGHE ĐIỀU GÌ ĐÃ XẢY RA. Tất cả những gì cậu nhớ là tiếng la hét.

Theo Reyna, không khí quanh cậu đột ngột đông cứng lại. Mặt đất đen ngòm. Trong một tiếng kêu khủng khiếp, cậu giải phóng một trận lụt của nỗi đau và giận dữ thẳng vào mọi người. Reyna và huấn luyện viên đã trải nghiệm chuyến đi qua Tartarus của cậu, những tên khổng lồ bắt giữ cậu, những ngày lãng phí bên trong cái lọ đồng của cậu. Họ cảm thấy nỗi thống khổ của Nico trong những ngày trên tàu Argo II của cậu và sự chạm trán của cậu với Cupid ở đồng tàn tích ở Salona.

Họ đã nghe lời thách thức không được nói ra của cậu với Bryce Lawrence, lớn và rõ ràng: Người muốn những bí mật? Đây.

Các mầm xương tan tã thành tro bụi. Những khối đá của ụ đá biến thành trắng xóa với màn sương. Bryce Lawrence trượt chân, ôm lấy đầu mình, cả hai lỗ mũi chảy máu.

Nico tiến về phía cậu ta. Cậu tóm lấy tấm thẻ thử nghiệm của Bryce và xé toạc nó ra khỏi cổ cậu ta.

“Người không xứng đáng với cái này,” Nico gầm lên.

Mặt đất nứt ra dưới chân Bryce. Cậu ta chìm xuống tới eo. “Ngừng lại!” Bryce bám lấy mặt đất và những bó hoa nhựa, nhưng cơ thể cậu ta cứ chìm xuống.

“Người đã thề với quân đoàn.” Hơi thở của Nico bốc hơi lạnh lùng. “Người phá vỡ luật lệ. Người gây ra nỗi đau. Người giết sĩ quan của mình.”

“Tôi... tôi không! Tôi...”

“Người phải chết vì những tội lỗi của mình,” Nico tiếp tục. “Đó là sự trừng phạt. Thay vào đó người chỉ bị trục xuất. Người nên tránh xa ra. Cha của người Orcus có thể không chấp thuận những lời thề bị phá vỡ. Nhưng cha ta Hades thực sự không chấp thuận những kẻ trốn thoát khỏi sự trừng phạt.”

“Làm ơn!”

Từ đó không có nghĩa gì với Nico. Âm phủ không có sự khoan dung. Nó chỉ có công bằng.

“Người đã chết rồi,” Nico nói. “Người là một con ma không có lưỡi, không có ký ức. Người sẽ không thể chia sẻ bất cứ bí mật nào.”

“Không!” Cơ thể Bryce chuyển sang đen và như khói. Cậu ta trượt vào lòng đất, đến tận ngục. “Không, Ta là Bryce Lawrence! Ta còn sống!”

“Người là ai?” Nico hỏi.

Âm thanh tiếp theo từ miệng Bryce là một tiếng thì thầm lập cập. Gương mặt cậu ta trở nên mơ hồ. Cậu ta có thể trở thành bất cứ ai – chỉ là một linh hồn vô danh khác giữa hàng triệu.

“Cút,” Nico nói.

Linh hồn tiêu tan. Mặt đất khép lại.

Nico nhìn lại và thấy rằng bạn cậu vẫn an toàn. Reyna và huấn luyện viên nhìn chăm chăm cậu kinh hãi. Mặt Reyna đang chảy máu. Aurum và Argentum cuộn tròn lại, như thể bộ não cơ học của chúng bị đoản mạch.

Nico đổ sụp xuống.

Những giấc mơ của cậu chẳng có ý nghĩa gì, điều mà gần như là một sự khuây khỏa.

Một bầy quạ bay vòng vòng trên một bầu trời đen kịt. Sau đó bầy quạ biến thành những con ngựa phi nước đại trên những con sóng.

Cậu thấy chị gái mình Bianca ngồi ở nhà ăn ở Trại Con Lai với các Thợ săn của Artemis. Cô mỉm cười và cười lớn với với nhóm bạn mới của mình. Sau đó Bianca thay đổi thành Hazel, người hôn vào má Nico và nói, “em muốn anh trở thành một ngoại lệ.”

Cậu thấy yêu nữ mình chim Ella với mái tóc đỏ bờm xờm và bộ lông đỏ của cô, đôi mắt cô giống như cà phê đen. Cô đậu trên trường kỉ của phòng khách Nhà Lớn. Tựa bên cô là đầu con báo nhồi bông ma thuật Seymour. Cô đu đưa qua lại, đút cho con báo ăn Cheetos[1].

[1] Tên một loại snack phô mai.

“Pho mát không tốt cho yêu nữ mình chim,” cô lẩm bẩm. Sau đó cô nhắm mắt và hô vang một trong những lời tiên tri học thuộc lòng của cô: “Sự sụp đổ của mặt trời, câu thơ cuối cùng.” Cô cho Seymour ăn thêm Cheetos. “Pho mát tốt cho đầu báo.”

Seymour gầm lên đồng tình.

Ella thay đổi thành một nữ thần đám mây tóc đen, mang thai với các bụng lớn, quần quai trong đau đớn trên một cái giường cấm trại đôi. Clarisse La Rue ngồi cạnh cô ấy, lau đầu cô với một miếng vải mát. “Mellie, cô sẽ ổn thôi,” Clarisse nói, mặc dù cô nghe có vẻ lo lắng.

“Không, không có gì ổn cả!” Mellie khóc than. “Gaia đang trở dậy!”

Cảnh thay đổi. Nico đứng với Hades ở đồi Berkeley vào ngày đầu tiên Hades dẫn cậu đến Trại Jupiter. “Đến với họ,” vị thần nói. “Hãy giới thiệu con là một đứa con của Pluto. Điều đó quan trọng để con tạo nên sự liên kết này.”

“Tại sao?” Nico hỏi.

Hades tan biến. Nico thấy bản thân mình trở lại dưới Tartarus, đứng trước Akhlys, nữ thần của sự đau đớn. Máu chảy dòng dòng trên má bà. Nước mắt tuôn trào từ đôi mắt bà, nhỏ giọt xuống tấm khiêng của Hercules trong lòng bà. “Con của Hades, ta có thể làm gì hơn cho ngươi? Ngươi thật hoàn hảo! Rất nhiều nỗi buồn và đau đớn!”

Nico thở hỗn hển.

Đôi mắt cậu mở ra.

Cậu nằm dài, nhìn chằm chằm vào ánh nắng mặt trời trong những nhánh cây.

“Cảm ơn các vị thần.” Reyna cúi người về phía cậu, bàn tay cô mát lạnh trên trán cậu. Vết cắt chảy máu trên mặt cô đã hoàn toàn biến mất.

Bên cạnh cô, Huấn luyện viên Hedge cau có. Buồn thay, Nico có một tầm nhìn tuyệt vời ngay trên hai lỗ mũi của ông.

“Tốt,” huấn luyện viên nói. “Chỉ là thêm một vài lời thỉnh cầu.”

Ông cầm một miếng băng gạt lớn hình vuông bôi thứ gì đó nhớp nháp dính dính màu nâu và dán nó lên mũi Nico.

“Cái gì...? Ồi.”

Cái thứ nhớp nháp có mùi như đất trồng, vỏ tuyết tùng, nước ép nho và chút ít dấu hiệu của phân bón. Nico không có sức để bỏ nó ra.

Cảm giác của cậu bắt đầu làm việc lại. Cậu nhận ra cậu đang nằm trên một cái túi ngủ ngoài lều. Cậu đang không mặc gì ngoài một cái quần sooc và một ngàn sự kinh tởm, băng gạc thạch cao màu nâu quấn khắp người cậu. Hai cánh tay, hay chân và ngực cậu đang ngứa ran bởi lớp bùn chết.

“Ông... ông đang cố gắng trông tôi à?” cậu lẩm bẩm.

“Nó là y tế thể thao kết hợp với một ít pháp thuật thiên nhiên,” huấn luyện viên nói. “Đại loại là một sở thích của ta.”

Nico cố gắng tập trung vào khuôn mặt Reyna. “Chị cho phép điều này?”

Cô trông như sắp sửa ngất xỉu vì kiệt sức, nhưng cô cố gắng nở một nụ cười. “Huấn luyện viên Hedge đã mang em trở lại từ vực thẳm. Nước kì lân, bánh thánh, rượu tiên... bọn chị không thể dùng bất cứ thứ gì. Em đang nhạt đi rất trầm trọng.”

“Nhạt đi...?”

“Đừng lo lắng về điều đó bây giờ, nhóc.” Hedge đặt một đồ uống có ống hút cạnh miệng Nico. “Uống chút Gatorade[2] đi.”

[2] Tên một loại nước uống

“Tôi... tôi không muốn...”

“Cậu sẽ uống ít Gatorade,” huấn luyện viên khẳng khái.

Nico uống một ít Gatorade. Cậu ngạc nhiên bởi cậu khát như thế nào.

“Điều gì đã xảy ra với tôi?” cậu hỏi. “Với Bryce... với những tên người xương đó...?”

Reyna và huấn luyện viên trao đổi một ánh nhìn lo lắng.

“Có tin tốt và tin xấu,” Reyna nói. “Nhưng trước tiên ăn gì đó đi đã. Em sẽ cần sức mạnh trở lại trước khi em nghe tin xấu.”

Chương 32. Nico

“BA NGÀY?”

Nico không chắc cậu đã nghe đúng lời cô trong mười hai lần đầu tiên.

“Bọn chị không thể di chuyển em,” Reyna nói. “Ý chị là... về nghĩa đen, em không thể bị di chuyển. Em gần như không có vật chất. Nếu không phải nhờ Huấn luyện viên Hedge...”

“Không có gì to tát,” huấn luyện viên trấn an cậu. “Một lần trong lúc giữa một trận đấu quyết định ta đã phải nép chân của một tiên vệ chỉ với các nhánh cây và băng dính.”

Mặc dù sự lãnh đạm của ông, vị thần rừng có những bông mắt dưới đôi mắt của ông. Hai má ông lõm sâu. Ông trông gần như tồi tệ như Nico cảm thấy.

Nico không thể tin được mình đã bất tỉnh lâu như thế. Cậu thuật lại những giấc mơ lạ lùng của mình – sự lảm bảm của yêu nữ mình chim Ella, cái nhìn lướt qua về nữ thần đám mây Mellie (điều làm huấn luyện viên lo lắng) – nhưng Nico cảm thấy như thể những cảnh mộng đó chỉ kéo dài trong vài giây. Theo Reyna, giờ đã là chiều 30 tháng Bảy. Cậu đã ở trong một cái bóng hôn mê vài ngày.

“Những người La Mã sẽ tấn công Trại Con Lai sau ngày mai.” Nico hớp thêm ngụm Gatorade, thứ mà ngon và lạnh, nhưng không có mùi vị. Vị giác của cậu có vẻ như từng bước tiến vào thế giới bóng tối vĩnh viễn. “Chúng ta phải nhanh lên. Em phải sẵn sàng.”

“Không.” Reyna đè tay mình lên cánh tay cậu, làm băng gạc nhàu đi. “Thêm bất kì sự di chuyển bóng tối nào sẽ giết em.”

Cậu nghiêng rằng. “Nếu nó giết em, nó sẽ giết em. Chúng ta phải đem bức tượng về Trại Con Lai.”

“Này, nhóc,” huấn luyện viên nói. “Ta đánh giá cao sự cống hiến của cậu, nhưng nếu cậu đưa tất cả chúng ta vào bóng tối vĩnh viễn cùng với Athena Parthenos, nó sẽ chẳng giúp đỡ bất cứ ai. Bryce Lawerence đã đúng về điều đó.”

Khi đề cập đến Bryce, hai con chó kim loại của Reyna vểnh tai lên và gầm gừ.

Reyna nhìn chăm chăm vào ụ đá, đôi mắt cô tràn ngập sự đau khổ, như thể nhiều linh hồn không mời hơn có thể hiện ra từ ngôi mộ.

Nico hít một hơi thở, nhận được toàn bộ mùi thơm của việc chữa trị cây nhà lá vườn của Hedge. “Reyna, em... em không nghĩ ra. Em đã làm gì với Bryce...”

“Em đã tiêu diệt cậu ta,” Reyna đáp. “Em đã biến cậu ta thành một con ma. Và, phải, nó làm chị nhớ lại điều gì đã xảy ra với cha mình.”

“Em không có ý làm chị sợ,” Nico nói chua chát. “Em không có ý... đầu độc một tình bạn khác. Em xin lỗi.”

Reyna nghiêng cứu gương mặt cậu. “Nico, chị phải thừa nhận, ngày đầu tiên em bắt tỉnh, chị đã không biết phải nghĩ hay cảm nhận gì. Điều em đã làm thật khó để xem... khó để xử lý.”

Huấn luyện viên nhai một que củi. “Ta phải đồng ý với cô gái về vấn đề này, nhóc. Đập đầu ai đó với một cây gậy bóng chày, đó là một việc. Nhưng việc biến thành ma quái rừng rợn đó? Đó là loại ma thuật bóng tối.”

Nico mong chờ mình cảm thấy giận dữ - để hét vào mặt họ vì muốn phán xét cậu. Đó là những gì cậu thường làm.

Nhưng cơn giận dữ của cậu không trở thành hiện thực. Cậu vẫn cảm thấy rất tức giận về Bryce Lawrence, và Gaia và những tên khổng lồ. Cậu muốn tìm được tên thầy bói Octavian và siết cổ cậu ta với sợi dây thắt lưng của cậu ta. Nhưng cậu không nổi điên với Reyna hay huấn luyện viên.

“Tại sao mọi người lại mang em trở lại?” cậu hỏi. “Mọi người biết em chẳng thể giúp gì thêm nữa. Mọi người có thể tìm một đường khác để tiếp tục lên đường với bức tượng. Nhưng mọi người lại lãng phí ba ngày để chăm sóc em. Tại sao?”

Huấn luyện viên Hedge khụt khịt. “Cậu là một phần của đội, đồ ngốc này. Chúng tôi sẽ không để cậu lại.”

“Còn hơn thế nữa.” Reyna đặt tay lên tay Nico. “Trong khi em còn ngủ, chị đã suy nghĩ rất nhiều. Điều chị kể với em về cha chị... Chị chưa từng chia sẻ với bất cứ ai. Chị đoán là chị biết em là người chính xác để phớt lờ. Em gánh một vài gánh nặng của chị. Chị tin em, Nico.”

Nico nhìn chăm chăm cô, bối rối. “Sao chị có thể tin tưởng em? Cả hai đều cảm nhận được cơn giận dữ của em, thấy những cảm giác tồi tệ nhất của em...”

“Này, nhóc,” Huấn luyện viên Hedge nói, giọng ông nhẹ nhàng hơn. “Bọn ta đều rất giận dữ. Thậm chí một người nhân hậu như ta.”

Reyna cười ngớ ngẩn. Cô siết chặt tay Nico. “Huấn luyện viên đúng đấy, Nico. Em không phải là người duy nhất từng để bóng tối thoát ra trong một lúc. Chị đã kể cho em điều xảy ra với cha chị, và em ủng hộ chị. Em đã chia sẻ những kinh nghiệm đau đớn của em; làm sao bọn chị không ủng hộ em được? Chúng ta là bạn.”

Nico không chắc phải nói gì. Họ đã thấy được những bí mật sâu kín nhất của cậu. Họ biết cậu là ai, cậu là gì.

Nhưng dường như họ không quan tâm. Không họ quan tâm nhiều hơn.

Họ không phán xét cậu. Họ quan tâm. Không điều gì trong đó có lý với cậu.

“Nhưng Bryce. Em...” Nico không thể tiếp tục.

“Em đã làm điều phải nên hoàn thành. Giờ chị hiểu được điều đó,” Reyna nói. “Chỉ là hứa với chị: không còn việc biến người thành ma nếu chúng ta có thể tránh nó.”

“Đúng,” Huấn luyện viên nói. “Trừ khi cậu để ta chơi đùa với chúng trước tiên. Bên cạnh đó, nó không phải là tất cả những tin xấu.”

Reyna gật đầu. “Bọn chị không thấy bất kì dấu hiệu nào của những người La Mã khác, vậy nó cho thấy Bryce không thông báo cho bất cứ ai khác nơi cậu ta ở. Và cũng không có dấu hiệu nào của Orion. Hi vọng điều đó có nghĩa là hán ta bị các Thợ săn hạ gục.”

“Và Hylla?” Nico hỏi. “Thalia?”

Những nếp nhăn siết lại quanh miệng Reyna. “Không tin tức gì. Nhưng chị phải tin rằng họ vẫn còn sống.”

“Cô chưa nói với cậu ta tin tức tốt nhất,” huấn luyện viên thúc giục.

Reyna cau mày. “Có lẽ với vì thật khó để tin được. Huấn luyện viên Hedge nghĩ ông ấy tìm được một đường khác để vận chuyển bức tượng. Đó là tất cả những điều ông ấy luyện thuyên suốt ba ngày qua. Nhưng cho đến lúc này chúng ta chưa thấy tín hiệu gì của...”

“Này, nó sẽ xảy ra!” Huấn luyện viên cười ngoác mang tai với Nico. “Cậu có nhớ cái máy bay giấy ta nhận được ngay trước khi tên Lawrence Sếp-khiếp-dẫn xuất hiện không? Nó là một tin nhắn từ những người liên lạc của Mellie ở cung điện Aeolus. Yêu nữ mình chim này, Nuggets – cô ấy biết một gã biết một gã biết một con ngựa mà biết một con dê mà biết một con ngựa khác...”

“Huấn luyện viên,” Reyna khiển trách, “ông sẽ làm cậu ấy hối hận vì đã thoát khỏi sự hôn mê đấy.”

“Tốt thôi,” thần rừng giận dữ. “Câu chuyện ngắn dài, ta đã lôi kéo được rất nhiều sự ủng hộ. Ta có được lời hứa của đúng loại tinh linh gió mà chúng ta cần sự giúp đỡ. Bức thư ta đã ăn? Xác nhận rằng kỳ binh đó đang đến. Họ nói nó sẽ mất một thời gian để tổ chức, nhưng ông ấy sẽ ở đây sớm thôi – bất cứ lúc nào, thật đấy.”

“Ông ấy là ai?” Nico hỏi. “Kỳ binh gì?”

Reyna đột ngột đứng lên. Cô nhìn chăm chăm về phương bắc, gương mặt cô nổi lõng với nỗi sợ hãi. “Kỳ binh đó...”

Nico hướng theo cái nhìn của cô. Một đàn chim đang đến – những con chim lớn.

Chúng đến gần hơn, và Nico nhận ra chúng là những con ngựa có cánh – ít nhất nửa tá trong đội hình chữ V, không có người cưỡi.

Bay ở giữa là một con ngựa đực to lớn với một cái bờm vàng và bộ lông chim nhiều màu sắc như của một con đại bàng, đôi cánh của nó xò ra rộng gấp đôi những con ngựa khác.

“Những con pegasus,” Nico nói. “Ông đã triệu hồi đủ để mang bức tượng.”

Huấn luyện viên cười hân hoan. “Không chỉ là những con pegasus bất kì, nhóc. Cậu đang trong một cuộc điều trị thực sự.”

“Con ngựa đực phía trước...” Reyna lắc đầu không tin tưởng. “Đó là ngài Pegasus, chúa tể bất tử của những con ngựa.”

Chương 33. Leo

ĐIỂN HÌNH.

Ngay khi Leo hoàn thành việc cải tiến, một nữ thần bão khổng lồ xuất hiện và đập mạnh những vòng dây ngay trên con tàu của cậu.

Sau cuộc chạm trán của họ với Kymopo-gi-đó, tàu Argo II chạy rề rề qua biển Aegea, quá thiệt hại để có thể bay được, quá chậm chạp để vượt qua bốn quái vật. Họ chiến đấu với những con rắn biển đói khát cứ mỗi tiếng đồng hồ. Họ thu hút những đàn cá tò mò. Có lúc họ mắc kẹt vào một tảng đá, và Percy và Jason phải nhảy xuống và đẩy tàu.

Âm thanh khô khè của máy móc làm Leo muốn khóc. Trong suốt ba ngày dài, cậu cuối cùng đã biến con tàu ít nhiều trở lại hoạt động theo lệnh chỉ khi họ đậu ở hòn đảo Mykonos, điều mà có lẽ có nghĩa đó là lúc để họ lại bị đập mạnh thành từng mảnh.

Percy và Annabeth đi vào bờ để trinh sát trong khi Leo ở lại trên boong lái, điều chỉnh bàn điều khiển. Cậu quá hăng say với hệ thống dây điện mà không nhận ra đội đồ bộ đã trở lại đến khi Percy nói, “Này, anh bạn. Kem.”

Ngay lập tức, ngày của Leo trở nên tốt hơn. Toàn bộ thủy thủ ngồi trên boong, mà không có một cơn bão hay một con quái vật tấn công để mà lo lắng trong lần đầu tiên suốt vài này, và ăn kem.Ồ, ngoại trừ Frank, người không hấp thụ được đường. Cậu ấy có một trái táo.

Ngày nóng và đầy gió. Đại dương lấp lánh với mặt nước gợn sóng, nhưng Leo đã sửa bộ thăng bằng tốt đến nỗi mà Hazel không còn trông quá say sóng nữa.

Uốn lượn bên mạn phải của họ là thị trấn Mykonos – một bộ sưu tập những tòa nhà trắng vừa trắng với mái ngói xanh da trời, cửa sổ xanh da trời, và cửa chính xanh da trời.

“Bọn tớ đã thấy những con bò nông này lang thang trong thị trấn,” Percy báo cáo. “Giống như, chỉ là đi dạo các cửa hàng, dừng lại ở các quán ba.”

Hazel cau mày. “Những con quái vật cải trang à?”

“Không,” Annabeth đáp, cười lớn, “chỉ là những con bò nông già bình thường. Chúng là những con vật đem lại phước lành cho thành phố hoặc gì đó. Và có một vùng ‘Tiểu Ý’ của thị trấn. Đó là lý do tại sao kem quá ngon.”

“Châu Âu bị pha trộn.” Leo lắc đầu. “Đầu tiên chúng ta đi đến La Mã vì những bước chân Tây Ban Nha. Sau đó chúng ta đến Hy Lạp vì kem Ý.”

Nhưng cậu không thể tranh luận với kem. Cậu đã ăn gấp đôi lượng sô-cô-la yêu thích của mình và cố gắng tưởng tượng rằng cậu và bạn mình chỉ đang thư giãn trong một kì nghỉ. Điều mà làm cậu ước gì Calypso ở bên cạnh cậu, điều mà làm cậu ước gì cuộc chiến đã qua rồi và mọi người sống sót... điều mà làm cậu buồn. Đã 30 tháng Bảy rồi. Ít hơn bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa cho đến ngày G, khi Gaia, Công Chúa Bùn Quánh Ngu Ngốc, sẽ thức dậy với toàn bộ gương mặt bùn rục rở của bà ấy.

Điều lạ lùng là, họ càng đến gần ngày mừng một tháng Tám, bạn bè cậu càng cư xử lạc quan hơn. Hoặc có lẽ lạc quan không phải là từ chính xác. Họ dường như có vẻ đang được kéo lại với nhau cho vòng cuối cùng – biết rằng hai ngày tiếp theo sẽ thành công hay thất bại. Không có lý nào cứ ủ rũ khi bạn sắp đối mặt với cái chết. Sự kết thúc của thế giới làm kem ngon hơn bao giờ hết.

Dĩ nhiên, những người còn lại trong nhóm không ở dưới chuồng ngựa với Leo, nói chuyện với nữ thần chiến thắng Nike suốt ba ngày qua...

Piper đặt ly kem của mình xuống. “Vây, hòn đảo Delos nằm ngay bên kia cảng. Sân nhà của Artemis và Apollo. Ai sẽ đi?”

“Tớ,” Leo nói ngay lập tức.

Mọi người chăm chú vào cậu.

“Gì?” Leo hỏi. “Tớ khôn khéo và các thứ. Frank và Hazel đã hứa hỗ trợ tớ.”

“Bọn tớ đã?” Frank hạ nửa trái táo đã ăn xuống. “Ý tớ là... chắc chắn bọn tớ đã.”

Đôi mắt vàng của Hazel ánh lên dưới ánh nắng mặt trời. “Leo, anh đã có một giấc mơ về việc này hay gì đó?”

“Phải,” Leo thốt ra. “Ồ... không. Không chính xác. Nhưng... các cậu phải tin tưởng tớ về điều này. Tớ cần nói chuyện với Apollo và Artemis. Tớ đã có một ý tưởng tớ cần phải thử chúng.”

Annabeth cau mày. Cô trông như muốn phản đối, nhưng Jason đã lên tiếng.

“Nếu Leo có một ý tưởng,” cậu nói, “chúng ta cần tin cậu ấy.”

Leo cảm thấy cắn rứt vì việc đó, đặc biệt việc cân nhắc ý tưởng của cậu là gì, nhưng cậu nặn ra một nụ cười. “Cảm ơn, anh bạn.”

Percy nhún vai. “Được rồi. Nhưng một lời khuyên: khi các cậu gặp Apollo, đừng đề cập đến haiku[1].”

[1] Haiku: Một loại thơ của Nhật Bản.

Hazel nhún mày. “Tại sao không? Không phải ông ấy là vị thần của thơ ca à?”

“Chỉ cần tin anh.”

“Hiểu rồi.” Leo đứng dậy. “Và, các cậu, nếu họ có một cửa hàng đồ lưu niệm ở Delos, tớ chắc chắn sẽ mang về cho các cậu vài bức tượng Apollo và Artemis đầu to!”

Apollo dường như không có tâm trạng cho haiku. Ông cũng không bán tượng đầu to.

Frank đã biến thành một con đại bàng khổng lồ để bay đến Delos, nhưng Leo đi nhờ Hazel trên lưng của Arion. Không phải xúc phạm Frank, nhưng sau sự thất bại ở pháo đài Sumter Leo trở thành một người từ chối cười những con đại bàng khổng lồ. Cậu có một tỷ lệ thất bại một trăm phần trăm.

Họ nhận thấy hòn đảo vắng tanh, có lẽ bởi vì biển động quá cho các tàu thuyền du lịch. Những ngọn đồi lộng gió không có gì ngoài đá sỏi, cỏ và hoa dại – và, dĩ nhiên, một cụm những ngôi đền đồ nát. Gạch vụn có lẽ rất ấn tượng, nhưng, kể từ Olympia, Leo đã quá tải với những tàn tích cổ đại. Cậu đã quá xong với những cột cẩm thạch trắng. Cậu muốn trở lại Mỹ, nơi những tòa nhà cũ kĩ nhất là những trường học công cộng và Ye Olde McDonald's.

Họ đi xuống một đại lộ với những khối đá sư tử trắng sắp thẳng hàng, những gương mặt bị biến dạng gần như không còn đường nét.

“Thật kì quái,” Hazel nói.

“Em có cảm thấy được bất kì con ma nào không?” Frank hỏi.

Cô lắc đầu. “Việc thiếu những con ma là kì quái. Trở lại thời kì cổ đại, Delos là vùng đất thiêng. Không người phạm nào được cho phép sinh ra hay chết ở đây. Về nghĩa đen không có linh hồn người phạm trên toàn hòn đảo này.”

“Thật tuyệt với anh,” Leo nói. “Điều đó có nghĩa là không ai được phép giết chúng ta ở đây à?”

“Em không nói thế.” Hazel dừng lại trên đỉnh của một ngọn đồi thấp. “Nhìn kia. Dưới kia.”

Phía dưới họ, sườn đồi được tạc thành một hý trường. Những cây bụi rậm mọc lên giữa những hàng ghế đá, vì thế nó trông như một buổi hòa nhạc cho cây bụi gai. Phía dưới cùng, ngồi trên một khối đá giữa sân khấu, thần Apollo gập người trên một cây đàn ghi-ta Hawaii, gảy một điệu thê lương.

Ít nhất, Leo cho đó là Apollo. Gã trai trông khoảng người bảy tuổi, với mái tóc xoăn vàng và một làn da rám nắng hoàn hảo. Ông mặc chiếc quần jeans rách rưới, một cái áo thun đen và áo vét vải lanh trắng với ve áo lấp lánh kim cương giả, giống như ông đang thử diện mạo của một Elvis/Ramones/Beach Boys lai.

Leo thường không nghĩ về đàn ghi-ta Hawaii như một nhạc cụ buồn. (Cảm động, chắc chắn. Nhưng không buồn.) Tuy nhiên giai điệu Apollo gảy quá u uất làm cảm giác của Leo vỡ òa.

Ngồi ở hàng ghế trước là một cô gái trẻ khoảng mười ba tuổi, mặc leggings đen và một cái áo choàng bạc, mái tóc đen được cột ra sao kiểu đuôi ngựa. Cô đang gọt dẽo một thanh gỗ dài – làm một cái cung.

“Họ là các vị thần?” Frank hỏi. “Họ trông không giống sinh đôi.”

“À, hãy nghĩ về nó,” Hazel nói. “Nếu anh là một vị thần, anh có thể thông như bất cứ thứ gì anh muốn. Nếu anh có một người anh em sinh đôi...”

“Anh sẽ chọn trông giống bất cứ thứ gì trừ người anh em của mình,” Frank đồng ý. “Vậy kế hoạch là gì?”

“Đừng bắn!” Leo hét lên. Dường như là một sự mở đầu tốt, đối mặt với hai vị thần bắn cung. Cậu giơ hai tay lên và cúi đầu xuống hướng về sân khấu.

Không vị thần nào trông có vẻ ngạc nhiên khi thấy họ.

Apollo thở dài và quay lại gảy cây ghi-ta của mình.

Khi họ đến hàng ghế trước, Artemis lẩm bẩm, “Vậy là mọi người ở đây. Bọn ta đang tự hỏi.”

Điều đó lấy đi áp lực khỏi những pit-tông của Leo. Cậu đã sẵn sàng để giới thiệu bản thân, giải thích họ đến đây trong hòa bình như thế nào, có lẽ kể vài chuyện cười và đề nghị hơi thở bạc hà.

“Vậy là các người mong chờ chúng tôi,” Leo nói. “Tôi có thể nói, bởi vì cả hai người đều hứng thú.”

Apollo gảy một điệu nghe như phiên bản đám tang của “Camptown Races”. “Bọn ta đang mong chờ để được tìm thấy, làm phiền, chòng ghẹo. Bọn ta không biết bởi ai. Các người có thể không để bọn tai lại với sự đau khổ của mình chứ?”

“Anh biết họ không thể, anh trai,” Artemis khiển trách. “Họ phụ thuộc vào sự giúp đỡ của chúng ta với cuộc tìm kiếm của họ, thậm chí nếu tỷ lệ và vô vọng.”

“Cả hai người quả thật là có đầy những lời cổ vũ tốt đẹp,” Leo nói. “Dù sao thì tại sao hai người lại trốn ở đây? Các người không phải nên là... tôi không biết, đánh nhau với những tên khổng lồ hay gì đó?”

Đôi mắt nhợt nhạt của Artemis làm Leo cảm thấy như cậu là một cái xác hươu chuẩn bị bị rút ruột.

“Delos là nơi sinh của chúng ta,” nữ thần nói. “Ở đây, chúng ta không bị ảnh hưởng bởi sự phân ly Hy Lạp-La Mã. Tin ta, Leo Valdez, nếu ta có thể, ta sẽ ở bên những Thọ sản của mình, đối mặt với kẻ thù cũ của chúng ta Orion. Không may, nếu ta bước khỏi hòn đảo này, ta sẽ trở nên bất lực với sự đau đớn. Tất cả ta có thể làm là quan sát không thể giúp đỡ trong khi Orion tàn sát những người đi theo ta. Nhiều người trao mạng sống của họ để bảo vệ bạn của các người và bức tượng Athena đáng nguyện rửa đó.”

Hazel tạo nên một âm thanh dè dặt. “Ý người là Nico? Anh ấy ổn chứ?”

“Ổn?” Apollo khóc nức nở trên cây đàn của mình. “Không ai trong chúng ta ổn cả, cô gái! Gaia đang trở dậy!”

Artemis nhìn chằm chằm Apollo. “Hazel Levesque, anh trai cô vẫn còn sống. Cậu ấy là một chiến binh dũng cảm, như cô. Ta ước ta có thể nói điều đó cho anh trai của ta.”

“Em bắt công với ta!” Apollo khóc than. “Ta đã bị Gaia và đứa con La Mã tồi tệ đó làm cho mê muội!”

Frank thông giọng. “Ừm, Chúa tể Apollo, ý người là Octavian?”

“Đừng gọi tên hắn!” Apollo gảy một âm nhỏ. “Ồ, Frank Trương, giá mà người là con trai của ta. Ta đã nghe những lời cầu nguyện của người, người biết đấy, tất cả những tuần người muốn được công nhận. Nhưng chào ôi! Mars luôn có được những thứ tốt. Ta có... sinh vật đó là hậu duệ của mình. Hắn ta lấp đầy đầu ta với những lời tán dương. Hắn nói với ta về những đền thờ vĩ đại hắn sẽ xây vinh danh ta.”

Artemis khụt khịt. “Anh thật dễ dàng bị nịnh bợ, anh trai.”

“Bởi vì ta có quá nhiều phẩm chất để tán dương! Octavian nói hắn muốn biến người La Mã hùng mạnh trở lại. Ta nói được thôi! Ta đã trao cho hắn lời ban phước của ta.”

“Như ta nhớ lại,” Artemis nói, “hắn ta cũng hứa biến anh thành vị thần quan trọng nhất trong quân đoàn, thậm chí trên cả Zeus.”

“À, ta là ai để tranh luận với lời đề nghị như thế? Zeus có làn da rám nắng hoàn hảo không? Ông ấy có thể chơi ghi-ta Hawaii không? Ta nghĩ không! Nhưng ta không bao giờ nghĩ Octavian sẽ bắt đầu một trận chiến! Gaia chắc hẳn đã che phủ những suy nghĩ của ta, thì thào trong tai ta.”

Leo nhớ lại tên gió điên rồ Aeolus, kẻ đã muốn đi giết người sau khi nghe giọng của Gaia.

“Vậy thì hãy sửa nó,” cậu nói. “Bảo Octavian rút lui. Hoặc, ngài biết đấy, bắn cậu ta với một trong những mũi tên của ngài. Điều đó cũng sẽ ổn thôi.”

“Ta không thể!” Apollo khóc than. “Nhìn đây!”

Cây đàn của vị thần biến thành một cái cung. Ông nhắm lên bầu trời và bắn. Mũi tên vàng lao lên khoảng sáu mươi mét, sau đó tan thành khói.

“Để bắn cung của mình, ta phải ra khỏi Delos,” Apollo khóc. “Sau đó ta sẽ bất lực hoặc Zeus sẽ đánh ngã ta. Cha chưa bao giờ thích ta. Ông ấy chưa bao giờ tin ta suốt hàng thiên niên kỷ!”

“À,” Artemis nói, “để công bằng, đó là lúc anh âm mưu với Hera lật đổ ông ấy.”

“Đó là một sự hiểu lầm!”

“Và anh đã giết một vài tên Cyclops của Zeus.”

“Ta đã có một lý do tốt cho việc đó! Dù sao, bây giờ Zeus đổ tội cho ta vì mọi thứ - âm mưu của Octavian, sự sụp đổ của Delphi...”

“Chờ đã.” Hazel làm dấu hiệu tạm dừng. “Sự sụp đổ của Delphi?”

Cung tên của Apollo biến trở lại thành một cây đàn ghi-ta. Ông gảy một hợp âm đầy xúc động. “Khi sự phân ly bắt đầu giữa Hy Lạp và La Mã, trong khi ta đấu tranh với sự lộn xộn, Gaia nắm thời cơ! Bà ta đưa trở lại kẻ thù cũ của ta Python, con rắn vĩ đại, để chiếm hữu lấy các nhà tiên tri Delphi. Sinh vật kinh khủng đó giờ cuộn mình trong những hang động cổ đại, chặn đứng pháp thuật của lời tiên tri. Ta bị kẹt tại đây, vì thế ta thậm chí không thể chiến đấu với hắn.”

“Vô công rồi nghê,” Leo nói, mặc dù cậu bí mật suy nghĩ là không có thêm lời tiên tri nào có lẽ là một điều tốt. Danh sách phải làm của cậu thực sự quá đầy rồi.

“Thực sự vô công rồi nghê!” Apollo thở dài. “Zeus đã giận dữ với ta vì việc chỉ định cô gái mới đó, Rachel Dare, là Tiên tri của ta rồi. Zeus dường như nghĩ ta đã thúc đẩy cuộc chiến với Gaia bởi vì làm thế, vì Rachel đã đưa ra Lời Tiên tri về Nhóm Bảy ngay khi ta ban phước cho cô ta. Nhưng lời tiên tri không hiệu quả theo cách đó! Cha chỉ cần ai đó để đổ tội. Vì thế dĩ nhiên ông ấy chọn vị thần đẹp trai nhất, tài giỏi nhất, tuyệt vời một cách vô vọng.”

Artemis làm một cử chỉ che miệng.

“Ôi, ngừng lại, em gái!” Apollo nói. “Em cũng đang gặp rắc rối rồi!”

“Chỉ vì ta liên lạc với những Thợ săn của mình chống lại mong muốn của Zeus,” Artemis nói. “Nhưng ta luôn có thể phù phép Cha tha thứ cho ta. Ông ấy không bao giờ có thể nổi điên với ta. Đó là ta lo lắng cho anh.”

“Ta cũng lo lắng cho ta nữa!” Apollo đồng ý. “Chúng ta phải làm gì đó. Chúng ta không thể giết Octavian. Ừm. Có lẽ chúng ta nên giết những á thần này.”

“Ồi này, Chàng trai Âm nhạc.” Leo chống lại mong muốn trốn phía sau lưng Frank và hét lên, Bắt lấy gã Canada to lớn! “Bọn tôi đang ở bên phe của ngài, nhớ chứ? Tại sao ngài lại giết bọn tôi?”

“Nó có thể khiến ta cảm thấy tốt hơn!” Apollo nói. “Ta phải làm gì đó!”

“Hoặc,” Leo nói nhanh, “ngài có thể giúp bọn tôi. Thấy chứ, bọn tôi có kế hoạch này...”

Cậu nói với họ Hera đã chỉ đường cho họ đến Delos như thế nào, vậy Nike đã miêu tả những được liệu cho y sĩ được như thế nào.

“Y sĩ được?” Apollo đứng dậy và đập cây đàn của mình lên những tảng đá. “Đó là kế hoạch của người?”

Leo giơ hai tay lên. “Này, ừm, thường thì tôi hoàn toàn đồng ý đập đàn ghi-ta Hawaii, nhưng –”

“Ta không thể giúp người!” Apollo kêu lên. “Nếu ta nói với người bí mật của y sĩ được, Zeus sẽ không bao giờ tha thứ cho ta!”

“Ngài đã gặp rắc rối rồi,” Leo chỉ ra. “Làm sao nó có thể trở nên tồi tệ hơn?”

Apollo nhìn chăm chăm cậu. “Nếu người biết cha ta có khả năng gì, người phàm, người sẽ không hỏi. Sẽ đơn giản hơn nếu ta chỉ trừng phạt tất cả các người. Điều đó có lẽ làm hài lòng Zeus...”

“Anh trai...” Artemis nói.

Cặp sinh đôi khóa mắt nhau và có một cuộc tranh luận im lặng. Dường như Artemis thắng. Apollo thở dài và đá cây đàn vĩ của mình qua sân khấu.

Artemis đứng dậy. “Hazel Levesque, Frank Trương, đi với ta. Có những điều hai người nên biết về Quân đoàn Mười Hai. Về phần người, Leo Valdez –” Nữ thần chuyển đôi mắt bạc lạnh lùng vào cậu. “Apollo sẽ nghe người nói. Xem liệu người có thể giành được một thỏa thuận không. Anh trai ta luôn thích một cuộc giao kèo tử tế.”

Cả Frank và Hazel đều liếc nhìn cậu, như thể Làm ơn đừng chết. Sau đó họ theo Artemis lên các bậc thang của hý trường và lên đến đỉnh đồi.

“Vây, Leo Valdez?” Apollo khoanh tay lại. Đôi mắt vị thần tỏa sáng với ánh sáng vàng. “Vây thì, cùng thỏa thuận nào. Người có thể đề nghị điều mà sẽ thuyết phục ta giúp người hơn là giết người?”

17. Chương 34 - 35

Chương 34. Leo

“MỘT CUỘC THỎA THUẬN.” Những ngón tay của Leo co rút. “Phải. Chắc chắn.”

Hai tay cậu làm việc trước khi đầu cậu biết cậu đang làm gì. Cậu bắt đầu lôi dụng cụ ra khỏi những cái túi trên sợi thắt lưng ma thuật của cậu – dây đồng đỏ, một vài bu-lông, một cái phễu đồng thau. Hàng tháng trời cậu đã cất giấu những thứ máy móc linh tinh nho nhỏ, bởi vì cậu không bao giờ biết mình sẽ cần thứ gì. Và cậu càng dùng cái thắt lưng càng lâu, nó càng trở nên có trực giác. Cậu sẽ chạm vào và những món đồ chính xác sẽ xuất hiện một cách đơn giản.

“Vây chuyện là,” Leo nói khi hai tay cậu xoắn sợi dây. “Zeus đã nổi cơn thịnh nộ với ngài rồi, phải không? Nếu ngài giúp bọn tôi đánh bại Gaia, ngài có thể làm việc tốt cho ông ấy.”

Apollo nhăn mũi. “Ta cho là điều đó có thể. Nhưng trừng phạt người sẽ dễ dàng hơn.”

“Điều đó sẽ tạo nên loại ballad nào?” Hai bàn tay Leo làm việc điên cuồng, gắn đòn bẩy, buộc chặt cái phễu kim loại với một trục bánh răng cũ. “Ngài là vị thần của âm nhạc, đúng chứ? Ngài sẽ nghe một bài hát tên là ‘Apollo Trừng phạt một Á thần Nhỏ bé Còi cọc’ chứ? Tôi sẽ không. Nhưng ‘Apollo đánh bại Mẹ Đất và Cấu Vũ trụ Quái gở’... điều đó nghe có vẻ như một người đứng đầu bảng xếp hạng Billboard[1]!”

[1] Billboard chart: bảng xếp hạng âm nhạc.

Apollo nhìn chăm chăm lên không trung, như thể mừng tượng tên ông trên một mái cửa vào rạp hát. “Điều người muốn chính xác là gì? Và ta thoát khỏi nó như thế nào?”

“Điều đầu tiên tôi cần: Lời khuyên.” Leo kéo căng vài sợi dây trên miệng của cái phễu. “Tôi muốn biết liệu kế hoạch của tôi sẽ có tác dụng.”

Leo giải thích điều cậu có trong đầu. cậu đã nhai cái ý tưởng vài ngày, kể từ khi Jason trở lại từ đáy đại dương và Leo bắt đầu nói chuyện với Nike.

Trước đây một vị thần nguyên thủy đã từng bị đánh bại, Kymopoleia đã nói với Jason. Người biết ta nói đến ai.

Những cuộc nói chuyện của Leo với Nike đã giúp cậu điều chỉnh kế hoạch, nhưng cậu vẫn muốn một ý kiến thứ hai từ một vị thần khác. Bởi vì, một khi Leo cam kết với bản thân mình, sẽ không thể quay lại.

Cậu nửa hi vọng Apollo sẽ phá lên cười và bảo cậu quên nó đi.

Thay vào đó, vị thần gật đầu trầm ngâm. “Ta sẽ cho người lời khuyên này miễn phí. Người có thể đánh bại Gaia theo cách người miêu tả, tương tự với cách Ouranos bị đánh bại hàng niên kỷ trước. Tuy nhiên, bắt cứ người phạm nào ở gần như thế sẽ tuyệt đối...” giọng Apollo ấp úng. “Người đã làm cái gì đó?”

Leo nhìn xuống cái vật dụng kì cục trong hai tay mình. Những lớp dây đồng đỏ, giống như nhiều lớp của những sợi dây đàn ghi-ta, bắt chéo bên trong cái phễu. Những hàng đinh ghim nổi bật được điều khiển bởi những đòn bẩy bên ngoài cái phễu, thứ mà cố định một bản kim loại vuông với một loạt những tay quay.

“Ồ, đây...?” Đầu óc Leo chạy đua điên cuồng. Vật trông như một hộp nhạc gắn với một cái máy hát lỗi thời, nhưng nó là cái gì?

Một tấm thẻ thỏa thuận.

Artemis đã bảo cậu làm một cuộc trao đổi với Apollo.

Leo nhớ một câu chuyện những đứa trẻ ở Cabin Mười Một từng khoe khoang: làm sao cha của chúng, Hermes, tránh được sự trừng phạt vì ăn trộm đàn bò thiêng của Apollo. Khi Hermes bị bắt, ông đã làm ra một nhạc cụ - cây đàn lia đầu tiên - và trao đổi nó với Apollo, người ngay lập tức tha thứ cho ông.

Vài ngày trước, Piper đề cập đến việc thấy cái động ở Pylos nơi Hermes giấu những con bò đó. Điều đó chắc hẳn khởi động tiềm thức của Leo. Thậm chí không có ý định, cậu đã làm ra một nhạc cụ, điều mà đại khái làm cậu ngạc nhiên, bởi vì cậu chẳng biết gì về âm nhạc.

“Ừm, à,” Leo nói, “Cái này đơn giản chỉ là dụng cụ đáng ngạc nhiên nhất!”

“Nó hoạt động như thế nào?” vị thần hỏi.

Câu hỏi hay, Leo nghĩ.

Cậu xoay tay nắm cửa những cái tay quay, hi vọng món đồ sẽ không phát nổ vào mặt cậu. Vài âm rõ ràng vang lên - bằng kim loại nhưng ấm áp. Leo kéo những cái đòn bẩy và bánh xe. Cậu nhận ra bài hát bật ra - cùng giai điệu buồn bã Calypso đã hát cho cậu nghe ở Ogygia về việc nhớ nhà và khao khát. Nhưng, qua những sợi dây của cái phễu đồng thau, giai điệu nghe thậm chí còn u sầu hơn, giống như một cái máy với một trái tim vỡ - cái cách mà Festus có lẽ phát ra tiếng nếu nó có thể hát.

Leo quên mất Apollo ở đó. Cậu chơi từ đầu đến cuối bài hát. Khi cậu dừng lại, đôi mắt cậu cay cay. Cậu gần như có thể ngửi thấy mùi bánh mì tươi nướng từ nhà bếp của Calypso. Cậu có thể ném được nụ hôn duy nhất cô từng trao cho cậu.

Apollo nhìn chằm chằm sợ hãi vào cái dụng cụ. “Ta phải có nó. Nó gọi là gì? Người muốn gì cho nó?”

Leo có một bản năng đột ngột muốn giấu dụng cụ đi và giữ nó cho riêng mình. Nhưng cậu nuốt lại sự sàu muộn của mình. Cậu có một nhiệm vụ phải hoàn thành.

Calypso... Calypso cần cậu thành công. “Đây là Valdez-kì-diệu[2], dĩ nhiên!” Ngược cậu phập phồng thở hổn hển. “Nó hoạt động bởi, ừm, chuyển đổi cảm giác của ngài thành âm nhạc khi ngài kéo bánh răng. Mặc dù nó thực sự có ý nghĩa với tôi, một đứa con của Hephaestus, để sử dụng. Tôi không biết liệu tôi có thể...”

[2] Nguyên văn Valdezinator.

“Ta là thần của âm nhạc!” Apollo kêu. “Ta dĩ nhiên có thể tinh thông Valdez-kì-diệu. Ta phải! Nó là bản phận của ta!”

“Vậy thì cùng làm một cuộc giao dịch thông minh nào, chàng trai Âm nhạc,” Leo nói. “Tôi trao cho ngài cái này; ngài đưa cho tôi y sĩ được.”

“Ồ...” Apollo cắn cái môi thần thánh của mình. “À, ta thực sự không có y sĩ được.”

“Tôi nghĩ ngài là vị thần của y học.”

“Phải, nhưng ta là thần của nhiều thứ! Thơ ca, âm nhạc, nhà Tiên tri Delphi...” Ông vỗ òa lên khóc nức nở và dùng nắm tay che miệng lại. “Xin lỗi. Ta ổn, ta ổn. Như ta nói, ta có nhiều phạm vi ảnh hưởng, ta có toàn bộ cỗ xe ‘thần mặt trời’, thứ mà ta thừa kế từ Helios. Vấn đề là, ta thích một bác sĩ đa khoa hơn. Đối với y sĩ được, người sẽ cần gặp một chuyên gia - người duy nhất duy nhất từng thành công chữa khỏi cái chết: con trai ta Asclepius, vị thần của các thầy thuốc.”

Trái tim Leo chìm xuống trong cơn choáng váng của mình. Điều cuối cùng họ cần là một cuộc tìm kiếm khác để tìm một vị thần khác người có lẽ sẽ đòi chiếc áo thun kỉ niệm của cậu hay Valdez-kì-diệu.

“Thật là đáng xấu hổ, Apollo. Tôi đã hi vọng chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch.” Leo xoay những cái đòn bẩy trên cái Valdez-kì-diệu của mình, phát ra một giai điệu thậm chí còn sầu thảm hơn.

“Ngừng lại!” Apollo khóc thét. “Nó quá hay! Ta sẽ chỉ đường cho người đến chỗ Asclepius. Hẳn thực sự ở rất gần!”

“Sao ngài biết được ông ấy sẽ giúp bọn tôi? Bọn tôi chỉ có hai ngày đến khi Gaia thức giấc.”

“Hẳn ta sẽ giúp!” Apollo hứa hẹn. “Con trai ta rất hữu ích. Chỉ cần dùng tên ta cầu xin hắn. Người sẽ tìm thấy hắn tại đền thờ cũ của ta ở Epidaurus.”

“Câu hỏi mẹo là gì?”

“À... ồ, không gì cả. Ngoại trừ, dĩ nhiên, hấn đang được bảo vệ.”

“Bảo vệ bởi cái gì?”

“Ta không biết!” Apollo đang hai tay một cách bất lực. “Ta chỉ biết Zeus đang giữ Asclepius trong vòng bảo vệ để hấn không thể chạy quanh trái đất làm con người sống lại. Lần đầu tiên Asclepius cứu sống người chết... à, hấn đã gây ra một trận om sòm khá khá. Đó là một câu chuyện dài. Nhưng ta chắc chắn người có thể thuyết phục hấn giúp đỡ.”

“Điều này nghe không có vẻ giống một cuộc thỏa thuận lắm,” Leo nói. “Còn về nguyên liệu cuối cùng – lời nguyện Delos? Nó là gì?”

Apollo nhìn cái Valdez-kì-diệu một cách thèm khát. Leo lo lắng vị thần có thể cướp lấy nó, và làm sao Leo ngăn ông được? Làm nổi vị thần mặt trời với lửa có sẽ sẽ không hiệu quả mấy.

“Ta có thể giao nguyên liệu cuối cùng cho người,” Apollo nói. “Sau đó người sẽ có mọi thứ người cần để Asclepius pha chế được.”

Leo chơi một đoạn khác. “Tôi không biết. Trao đổi cái Valdez-kì-diệu này cho lời nguyện Delos...”

“Nó không thực sự là một lời nguyện! Nhìn đây...” Apollo chạy nhanh tới một đám hoa dại gần nhất và hái một bông hoa vàng từ một khe nứt giữa những tảng đá. “Đây là lời nguyện Delos.”

Leo nhìn chằm chằm nó. “Một bông cúc bị nguyện?”

Apollo thở dài bực tức. “Nó chỉ là một biệt danh. Khi mẹ ta, Leto, chuẩn bị sinh Artemis và ta, Hera giận dữ, bởi vì Zeus lại lừa dối bà ấy. Vì thế bà đi đến từng vùng đất rộng lớn trên trái đất. Bà buộc những linh hồn tự nhiên ở mỗi nơi phải hứa là đuổi mẹ ta đi để bà không thể sinh nở ở bất cứ đâu.”

“Nghe có vẻ như điều Hera có thể làm.”

“Ta biết, đúng chứ? Dù sao, Hera đã yêu cầu những lời hứa từ mỗi vùng đất mà được gắn với đất liền – nhưng không từ Delos, bởi vì khi đó Delos là một hòn đảo trôi nổi. Những linh hồn tự nhiên Delos chào đón mẹ ta. Bà ấy sinh ra em gái và ta, và hòn đảo vui mừng trở thành ngôi nhà thiêng mới của chúng ta nó phủ lên mình những bông hoa vàng nhỏ này. Những bông hoa là một lời ban phước, bởi vì chúng ta tuyệt vời. Nhưng chúng cũng tượng trưng cho một lời nguyện, bởi vì từ khi chúng ta được sinh ra Delos bắt nguồn tại nơi này và không thể trôi dạt trên đại dương nữa. Đó là lý do những bông cúc vàng được gọi là lời nguyện Delos.”

“Vậy chính tôi có thể chỉ cần hái một bông cúc và rời đi.”

“Không, không! Không dành cho loại thuốc trong đầu người. Loài hoa này chỉ được hái bởi em gái ta hoặc ta. Vậy người nói gì, á thần? Đường đến chỗ Asclepius và nguyên liệu pháp thuật cuối cùng của người đối lấy nhạc cụ mới đó – chúng ta có một cuộc thỏa thuận chứ?”

Leo ghét phải trao đi một Valdez-kì-diệu hoàn toàn tốt cho một bông hoa dại, nhưng cậu thấy không còn lựa chọn khác. “Ngài tiến hành một cuộc mặc cả khó khăn, Chàng trai Âm nhạc.”

Họ trao đổi.

“Tuyệt vời!” Apollo xoay những cái đòn bẩy của Valdez-kì-diệu, thứ mà tạo một âm thanh như một động cơ ô tô vào một buổi sáng lạnh lẽo. “Ừm... có lẽ cần một chút tập luyện, nhưng ta sẽ đạt được! Giờ cùng tìm các bạn của người. Các người rời đi càng sớm, càng tốt!”

Hazel và Frank chờ họ ở bến tàu Delos. Artemis không có trong tầm nhìn.

Khi Leo quay sang Apollo để tạm biệt, vị thần cũng biến mất.

“Chàng trai,” Leo lẩm bẩm, “ông ấy thực sự rất nóng lòng tập luyện cái Valdez-kì-diệu của mình.”

“Cái gì của ông ấy?” Hazel hỏi.

Leo kể cho họ nghe về sở thích mới của cậu như là một nhà phát minh những cái phễu âm nhạc thiên tài.

Frank gãi đầu. “Và đổi lại cậu có một bông cúc?”

“Nó là nguyên liệu cuối cùng để chữa cái chết, Trương. Nó là một bông cúc tuyệt vời! Các cậu thì sao? Học được bất cứ điều gì từ Artemis?”

“Không may, vâng.” Hazel nhìn chăm chăm qua mặt nước, nơi Argo II lắc lư tại mỏ neo. “Artemis biết rất nhiều về các vũ khí tên lửa. Bà ấy nói với bọn em Octavian đã đặt hàng vài... điều ngạc nhiên cho Trại Con Lai. Anh ta dùng hầu hết của cải của quân đoàn để mua sắm những Cyclops-xây dựng súng bắn đá.

“Ôi, không, không súng bắn đá!” Leo nói. “Và, một cái súng bắn đá là gì?”

Frank cau có. “Cậu tạo ra máy móc. Làm thế nào cậu không biết một cái máy bắn đá là gì? Nó chỉ là một cái súng cao su lớn nhất, tồi tệ nhất từng dùng bởi đội quân La Mã.”

“Tốt,” Leo nói. “Nhưng máy bắn đá là một cái tên ngu ngốc. Họ nên gọi chúng là Valdez-ném[3].”

[3] Valdezapults viết lại của từ catapults (có nghĩa là máy ném đá), là một từ có gốc La-tinh “catapulta” với “kata” có nghĩa là “xuống dưới”, “pulta” có nghĩa là “tung, ném”

Hazel trợn mắt. “Leo, điều này nghiêm túc. Nếu Artemis đúng, sáu cỗ máy nào sẽ được lặn đến Long Island vào tối ngày mai. Đó là điều Octavian đang chờ đợi. Vào bình minh ngày một tháng Tám, anh ta sẽ có đủ hỏa lực để tiêu diệt hoàn toàn Trại Con Lai mà không có một người La Mã thương vong nào. Anh ta nghĩ điều đó sẽ biến anh ta thành một anh hùng.

Frank lẩm bẩm một lời nguyên tiếng La-tinh. “Ngoại trừ cậu ta cũng triệu hồi rất nhiều quái vật ‘đồng minh’ đến nỗi quân đoàn hoàn toàn bị bao vây bởi những nhân mã hoang dã, những lũ người đầu chó cynocephalus, và ai biết còn gì khác. Ngay khi quân đoàn tiêu diệt Trại Con Lai, những con quái vật sẽ quay sang Octavian và tiêu diệt quân đoàn.”

“Và sau đó Gaia trở dậy,” Leo nói. “Và những thứ tồi tệ xảy ra.”

Trong đầu cậu, những bánh răng quay khi thông tin mới nhấp vào chỗ. “Được rồi... điều này thậm chí chỉ làm kế hoạch của tớ thêm quan trọng hơn. Một khi chúng ta có được y sĩ được, tớ sẽ cần sự giúp đỡ của các cậu. Cả hai cậu.”

Frank liếc nhìn bông cúc vàng bị nguyên rửa lo lắng. “Loại giúp đỡ nào?”

Leo kể cho họ nghe kế hoạch của cậu. Cậu càng nói nhiều, họ càng trông choáng váng, nhưng khi cậu nói xong không ai bảo cậu bị điên. Một giọt nước mắt lấp lánh trên má Hazel.

“Nó phải theo cách này,” Leo nói. “Nike đã xác nhận nó. Apollo đã xác nhận nó. Những người khác sẽ không bao giờ chấp nhận nó, nhưng hai cậu... hai cậu là những người La Mã. Đó là lý do tại sao tớ muốn hai cậu đi đến Delos với tớ. Các cậu có toàn bộ đồ hiến tế - làm nghĩa vụ của các cậu, nhảy lên trên thanh kiếm của cậu[4].”

Frank khịt khịt. “Tớ nghĩ ý cậu là tự tử[5].”

[4, 5] Câu của Leo “jumping on your sword”, Frank sửa lại “falling on your sword”.

“Bất cứ thứ gì,” Leo nói. “Cậu biết điều này phải là câu trả lời.”

“Leo...” Frank nghẹn ngào.

Bản thân Leo muốn khóc như một cái Valdez-kì-diệu, nhưng cậu cố giữ bình tĩnh, “Này, anh bạn to lớn, tớ đang trông cậy vào cậu. Nhớ cậu đã nói gì với tớ về cuộc trò chuyện với Mars chứ? Cha cậu nói cậu phải tiến lên, đúng chứ? Cậu phải thực hiện lời kêu gọi không ai khác sẵn sàng làm.”

Hoặc cuộc chiến sẽ đi sang bên,” Frank nhớ lại. “Nhưng vẫn...”

“Và Hazel,” Leo nói. “Màn Sương ma thuật Diên rồ Hazel, em phải che giấu cho anh. Em là người duy nhất có thể. Ông cố ngoại Sammy của anh nhìn thấy em đặc biệt như thế nào. Ông ấy chúc phúc cho anh khi anh là một đứa bé, bởi vì anh nghĩ bằng cách nào đó ông biết em sẽ trở về và giúp đỡ anh. Toàn bộ cuộc sống của chúng ta, người bạn của anh, chúng được dẫn dắt đến điều này.”

“Ôi, Leo...” Khi đó cô thực sự khóc òa lên. Cô tóm lấy cậu và ôm chầm cậu, điều mà thật ngọt ngào đến khi Frank cũng bắt đầu khóc và ôm lấy hai người bạn họ trong hai cánh tay cậu.

Điều đó hơi lạ lùng một chút.

“Được rồi, à...” Leo nhẹ nhàng giải thoát bản thân. “Vậy chúng ta đồng ý rồi chứ?”

“Tớ ghét kế hoạch này,” Frank nói.

“Em căm thù nó,” Hazel nói.

“Hãy nghĩ về tớ cảm thấy như thế nào,” Leo nói. “Nhưng các cậu biết nó là cú ăn may tốt nhất của chúng ta.”

Không ai trong bọn họ tranh luận. Leo cơ hồ mong họ làm thế.

“Cùng trở lại tàu nào,” cậu nói. “Chúng ta có một vị thần thầy thuốc để tìm kiếm.”

Chương 35. Leo

LEO NHẬN RA LỐI VÀO BÍ MẬT NGAY LẬP TỨC.

“Ồ, thật đẹp.” Cậu thận trọng đưa con tàu vượt qua tàn tích của Epidaurus.

Argo II thực sự đang không trong điều kiện tốt để bay, nhưng Leo đã làm nó bay được chỉ sau một đêm làm việc. Với sự kết thúc của thế giới sáng mai, cậu có động lực cao.

Cậu đã sơn lót những cánh mái chèo. Cậu đã tiêm nước sông Styx vào những thiết bị linh tinh. Cậu đã chiêu đãi cái đầu Festus món pha chế ưa thích của nó – ba mươi cân dầu động cơ và nước xốt Tabasco. Thậm chí Cái Bàn Tuyệt Vời Buford đã làm việc rất hăng say, huyền não khắp khoang dưới trong khi cái hình ảnh ba chiều Hedge Nhỏ hét lên, “HÍT ĐẤT BA MƯƠI CÁI CHO TA!” để truyền cảm hứng cho động cơ.

Bây giờ, cuối cùng, họ lượn lơ trên một đền thờ phức hợp của vị thần chữa thương Asclepius, nơi họ có thể hi vọng tìm thấy được y sĩ được và có lẽ cũng một ít bánh thánh, rượu tiên và Fonzies, bởi vì nguồn dự trữ của Leo đang giảm dần.

Cạnh cậu trên boong lái, Percy nhìn qua lan can.

“Trông như nhiều gạch vụn hơn,” cậu chú ý.

Khuôn mặt cậu vẫn xanh xao bởi vụ đầu độc dưới nước, nhưng ít nhất cậu không chạy vào phòng tắm thường xuyên để nôn mửa. Giữa cậu và cơn say sóng của Hazel, thật không thể tìm được một nhà vệ sinh trống trên boong vài ngày qua.

Annabeth chỉ về cấu trúc dạng đĩa cách khoảng bốn lăm mét từ mạn trái của họ. “Đó.”

Leo mỉm cười. “Chính xác. Thấy chứ, kiến trúc sư biết đồ đạc của mình.”

Những thủy thủ còn lại tập trung xung quanh. “Chúng ta đang nhìn cái gì?” Frank hỏi.

“À, Ngài Trương,” Leo nói, “cậu biết cách làm thế nào để luôn nói, ‘Leo, cậu là thiên tài chân chính duy nhất trong các á thần’ nhỉ?”

“Tớ hoàn toàn chắc tớ chưa bao giờ nói thế.”

“Ồ, hóa ra có những thiên tài chân chính khác! Bởi vì một trong số họ đã làm nên công trình nghệ thuật dưới kia.”

“Nó là một vòng tròn đá,” Frank nói. “Có lẽ nền móng của một điện thờ cũ.”

Piper lắc đầu. “Không, nó còn hơn thế. Nhìn vào những gờ rìa và những đường rãnh khắc quanh vành đai.”

“Giống như răng của một bánh răng,” Jason ướm lời.

“Và những cái vòng tròn đồng tâm đó.” Hazel chỉ về trung tâm của công trình, nơi những tảng đá được uốn cong hình thành một loại hồng tâm. “Họa tiết làm em nhớ về mặt dây chuyền của Pasiphaë: biểu tượng của Mê cung.”

“Hửm.” Leo cau có. “Ồ, anh không nghĩ đến điều đó. Mà nghĩ đến y khoa. Frank, Hazel... chúng ta đã thấy những vòng tròn đồng tâm như thế ở đâu trước đây?”

“Phòng thí nghiệm dưới Rome,” Frank đáp.

“Cái khóa Archimedes trên cửa,” Hazel nhớ lại. “Nó có những vòng tròn trong những vòng tròn.”

Percy khịt mũi. “Cậu đang nói với tớ đó là một cái khóa đá khổng lồ à? Nó, giống như, có đường kính mười lăm mét.”

“Leo có thể đúng,” Annabeth nói. “Trong thời cổ đại, đền thờ của Asclepius giống như Bệnh viện Đa khoa của Hy Lạp. Mọi người đến đây để được chữa trị tốt nhất. Trên mặt đất, nó là kích thước của một thành phố chính, nhưng người ta cho rằng hoạt động thật sự diễn ra ở dưới lòng đất. Đó là nơi các đại tư tế có phòng-chăm-sóc-siêu-kì-diệu-loại-phức-hợp, được truy cập bằng một lối đi bí mật.”

Percy gãi tai. “Vậy, nếu cái vòng tròn lớn đó là ổ khóa, chúng ta lấy chìa khóa như thế nào?”

“Đường phía trước cậu, Aquaman[1],” Leo nói.

[1] Aquaman là một siêu anh hùng hư cấu trong một bộ truyện tranh, thích nghi với môi trường nước.

“Được rồi, không gọi tớ là Aquaman. Nó thậm chí còn tệ hơn cả chàng trai nước.”

Leo quay sang Jason và Piper. “Các cậu nhớ cánh tay tóm khổng lồ Archimedes tớ đã nói với các cậu tớ đang xây dựng chứ?”

Jason nhướn mày. “Tớ đã nghĩ cậu đang đùa.”

“Ôi, bạn của tớ, tớ không bao giờ đùa về những cánh tay tóm khổng lồ!” Leo xoa hai tay chuẩn bị hành động. “Đến lúc đi câu cá để giành giải thưởng rồi!”

So sánh với những sự thay đổi Leo đã làm cho con tàu, cánh tay tóm chỉ là một mẫu bánh. Đầu tiên, Archimedes đã thiết kế nó để lôi tàu của kẻ thù ra khỏi mặt nước. Bây giờ Leo tìm thấy một cách dùng khác cho nó.

Cậu mở lỗ vào thông hơi phía trước của thân tàu và mở rộng cánh tay, được hướng dẫn bằng bảng điều khiển và Jason, người bay ở bên ngoài, hét lên chỉ hướng.

“Trái!” Jason gọi lớn. “Vài xăng-ti-mét – đúng! Được rồi, xuống. Tiếp tục đi. Cậu giỏi lắm.”

Sử dụng ô di chuột và điều khiển bàn xoay của cậu, Leo mở bộ móng vuốt ra. Những nhánh của nó bố trí xung quanh những đường rãnh trong cấu trúc đá tròn phía dưới. Cậu kiểm tra bộ thăng bằng trên không và nguồn cung cấp tín hiệu màn hình.

“Được rồi, anh bạn nhỏ.” Leo vỗ nhẹ quả cầu Archimedes gắn bên trong bánh lái. “Là cậu cả đấy.”

Cậu kích hoạt quả cầu.

Cánh tay tóm bắt đầu xoay giống như một cái mở nút chai. Nó xoay vòng ngoài của tảng đá, thứ kêu ken két và ầm ầm nhưng may mắn không vỡ ra. Sau đó, móng vuốt mở ra, tự cố định mình quanh tảng đá tròn thứ hai và xoay nó theo hướng ngược lại.

Đứng cạnh cậu ở màn hình máy phát tín hiệu, Piper hôn vào má cậu. “Nó đang hoạt động. Leo, cậu thật tuyệt vời.”

Leo nhăn răng cười. Cậu sắp sửa bình luận một câu về sự tuyệt vời của mình, sau đó cậu nhớ kế hoạch cậu đã triển khai với Hazel và Frank – và sự thật là cậu có lẽ không bao giờ gặp lại Piper sau chiều mai. Cậu nói đùa đường như chết lại trong cổ họng cậu. “Phải, ừm... cảm ơn, Nữ hoàng Sắc đẹp.”

Phía dưới họ, tảng đá tròn cuối cùng xoay và ổn định với một tiếng rít hơi sâu. Toàn bộ cái bệ năm mươi mét đâm vào nhau xuống dưới thành một cầu thang xoắn ốc.

Hazel thở phào. “Leo, thậm chí từ trên đây, em vẫn cảm nhận được thứ gì đó xấu xa ở dưới cùng của những bậc thang đó. Thứ gì đó... lớn và nguy hiểm. Anh chắc anh không muốn em đi cùng chứ?”

“Cảm ơn, Hazel, nhưng bọn anh sẽ ổn thôi.” Cậu vỗ vào vai Piper. “Anh và Piper và Jason – bọn anh là những tay nhà nghề với lớn và nguy hiểm.”

Frank đưa ra lọ bạc hà Pylos. “Đừng làm vỡ nó.”

Leo gật đầu trang trọng. “Đừng làm vỡ một lọ chất độc chết người. Anh bạn, tớ mừng cậu đã nói thế. Sẽ không bao giờ xảy ra với tớ.”

“Im miệng, Valdez.” Frank trao cho cậu một cái ôm của gấu. “Và cẩn thận.”

“Xương sườn,” Leo rít lên.

“Xin lỗi.”

Annabeth và Percy chúc họ may mắn. Sau đó Percy xin lỗi để đi nôn.

Jason triệu hồi những cơn gió và lôi Piper và Leo nhanh xuống mặt đất.

Cầu thang xoắn ốc xuống dưới khoảng mười tám mét trước khi mở ra một căn phòng rộng như Boong-ke Chín – có thể nói, cực rộng.

Gạch lát trắng bóng láng trên các bức tường và sàn nhà phản chiếu ánh sáng của thanh kiếm của Jason tốt đến nỗi mà Leo không cần tạo một ngọn lửa. Những hàng ghế đá dài lấp kín căn phòng, làm Leo nhớ về một trong những nhà thờ cỡ lớn họ luôn luôn quảng cáo trước kia ở Houston. Ở phía xa cuối căn phòng, chỗ vốn là một bệ thờ, dựng đứng một bức tượng thạch cao tuyết hoa trắng nguyên chất của một người phụ nữ mặc áo choàng trắng, một nụ cười yên bình trên gương mặt bà. Trong một tay bà giữ một cái ly, trong khi một con rắn vàng cuộn quanh cánh tay của bà, đầu của nó lơ lửng trên miệng ly như thể sẵn sàng để uống.

“Rộng lớn và nguy hiểm,” Jason đoán.

Piper lướt qua căn phòng. “Nơi này chắc hẳn là một chỗ ngủ.” Giọng cô vang vang hơi quá lớn để làm Leo cảm thấy thoải mái. “Các bệnh nhân ở đây qua đêm. Vị thần Asclepius được cho là gửi đến họ một giấc mơ, nói với họ loại thuốc nào để yêu cầu.”

“Làm sao cậu biết điều đó?” Leo hỏi. “Annabeth đã nói với cậu à?”

Piper trông bị xúc phạm. “Tớ biết nó. Bức tượng bên kia là Hygeia, con gái của Asclepius. Bà ấy là nữ thần của sức khỏe. Đó là nơi chúng ta có từ vệ sinh[2].”

[2] Nguyên văn hygiene

Jason nghiên cứu một cách thận trọng. “Có chuyện gì với con rắn và cái ly?”

“À, không chắc,” Piper thừa nhận. “Nhưng trở lại ngày nơi này – the Asclepeion – là một trường y cũng như một bệnh viện. Tất cả những tư tế-bác sĩ giỏi nhất được đào tạo ở đây. Họ sẽ thờ cúng cả Asclepius và Hygeia.”

Leo muốn nói, Được rồi, tua du lịch tốt đẹp. Đi thôi.

Sự im lặng, gạch lát trắng tỏa sáng, nụ cười ghê rợn trên gương mặt Hygeia... tất cả nó làm cậu muốn bò ra khỏi lớp da của mình. Nhưng Jason và Piper tiến xuống lối đi trung tâm tiến về phía bức tượng, vì vậy Leo nhận ra cậu tốt hơn nên đi theo.

Trải trên những chiếc ghế là những tạp chí cũ: Nổi bật cho Trẻ em, Mùa thu, 20 TCN; Hephaestus-TV Hàng tuần – Bụng Bầu Mới Nhất của Aphrodite; A: Tạp chí của Asclepius – Mười Mẹo Đơn giản để Loại bỏ Hầu hết Những kẻ Hút máu Bạn!

“Đó là một khu vực tiếp tân,” Leo lẩm bẩm. “Tớ ghét khu vực tiếp tân.”

Đây đó, những đồng xương bụi bặm và rải rác nằm trên sàn, điều mà không thể nói là những thứ khuyến khích cho thời gian chờ đợi trung bình.

“Kiểm tra nó.” Jason chỉ. “Đó là những biển hiệu ở đây khi chúng ta bước vào à? Và cánh cửa đó?”

Leo không nghĩ vậy. Trên bức tường bên trái bức tượng, phía trên một cánh cửa kim loại đóng, là hai biển điện tử. Cái phía trên là:

BÁC SĨ BỊ:

TỔNG GIAM.

Tám biển phía dưới là:

SỐ PHỤC VỤ HIỆN TẠI: oooooo

Jason nheo mắt. “Tớ không thể đọc nó xa như thế. Bác sĩ bị...”

“Tổng giam,” Leo nói. “Apollo đã cảnh báo tớ rằng Asclepius đang được đặt dưới sự canh gác. Zeus không muốn ông chia sẻ những bí mật y học hay gì đó.”

“Hai mươi đô-la và một hộp Froot Loops rằng bức tượng đó là người canh gác,” Piper nói.

“Tớ không tham gia trò cá cược đó.” Leo liếc nhìn đồng bụi gần nhất của phòng chờ. “Ừm... tớ đoán chúng ta nên lấy số.”

Bức tượng khổng lồ có những ý tưởng khác.

Khi họ đi được trong vòng một mét rưỡi, bà ấy xoay đầu và nhìn họ. Biểu hiện của bà vẫn duy trì sự đông cứng. Miệng bà không di chuyển. Nhưng giọng nói phát ra đầu đó phía trên, vang vọng khắp căn phòng.

“Người có một cuộc hẹn không?”

Piper không để lỡ một nhịp. “Xin chào, Hygeia! Apollo gửi chúng tôi đến. Chúng tôi cần gặp Asclepius.”

Bức tượng thạch cao tuyệt hoa bước khỏi bụi của bà. Bà có lẽ là máy móc, nhưng Leo không thể nghe thấy bất kỳ phần di chuyển nào. Để chắc chắn, cậu thực sự phải chạm vào bà, và cậu không muốn đến gần như thế.

“Ta thấy.” Bức tượng tiếp tục mỉm cười, mặc dù bà nghe có vẻ không hài lòng. “Ta có thể có một bản sao thẻ bảo hiểm của các người không?”

“À, ừ...” Piper ngập ngừng. “Bọn tôi không mang chúng theo, nhưng...”

“Không có thẻ bảo hiểm?” Bức tượng lắc đầu. Một tiếng thở dài trầm trọng hơn vang lên khắp căn phòng. “Ta cho là các người cũng không chuẩn bị cho chuyến viếng thăm của mình. Các người đã rửa tay kĩ càng chưa?”

“Ừm... rồi?” Piper nói.

Leo nhìn hai tay mình, thứ mà, như thường lệ, dính đầy những vết dầu mỡ và bụi bẩn. Cậu giấu chúng sau lưng mình.

“Các người đang mặc đồ lót sạch sẽ chứ?” bức tượng hỏi.

“Này, thưa bà,” Leo nói, “Nó liên quan đến cá nhân.”

“Người nên luôn luôn mặc đồ lót sạch sẽ khi đến văn phòng bác sĩ,” Hygeia khiển trách. “Ta e là người là một mối nguy hiểm cho sức khỏe. Người sẽ phải làm vệ sinh trước khi chúng ta có thể tiếp tục.”

Con rắn vàng đuổi người ra và rơi xuống cánh tay bà. Nó nhô cái đầu lên và kêu xì xì, lóe những những cái nanh giống lưỡi kiếm cong.

“À, bà biết đấy,” Jason nói, “được làm vệ sinh bởi những con rắn khổng lồ không được bao gồm trong kế hoạch y tế của chúng tôi. Chết tiệt.”

“Ồ, không thành vấn đề,” Hygeia cam đoan với cậu. “Vệ sinh là một dịch vụ cộng đồng. Nó được mời!”

Con rắn đột ngột lao tới.

Leo đã tập luyện né tránh những con quái vật cơ học rất nhiều, điều mà khá tốt, bởi vì con rắn vàng rất nhanh. Leo nhảy qua một bên và con rắn sượt qua đầu cậu tầm hai xăng-ti-mét. Cậu lặn và đứng lên, hai tay rực lửa. Khi con rắn tấn công, Leo làm nổ đôi mắt nó, làm nó xoay sang trái và đập nó vào cái ghế dài.

Piper và Jason làm việc với Hygeia. Họ chém qua đầu đầu gối bức tượng, đốn bà ta như một cây thạch cao tuyết hoa Giáng Sinh. Đầu bà đập vào một cái ghế. Cái ly của bà văng ra làm bốc hơi a-xít khắp sàn nhà. Jason và Piper di chuyển đến để giết bà, nhưng, trước khi họ có thể tấn công, hai chân bà xuất hiện trở lại như chúng có từ tính. Nữ thần đứng lên, vẫn mỉm cười.

“Không chấp nhận,” bà nói. “Bác sĩ sẽ không gặp các người đến khi các người được làm vệ sinh một cách hợp thức.”

Bà vẩy cái ly của mình về phía Piper, người kịp tránh khỏi khi nhiều a-xít hơn văng tung tóe qua những cái ghế gần nhất, làm tan chảy khối đá trong một đám hơi xì xì.

Trong khi đó, con rắn khôi phục lại cảm giác của nó. Đôi mắt kim loại tan chảy của nó bằng cách tự phục hồi lại. Mắt nó xuất hiện lại thành hình dáng như một vết lõm chịu lực trên mũi xe.

Nó tấn công Leo, người cúi đầu xuống và cố gắng tóm lấy cổ nó, nhưng nó giống như đang cố gắng tóm lấy tờ giấy nhám di chuyển chín dặm ki-lô-mét trên giờ. Con rắn phóng qua, lớp da kim loại thô ráp của nó làm cho hai bàn tay Leo trầy xước và chảy máu.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp xúc đã làm Leo sáng tỏ vài phần. Con rắn là một động cơ. Cậu cảm nhận được hoạt động bên trong của nó và, nếu bức tượng của Hygeia vận hành cùng dạng biểu đồ tương tự, Leo có thể có một cơ hội...

Bên kia phòng, Jason bay vút lên không trung và cắt xén cái đầu nữ thần xuống.

Buồn thay, cái đầu bay ngay trở lại vị trí.

“Không chấp nhận,” Hygeia nói bình tĩnh. “Chém đầu không phải là một lựa chọn phong cách sống khỏe mạnh.”

“Jason, qua đây!” Leo hét lên. “Piper, trì hoãn cho bọn tớ một chút!”

Piper lướt nhìn qua, như thể Nói dễ hơn làm.

“Hygeia!” cô hét lên. “Tôi có bảo hiểm!”

Điều đó thu hút sự chú ý của bức tượng. Ngay cả con rắn vàng cũng quay về phía cô, như thể bảo hiểm là loài gặm nhấm ngon lành nào đó.

“Bảo hiểm?” bức tượng hăm dọa. “Ai là nhà cung cấp của người?”

“Ừm... Tia chớp Xanh,” Piper nói. “Tôi có thể ngay đây. Chờ chút.”

Cô khoa trương vỗ xuống cái túi của mình. Con rắn trườn đến quan sát.

Jason chạy về phía Leo, thở hổn hển. “Kế hoạch là gì?”

“Chúng ta không thể tiêu diệt những thứ này,” Leo nói. “Chúng được thiết kế để tự lành. Chúng được miễn dịch với một loại thiệt hại rất tốt.”

“Tuyệt,” Jason nói. “Vây...?”

“Cây nhớ hệ thống trò chơi cũ của Chiron chứ?” Leo hỏi.

Đôi mắt Jason mở to. “Leo... đây không phải là Mario Party Six.”

“Dù vậy, cùng nguyên tắc.”

“Mức khờ?”

Leo nhe răng cười. “Tớ sẽ cần cậu và Piper gây nhiễu. Tớ sẽ cài đặt lại con rắn, sau đó là Betha Lớn.”

“Hygeia.”

“Gì cũng được. Sẵn sàng?”

“Không.”

Leo và Jason chạy về phía con rắn.

Hygeia đang hỏi Piper túi bụi những câu hỏi chăm sóc sức khỏe. “Tia chớp Xanh là một HMO[3] à? Khẩu trừ của người là gì? Who is your primary care deity?”

[3] Viết tắt của Health maintenance organization, là tổ chức bảo vệ sức khỏe.

Khi Piper định ứng khẩu trả lời, Leo nhảy lên lưng con rắn. Lần này cậu biết mình đang tìm cái gì, và trong một khoảnh khắc con rắn dường như chẳng hề chú ý đến cậu. Leo cậy mở một bảng bảo dưỡng gần đầu con rắn. Cậu nắm chặt với hai chân, cố gắng lờ đi vết thương và máu nhớp nháp trên hai tay mình khi cậu sửa lại dây nhợ của con rắn.

Jason đứng bên cạnh, sẵn sàng tấn công, nhưng con rắn dường như bị sững sờ bởi những vấn đề của Piper với mức độ bảo hiểm của Tia chớp Xanh.

“Sau đó, y tá cố vấn bảo tôi phải gọi một trung tâm dịch vụ,” Piper báo cáo. “Và thuốc thang không được tính trong dự tính của tôi! Và...”

Con rắn lão đảo khi Leo nói hai sợi dây cuối cùng. Leo nhảy ra và con rắn vàng bắt đầu rung lắc không điều khiển được.

Hygeia lao tới đối mặt với họ. “Người đã làm gì? Con rắn của ta yêu cầu phụ tá y khoa!”

“Nó có bảo hiểm không?” Piper hỏi.

“Gì?” Bức tượng quay lại cô, và Leo nhảy lên. Jason triệu hồi một cơn gió, mà đẩy Leo lên trên hai vai của bức tượng như một đứa nhỏ trong một cuộc duyệt binh. Cậu bật mở phía sau của đầu bức tượng khi bà ta đi lão đảo, bắn tung tóe a-xit.

“Cút đi!” bà hét lên. “Điều này không hợp vệ sinh!”

“Này!” Jason hét lên, bay vòng tròn quanh bà. “Tôi có một câu hỏi về những khẩu trừ của tôi!”

“Gì?” bức tượng kêu lên.

“Hygiea!” Piper hét lên. “Tôi cần một hóa đơn để trình lên Hệ thống bảo hiểm liên bang[4]!”

[4] Là Medicare, hệ thống bảo hiểm cho người trên sáu mươi lăm tuổi và trẻ khuyết tật.

“Không, làm ơn!”

Leo tìm thấy con chip điều chỉnh của bức tượng. Cậu nhấp vào vài cái đĩa và kéo vài sợi dây, cố gắng giả vờ rằng Hygeia chỉ là một hệ thống trò chơi Nintendo to lớn, nguy hiểm.

Cậu nối lại các mạch của bà ấy và Hygeia bắt đầu xoay vòng, la hét và vụt hai cánh tay mình. Leo nhảy khỏi, đủ kịp tránh một trận tắm a-xit.

Cậu và bạn mình cúi xuống trong khi Hygeia và con rắn của bà chịu đựng một trải nghiệm sùng đạo bạo lực.

“Cậu đã làm gì?” Piper hỏi.

“Mức khờ,” Leo nói.

“Xin lỗi?”

“Quay về trại,” Jason giải thích, “Chiron đã có trò chơi cổ đại này trong phòng giải trí. Leo và tớ từng thỉnh thoảng chơi nó. Cậu sẽ chống lại, giống như, những đối thủ được máy tính điều khiển, số liệu...”

“... và chúng có ba lựa chọn độ khó,” Leo nói. “Dễ, trung bình, và khó.”

“Trước đây tớ đã chơi điện tử,” Piper nói. “Vậy cậu đã làm gì?”

“À... tớ chán với những thứ sắp đặt đó.” Leo nhún vai. “Vì vậy tớ phát minh ra một mức độ khó thứ tư:mức khờ. Nó làm các số liệu trở nên rất ngớ ngẩn, điều đó khôi hài. Chúng luôn chọn sai điều để thực hiện.”

Piper nhìn chăm chăm vào bức tượng và con rắn, cả hai thứ đang quần quai và bắt đầu bốc khói. “Cậu chắc cậu để chúng ở mức khờ chứ?”

“Chúng ta sẽ biết trong một phút.”

“Liệu nếu cậu để chúng ở độ cực khó thì sao?”

“Vậy thì chúng ta cũng sẽ biết điều đó.”

Con rắn ngừng rung lắc. Nó cuộn lại và nhìn quanh như thể bị hoang mang.

Hygeia đóng băng. Một luồng khói phụt ra từ tai phải bà. Bà nhìn xuống Leo. “Người phải chết! Xin chào! Người phải chết!”

Bà gỡ cái ly của mình lên và rót a-xit lên khắp mặt mình. Sau đó bà xoay lại và tiến lại đập mặt vào bức tường gần nhất. Con rắn ngóc đầu lên và đập đi đập lại cái đầu của nó lên sàn nhà.

“Được rồi,” Jason nói. “Tớ nghĩ chúng ta đã đạt được mức khờ.”

“Xin chào! Chết đi!” Hygeia rời khỏi bức tường và lại đập mặt vào nó.

“Đi thôi.” Leo chạy đến cánh cửa kim loại cạnh bậc. Cậu tóm lấy tay cầm. Nó vẫn khóa, nhưng Leo cảm thấy máy móc bên trong – những sợi dây chạy trên hệ thống, liên kết với...

Cậu nhìn chăm chăm hai dấu hiệu chấp chờn trên cánh cửa.

“Jason,” cậu nói, “nâng tớ lên.”

Một cơn gió khác nâng cậu lên trên. Leo làm việc với cái kìm của mình, lập trình lại những bảng hiệu đến khi cái trên cùng lóe sáng:

BÁC SĨ ĐANG:

Ở NHÀ.

Cái phía dưới chuyển thành:

ĐANG PHỤC VỤ:

TẤT CẢ QUÝ CÔ YÊU LEO!

Cánh cửa kim loại xoay mở ra, và Leo hạ xuống sàn nhà.

“Thấy chứ, sự chờ đợi không quá tệ!” Leo cười toét mang tai với bạn mình. “Bác sĩ sẽ gặp chúng ta bây giờ.”

18. Chương 36 - 37

Chương 36. Leo

PHÍA CUỐI ĐẠI SẢNH dựng đứng một cánh cửa gỗ óc chó với một tấm đồng:

ASCLEPIUS

MD, DMD, DME, DC, DVS, FAAN, OMG, EMT, TTYL,

FRCP, ME, IOU, OD, OT, PHARMD, BAMF, RN,

PHD, INC., SMH

Có lẽ có rất nhiều từ cấu tạo từ những chữ đầu của một nhóm từ trong danh sách, nhưng trước đó não Leo đã phát nổ.

Piper gõ cửa. “Bác sĩ Asclepius?”

Cánh cửa mở ra. Người đàn ông bên trong có một nụ cười thân thiện, những nếp nhăn quanh đôi mắt ông, mái tóc ngắn màu muối tiêu và một bộ râu cắt tỉa gọn gàng. Ông mặc một chiếc áo phòng thí nghiệm trắng ngoài một bộ đồ doanh nhân và một chiếc ống nghe quanh cổ – trang phục bác sĩ gương mẫu của bạn, ngoại trừ một điều: Asclepius cầm một cây gậy đen bóng láng với một con rắn sống cuộn trên nó.

Leo không mấy vui vẻ khi gặp một con rắn khác. Con rắn nhìn cậu với đôi mắt vàng nhợt nhạt, và Leo có một cảm giác nó không được cài đặt mức khổ.

“Xin chào!” Asclepius nói.

“Bác sĩ.” Nụ cười của Piper ảm áp đến nỗi nó sẽ làm tan chảy một Boread. “Chúng tôi sẽ rất cảm ơn sự giúp đỡ của ông. Chúng tôi cần y sĩ được.”

Dù cho Leo không phải là mục tiêu của cô ấy, nhưng giọng nói mê hoặc của Piper quét qua cậu một cách không cưỡng lại được. Cậu sẽ làm bất cứ điều gì để giúp cô ấy có được phương thuốc đó. Cậu sẽ đến trường y, lấy mười hai học vị tiến sĩ và mua một con rắn lớn xanh lá cây trên một cây gậy.

Asclepius đặt tay lên tim mình. “Ồ, cháu gái, ta sẽ rất vui lòng giúp đỡ.”

Nụ cười của Piper lưỡng lự. “Ông sẽ? Ý tôi là, dĩ nhiên ông sẽ.”

“Vào đi! Vào đi!” Asclepius đưa họ vào văn phòng của ông.

Người đàn ông này tử tế đến nỗi Leo nghĩ văn phong của ông sẽ đầy những thiết bị tra tấn, nhưng nó trông như... ồm, một văn phòng bác sĩ: một cái bàn gỗ thích lớn, các kệ sách chất đầy những cuốn sách y khoa, và vài mô hình bộ phận bằng nhựa mà Leo thích chơi khi còn là một đứa trẻ. Cậu nhớ việc gặp rắc rối một lần bởi vì cậu đã biến một mặt cắt thận và vài cái chân xương thành một con quái vật thận và dọa y tá sợ.

Cuộc sống khi đó đơn giản hơn.

Asclepius ngồi xuống chiếc ghế bác sĩ lớn thoải mái và đặt cây quyền trượng và con rắn của mình trên bàn. “Mời ngồi!”

Jason và Piper lấy hai cái ghế ở bên phía bệnh nhân. Leo phải đứng, điều mà tốt với cậu. Cậu không muốn ngang tầm mắt với con rắn.

“VẬY.” Asclepius ngã người. “Ta không thể nói với các cháu là được nói chuyện thực sự với bệnh nhân tuyệt vời như thế nào. Vài ngàn năm trước, công việc giấy tờ đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Ào ạt, ào ạt, ào ạt. Điền đơn. Xử lý thói quan liêu. Không đề cập đến tên bảo vệ thạch cao tuyết hoa khổng lồ kẻ giết mọi người ở phòng chờ. Nó lấy đi tất cả những niềm vui khỏi y học!”

“Phải,” Leo nói. “Hygeia là loại người phá hỏng tâm trạng.”

Asclepius nhe răng cười. “Con gái thật Hygeia của ta không như thế, ta đảm bảo với cậu. Con bé khá tốt. Dù sao, cậu đã lập trình lại bức tượng tốt đấy. Cậu có một đôi tay của bác sĩ phẫu thuật.”

Jason rung mình. “Leo với một con dao mổ ư? Đừng khuyến khích cậu ấy.”

Vị thần bác sĩ cười thầm. “Bây giờ, có vẻ điều gì là rắc rối?” Ông ngồi về phía trước và nhìn Jason. “Ừm... Vết thương do kiếm bằng vàng Imperial, nhưng nó đã lành lại hoàn toàn. Không ung thư, không vấn đề tìm mạch. Chú ý nốt ruồi trên chân trái cậu, nhưng ta chắc là nó lành tính.”

Jason tái nhợt. “Sao ông...”

“Ồ, dĩ nhiên!” Asclepius nói. “Cậu chỉ bị cận một chút! Dễ chữa.”

Ông mở ngăn kéo của mình ra, lấy ra một toa thuốc và một hộp kính. Ông viết nguệch ngoạc gì đó lên toa thuốc, sau đó chuyển cặp kính và toa cho Jason. “Giữ toa thuốc để tham khảo cho tương lai, nhưng những lăng kính này sẽ có tác dụng. Thử đeo chúng đi.”

“Chờ đã,” Leo nói. “Jason bị cận thị?”

Jason mở hộp kính. “Tớ... tớ đã có ít vấn đề về nhìn vật ở xa gần đây,” cậu thừa nhận. “Tớ đã nghĩ là tớ chỉ mệt mỏi.” Cậu thử đeo cặp kính, thứ mà có một cái gọng vàng Imperial mảnh. “Wow. Phải. Tốt hơn rồi.”

Piper mỉm cười. “Trông cậu khác quá.”

“Tớ không biết, anh bạn,” Leo nói. “Tớ sẽ chọn sự kết hợp – kính màu cam sáng với mắt mèo. Những thứ đó sẽ tuyệt lắm.”

“Kính tốt,” Jason quyết định. “Cảm ơn, ừm, bác sĩ Asclepius, nhưng đó không phải lý do bọn tôi đến.”

“Không?” Asclepius chấp các đầu ngón tay lại với nhau. “Ồ, vậy thì cùng xem nào...” Ông quay sang Piper. “Cháu dường như ổn, cô bé. Gãy cánh tay khi cháu sáu tuổi. Ngã ngựa?”

Quai hàm Piper rớt xuống. “Sao ông có thể biết điều đó?”

“Chế độ ăn chay,” ông tiếp tục. “Không vấn đề, chỉ cần đảm bảo cháu có đủ sắt và chất đạm. Ừm... vai phải hơi yếu. Ta cho là cháu bị vật gì nặng đánh thẳng trước à?”

“Một túi cát ở Rome,” Piper đáp. “Thật ngạc nhiên.”

“Thay đổi qua lại giữa đá lạnh và một túi nóng nếu nó làm phiền cháu,” Asclepius khuyên. “Và cậu...” Ông đổi mặt Leo.

“Ôi, thánh.” Biểu hiện của vị bác sĩ chuyển sang dữ tợn. Sự thân thiện lấp lánh trong mắt biến mất. “Ồ, ta hiểu...”

Biểu hiện của bác sĩ nói là, Ta rất, rất tiếc.

Trái tim Leo lấp đầy xi-măng. Nếu cậu nuôi dưỡng bất cứ hi vọng cuối cùng nào về việc tránh điều sắp xảy ra, chúng giờ chìm xuống.

“Gi?” Cặp kính mới của Jason lóe lên. “Có chuyện gì với Leo?”

“Này, bác sĩ.” Leo bắn cho ông một cái nhìn bỏ qua nó đi. Hi vọng họ biết về bảo mật thông tin bệnh nhân ở Hy Lạp Cổ. “Bọn tôi đến vì y sĩ được. Ông có thể giúp bọn tôi không? Tôi đã có ít bạc hà Pylos đây và một bông cúc đại vàng rất đẹp.” Cậu đặt nguyên liệu trên bàn, cẩn thận tránh miệng con rắn.

“Khoan đã,” Piper nói. “Có vấn đề gì với Leo hay không?”

Asclepius thông giọng. “Ta... đừng bận tâm. Quên điều ta đã nói đi. Bây giờ, các cậu muốn y sĩ được.”

Piper cau mày. “Nhưng...”

“Các cậu, nghiêm túc,” Leo nói, “tớ ổn, ngoại trừ sự thật là ngày mai Gaia sẽ tiêu diệt thế giới. Tập trung đi.”

Họ trông không vui vẻ gì với điều đó, nhưng Asclepius tiến lên phía trước. “Vây bông cúc này được hái bởi cha ta, Apollo?”

“Đúng,” Leo nói. “Ông ấy gửi những cái ôm và nụ hôn.”

Asclepius cầm bông hoa lên và ngửi nó. “Ta hi vọng Cha vượt qua trận chiến này ổn thỏa. Zeus có thể... khá vô lý. Bây giờ, nguyên liệu còn thiếu duy nhất là nhịp tim của vị thần bị xích.”

“Tôi có nó,” Piper nói. “Ít nhất... tôi có thể triệu hồi các linh hồn chiến tranh.”

“Tuyệt vời. Chỉ một chút thôi, con gái.” Ông nhìn vào con rắn của mình. “Spike, người săn sàng chưa?”

Leo kiềm chế một tiếng cười. “Ông đặt tên con rắn của mình là Spike[1]?”

[1] Spike có nghĩa là gai, đầu nhọn

Spike nhìn cậu hiểm ác. Nó rít lên, để lộ một cái mào gai quanh cổ như của một con basilisk.

Tiếng cười của Leo trườn xuống lại cổ họng chết sững. “Lỗi của tôi,” cậu nói. “Dĩ nhiên tên mi là Spike.”

“Nó hơi cực cần,” Asclepius nói. “Mọi người luôn luôn nhầm lẫn giữa cây quyền trượng của ta với cây quyền trượng của Hermes, cái mà rõ ràng có hai con rắn. Qua hàng thế kỉ, mọi người gọi quyền trượng của Hermes là biểu tượng của ngành y, khi mà dĩ nhiên nó phải là cây quyền trượng của ta. Spike cảm thấy méch lòng. George và Martha có tất cả sự chú ý. Dù sao...”

Asclepius đặt bông cúc và chất độc trước mặt Spike. “Bạc hà Pylos – sự chắc chắn của cái chết. Lời nguyện Delos – neo lại những thứ không thể neo. Bây giờ nguyên liệu cuối cùng: nhịp tim của vị thần bị xích – hỗn mang, bạo lực và nỗi sợ hãi của sự chết chóc.” Ông quay sang Piper. “Con gái, cháu có thể giải phóng các linh hồn chiến tranh.”

Piper nhắm mắt.

Gió cuộn xoáy quanh căn phòng. Những giọng nói giận dữ gào thét. Leo cảm thấy một mong muốn lạ lùng là đập Spike bằng một chiếc búa. Cậu muốn siết cổ người bác sĩ tốt bụng với đôi tay trần của mình.

Sau đó Spike mở miệng ra và nuốt chửng cơn gió giận dữ. Cổ của nó phình lên khi những linh hồn chiến tranh đi xuống cổ họng nó. Nó táp luôn bông hoa và lọ bạc hà Pylos đến hết.

“Chất độc không làm thương tổn nó ư?” Jason hỏi.

“Không, không,” Asclepius đáp. “Chờ đợi và xem.”

Một khoảnh khắc sau đó Spike phun ra một cái bình mới – một ống thủy tinh được bịt nút chai không lớn hơn ngón tay Leo là mấy. Dung dịch đỏ thẫm tỏa sáng bên trong.

“Y sĩ được.” Asclepius cầm cái lọ lên và chuyển nó dưới ánh sáng. Biểu hiện của ông trở nên nghiêm túc, sau đó bối rối. “Chờ đã... tại sao ta đồng ý pha chế cái này?”

Piper chống một tay lên bàn. “Bởi vì chúng tôi cần nó để giải cứu thế giới. Nó rất quan trọng. Ông là người duy nhất có thể giúp đỡ chúng tôi.”

Giọng nói mê hoặc của cô mạnh mẽ đến nỗi thậm chí con rắn cũng thư giãn. Nó cuộn mình quanh cây quyền trượng của mình và chìm vào giấc ngủ. Biểu hiện của Asclepius dịu đi, như thể ông đang thư giãn trong một bồn tắm nước nóng.

“Dĩ nhiên,” vị thần nói. “Ta quên mất. Nhưng cháu phải cẩn thận. Hades ghét việc ta cứu sống người chết. Lần cuối cùng ta trao phượng thuốc này cho ai đó, Chúa tể Âm phủ phản nản với Zeus và ta bị giết bởi một tia chớp. BÙM!”

Leo lưỡng lự. “Là một người đã chết ông trông khá tốt.”

“Ồ, ta từng tốt hơn. Đó là phần của cuộc dàn xếp. Cậu thấy đấy Zeus đã giết ta, cha ta Apollo rất buồn bã. Ông không thể trực tiếp xả cơn tức giận của mình lên Zeus; vị vua của các vị thần quá hùng mạnh. Vì thế Apollo thay vào đó báo thù lên những kẻ tạo nên những tia chớp. Ông ấy đã giết vài Cyclops Lớn. Vì điều đó, Zeus đã trừng phạt Apollo... khá khắt khe. Cuối cùng, để giảng hòa, Zeus đồng ý biến ta làm vị thần của y học, với thỏa thuận là ta sẽ không làm bất cứ ai khác sống lại.” Đôi mắt Asclepius ngập tràn sự không chắc chắn. “Và giờ ta đang... đưa cậu phượng thuốc.”

“Bởi vì ông nhận ra điều này quan trọng như thế nào,” Piper nói, “ông đang sẵn sàng để tạo nên một ngoại lệ.”

“Phải...” Asclepius miễn cưỡng chuyển cho Piper cái lọ. “Dù sao, liều thuốc này phải được uống càng sớm càng tốt sau khi chết. Nó có thể được tiêm hay rót vào miệng. Và chỉ có đủ cho một người. Cậu hiểu ta chứ?” Ông nhìn thẳng vào Leo.

“Chúng tôi hiểu,” Piper hứa. “Ông chắc là không muốn đi cùng chúng tôi chứ, Asclepius? Người canh gác ông đang không làm nhiệm vụ. Ông sẽ thực sự hữu ích trên boong tàu Argo II.”

Asclepius mỉm cười buồn bã. “Tàu Argo... trở lại khi ta là một á thần, cháu biết đấy, ta đã lái con tàu nguyên bản. À, à để lại được thanh thời phiêu lưu!”

“Phải...” Jason lẩm bẩm. “Thanh thời.”

“Nhưng, chào ôi, ta không thể. Zeus sẽ rất giận dữ với ta vì giúp đỡ các cậu. Ngoài ra, tên canh gác sẽ tự lập trình lại sớm thôi. Các cậu phải đi.” Asclepius đứng dậy. “Chúc những điều tốt đẹp nhất, các á thần. Và, nếu các cậu có gặp lại cha ta, làm ơn... chuyển cho ông ấy sự hối hận của ta.”

Leo không chắc nó có nghĩa là gì, nhưng họ rời đi.

Khi họ đi qua phòng chờ, bức tượng của Hygeia đang ngồi trên một cái ghế, rót a-xit lên mặt và hát “Lấp lánh, Lấp lánh, Ngôi sao Nhỏ,” trong khi con rắn của bà gặm chân bà. Khung ảnh yên bình gần như đủ để nâng tinh thần Leo lên.

Trở lại tàu Argo II họ tập trung ở phòng ăn và gia nhập với các á thần còn lại.

“Tớ không thích nó,” Jason nói. “Cái cách mà Asclepius nhìn Leo...”

“À, ông ấy chỉ cảm nhận được sự tương tự của tớ.” Leo cố gắng nở một nụ cười. “Cậu biết đấy, tớ chết mòn đi để gặp Calypso.”

“Điều đó thật ngọt ngào,” Piper nói. “Nhưng tớ không chắc là điều đó.”

Percy cau mày nhìn vào cái lọ sáng đỏ ở giữa bàn. “Bất cứ ai trong chúng ta có thể chết, đúng chứ? Vậy chúng ta chỉ cần giữ liều thuốc này có ích.”

“Cho là chỉ một trong số chúng ta chết,” Jason chỉ ra. “Chỉ có duy nhất một liều.”

Hazel và Frank nhìn chăm chăm vào Leo.

Cậu trao cho họ một cái nhìn, như là Ngừng lại.

Những người khác không thấy toàn bộ bức tranh. Mang giông bão hay thiêu cháy thế giới phải sụp đổ - Jason hoặc Leo. Ở Olympia, Nike đã cảnh báo rằng một trong bốn á thần hiện diện sẽ chết: Percy, Hazel, Frank hoặc Leo. Chỉ duy nhất một cái tên chồng lên nhau trong hai danh sách đó: Leo. Và, nếu kế hoạch của Leo có hiệu quả, cậu không thể để bất kì ai lại gần trước khi cậu bóp cò.

Những người bạn của cậu sẽ không bao giờ chấp nhận quyết định của cậu. Họ sẽ tranh cãi. Họ sẽ cố để cứu cậu. Họ sẽ khẳng khái tìm ra một cách khác.

Nhưng lúc này, Leo bị thuyết phục, không có cách nào khác. Giống như Annabeth luôn nói với họ, chiến đấu chống lại một lời tiên tri không bao giờ có tác dụng. Nó chỉ tạo nên nhiều rắc rối hơn. Cậu phải đảm bảo cuộc chiến này kết thúc, một lần cho tất cả.

“Chúng ta phải để mở những lựa chọn của mình,” Piper đề nghị. “Chúng ta cần, giống như, một bác sĩ được chỉ định để mang lọ thuốc – ai đó có thể hành động nhanh chóng và chữa cho bất cứ ai bị chết.”

“Ý kiến hay, Nữ hoàng Sắc đẹp,” Leo nói dối. “Tớ đề cử cậu.”

Piper nháy mắt. “Nhưng... Annabeth khôn ngoan hơn. Hazel có thể di chuyển nhanh hơn trên Orion. Frank có thể biến thành động vật...”

“Nhưng em có trái tim.” Annabeth nắm tay bạn mình. “Leo đúng. Khi thời gian đến, em sẽ biết phải làm gì.”

“Phải,” Jason đồng ý. “Tớ có một cảm giác cậu là lựa chọn tốt nhất, Pipes. Cậu sẽ ở đó với chúng ta đến cuối cùng, dù cho điều gì xảy ra, giông tố hay lửa.”

Leo cầm cái lọ lên. “Mọi người đồng ý hết chứ?”

Không ai phải đối.

Leo khóa mắt với Hazel. Em biết điều gì cần phải xảy ra.

Cậu lôi ra một miếng vải da cừu từ cái thắt lưng dụng cụ của mình và làm một màn biểu diễn lớn bằng việc bọc lọ y sĩ được lại. Sau đó cậu đưa cái gói cho Piper.

“Được rồi, vậy thì,” cậu nói. “Athens sáng mai, các bạn. Sẵn sàng để chiến đấu với vài tên khổng lồ.”

“Phải...” Frank lẩm bẩm. “Tớ biết tớ sẽ ngủ ngon.”

Sau khi bữa tối kết thúc, Jason và Piper cố gắng mai phục Leo. Họ muốn nói về điều gì đã xảy ra với Asclepius, nhưng Leo trốn tránh họ.

“Tớ phải làm việc với động cơ,” cậu nói, điều mà chính xác.

Chỉ khi ở trong phòng máy, chỉ với Buford Cái bàn Tuyệt vời làm bạn, Leo hít một hơi thật sâu. Cậu với tới cái thắt lưng của cậu và lôi ra lọ y sĩ được thật – không phải phiên bản lừa-bịp-của-Màn-Sương cậu đã đưa cho Piper.

Buford phun hơi vào cậu.

“Này, anh bạn, tớ phải làm thế,” Leo nói.

Buford kích hoạt khối ba chiều Hedge của mình. “MẶC QUẦN ÁO VÀO!”

“Nhìn này, nó sẽ phải theo cách này. Nếu không thì tất cả chúng ta đều chết.”

Buford tạo nên một tiếng thét đau đớn, sau đó lóc cóc tiến vào góc hờn dỗi.

Leo nhìn chăm chăm các máy móc. Cậu đã dành rất nhiều thời gian để lắp đặt chúng. Cậu đã hy sinh hàng tháng trời ngọt ngào, đau khổ và cô độc.

Bây giờ Argo II đang tiến đến cái kết của chuyến hành trình của nó. Toàn bộ cuộc đời Leo – thời thơ ấu của cậu với Tía Callida; cái chết của mẹ cậu trong vụ cháy nhà kho; những năm tháng là một đứa con nuôi; những tháng cậu ở Trại Con Lai với Jason và Piper – tất cả chúng sẽ lên đến tột đỉnh vào sáng mai trong một trận đánh cuối cùng.

Cậu mở bản truy cập.

Giọng của Festus kêu cọt két qua hệ thống liên lạc.

“Phải, bạn thân,” Leo đồng ý. “Đến lúc rồi.”

Nhiều tiếng cọt kẹt hơn.

“Ta biết,” Leo nói. “Cùng nhau đến cuối cùng?”

Festus rít lên tán thành.

Leo kiểm tra dụng cụ đo độ cao bằng đồng cổ, thứ mà không vừa với tinh thể từ Ogygia. Leo chỉ có thể hi vọng nó sẽ hoạt động.

“Tớ sẽ trở về với cậu, Calypso,” cậu lẩm bẩm. “Tớ đã hứa trên dòng sông Styx.”

Cậu búng nhẹ một cái công tắc và lấy ra dụng cụ định vị trực tuyến. Cậu cài đặt thời gian cho hai mươi tư tiếng.

Cuối cùng cậu mở cửa sổ thông gió của động cơ ra và đẩy vào trong lọ y sĩ được. Nó biến mất thành những dây mạch của con tàu với một tiếng bụp dứt khoát.

“Giờ đã quá trễ để quay lại,” Leo nói.

Cậu cuộn người trên sàn và nhắm mắt lại, quyết định hưởng thụ tiếng rền rền quen thuộc của máy móc cho đêm cuối cùng.

Chương 37. Reyna

“QUAY LẠI!”

Reyna không thiết tha ra lệnh cho Pegasus, Chúa tể của những Con Ngựa Bay, nhưng thậm chí cô íttha thiết bị bắn khỏi bầu trời hơn.

Khi họ đến Trại Con Lai trước thời điểm bình minh của ngày mùng một tháng Tám vài giờ, cô nhận ra sáu cái máy bắn đá La Mã. Thậm chí trong bóng tối, bản kim loại vàng Imperial của chúng vẫn lấp lánh. Những cánh tay ném khổng lồ của chúng oằn về phía sau như cột buồm của tàu nghiêng ngã trong một cơn

bão. Đội pháo binh nhón nháo quanh những cái máy, nâng những cái súng cao su, kiểm tra độ xoắn của những sợi dây.

“Chúng là thứ gì vậy?” Nico gọi.

Cậu bay cách cô khoảng sáu mét bên trái trên con pegasus đen Blackjack.

“Những vũ khí vậy hã,” Reyna nói. “Nếu chúng ta tiến lại gần hơn chút nữa, họ có thể bắn chúng ta khỏi bầu trời.”

“Từ độ cao này?”

Bên phải cô, Huấn luyện viên Hedge hét lên từ lưng của con chiến mã của ông, Guido, “Chúng là những máy bắn đá, nhóc! Những thứ đó có thể đá cao hơn cả Lý Tiểu Long!”

“Chúa tể Pegasus,” Reyna nói, đặt tay lên cổ con ngựa, “chúng ta cần một nơi an toàn để hạ cánh.”

Pegasus dường như hiểu được. Nó xoay sang trái. Những con ngựa bay khác bay theo – Blackjack, Guido và sáu con khác đang kéo bức tượng Athena Parthenos dưới chúng bằng dây cáp.

Khi họ men theo rìa phía tây của trại, Reyna thu nhận khung cảnh. Quân đoàn xếp theo sườn đồi phía tây, sẵn sàng cho một cuộc tấn công vào bình minh. Những cái máy ném đá được dàn hàng phía sau họ theo một vòng bán nguyệt rộng cách nhau khoảng ba trăm mét. Đánh giá quy mô của những vũ khí, Reyna tính toán rằng Octavian có đủ hỏa lực để tiêu diệt từng sinh linh sống trong thung lũng.

Nhưng điều đó chỉ là một phần của đe dọa. Cắm trại hai bên quân đoàn là hàng trăm tên tiếp viện. Reyna không thể nhìn rõ trong bóng tối, nhưng cô nhận ra ít nhất một đàn nhân mã và một đội quân cynocephali, người đầu chó những kẻ đã có một thỏa ước ngừng bắn khó khăn với quân đoàn hàng thế kỷ trước. Những người La Mã trở nên đông đúc hơn nhiều, vây quanh bởi một biển những tên đồng minh không thể nhận ra.

“Đó.” Nico chỉ về eo biển Long Island, nơi những ánh sáng của một chiếc du thuyền tỏa sáng gần bốn trăm mét ngoài khơi. “Chúng ta có thể hạ cánh trên boong con tàu đó. Những người Hy Lạp kiểm soát vùng biển.”

Reyna không chắc người Hy Lạp sẽ thân thiện hơn người La Mã, nhưng Pegasus có vẻ thích cái ý tưởng. Nó nghiêng về vùng nước đen của eo biển.

Con tàu là một con tàu thủ công trắng thoai mái với chiều dài ba mươi mét, với đường nét đẹp và cánh cửa sơn màu tối. Được sơn trên mũi tàu là những chữ cái đỏ là cái tên TÌNH YÊU CỬA TÔI. Trên boong trước là một sân bay đủ lớn cho bức tượng Athena Parthenos.

Reyna không thấy thủy thủ nào. Cô đoán con tàu này là một con tàu phạm binh thường neo đậu trong đêm, nhưng nếu cô sai lầm và con tàu là một cái bẫy...

“Nó là lựa chọn tốt nhất của chúng ta,” Nico nói. “Những con ngựa mệt rồi. Chúng ta cần hạ cánh.”

Cô miễn cưỡng gật đầu. “Làm thôi.”

Pegasus hạ cánh trên boong trước cùng Guido và Blackjack. Sáu con ngựa khác nhẹ nhàng đặt Athena Parthenos trên sân bay và sau đó nghỉ quanh đó. Với dây cáp và yên, chúng trông như những con thú chơi trò kéo quần.

Reyna xuống ngựa. Sau hai ngày qua, khi lần đầu tiên cô gặp Pegasus, cô quỳ xuống trước con ngựa.

“Cảm ơn, chú ngựa tuyệt vời.”

Pegasus sải hai cánh ra và nghiêng đầu.

Ngay cả bây giờ, sau khi bay nửa đường đến Bờ biển Đông cùng nhau, Reyna vẫn không thể tin được con ngựa bắt tử cho phép cô cưỡi.

Reyna đã luôn hình dung nó như một con ngựa trắng rắn chắc với đôi cánh giống cánh bồ câu, nhưng bộ lông Pegasus màu vàng nâu, những đốm đỏ và vàng quanh mõm – điều mà Hedge tuyên bố là những điểm mà con ngựa đã được kết hợp từ máu và máu thần thánh của cái đầu bị chặt của mẹ nó, Medusa. Đôi cánh

của Pegasus có màu của một con đại bàng – vàng, trắng, nâu và đỏ nhạt – điều mà làm nó trông còn điển trai và vương giả hơn con ngựa trắng trơn. Nó có màu của tất cả con ngựa, đại diện tất cả con cái của mình.

Chúa tể Pegasus hý.

Hedge lon ton lại phiên dịch. “Pegasus nói nó nên rời đi trước khi cuộc bắn nhau bắt đầu. Thấy chứ, sinh mạng nó liên kết với tất cả những con pegasus khác, vậy nên nếu nó bị thương tất cả những con ngựa có cánh cảm nhận được nỗi đau của nó. Đó là lý do tại sao nó không lang thang nhiều. Nó bắt tử, nhưng con cái của nó thì không. Nó không muốn chúng phải chịu đau đớn vì lý do của nó. Nó đã yêu cầu những con ngựa khác ở lại với chúng ta, để giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

“Tôi hiểu,” Reyna nói. “Cảm ơn.”

Pegasus hý.

Đôi mắt Hedge mở to. Ông giữ lại một cơn nức nở, sau đó tìm một cái khăn tay trong túi của mình và chấm nhẹ lên mắt.

“Huấn luyện viên?” Nico cau mày lo lắng. “Pegasus đã nói gì?”

“Nó – nó nói nó đã không đến với chúng ta bởi vì tin nhắn của ta.” Hedge quay sang Reyna. “Nó đã đến đây vì cô. Nó trải nghiệm những cảm xúc của tất cả những con ngựa có cánh. Nó đến theo tình bạn của cô với Scipio. Pegasus nói nó chưa bao giờ cảm động bởi một lòng trắc ẩn của một á thần dành cho một con ngựa có cánh. Nó trao cho cô danh hiệu Người bạn của Ngựa. Đây là một vinh dự vĩ đại.”

Đôi mắt Reyna cay xè. Cô cúi đầu mình. “Cảm ơn, chúa tể.”

Pegasus cào boong tàu. Những con ngựa khác hý lên cúi chào. Sau đó vua của chúng phóng lên và bay xoáy vào màn đêm.

Hedge nhìn chằm chằm đám mây ngạc nhiên. “Pegasus chưa từng xuất hiện hàng trăm năm.” Ông vỗ lưng Reyna. “Cô đã làm tốt, người La Mã.”

Reyna không cảm thấy thích danh hiệu cô nhận được vì đặt Scipio vào rất nhiều đau đớn, nhưng cô ép cảm giác tội lỗi của mình xuống.

“Nico, chúng ta nên kiểm tra con tàu,” cô nói. “Nếu có ai đó trên boong...”

“Cứ đi đi.” Ông vuốt ve mồm Blackjack. “Ta cảm thấy hai người phạm đang ngủ trong buồng lớn. Không có ai khác. Ta không phải là con của Hypnos, nhưng ta đã gửi những giấc mơ cho chúng. Sẽ đủ để giữ chúng ngây đến sau hoàng hôn.”

Reyna cố gắng không nhìn chằm chằm ông. Trong những ngày qua ông đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Ma thuật tự nhiên của Hedge đã mang ông trở lại từ miệng vực. Cô đã thấy Nico làm những điều ẩn tượng, nhưng việc nhào nặn những giấc mơ... ông ấy đã có thể làm điều đó ư?

Huấn luyện viên xoa xoa bàn tay tha thiết. “Vậy khi nào chúng ta có thể vào bờ? Vợ ta đang chờ!”

Reyna liếc nhìn đường chân trời. Một con tàu chiến Hy Lạp vừa tuần tra ngoài khơi, nhưng nó dường như không chú ý sự có mặt của họ. Không có chuông báo động vang lên. Không có dấu hiệu di chuyển trên bờ biển.

Cô nhìn thấy loáng thoáng một đường rẽ nước màu bạc cách khoảng tám trăm mét về phía tây. Một cái xuống máy màu đen đang tăng tốc về phía họ mà không bật đèn. Sau đó nó tiến lại gần hơn, và tay Reyna siết chặt cán kiếm. Lấp lánh trên mũi tàu là một phác họa vòng nguyệt quế với những chữ cái SPQR.

“Quân đoàn đã gửi đến một ủy ban chào mừng.”

Nico nhìn theo cái nhìn chằm chằm của cô. “Em đã nghĩ người La Mã không có một đội hải quân.”

“Bọn chị đã không,” cô nói. “Hình như Octavian bận rộn hơn chị biết.”

“Vậy chúng ta tấn công!” Hedge nói. “Bởi vì không ai đứng về phía ta khi ta gần như này.”

Reyna đếm được ba người trong xuồng máy. Hai người đội mũ sắt đen, nhưng Reyna nhận ra gương mặt hình cái nêm và đôi vai chắc nịch của thợ lặn: Michael Kahale.

“Chúng ta sẽ thử đánh cuộc,” Reyna quyết định. “Đó là một trong những cánh tay phải của Octavian, nhưng cậu ta là một người lính tốt. Tôi có thể tranh luận với cậu ta.”

Cơn gió quét mái tóc đen của Nico qua mặt cậu. “Nhưng nếu chị nhầm...”

Chiếc xuồng đen chậm lại và kéo theo bên cạnh. Michael gọi lớn: “Reyna! Tôi đã có lệnh bắt giữ cậu và tịch thu bức tượng đó. Tôi sẽ lên tàu với hai sĩ quan khác. Tôi thích làm việc này mà không đổ máu.”

Reyna cố kiểm soát hai chân run run của mình. “Lên tàu đi, Michael!”

Cô quay sang Nico và Huấn luyện viên Hedge. “Nếu chị sai, hãy sẵn sàng. Michael Kahale không dễ chiến đâu.”

Michael không ăn mặc để ra trận. Cậu chỉ mặc áo sơ mi màu tím của trại, quần jeans và giày thể thao. Cậu không mang vũ khí nhìn thấy được, nhưng điều đó không làm Reyna cảm thấy tốt hơn mấy. Hai cánh tay cậu chắc nịch như những dây cáp cầu, biểu hiện của cậu ta hồ hởi như một bức tường gạch. Hình xăm con bồ câu trên cánh tay cậu trông giống một con chim mồi hơn.

Đôi mắt cậu lấp lánh mơ hồ khi cậu nhìn thấy khung cảnh – bức tượng Athena Parthenos được buộc yên với đội quân pegasus, Nico với thanh kiếm Stygian được rút ra, Huấn luyện viên Hedge với cây gậy bóng chày của ông. Sĩ quan hỗ trợ của Michael là Leila từ Đội quân thứ Bốn và Dakota từ Đội quân thứ Năm. Những lựa chọn lạ lùng... Leila, con gái của Ceres, không được biết về tính hung hăng của cô ấy. Cô thường khá điềm đạm. Và Dakota... Reyna không thể tin được con trai của Bacchus, vị thần tốt bụng nhất của các sĩ quan, sẽ về phe Octavian.

“Reyna Ramírez-Arellano,” Michael nói, như thể cậu đang đọc một cuộn giấy da, “nguyên pháp quan...”

“Tôi là pháp quan,” Reyna sửa lại. “Trừ khi tôi bị loại bỏ bởi một phiếu bầu của viện nguyên lão. Đó là trình tự ư?”

Michael thở dài nặng nề. Trái tim cậu dường như không đặt vào nhiệm vụ của mình. “Tôi có lệnh bắt giữ cậu và đem cậu đến phiên tòa.”

“Với thẩm quyền của ai?”

“Cậu biết của ai...”

“Vì trách nhiệm gì?”

“Nghe này, Reyna...” Michael chà lòng bàn tay lên trán, như là nó có thể xóa đi cơn đau đầu của cậu. “Tôi không thích điều này nhiều hơn cậu là mấy. Nhưng tôi có lệnh.”

“Lệnh bắt hợp pháp.”

“Quá trễ để tranh luận. Octavian đã nắm lấy quyền lực khẩn cấp. Quân đoàn đứng phía sau cậu ta.”

“Điều đó đúng chứ?” Cô nhìn thẳng vào Dakota và Leila.

Leila không chạm mắt cô. Dakota nháy mắt như thể cậu ta đang cố gắng truyền tải một tin nhắn, nhưng nó khó để nói với cậu. Cậu có lẽ đơn giản co gập vì quá nhiều đường Kool-Aid.

“Chúng ta đang trong trận chiến,” Michael nói. “Chúng ta phải tiến hành cùng nhau. Dakota và Leila không phải là những người ủng hộ nhiệt tình nhất. Octavian trao cho họ cơ hội cuối cùng này để chứng minh bản thân. Nếu họ giúp tôi đem cậu về - tốt nhất là còn sống, nhưng chết nếu cần thiết - sau đó họ giữ được hạng của mình và chứng minh lòng trung thành của họ.”

“Với Octavian,” Reyna chú ý. “Không phải với quân đoàn.”

Michael dang hai tay, thứ mà chỉ hơi nhỏ hơn găng tay bóng chày. “Cậu không thể đổ lỗi cho các sĩ quan vì quay sang một bên. Octavian có một kế hoạch để chiến thắng, và nó là một kế hoạch tốt. Vào lúc bình

minh những máy bắn đá đó sẽ tiêu diệt trại Hy Lạp mà không tổn thất một mạng sống La Mã nào. Các vị thần nên được chữa trị.”

Nico bước lên. “Anh xóa sổ một nửa á thần trên thế giới, một nửa di sản của họ, để chữa trị cho họ? Thậm chí các anh sẽ xé toạc Olympus trước khi Gaia thức giấc. Và bà ấy đang thức dậy, Sĩ quan.”

Michael cau có. “Đại sứ của Pluto, con trai của Hades... dù cho cậu gọi mình là gì, cậu được gọi tên là gián điệp của kẻ thù. Tôi được lệnh bắt cậu để hành hình.”

“Anh có thể thử,” Nico nói lạnh lùng.

Trận đấu tay đôi sẽ rất vô lý nó sẽ gây trò cười. Nico nhỏ hơn vài tuổi, thấp hơn nửa cẳng chân, và nhẹ hơn tầm hai mươi ki-lô-gram. Nhưng Michael không di chuyển. Gân trên cổ cậu đập mạnh.

Dakota ho. “Ừm, Reyna... chỉ cần đi với chúng tôi trong hòa bình. Làm ơn. Chúng ta có thể kết thúc chuyện này.” Cậu chần chẫn đang nháy mắt với cô.

“Được rồi, nói chuyện đủ rồi.” Huấn luyện viên Hedge ước lượng kích thước Michael Kahale. “Để ta hạ chàng trai này. Ta từng xử lý kẻ lớn hơn.”

Michael cười ngớ ngẩn với điều đó. “Tôi chắc ông là một thần đồng áng dũng cảm, nhưng...”

“Thần rừng!”

Huấn luyện viên nhảy vào người sĩ quan. Ông hạ cây gậy bóng chày của mình với toàn bộ sức mạnh, nhưng Michael tóm được nó một cách đơn giản và giật mạnh nó khỏi huấn luyện viên. Michael làm gãy cây gậy bằng đầu gối của mình. Sau đó cậu ta đẩy huấn luyện viên lùi lại, mặc dù Reyna có thể nói Michael không cố làm ông bị thương.

“Đó đó!” Hedge gầm lên. “Bây giờ ta thực sự nổi điên!”

“Huấn luyện viên,” Reyna cảnh báo, “Michael rất mạnh. Ông sẽ cần một yêu tinh hay một...”

Từ đâu đó bên ngoài cảng, phía dưới rãnh nước, một giọng nói hét lên, “Kahale! Gì mà lâu quá vậy?”

Michael lưỡng lự. “Octavian?”

“Dĩ nhiên là tôi!” tiếng nói hét lên từ bóng tối. “Tôi mệt mỏi vì chờ cậu thi hành lệnh của tôi! Tôi sẽ lên tàu. Mọi người cả hai bên, bỏ hết vũ khí xuống!”

Michael cau mày. “Ừm... thưa ngài? Mọi người? Cả chúng tôi?”

“Cậu không giải quyết mỗi vấn đề với một thanh kiếm hay một nắm đấm, đồ to lớn đần độn! Tôi có thể giải quyết những tên Hy Lạp xấu xa này!”

Michael trông không chắc chắn về việc đó, nhưng cậu tiến tới Leila và Dakota, hai người đặt kiếm của họ lên boong.

Reyna liếc nhìn Nico. Rõ ràng, có gì đó không đúng. Cô không thể nghĩ được bất kì lý do gì Octavian sẽ ở đây, đặt mình vào trường hợp nguy hiểm. Cậu ta dứt khoát sẽ không ra lệnh những sĩ quan của mình bỏ vũ khí xuống. Nhưng bản năng của Reyna mách bảo cô vờ làm theo. Cô bỏ kiếm xuống. Nico làm điều tương tự.

“Mọi người đã bị tước vũ khí, thưa ngài,” Michael gọi.

“Tốt!” Octavian hét lên.

Một bóng đen xuất hiện trên đỉnh cầu thang, nhưng cậu ta không quá lớn để là Octavian. Một bóng hình nhỏ hơn với đôi cánh vỗ phía sau cậu ta – một yêu nữ mình chim? Trước khi Reyna nhận ra điều gì đang xảy ra, Cyclops đã bước qua boong với hai bước chân dài. Cậu đắm vào đầu Michael Kahale. Viên sĩ quan ngã xuống như một bao đá. Dakota và Leila lùi lại cảnh giác.

Yêu nữ mình chim vỗ cánh vào mái của phòng trên boong. Dưới ánh sáng mặt trăng, bộ lông của cô ấy là màu sắc của máu khô.

“Mạnh,” Ella nói, rửa cánh của mình. “Bạn trai của Ella mạnh hơn những người La Mã.”

“Các bạn!” Cyclops Tyson kêu ầm ầm. Cậu vốc Reyna lên trong một cánh tay và Hedge với Nico trong tay kia. “Bọn tớ đến để cứu các cậu. Hoan hô chúng ta!”

19. Chương 38 - 39

Chương 38. Reyna

REYNA CHƯA BAO GIỜ VUI ĐẾN VẬY khi gặp một Cyclops, ít nhất đến khi Tyson đặt họ xuống và xoay sang Leila và Dakota. “Những người La Mã xấu!”

“Tyson, khoan!” Reyna nói. “Đừng tổn thương họ!”

Tyson cau mày. Cậu nhỏ so với một Cyclops, vẫn là một đứa trẻ, thực sự - cao hơn hai mét một chút, mái tóc nâu lộn xộn của cậu đóng vảy với nước muối, con mắt to duy nhất của cậu có màu của si-rô nhựa thích. Cậu chỉ mặc một bộ đồ bơi và một chiếc áo ngủ vải nỉ, giống như cậu không thể quyết định liệu đi bơi hay đi ngủ. Cậu tỏa ra một mùi bơ đậu phộng ngào ngạt.

“Họ không xấu à?” cậu hỏi.

“Không,” Reyna nói. “Họ đang thực hiện những mệnh lệnh xấu. Tớ nghĩ là họ tiếc về điều đó. Phải không, Dakota?”

Dakota đưa tay lên rất nhanh cậu trông như Siêu nhân chuẩn bị cất cánh. “Reyna, tớ đang cố để gợi ý cho cậu! Leila và tớ đã lên kế hoạch để đổi phe và giúp cậu hạ gục Michael!”

“Đúng vậy!” Leila gần như ngã ra sau qua lan can. “Nhưng, trước khi bọn tớ có thể, Cyclops đã làm thế cho bọn tớ!”

Huấn luyện viên Hge khịt khịt. “Một câu chuyện phù hợp!”

Tyson hắt hơi. “Xin lỗi. Lông dê. Ngứa mũi. Chúng ta tin tưởng những người La Mã à?”

“Tớ tin,” Reyna nói. “Dakota, Leila, các cậu hiểu nhiệm vụ của bọn tớ là gì chứ?”

Leila gật đầu. “Cậu muốn trả lại bức tượng đó cho người Hy Lạp như một lời đề nghị hòa bình. Để bọn tớ giúp.”

“Phải.” Dakota gật đầu mạnh mẽ. “Quân đoàn gần như không đoàn kết như Michael nói. Bọn tớ không tin tưởng vào tất cả quân tiếp viện mà Octavian đã tập trung lại.”

Nico cười chua chát. “Hơi trễ cho sự nghi ngờ. Các người đã bị bao vây. Ngay khi Trại Con Lai bị tiêu diệt, những đồng minh đó sẽ quay các các người.”

“Vậy chúng ta làm gì?” Dakota hỏi. “Chúng ta có nhiều nhất một tiếng đến khi mặt trời mọc.”

“Năm giờ năm mươi hai phút sáng,” Ella nói, vắn đầu trên mái. “Mặt trời mọc, bờ biển phía đông, mừng một tháng Tám. Lịch trình cho Hải quân Khí tượng học. Một giờ và mười hai phút nữa thì nhiều hơn một giờ.”

Mắt Dakota chớp. “Tôi thừa nhận.”

Huấn luyện viên nhìn Tyson. “Chúng ta có thể tiến vào Trại Con Lai an toàn không? Mellie ổn chứ?”

Tyson gãi cằm trầm tư. “Cô ấy rất tròn.”

“Nhưng cô ấy ổn chứ?” Hge kiên trì. “Cô ấy chưa sinh à?”

“ ‘Sự sinh nở diễn ra vào cuối của quý thứ ba’,” Ella khuyên. “Trang bốn mươi ba, Hướng dẫn của Bà Mẹ Mới để...”

“Ta phải rời khỏi đây!” Hge trông như ông sẵn sàng nhảy khỏi tàu và bơi.

Reyna đặt tay mình lên vai ông. “Huấn luyện viên, chúng ta sẽ đưa ông đến với vợ ông, nhưng phải làm đúng đắn. Tyson, cậu và Ella đã đi ra để lên tàu này như thế nào?”

“Cầu Vòng!”

“Cậu... dùng một cái cầu vòng?”

“Cậu ấy là người bạn cá bé nhỏ của tớ.”

“Một con cá ngựa,” Nico khuyên.

“Chị biết rồi.” Reyna nghĩ một lúc. “Cậu và Ella có thể hộ tống huấn luyện viên trở lại Trại Con Lai an toàn không?”

“Có!” Tyson nói. “Bọn tớ có thể làm được!”

“Tốt. Huấn luyện viên, hãy đi gặp vợ ông. Nói với các trại viên tôi sẽ dự định đưa bức tượng Athena Parthenos tới Đồi Con Lai khi mặt trời mọc. Nó là một món quà từ La Mã đến Hy Lạp, để hàn gắn sự phân ly của chúng ta. Nếu họ có thể kiềm chế việc bắn tôi khỏi bầu trời, tôi sẽ rất biết ơn.”

“Chấp nhận,” Hge nói. “Nhưng còn về quân đoàn La Mã thì sao?”

“Đó là một vấn đề,” Leila nghiêm trang nói. “Những máy bắn đá đó sẽ thổi tung các người ra khỏi bầu trời.”

“Chúng ta sẽ cần một sự sao lãng,” Reyna nói. “Thứ gì đó để trì hoãn cuộc tấn công vào Trại con Lai và tốt nhất là để những vũ khí đó không hoạt động được. Dakota, Leila, đội quân của các cậu theo các cậu chứ?”

“Tớ... tớ nghĩ vậy, phải,” Dakota nói. “Nhưng nếu chúng ta yêu cầu họ phạm tội mưu phản...”

“Nó không phải là mưu phản,” Leila nói. “Không nếu chúng ta hành động theo lệnh trực tiếp từ pháp quan của chúng ta. Và Reyna vẫn là pháp quan.”

Reyna quay sang Nico. “Chị cần em đi với Dakota và Leila. Trong khi họ khuấy động rắc rối trong hàng ngũ, cố gắng trì hoãn tấn công, em phải tìm được một cách để phá hủy những cái máy bắn đá đó.”

Nụ cười của Nico làm Reyna thấy vui cậu đã bên phe cô. “Hân hạnh. Bọn em sẽ trì hoãn để chị chuyển bức tượng Athena Parthenos.”

“Ừm...” Dakota lê bước. “Thậm chí nếu cậu đưa được bức tượng lên đồi, điều gì sẽ ngăn Octavian tiêu diệt trại một khi nó đã được lên nòng? Thậm chí nếu không có máy bắn đá, cậu ta có rất nhiều hỏa lực.”

Reyna ngược nhìn gương mặt ngà voi của Athena, được che kín dưới lưới ngụy trang. “Một khi bức tượng này được trả lại cho người Hy Lạp... Tớ nghĩ nó sẽ khó bị phá hủy. Nó có pháp thuật vĩ đại. Đơn giản là nó chọn chưa sử dụng thôi.”

Leila cúi xuống từ từ và nhặt thanh kiếm của cô lên, mắt vẫn nhìn bức tượng Athena Parthenos. “Tớ sẽ tin lời cậu. Chúng ta làm gì với Michael?”

Reyna nhìn ngọn núi á thần Hawaii đang ngáy. “Đặt cậu ấy lên tàu. Đừng làm bị thương hay trói cậu ấy. Tớ có một cảm giác trái tim Michael đặt đúng chỗ. Cậu ấy chỉ không gặp may khi được đỡ đầu bởi nhầm người.”

Nico tra thanh kiếm đen của mình vào bao. “Chị chắc về điều này chứ, Reyna? Em không muốn bỏ chị lại một mình.”

Blackjack hý vang và liếm lên mặt Nico.

“Gah! Được rồi, ta xin lỗi.” Nico lau nước dãi ngựa. “Reyna không đơn độc. Chị ấy có một đàn ngựa pegasus tuyệt vời.”

Reyna không thể không nở một nụ cười. “Chị sẽ ổn. Với may mắn, chúng ta sẽ gặp lại tất cả sớm thôi. Chúng ta sẽ chiến đấu bên nhau chống lại đội quân của Gaia. Cẩn thận và Chào La Mã!”

Dakota và Leila lặp lại lời cổ vũ.

Tyson nhú cái lông mày duy nhất của cậu. “Ai là Ave?”

“Nó có nghĩa là Tiến lên, người La Mã.” Reyna vỗ cánh tay Cyclop. “Nhưng, chắc chắn, cũng là Tiến lên, người Hy Lạp.” Những từ đó nghe có vẻ lạ trong miệng cô.

Cô đối mặt với Nico. Cô muốn ôm cậu nhưng không chắc cử chỉ đó sẽ được đón chào. Cô gơ tay ra. “Là một vinh hạnh khi thực hiện cuộc tìm kiếm với em, con trai của Hades.”

Cái siết tay của Nico rất chặt. “Chị là á thần dũng cảm nhất em từng gặp, Reyna. Em...” Cậu ngập ngừng, có lẽ nhận ra cậu có nhiều khán giả. “Em sẽ không làm chị thất vọng. Hẹn gặp chị trên Đồi Con Lai.”

Bầu trời bắt đầu sáng ở phương đông khi nhóm giải tán. Reyna nhanh chóng đứng trên boong tàu Tình yêu của tôi... một mình ngoại trừ tám con pegasus và bức tượng Athena cao mười hai mét.

Cô cố gắng giữ vững tinh thần. Đến khi Nico, Dakota và Leila có đủ thời gian để phá hỏng cuộc tấn công của quân đoàn, cô không thể làm bất cứ điều gì, nhưng cô ghét việc đứng loay quanh và chờ đợi.

Bên kia đường tời của những ngọn đồi, những người bạn của cô ở Quân đoàn Mười Hai đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công không cần thiết. Nếu Reyna ở lại với họ, cô có thể hướng dẫn họ tốt hơn. Cô có thể kiểm soát được Octavian. Có lẽ tên không lồ Orion đúng; cô đã thất bại trong nhiệm vụ của mình.

Cô nhớ lại những con ma trên ban công ở San Juan – chỉ vào cô, thì thầm những lời buộc tội: Giết người. Phản bội. Cô nhớ cảm giác của lưỡi kiếm vàng trong tay cô khi cô đâm vào bóng ma của cha cô – gương mặt ông đầy thịnh nộ và sự phản bội.

Con là một người nhà Ramírez-Arellano! Cha cô từng huênh hoang. Không bao giờ rời bỏ vị trí của mình. Không bao giờ để bất cứ ai giành được. Trên tất cả, không bao giờ phản bội người của con!

Bằng việc giúp đỡ người Hy Lạp, Reyna đã thực hiện tất cả những điều đó. Một người La Mã nên tiêu diệt những kẻ thù của họ. Thay vào đó, Reyna đã gia nhập lực lượng cùng họ. Cô đã để lại quân đoàn của mình trong tay của một kẻ điên.

Mẹ cô sẽ nói gì? Bellona, nữ thần chiến tranh...

Blackjack chắc hẳn cảm nhận được sự lo âu của cô. Nó gõ móng cộp cộp và dí mũi vào cô.

Cô vuốt ve mõm nó. “Ta không có gì cho cậu cả, cậu bé.”

Nó trườn mền chạm cô. Nico đã nói với cô Blackjack thường là vật cưng của Percy, nhưng nó dường như thân thiện với mọi người. Nó đã chở con trai của Hades mà không hề phản đối. Bây giờ nó đang an ủi một người La Mã.

Cô vòng cánh tay mình ôm cái cổ khỏe mạnh của nó. Lông nó có mùi như của Scipio – một sự pha trộn của cỏ tươi và bánh mì nóng. Cô trút ra một tiếng nức nở đã tích tụ trong ngực cô. Là một pháp quan, cô không thể để cho các đồng chí của mình thấy được điểm yếu hay nỗi sợ. Cô phải mạnh mẽ. Nhưng con ngựa không có vẻ bận tâm.

Nó hý dục dàng. Reyna không thể hiểu loài ngựa, nhưng nó dường như nói, Ổn cả thôi. Cô đã làm rất tốt.

Cô nhìn lên những ngôi sao mờ dần.

“Mẹ,” cô nói, “Con chưa cầu nguyện đủ nhiều với mẹ, con chưa bao giờ gặp mẹ. Con chưa bao giờ yêu cầu mẹ giúp đỡ. Nhưng làm ơn... buổi sáng này, hãy cho con sức mạnh để thực hiện điều đúng đắn.”

Như thể có mặt đúng lúc, thứ gì đó xoẹt qua trên chân trời phương đông – một tia sáng vượt qua eo biển, tiến đến nhanh như một cái xuống tốc độ khác.

Trong một khoảnh khắc phấn khởi, Reyna đã nghĩ nó là một dấu hiệu từ Bellona.

Cái bóng đen tiến lại gần hơn. Hi vọng của Reyna biến thành sự kinh hãi. Cô chờ quá lâu, bị tê liệt với sự hoài nghi, khi cái hình ảnh biến thành một con người to lớn chạy về phía cô trên mặt nước.

Mũi tên đầu tiên bắn trúng sườn của Blackjack. Con ngựa đổ sụp xuống với một tiếng thét đau đớn.

Reyna hét lên, nhưng, trước khi cô có thể di chuyển, một mũi tên chạm boong tàu giữa hai chân cô. Gắn với mũi tên là một cái đèn LED hiển thị kích thước của một cái đồng hồ đeo tay, đếm ngược từ 5:00.

4:59.

4:58.

Chương 39. Reyna

“TA SẼ KHÔNG DI CHUYỂN[1], PHÁP QUAN!”

[1] Câu này dùng ở thì quá khứ đơn I wouldn't move, được rút gọn bởi If I were you, I wouldn't move – Nếu ta là cô, ta sẽ không di chuyển.

Orion đứng trên mặt nước, cách sáu mét bên mạn phải, một mũi tên đã lên trên cung của hắn.

Qua sự hoang mang của sự giận dữ và nỗi đau buồn của mình, Reyna để ý đến những vết sẹo mới của tên khổng lồ. Cuộc chiến của hắn và các Thợ săn đã để lại cho hắn những đốm màu xám và vết sẹo màu hồng trên hai cánh tay và mặt hắn, vì vậy hắn trông như một trái đào bầm dập trong quá trình thối rữa. Con mắt cơ học bên trái của hắn tối thui. Mái tóc của hắn đã bị thiêu trụi, chỉ để lại những mảng lởm chởm. Mũi của hắn sưng phồng và tấy đỏ bởi sợi dây cung mà Nico đã vụt vào mặt hắn. Tất cả những điều này mang lại cho Reyna một thoáng hài lòng đen tối.

Đáng tiếc, tên khổng lồ vẫn còn nụ cười tự mãn của hắn.

Dưới chân Reyna, thiết bị tính giờ của mũi tên chỉ: 4:42.

“Những mũi tên nổ rất nhạy cảm,” Orion nói. “Một khi chúng được gắn, thậm chí những chuyển động nhẹ nhất cũng có thể làm chúng phát nổ. Ta sẽ muốn cô ghi nhớ bốn phút cuối cùng của cuộc đời mình.”

Cảm nhận của cô sắc lại. Những con pegasus gõ guốc lo lắng quanh bức tượng Athena Parthenos. Bình minh bắt đầu ló dạng. Gió từ bờ biển mang một mùi hương dâu tây nhẹ. Đang nằm cạnh cô trên boong, Blackjack thở khò khè và rùng mình – vẫn sống, nhưng bị thương khủng khiếp.

Trái tim cô đập mãnh liệt đến nỗi cô nghĩ màng nhĩ của cô có thể nổ tung. Cô gửi sức mạnh của mình đến cho Blackjack, cố gắng giữ nó sống sót. Cô sẽ không nhìn nó chết.

Cô muối hét lên những lời lăng mạ vào tên khổng lồ, nhưng những từ đầu tiên của cô bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. “Chị tôi sao rồi?”

Hàm răng trắng của Orion lóe sáng trong gương mặt bị hủy hoại của hắn. “Ta muốn nói với người cô ta chết rồi. Ta muốn thấy nỗi đau trên gương mặt người. Chao ôi, như ta biết, chị người vẫn còn sống. Thalia Grace và những Thợ săn phiền phức của cô ta cũng vậy. Ta thừa nhận, chúng làm ta ngạc nhiên. Ta buộc phải nhảy xuống biển để chạy trốn chúng. Những ngày qua ta đã bị thương và đau đớn, chậm chạp lành lại, làm một cái cung tên mới. Nhưng đừng lo lắng, Pháp quan. Người sẽ chết trước tiên. Bức tượng quý báu của người sẽ bị thiêu trong một đám cháy vĩ đại. Sau khi Gaia trở dậy, khi thế giới người phạm kết thúc, ta sẽ tìm chị gái người. Ta sẽ nói với cô ta người đã chết đau đớn. Sau đó ta sẽ giết cô ta.” Hắn cười toét mang tai. “Vây tất cả đều tốt đẹp!”

4:04.

Hylla còn sống. Thalia và các Thợ săn vẫn còn đâu đó ngoài kia. Nhưng không điều nào trong đó quan trọng nếu nhiệm vụ của Reyna thất bại. Mặt trời đang mọc vào ngày cuối cùng của thế giới...

Hơi thở của Blackjack trở nên nặng nhọc hơn.

Reyna tập trung dũng khí của mình. Con ngựa có cánh cần cô. Chúa tể Pegasus đã đặt tên cho cô là người Bạn của Ngựa, và cô sẽ không để nó thất vọng. Cô không thể nghĩ về toàn bộ thế giới ngay bây giờ. Cô phải tập trung vào điều đúng đắn ngay cạnh cô.

3:54.

“Vây.” Cô nhìn chằm chằm Orion. “Người bị tổn hại và xấu xí, nhưng không chết. Ta cho là điều đó có nghĩa ta sẽ cần sự giúp đỡ của một vị thần để giết người.”

Orion cười thầm. “Buồn thay, những người La Mã các người chưa bao giờ giải việc triệu hồi các vị thần để giúp đỡ. Ta đoán họ không nghĩ nhiều lắm về các người, nhỉ?”

Reyna muốn đồng ý. Cô đã cầu nguyện mẹ cô... và được ban phước với sự xuất hiện của một tên khổng lồ giết người. Không hẳn là một tiếng chuông chứng thực.

Và chưa...

Reyna cười lớn. “À, Orion.”

Nụ cười của tên khổng lồ nao núng. “Người có một khiếu hài hước lạ lùng, cô gái. Người đang cười về điều gì thế?”

“Bellona đã trả lời lời cầu nguyện của ta. Bà ấy không chiến đấu những trận chiến của ta vì ta. Bà không bảo đảm cho ta chiến thắng dễ dàng. Bà trao cho ta cơ hội để chứng minh bản thân. Bà cho ta những kẻ thù mạnh mẽ và những đồng minh hùng mạnh.”

Con mắt trái của Orion lóe sáng. “Người nói vô lý. Một cột lửa sắp tiêu diệt người và bức tượng Hy Lạp quý giá của người. Không đồng minh nào có thể giúp người. Mẹ người đã bỏ rơi người khi người bỏ rơi quân đoàn của mình.”

“Nhưng bà ấy đã không,” Reyna nói. “Bellona không chỉ là một vị thần chiến tranh. Bà không giống vị thần Hy Lạp Enyo, người đơn giản là một hiện thân của sự chém giết. Đền thờ của Bellona nằm ở nơi những người La Mã chào đón những đại sứ nước ngoài của họ. Những cuộc chiến được tuyên bố ở đó, nhưng những hiệp ước hòa bình cũng được thương lượng – hòa bình kéo dài, dựa trên sức mạnh.”

3:01.

Reyna rút dao ra. “Bellona trao cho ta cơ hội để thiết lập hòa bình với những người Hy Lạp và gia tăng sức mạnh của La Mã. Ta đã nhận nó. Nếu ta chết, ta sẽ chết vì bảo vệ điều đó. Vậy nên ta nói mẹ ta ở cạnh ta hôm nay. Bà ấy sẽ tiếp thêm sức mạnh của bà cho ta. Hãy bắn mũi tên của người, Orion. Nó sẽ chẳng thành vấn đề. Khi ta ném con dao này và đâm vào tim người, người sẽ chết.”

Orion đứng bất động trên những ngọn sóng. Gương mặt hắn là một lớp mặt nạ của sự tập trung. Con mắt tốt của hắn nhấp nháy màu hổ phách.

“Một lời bịp bợm,” hắn gầm lên. “Ta đã giết hàng trăm kẻ như người: những đứa con gái chơi đùa ở chiến trận, giả vờ rằng chúng ngang hàng với những người khổng lồ! Ta sẽ không ban cho người một cái chết nhanh chóng, Pháp quan. Ta sẽ xem người bị thiêu cháy, cái cách mà các Thợ săn đã thiêu ta.”

2:31.

Blackjack khò khè, đá chân lên boong. Bầu trời chuyển sang hồng. Một cơn gió từ bờ biển bắt được tấm lưới ngụy trang trên Athena Parthenos và kéo tuột nó đi, gửi đi mảnh vải bạc phấp phới qua eo biển. Bức tượng Athena Parthenos lộ lòi trong nắng sớm, và Reyna nghĩ bức tượng sẽ trông đẹp dễ nhường nào trên ngọn đồi trên trại Hy Lạp.

Nó phải xảy ra, cô nghĩ, hi vọng những con pegasus có thể cảm nhận được ý định của cô. Các cậu phải hoàn thành chuyến đi này mà không có tôi.

Cô cúi đầu với Athena Parthenos. “Thưa nữ thần, đó là niềm vinh dự của tôi khi hộ tống người.”

Orion chế giễu. “Giờ thì đang nói chuyện với bức tượng kẻ thù? Vô ích. Người có đại khái hai phút còn sống.”

“Ồ, nhưng ta không chịu sự bố trí thời gian của người, tên khổng lồ,” Reyna nói. “Một người La Mã không chờ chết. Cô ta tìm thấy nó và gặp nó bằng chính những điều kiện của cô ta.”

Cô ném con dao. Nó đâm chính xác – ngay giữa ngực tên khổng lồ.

Orion gầm lên trong đau đớn, và Reyna nghĩ thật là một âm thanh cuối cùng dễ chịu mà cô có thể nghe.

Cô ném áo choàng của mình lên trước và ngã lên mũi tên nổ, xác định che chắn Blackjack và những con pegasus khác và hi vọng bảo vệ những người phạm đang ngủ ở boong dưới. Cô không biết liệu cơ thể cô sẽ kiềm chế được vụ nổ, liệu áo choàng của cô có thể dập ngọn lửa, nhưng nó là cơ hội tốt nhất của cô để cứu những người bạn và nhiệm vụ của cô.

Cô bồn chồn, chờ chết. Cô cảm thấy áp lực khi mũi tên phát nổ... nhưng nó không phải là điều cô mong chờ. Đập vào xương sườn của cô, vụ nổ chỉ tạo tiếng động nhỏ nhất bụp, giống như một quả bóng bị phổi phồng. Áo choàng của cô trở nên ẩm ướt không thoải mái. Không có lửa bắn về phía trước.

Tại sao cô vẫn còn sống?

Đứng dậy, một giọng nói trong đầu cô.

Trong sự thôi miên, Reyna đứng dậy. Khói cuộn lên từ mép áo choàng của cô. Cô nhận ra có gì đó khác về tấm vải tím. Nó lấp lánh như thể nó được dệt với những sợi vàng Imperial. Dưới chân cô, một phần boong đã bị cắt giảm thành một vòng tròn than, nhưng áo choàng của cô thậm chí không cháy xém.

Hãy chấp nhận sự bảo hộ của ta, Reyna Ramírez-Arellano, giọng nói lên tiếng. Vì ngày hôm nay, người đã chứng minh bản thân là một anh hùng của Olympus.

Reyna nhìn chăm chăm Athena Parthenos trong ngạc nhiên, tỏa sáng với một vầng hào quang vàng yếu ớt.

Sự bảo hộ... Từ những năm học tập của Reyna, cô nhớ lại rằng giới hạn bảo hộ không chỉ áp dụng cho tấm khiên của Athena. Nó cũng có nghĩa là áo choàng của nữ thần. Theo truyền thuyết, Athena thỉnh thoảng cắt áo choàng của mình thành từng mảnh và phủ chúng lên những bức tượng của bà trong đền thờ, hoặc lên những anh hùng được lựa chọn của bà, để bảo vệ họ.

Áo choàng của Reyna, cái mà cô đã mặc rất nhiều năm, đã đột nhiên thay đổi. Nó đã hấp thụ vụ nổ.

Cô cố gắng nói gì đó, để cảm ơn nữ thần, nhưng cô không thể lên tiếng. Hào quang của bức tượng nhạt dần. Tiếng chuông trong tai cô rõ ràng. Cô nhận biết được Orion, vẫn gầm gừ trong đau đớn khi hấn lão đảo bước trên mặt nước.

“Người đã thất bại!” Hấn chụp lấy con dao của cô khỏi ngực và ném nó vào những cơn sóng. “Ta vẫn còn sống!”

Hấn lôi cung tên ra và bắn, nhưng nó dường như xảy ra trong sự vận động chậm chạp. Reyna đưa áo choàng của cô lên trước người. Mũi tên vỡ tan tành khi chạm tấm vải. Cô tiến về lan can và nhảy vào tên khổng lồ.

Cú nhảy xa ngoài sức tưởng tượng, nhưng Reyna cảm nhận được một sự gia tăng sức mạnh trong tay chân cô, như thể mẹ cô, Bellona, đang cho cô mượn sức mạnh của bà – một sự đền đáp cho tất cả sức mạnh Reyna đã cho những người khác mượn những năm qua.

Reyna tóm lấy cung tên của tên khổng lồ và xoay trên đó như một huấn luyện viên thể dục dụng cụ, hạ cánh trên lưng tên khổng lồ. Cô khóa hay chân quanh eo hấn, sau đó xoắn áo choàng của mình thành một sợi dây và kéo nó qua cổ Orion với tất cả sức mạnh của mình.

Hấn đánh rơi cung tên theo bản năng. Hấn chộp lấy tấm vải sáng le lói, nhưng những ngón tay của hấn phồng rộp lên khi hấn chạm vào nó. Vị chua, khói cay xè bốc lên từ cổ hấn.

Reyna kéo chặt hơn.

“Cái này là cho Phoebe,” cô gầm lên trong tai hấn. “Cho Kinzie. Cho tất cả những người người đã giết. Người sẽ chết trên tay của một cô gái.”

Orion vùng vẫy và chiến đấu, nhưng ý chí của Reyna không hề bị lay chuyển. Sức mạnh của Athena truyền vào áo choàng của cô. Bellona ban phước cho cô với sức mạnh và quyết tâm. Không ai ngoài hainữ thần hùng mạnh hỗ trợ cô, lúc này việc tiêu diệt là để cô hoàn thành.

Cô đã hoàn thành nó.

Tên khổng lồ sụp đổ trên hai đầu gối của hắn và chìm xuống nước. Reyna không thả ra đến khi hắn ngừng vùng vẫy và cơ thể hắn tan vào bọt biển. Con mắt kim loại của hắn biến mất dưới những ngọn sóng. Cung tên của hắn bắt đầu chìm.

Reyna thả ra. Cô không hứng thú gì với chiến lợi phẩm của cuộc chiến – không mong muốn để bất kì phần nào của tên khổng lồ sống sót. Giống như hình ảnh cuồng loạn của cha cô – và tất cả những con ma giện dữ khác của quá khứ của cô – Orion chẳng thể dạy cô điều gì. Hắn xứng đáng bị quên lãng.

Ngoài ra, bình minh đang lên.

Reyna bơi về chiếc du thuyền.

20. Chương 40 - 41

Chương 40. Reyna

KHÔNG CÓ THỜI GIAN CHO VIỆC HƯỞNG THỤ CHIẾN THẮNG CỦA CÔ VỚI ORION.

Mồm của Blackjack đang sùi bọt. Chân của nó co thắt. Máu nhỏ giọt từ vết thương mũi tên trên sườn nó.

Reyna xé toạc túi dụng cụ Phoebe đã trao cho cô. Cô lau vết thương với thuốc trị thương. Cô đổ unicorn draught lên miệng con dao bỏ túi bằng bạc của mình.

“Làm ơn, làm ơn,” cô lẩm bẩm với bản thân.

Sự thật là cô không biết mình đang làm gì nhưng cô cố hết sức rửa sạch vết thương và nắm chặt mũi tên. Nếu nó có một chóp gai, kéo nó ra có thể gây tổn hại hơn nhiều. Nhưng, nếu nó đã bị đầu độc, cô không thể để nó ở trong. Cô cũng không thể đẩy nó qua, bởi vì nó được găm vào giữa cơ thể của con ngựa. Cô sẽ phải chọn biện pháp ít kinh khủng hơn.

“Nó sẽ đau đấy, bạn của tôi,” cô nói với Blackjack.

Nó thở hổn hển, như thể nói rằng, Hãy nói với tôi điều gì mà tôi không biết đấy.

Với con dao của mình, cô rạch một đường ở bên kia của vết thương. Cô kéo mũi tên ra. Blackjack kêu thét lên, nhưng mũi tên đi ra dễ dàng. Đầu của nó không có ngạnh gai. Nó có thể bị hạ độc, nhưng không có các nano để chắc chắn. Mỗi lúc một vấn đề.

Reyna đổ thêm nhiều thuốc trị thương lên vết thương và băng bó nó lại. Cô gây ra sức ép, đếm trong hơi thở. Sự chảy máu dường như giảm đi.

Cô nhỏ giọt nước kì lân vào miệng Blackjack.

Cô không còn biết thời gian lúc ấy. Mạch của con ngựa trở nên mạnh và điều hòa hơn. Đôi mắt nó xóa tan nỗi đau. Hơi thở của nó dịu đi.

Trước khi Reyna đứng dậy, cô rùng mình với sự sợ hãi và kiệt sức, nhưng Blackjack vẫn còn sống.

“Cậu sẽ khỏe lại,” cô hứa. “Tớ sẽ nhờ Trại Con Lai giúp cậu.”

Blackjack tạo một tiếng cầu nhàu. Reyna có thể thề nó đang cố gắng nói bánh rán. Cô hẳn phải đang bị mê sảng.

Muộn màng, cô nhận ra trời đã sáng như thế nào. Athena Parthenos lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Guido và những con ngựa có cánh khác gõ xuống boong một cách kiên nhẫn.

“Trận chiến...” Reyan quay về phía bờ biển nhưng không thấy dấu hiệu của trận chiến. Một con tàu chiến Hy Lạp nhấp nhô lờ lững trong thủy triều buổi sáng. Những ngọn đồi trông đầy sức sống và yên bình.

Trong một khoảnh khắc, cô tự hỏi liệu những người La Mã đã quyết định không tấn công.

Có lẽ Octavian đã đi theo cảm nhận của cậu ta. Có lẽ Nico và những người khác đã giành được quân đoàn. Sau đó một ánh sáng màu cam chiếu sáng đỉnh đồi. Nhiều vệt lửa bay lên trời như những ngón tay đang cháy.

Những cái máy bắn đá đã bắn loạt đạn đầu tiên của chúng.

Chương 41. Piper

PIPER KHÔNG HỀ NGẠC NHIÊN khi người rắn đến.

Cả tuần, cô đã nghĩ về cuộc chạm trán của cô với tên cướp Sciron, khi cô đứng trên boong tàu Argo II sau khi trốn thoát khỏi một tên Rùa-Phá hoại khổng lồ và sai lầm khi nói, “Chúng ta an toàn rồi.”

Ngay lập tức một mũi tên bắn trúng cột buồm chính, cách vài xăng-ti-mét trước mũi cô.

Piper học được một bài học đắt giá từ điều đó: không bao giờ thừa nhận bạn đã an toàn, và vĩnh viễn không bao giờ xúi dục các nữ thần Số Mệnh bằng cách thông báo rằng bạn nghĩ bạn an toàn.

Vì vậy khi con tàu đậu ở cảng ở Piraeus, trên vùng ngoại ô của Athens, Piper đã chống lại thôi thúc thả phào nhẹ nhõm. Chắc chắn, cuối cùng họ đã đến được địa điểm của mình. Đâu đó gần đây – vượt qua những hàng du thuyền, vượt qua những ngọn đồi mọc san sát những tòa nhà – họ sẽ tìm ra Acropolis. Hôm nay, bằng cách này hay cách khác, cuộc hành trình của họ sẽ kết thúc.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể thư giãn. Bất cứ giây phút nào, một sự ngạc nhiên khó chịu có thể nổ ra đâu đó.

Khi hóa ra, sự ngạc nhiên là ba gã với những cái đuôi rắn thay vì chân.

Piper đang quan sát trong khi bạn bè cô sẵn sàng cho trận chiến – kiểm tra vũ khí và áo giáp của họ, nâng những cái máy ném đá và súng cao su lên. Cô nhận thấy những gã người rắn trườn theo những vũng dầu, uốn lượn giữa đám đông những du khách du lịch người phàm những người mà không hề chú ý.

“Ừm... Annabeth?” Piper gọi.

Annabeth và Percy đến cạnh cô.

“Ồ, tuyệt,” Percy nói. “Dracaenae.”

Annabeth nheo mắt. “Tớ không nghĩ thế. Ít nhất không giống bất cứ con nào tớ từng gặp. Dracaenae có hai cái thân rắn thay thế chân. Những tên này chỉ có một.”

“Cậu đúng,” Percy nói. “Những con này cũng trông giống người hơn ở phía trên. Không phải đều có vảy, xanh lè và các thứ. Vậy chúng ta nói chuyện hay chiến đấu.”

Piper nóng lòng muốn nói chiến đấu. Cô không thể ngừng nghĩ về câu chuyện cô đã kể cho Jason – về người thợ săn Cherokee đã phá vỡ điều kiêng kỵ của mình và biến thành một con rắn. Ba con đó trông giống như chúng đã ăn rất nhiều thịt sóc.

Lạ thay, tên dẫn đầu làm cô nhớ về cha khi ông để râu cho vai diễn của ông trong Vua của Sparta. Gã người rắn giữ đầu vươn cao. Gương mặt ông ta góc cạnh và sạm màu đồng, đôi mắt ông đen như đá bazan, mái tóc xoăn đen của ông lấp lánh dầu. Cơ thể phía trên của ông cuộn cuộn những cơ bắp, được bao bọc chỉ bởi một áo choàng Hy Lạp duy nhất – một chiếc áo choàng len màu trắng cuộn lỏng lẻo và dán lên vai. Từ eo trở xuống, cơ thể ông là một cái thân rắn khổng lồ - cái đuôi xanh lè khoảng hai mét rưỡi nhấp nhô phía sau ông khi di chuyển.

Trong một tay ông mang một cây quyền trượng dính trên đầu một viên đá quý xanh tỏa sáng. Trong tay kia, ông cầm một cái đĩa phẳng được đẩy bởi một cái nắp bạc, giống như một món chính cho một bữa ăn tối thú vị.

Hai gã phía sau ông xuất hiện như là những tên bảo vệ. Chúng mặc áo giáp đồng và mũ sắt trang trí tỉ mỉ trên đỉnh với những sợi lông ngựa. Những cây giáo của chúng được bọc bởi những viên đá xanh nhọn. Hai cái khiên hình ô-van của chúng được vẽ rõ nét với một ký tự Hy Lạp lớn chữ cái K – kappa[1].

[1] Là chữ cái thứ mười trong bảng chữ cái Hy Lạp

Chúng dừng lại cách Argo II vài mét. Tên thủ lĩnh nhìn lên và nghiên cứu các á thần. Biểu hiện của ông ta rất mãnh liệt nhưng lại bí hiểm. Ông có lẽ đang giận dữ hoặc lo lắng hoặc kinh hãi cần gấp một nhà vệ sinh.

“Giấy phép để lên tàu.” Giọng nói kèn kẹt của ông làm Piper nghĩ về một cái dao cạo thẳng bị chà xát trên một cái máy mài – giống như trong tiệm hớt tóc của ông nội cô ở Oklahoma.

“Ông là ai?” cô hỏi.

Ông nhìn chằm chằm đôi mắt đen vào cô. “Ta là Kekrops, vị vua đầu tiên và vĩnh viễn của Athens. Ta sẽ chào đón người đến thành phố của ta.” Ông đưa cái đĩa được đẩy lên. “Ta cũng mang một cái bánh Bundt.”

Piper liếc nhìn những người bạn của cô. “Một trò lừa bịp?”

“Có lẽ,” Annabeth nói.

“Ít nhất ông ta mang theo đồ tráng miệng.” Percy mỉm cười với những gã người rắn. “Chào mừng lên tàu!”

Kekrops đồng ý để bảo vệ của ông trên boong cùng với cái bàn Buford, nó ra lệnh chúng nằm xuống và hít đất hai mươi cái. Những tên bảo vệ dường như xem điều này là một thử thách.

Trong khi đó, vị vua của Athens được mời tới phòng ăn cho một cuộc gặp gỡ “làm quen”.

“Mời ngồi,” Jason đề nghị.

Kekrops nhăn mũi. “Người rắn không ngồi.”

“Mời tiếp tục đứng,” Leo nói. Cậu cắt bánh và nhét một miếng vào miệng trước khi Piper có thể cảnh báo cậu nó có lẽ có độc, hoặc không ăn được cho người phàm, hoặc đơn giản chỉ là dở.

“Dang!” Cậu nhe răng. “Người rắn biết cách làm bánh Bundt. Hơi có vị cam, với một ít dấu hiệu của mật ong. Cần một ly sữa.”

“Người rắn không uống sữa,” Kekrops nói. “Chúng tôi là loài bò sát không hấp thụ đường.”

“Tôi cũng vậy!” Frank nói. “Ý tôi là... không hấp thụ đường. Không phải là một loài bò sát. Mặc dù thỉnh thoảng tôi có thể là một loài bò sát...”

“Dù sao,” Hazel cắt ngang, “Vua Kekrops, điều gì mang ông đến đây? Làm sao ông biết chúng tôi đã tới?”

“Ta biết mọi việc xảy ra ở Athens,” Kekrops nói. “Ta là người thành lập của thành phố, vị vua đầu tiên của nó, sinh ra từ mặt đất. Ta là người phán quyết cuộc tranh luận giữa Athena và Poseidon, và đã chọn Athena làm bảo trợ cho thành phố.”

“Dù thế, không có cảm giác áp lực,” Percy lẩm bẩm.

Annabeth thúc khuỷu tay cậu. “Tôi đã nghe về ông, Kekrops. Ông là người đầu tiên đề nghị hiến tế cho Athena. Ông xây cho bà ấy điện thờ đầu tiên trên Acropolis.”

“Chính xác.” Kekrops nghe có vẻ cay đắng, giống như ông hối tiếc quyết định của mình. “Những người dân của ta là những người Athen gốc – người kép[2].”

“Giống như cung hoàng đạo?” Percy nói. “Tôi là một Sư tử[3].”

[2] Là gemini, số nhiều của geminus có nghĩa là đôi, kép;

[3] Cung Sư tử trong cung hoàng đạo tiếng Anh là Leo, Percy nghe gemini nghĩ là cung Song tử

“Không, ngớ ngẩn,” Leo nói. “Tớ là Leo. Cậu là Percy.”

“Hai anh sẽ dừng lại chứ?” Hazel khiển trách. “Em nghĩ ý ông ấy là người kép giống như nhân đôi – nửa người, nửa rắn. Đó là điều mà người của ông được gọi. Ông là một người kép, số ít.”

“Phải...” Kekrops lùi tránh khỏi Hazel như thể cô bằng cách nào đó xúc phạm ông. “Hàng thiên niên kỷ trước, chúng ta đã bị ép xuống dưới mặt đất bởi những con người hai chân, nhưng ta biết những con đường

của thành phố tốt hơn bất cứ ai. Ta đến để cảnh báo các người. Nếu các người cố gắng tiến đến Acropolis trên đất liền, các người sẽ bị tiêu diệt.”

Jason ngừng gặm miếng bánh của mình. “Ý ông là... bởi ông?”

“Bởi đội quân của Porphyron,” vua rần nói. “Acropolis được bao bọc bởi những vũ khí vây hãm vĩ đại – những máy bắn đá.”

“Nhiều máy bắn đá hơn?” Frank phản đối. “Họ có một cuộc mua bán chúng hay gì đó?”

“Các Cylops,” Hazel đoán. “Chúng cung cấp cả cho Octavian và những tên khổng lồ.”

Percy cầu nhàu. “Giống như chúng ta cần nhiều bằng chứng hơn rằng Octavian đang đứng nhằm phe.”

“Đó không phải là đe dọa duy nhất,” Kekrops cảnh báo. “Bầu trời đầy những tinh linh bão và những quái vật sư tử đầu chim. Tất cả các con đường đến Acropolis đều được các Người Đất[4] tuần tra.”

[4] Là Earthborn

Frank gõ ngón tay trên hộp bánh Bundt. “Vây, chuyện gì, chúng tôi nên bỏ cuộc à? Chúng tôi đã đi quá xa để làm thế.”

“Ta đề nghị các người một lựa chọn thay thế,” Kekrops nói. “Di chuyển dưới lòng đất đến Acropolis. Vì Athena, vì các vị thần, ta sẽ giúp đỡ các người.”

Phía sau cổ Piper ngứa ran. Cô nhớ điều mà tên khổng lồ nữ Periboia đã nói trong giấc mơ của cô: rằng các á thần sẽ tìm thấy những người bạn ở Athens cũng như kẻ thù. Có lẽ ý của tên khổng lồ nữ là Kekrops và những người rần của ông ta. Nhưng có điều gì đó trong giọng nói của Kekrops mà Piper không thích – cái giọng như dao-cạo-trên-da-liếc-dao-cạo, như thể ông ta đang chuẩn bị để làm một con dao sắc bén.

“Hạn chế là gì?” cô hỏi.

Kekrops hướng hai con mắt đen bí hiểm đó lên cô. “Chỉ nhóm á thần nhỏ – không nhiều hơn ba – có thể vượt qua mà không bị những tên khổng lồ phát hiện. Ngược lại mùi của người sẽ phát tán. Nhưng sự di chuyển dưới lòng đất của bọn ta có thể dẫn các người đi thẳng đến tàn tích ở Acropolis. Một khi đến đó, các người có thể phá hỏng những vũ khí vây hãm bằng việc lén lút và để những người còn lại trong nhóm các người tiến vào. Với may mắn, các người có thể hạ gục những tên khổng lồ bằng sự bất ngờ. Các người có lẽ có thể phá vỡ nghi lễ của chúng.”

“Nghi lễ?” Leo hỏi. “Ồ... giống như, để đánh thức Gaia.”

“Mặc dù bây giờ nó đã bắt đầu,” Kekrops cảnh báo. “Các người không thể cảm nhận mặt đất đang rung chuyển à? Chúng ta, những người kếp, là cơ hội tốt nhất của các người.”

Piper nghe được sự hăm dọa trong giọng ông ta – gần như đói khát.

Percy nhìn quanh bàn. “Ai phản đối?”

“Chỉ một chút,” Jason nói. “Chúng ta đang ở trước ngưỡng cửa của kẻ thù. Chúng ta đang bị yêu cầu chia tách ra. Đó không phải là cách mọi người bị giết trong những bộ phim kinh dị à?”

“Ngoài ra,” Percy nói, “Gaia muốn chúng ta đến Parthenon. Bà ta muốn máu của chúng ta để tưới những tảng đá và tất cả những thứ kẻ cặn bã thần kinh khác. Không phải chúng ta sẽ tiến thẳng vào tay bà ta hả?”

Annabeth bắt được ánh mắt của Piper. Cô hỏi một câu hỏi im lặng. Em cảm thấy sao?

Piper vẫn không quen với điều đó – cách mà Annabeth nhìn cô để có một lời khuyên bây giờ. Từ khi ở Sparta, họ đã học được rằng họ có thể giải quyết vấn đề cùng nhau từ hai mặt khác nhau. Annabeth thấy được vấn đề logic, bước di chuyển chiến thuật. Piper có những cảm giác trực giác là bất cứ thứ gì ngoại trừ logic. Cùng nhau, họ hoặc giải quyết vấn đề nhanh gấp hai lần, hoặc họ vô vọng làm lộn xộn lẫn nhau.

Lời đề nghị của Kekrops có lý. Ít nhất, nghe có vẻ ít giống lựa chọn tự tử nhất. Nhưng Piper chắc chắn vua rần đang giấu những ý định thực sự của ông ta. Cô chỉ không biết làm sao để chứng minh nó...

Sau đó cô nhớ lại điều gì đó cha cô đã nói với cô vài năm trước: Con được đặt tên là Piper bởi vì Ông nội Tom đã nghĩ con sẽ có một giọng nói tuyệt vời. Con sẽ học tất cả những bài hát Cherokee, thậm chí những bài hát của loài rắn.

Một thần thoại từ một nền văn hóa hoàn toàn khác, và giờ cô ở đây, đối mặt với vua của người rắn.

Cô bắt đầu hát: “Mùa hè”, một trong những bài hát yêu thích của cha.

Kekrops nhìn chăm chăm cô trong ngạc nhiên. Ông ta bắt đầu lắc lư.

Lần đầu tiên Piper tự giác, hát trước tất cả những bạn bè mình và một gã người rắn. Cha cô luôn nói với cô rằng cô có một chất giọng tuyệt vời, nhưng cô không muốn thu hút sự chú ý vào bản thân mình. Thậm chí cô còn không thích tham gia vào buổi lửa trại hát hò. Bây giờ ca từ của cô lấp đầy phòng ăn. Mọi người lắng nghe, sững sờ.

Cô kết thúc lời đầu tiên. Không ai nói gì khi đếm từ một đến năm.

“Pipes,” Jason nói. “Tớ không biết phải nói gì.”

“Thật tuyệt vời,” Leo đồng ý. “Có lẽ không... cậu biết đấy, Calypso xinh đẹp, nhưng vẫn...”

Piper vẫn nhìn chăm chăm vị vua rắn. “Ý định thực sự của ông là gì?”

“Để đánh lừa các ngươi,” ông nói trong một trạng thái thôi miên, vẫn đứng đưa. “Bọn ta hi vọng dẫn các ngươi đến đường hầm và tiêu diệt các ngươi.”

“Tại sao?” Piper hỏi.

“Mẹ Đất đã hứa cho chúng ta những phần thưởng vĩ đại. Nếu chúng ta đổ máu các ngươi dưới Parthenon, điều đó sẽ đủ để hoàn toàn đánh thức bà.”

“Nhưng ông phục vụ Athena,” Piper. “Ông đã thành lập thành phố của bà.”

Kekrops tạo một tiếng rít nhỏ. “Và đổi lại nữ thần bỏ rơi ta. Athena thay thế ta bởi một vị vua con người hai chân. Bà ta làm những đứa con gái của ta bị điên. Chúng nhảy xuống tự tử từ những vách đá của Acropolis. Những người Athens gốc, những người kếp, bị đuổi xuống lòng đất và lãng quên. Athena, nữ thần của trí tuệ, quay lưng lại với chúng ta, nhưng trí tuệ cũng đến từ lòng đất. Chúng ta là những đứa con đầu tiên và cuối cùng của Gaia. Mẹ Đất đã hứa cho chúng ta một nơi trong ánh nắng mặt trời của thế giới bên trên.”

“Gaia đang nói dối,” Piper nói. “Bà ấy có ý định tiêu diệt thế giới bên trên, không trao nó cho bất cứ ai.”

Kekrops nhe nanh. “Khi đó chúng ta sẽ không tệ hơn khi chúng ta dưới quyền kiểm soát của những vị thần bội tín!”

Ông gơ cây quyền trượng của mình lên, nhưng Piper hát lên một đoạn khác của “Mùa hè”.

Hai cánh tay của tên vua rắn buông thõng xuống. Đôi mắt hắn mờ đục.

Piper hát thêm vài câu, sau đó cô liếc nhìn một câu hỏi khác. “Hàng phòng vệ của những tên khổng lồ, lối đi dưới lòng đất đến Acropolis – bao nhiêu phần trăm điều người nói với chúng ta là chính xác?”

“Tất cả chúng,” Kekrops nói. “Acropolis được bảo vệ nghiêm ngặt, như ta đã miêu tả. Bất cứ sự xâm nhập nào trên mặt đất đều bất khả thi.”

“Vậy là ông có thể hướng dẫn chúng tôi đi qua những đường hầm của ông,” Piper nói. “Điều đó cũng đúng?”

Kekrops cau mày. “Phải...”

“Và nếu như tôi ra lệnh cho người của ông không được tấn công chúng tôi,” cô nói, “họ sẽ nghe lời chứ?”

“Có, nhưng...” Kekrops rùng mình. “Có, họ sẽ nghe lời. Ba người các ngươi có thể đi mà không thu hút sự chú ý của những tên khổng lồ.”

Đôi mắt Annabeth tối sầm. “Piper, chúng ta sẽ điên rồ mới thử nó. Hắn ta sẽ giết chúng ta ở cơ hội đầu tiên.”

“Phải,” vị vua rần đồng ý. “Chỉ là âm nhạc của cô gái này điều khiển ta. Ta ghét nó. Làm ơn, hát thêm chút nữa.”

Piper hát cho ông một đoạn khác.

Leo bắt đầu hành động. Cậu nhặt vài cái thìa lên và làm chúng nhảy lên mặt bàn đến khi Hazel đập tay cậu.

“Em nên đi,” Hazel nói, “nếu nó ở dưới lòng đất.”

“Không bao giờ,” Kekrops nói. “Một đứa con của Âm phủ? Người của ta sẽ nhận thấy sự hiện diện xấu xa của người. Không có âm nhạc mê hoặc nào có thể làm chúng không giết người.”

Hazel nuốt khan. “Hoặc tôi nên ở lại đây.”

“Tôi và Percy,” Annabeth gợi ý.

“Ừm...” Percy giơ tay lên. “Lại đem vấn đề này ra đây. Đó chính xác là điều Gaia muốn – cậu và tớ, máu của chúng ta tưới lên những tảng đá, vân vân.”

“Tớ biết.” Biểu hiện của Annabeth dứt khoát. “Nhưng nó là lựa chọn có lý nhất. Những điện thờ cổ xưa nhất trên Acropolis được dành cho Poseidon và Athena. Kekrops, điều đó sẽ che giấu sự tiếp cận của chúng tôi chứ?”

“Phải,” vua rần thừa nhận. “Mùi... mùi của các người sẽ khó để nhận ra. Đồng tàn tích luôn tỏa ra sức mạnh của hai vị thần đó.”

“Và em,” Piper nói khi kết thúc bài hát của mình. “Chị sẽ cần em để giữ bạn người bạn của chúng ta ở đây đi theo.”

Jason siết chặt tay cô. “Tớ vẫn ghét cái ý tưởng chia ra.”

“Nhưng nó là sự ăn may tốt nhất của chúng ta,” Frank nói. “Ba người bọn họ lén vào trong và phá hỏng những cái máy bắn đá, gây xao lãng. Sau đó những người còn lại bay vào với tên lửa sáng chói.”

“Phải,” Kekrops nói, “kế hoạch đó sẽ có hiệu quả. Nếu ta không giết các người trước.”

“Tớ có một ý kiến,” Annabeth nói. “Frank, Hazel, Leo... cùng nói chuyện nào. Piper em có thể giữ người bạn chúng ta mất khả năng bởi âm nhạc không?”

Piper bắt đầu một bài hát khác: “Những con đường vui vẻ”, một giai điệu ngớ ngẩn cha cô thường hát cho cô nghe bất cứ khi nào họ rời Oklahoma để trở về L.A.[5]. Annabeth, Leo, Frank và Hazel rời đi để bàn bạc chiến lược.

“Ồ.” Percy đứng dậy và chìa tay ra với Jason. “Đến khi chúng ta gặp lại ở Acropolis, người anh em. Tớ sẽ là người giết những tên khổng lồ.”

[5]Los Angeles

21. Chương 42 - 43

Chương 42. Piper

CHA PIPER THƯỜNG NÓI rằng ở trong một sân bay không được tính là viếng thăm một thành phố. Piper cũng cảm thấy như vậy về những cổng rãnh.

Từ cảng đến Acropolis, cô không thấy bất cứ thứ gì của Athens ngoại trừ những đường hầm tối tăm, mục nát. Người rần dẫn họ đi qua tấm lưới sắt chắn bão ở bên cảng, thẳng đến hang ổ ở dưới lòng đất của họ, thứ mà có mùi của cá ương, nấm mốc và da rần.

Bầu không khí thật làm khó để hát về mùa hè, vải bông và cuộc sống dễ dàng, nhưng Piper cứ tiếp tục. Nếu cô ngừng lại lâu hơn một hay hai phút, Kekrops và những tên bảo vệ của hắn bắt đầu kêu rít và trông giận dữ.

“Tớ không thích nơi này,” Annabeth lẩm lẩm. “Làm tớ nhớ lại khi tớ ở dưới Rome.”

Kekrops rít với tiếng cười. “Lãnh địa của bọn ta cổ xưa hơn nhiều. Cổ xưa hơn rất, rất nhiều.”

Annabeth nhét tay cô vào tay Percy, điều mà làm Piper cảm thấy chán nản. Cô ước Jason ở bên cô. Quái, cô thậm chí chấp nhận cả Leo... mặc dù có lẽ cô hẳn không nắm tay cậu. Hai tay của Leo có xu hướng bốc cháy khi cậu lo lắng.

Giọng của Piper vang vọng trong đường hầm. Khi họ đi xa hơn vào hang ổ, nhiều người rần rục tập lại nghe cô hơn. Chẳng mấy chốc họ đã có một đám rước theo sau mình – hàng tá những người kếp tất cả đều đứng đưa và trượt đi.

Piper đã thực hiện lời tiên đoán của ông nội cô. Cô đã học bài hát của loài rắn – thứ mà hóa ra trở thành một bài hát nổi tiếng của George Gershwin từ 1935. Cho đến giờ cô thậm chí đã giữ vua rắn không cắn, giống như trong câu chuyện Cherokee. Vấn đề duy nhất với thần thoại đó: chiến binh người học bài hát của rắn phải hiến tế vợ mình cho sức mạnh. Piper không muốn hiến tế bất kì ai.

Lọ y sĩ được vắn được bọc trong miếng vải da dê của nó, cất trong túi thắt lưng của cô. Cô không có thời gian để hỏi ý kiến Jason và Leo trước khi cô rời đi. Cô phải hi vọng tất cả họ sẽ hội họp lại trên đỉnh đồi trước khi bất cứ ai cần thuốc. Nếu một trong số họ chết và cô không thể tới chỗ họ...

Chỉ cần tiếp tục hát, cô nói với bản thân.

Họ vượt qua những căn phòng bằng đá thô rải rác những khúc xương. Họ leo lên những sườn núi quá dốc và trơn trượt gần như không thể để giữ thăng bằng. Có lúc, họ vượt qua một hang động ẩm ướt kích thước của một phòng tập thể dục với đầy trứng rắn, trên đầu đỉnh của chúng phủ những lớp sợi bạc như bột kim tuyến dính trong Giáng sinh.

Càng lúc càng nhiều người rắn gia nhập đoàn diễu hành của họ. Trượt phía sau cô, chúng nghe như một đội quân các cầu thủ bóng đá lê bước với giày nhám trên gai gai của họ.

Piper sự hồi có bao nhiêu người kếp sống dưới đây. Hàng trăm, có lẽ hàng ngàn.

Cô nghĩ cô nghe được nhịp đập tim cô vang vọng qua các hành lang, trở nên càng lúc càng lớn hơn khi họ xuống càng sâu. Sau đó cô nhận ra sự kéo dài tiếng bùm ba-bùm ở quanh họ, vang lên qua tảng đá và không khí.

Ta thức giấc. Một giọng nói phụ nữa, rõ ràng như tiếng hát của Piper.

Annabeth đông cứng. “Ồ, điều đó không tốt.”

“Nó giống như Tartarus,” Percy nói, giọng cậu bực mình. “Cậu nhớ... nhịp tim của hắn. Khi hắn xuất hiện...”

“Đừng,” Annabeth nói. “Chỉ là đừng.”

“Xin lỗi.” Dưới ánh sáng của thanh kiếm của mình, gương mặt Percy giống một đàn đom đóm lớn – một vết mờ mờ lơ lửng thoáng qua của ánh sáng trong bóng tối.

Giọng nói của Gaia lại phát lên, lớn hơn. Cuối cùng.

Giọng hát của Piper ngập ngừng.

Nỗi sợ tràn qua cô, như nó làm ở đền thờ Sparta. Nhưng các vị thần Phobos và Deimos giờ là những người bạn cũ của cô. Cô để nỗi sợ hãi bùng cháy bên trong mình như nhiên liệu, làm giọng cô thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Cô hát cho người rắn, cho sự an toàn của bạn cô. Tại sao cũng không cho Gaia?

Cuối cùng họ tới được đỉnh của một sườn đồi dốc đứng, nơi lối đi kết thúc trong một bức màn xanh nhàn.

Kekrops đối mặt với các á thần. “Ngoài chỗ ngục trang này là Acropolis. Các ngươi phải ở lại đây. Ta sẽ kiểm tra xem đường của các ngươi có thông thoáng không.”

“Đội đã.” Piper quay sang ra lệnh cho đám người kếp. “Chỉ có cái chết ở trên. Các người sẽ an toàn hơn ở trong đường hầm. Nhanh trở lại đi. Quên rằng các người đã gặp chúng ta. Hãy tự bảo vệ các người.”

Sự sợ hãi của cô chuyển hoàn hảo vào giọng nói mê hoặc. Những người rần, thậm chí cả bảo vệ, quay lại và trượt vào bóng tối, chỉ để lại tên vua.

“Kekrops,” Piper nói, “ông đang lên kế hoạch phản bộ chúng tôi ngay khi ông bước qua đồng nhồn kia.”

“Phải,” ông đồng ý. “Ta sẽ thông báo cho những tên khổng lồ. Chúng sẽ tiêu diệt các người.” Sau đó hắn rít lên. “Tại sao ta nói với người điều đó?”

“Hãy lắng nghe nhịp tim của Gaia,” Piper giục. “Ông có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của bà, phải không?”

Kekrops do dự. Phần đuôi của quyền trượng của ông tỏa sáng lập lòe. “Ta có thể, phải. Bà ấy đang giận dữ.”

“Bà ta sẽ tiêu diệt mọi thứ,” Piper nói. “Bà ta sẽ khiến Acropolis biến thành một miệng núi lửa bốc khói. Athens – thành phố của ông – sẽ bị phá hủy hoàn toàn, người của ông theo cùng với nó. Ông tin tôi, phải không?”

“Ta... ta tin.”

“Bất kể sự căm ghét ông dành cho người phàm, cho á thần, cho Athena, chúng ta có cơ hội duy nhất để ngăn chặn Gaia. Vậy ông sẽ không phản bội chúng tôi. Vì chính ông, và người của ông, ông sẽ lên ra ngoài và đảm bảo đường thông thoáng. Ông sẽ không nói gì với những tên quái vật. Sau đó ông sẽ quay lại.”

“Đó là... điều ta sẽ làm.” Kekrops biến mất qua mànng chất nhồn.

Annabeth lắc đầu ngạc nhiên. “Piper, điều đó thật không tưởng.”

“Chúng ta sẽ xem liệu nó có hiệu quả.” Piper ngồi xuống nền đá mát lạnh. Cô nhận ra cô cũng có lẽ nên nghỉ ngơi khi có thể.

Cả hai người kia ngồi xồm cạnh cô. Percy đưa cho cô một bi đông nước.

Cho đến khi cô uống một ngụm nước, Piper không nhận ra cổ họng cô khát như thế nào. “Cảm ơn.”

Percy gật đầu. “Em nghĩ là bùa chú sẽ kéo dài chứ?”

“Em không chắc,” cô thừa nhận. “Nếu Kekrops trở lại trong vòng hai phút với một đội quân khổng lồ, vậy thì không.”

Nhịp tim của Gaia vang vọng qua sàn nhà. Lạ thay, nó làm Piper nghĩ về đại dương – cách mà những con sóng đập vào những vách đá của Santa Monica ở nhà.

Cô tự hỏi bây giờ cha cô đang làm gì. Đã nửa đêm ở California. Có lẽ ông đang ngủ, hoặc tiến hành một cuộc phỏng vấn trên TV đêm khuya. Piper hi vọng ông ở nơi ưa thích của mình: cổng vòm ngoài phòng khách, ngắm trăng bên kia Đại Tây Dương, thưởng thức chút ít thời gian yên tĩnh. Piper muốn nghĩ rằng ông đang hạnh phúc và gồm cả bây giờ... phòng khi họ thất bại.

Cô nghĩ về những người bạn của mình ở cabin Aphrodite ở Trại Con Lai. Cô nghĩ về những họ hàng ở Oklahoma, điều mà thật ngớ ngẩn, bởi vì cô chưa bao giờ dành nhiều thời gian bên họ. Cô thậm chí không biết rõ họ. Bây giờ cô hối tiếc về điều đó.

Cô ước cô có nhiều cơ hội hơn trong cuộc sống, trân trọng nhiều thứ hơn. Cô sẽ luôn biết ơn gia đình của cô trên tàu Argo II – nhưng cô có rất nhiều những người bạn bè khác và những người họ hàng cô ước cô có thể nhìn thấy một lần cuối cùng.

“Mọi người có từng nghĩ về gia đình mình không?” cô hỏi.

Nó là một câu hỏi ngu ngốc, đặc biệt tại đỉnh điểm của một cuộc chiến. Piper nên tập trung vào cuộc tìm kiếm của họ, không làm phân tâm bạn bè mình.

Nhưng họ không khiến trách cô.

Cái nhìn chăm chăm của Percy trở nên không tập trung. Môi dưới cậu run run. “Mẹ anh... anh – anh chưa hề gặp bà từ khi Hera làm anh biến mất. Anh đã gọi cho bà từ Alaska. Anh đã đưa cho Huấn luyện viên Hedge vài lá thư để gửi cho bà. Anh...” Giọng cậu vỡ òa. “Bà ấy là tất cả anh có. Bà ấy và cha dượng anh, Paul.”

“Và Tyson,” Annabeth nhắc cậu. “Và Grover. Và...”

“Phải, dĩ nhiên,” Percy nói. “Cảm ơn. Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Piper có lẽ không nên cười, nhưng cô quá đầy những sự lo lắng và sầu muộn để giữ nó lại. “Còn chị thì sao, Annabeth?”

“Cha chị... mẹ kế chị và những đứa em kế.” Cô xoay lưỡi kiếm xương-drakon vào lòng mình. “Sau tất cả những gì chị trải qua năm qua, dường như có vẻ ngớ ngẩn rằng chị đã bức tức với họ quá lâu. Và những họ hàng của cha chị... chị chưa từng nghĩ về họ hằng năm trời. Chị có một người chú và em họ ở Boston.”

Percy trông sốc. “Cậu, với chiếc mũ Yankees? Cậu có một gia đình ở đất nước Bít Tất Đỏ?”

Annabeth cười gượng. “Tôi chưa bao giờ gặp họ. Cha tôi và chú tôi không thân thiết. Một vài chuyện kinh dị cũ. Tôi không biết. Thật ngu ngốc nó làm mọi người chia cách.”

Piper gật đầu. Cô ước cô có quyền năng chữa lành của Asclepius. Cô ước cô có thể nhìn vào mọi người và nhìn thấy điều gì đang làm tổn thương họ, sau đó lôi ra toa thuốc của mình và làm mọi thứ tốt hơn. Nhưng cô đoán có một lý do Zeus khóa chốt Asclepius trong đền thờ dưới đất của ông.

Một vài nỗi đau không nên được mong biến mất quá dễ dàng. Nó phải được giải quyết, thậm chí phải được nắm lấy. Nếu không có sự đau đớn của vài tháng qua, Piper sẽ không bao giờ tìm được những người bạn tốt nhất của mình, Hazel và Annabeth. Cô sẽ không bao giờ khám phá ra sự can đảm của bản thân. Cô chắc chắn sẽ không có gan hát những giai điệu vang bóng cho người rần dưới Athens.

Ở phía trên đường hầm, tấm màn xanh lá cây gọn sóng.

Piper tóm lấy thanh kiếm và đứng dậy, chuẩn bị cho một đợt ồ ạt những con quái vật.

Nhưng Kekrops hiện ra một mình.

“Đường đi đã dọn,” ông nói. “Nhưng nhanh lên. Nghi lễ sắp hoàn thành rồi.”

Đẩy qua một lớp màn chất nhầy vui vẻ như Piper tưởng tượng.

Cô xuất hiện cảm giác như cô vừa lặn qua lỗ mũi của một tên khổng lồ. May mắn, không có chất bắn nào dính lên cô, nhưng da cô vẫn ngứa ran với sự thay đổi đột ngột.

Percy, Annabeth và cô nhận thấy họ đang ở trong một cái hố lạnh, ẩm ướt mà dường như là phần móng của đền thờ. Tất cả quanh họ, mặt đất không bằng phẳng trải dài vào bóng tối dưới một trần nhà bằng đá thấp. Ngay trên đầu họ, một lỗ hổng hình chữ nhật được mở lên bầu trời. Piper có thể thấy phần rìa của bức tường và đỉnh của những cây cột, nhưng vẫn chưa có... quái vật.

Tấm màn cải trang đã đóng lại phía sau họ và hòa trộn vào mặt đất. Piper nhấc tay lên nó. Khu vực đó dường như trở thành đá rắn. Chúng sẽ không để lại đường mà họ đã đến.

Annabeth di tay theo vào dấu hiệu trên mặt đất – một hình dáng dấu chân quạ lớn chồm dài như một cơ thể người. Khu vực này sần sùi và trắng, giống như một mô sẹo đá. “Đây là nơi,” cô nói. “Percy, chúng là những dấu hiệu đỉnh ba của Poseidon.”

Chân chửi, Percy chạm vào những vết sẹo. “Ông ấy hẳn đã dùng cây đinh ba cỡ cực-cực-lớn.”

“Đây là nơi ông đập vào mặt đất,” Annabeth nói, “nơi ông làm một dòng nước muối xuất hiện khi ông có cuộc thi với mẹ tôi để bảo trợ Athens.”

“Vậy đây là nơi sự đua tài bắt đầu,” Percy nói.

“Phải.”

Percy kéo Annabeth lại gần và hôn cô... đủ dài để nó trở nên thực sự lúng túng cho Piper, mặc dù cô không nói gì. Cô nghĩ về luật lệ cũ của cabin Aphrodite: rằng để được công nhận là một đứa con gái của nữ thần tình yêu, bạn phải làm tan vỡ trái tim ai đó. Piper rất lâu trước đó đã quyết định thay đổi luật đó. Percy và Annabeth là một ví dụ hoàn hảo của tại sao. Bạn sẽ phải làm cho trái tim ai đó trọn vẹn; đó là một cuộc thử nghiệm tốt hơn nhiều.

Khi Percy lùi lại, Annabeth trông như một con cá hổn hển tìm không khí.

“Cuộc đua tài kết thúc ở đây,” Percy nói. “Tớ yêu cậu, Cô nàng Uyên bác.”

Annabeth thở dài nhẹ nhàng, như thể thứ gì đó trong xương sườn của cô đã tan ra.

Percy nhìn Piper. “Xin lỗi, anh phải làm điều đó.”

Piper cười toe. “Làm sao một đứa con gái của Aphrodite lại không phê chuẩn? Anh là một người bạn trai tuyệt vời.”

Annabeth tạo một tiếng rên rỉ, cầu nhàu khác. “Ừm... dù sao. Chúng ta đang ở dưới Erechtheion. Nó là một đền thờ của Athena và Poseidon. Parthenon sẽ ở hướng đông nam theo đường chéo nơi này. Chúng ta sẽ cần lên lút xung quanh vành đai và phá hỏng nhiều vũ khí vây hãm nhất ta có thể, tạo một lối tiến vào cho Argo II.”

“Đó là ánh sáng ban ngày,” Piper nói. “Chúng ta sẽ đi như thế nào để không bị chú ý?”

Annabeth lướt nhìn lên bầu trời. “Đó là lý do tại sao chị có một kế hoạch với Frank và Hazel. Hi vọng... à. Nhìn kìa.”

Một con ong bay vèo trên đầu. Hơn hàng tá bay theo. Chúng bám quanh một cây cột, sau đó lượn lơ trên miệng vực.

“Mọi người nói xin chào với Frank,” Annabeth nói.

Piper vẫy. Đám mây ong bay vụt đi.

“Điều đó hoạt động như thế nào?” Percy hỏi. “Giống như... một con ong là một ngón tay? Hai con ong là hai mắt cậu ấy?”

“Tớ không biết,” Annabeth thừa nhận. “nhưng cậu ấy là người đi lại giữa chúng ta. Ngay khi cậu ấy nói với Hazel, cô ấy sẽ...”

“Gah!” Percy kêu ăng ẳng.

Annabeth giữ chặt tay mình trên miệng cậu ấy.

Điều mà trông lạ lùng, bởi vì đột nhiên mỗi người bọn họ đã biến thành một Người Đất to lớn vụng về, sáu cánh tay.

“Màn Sương của Hazel.” Giọng của Piper nghe có vẻ trầm và rời rạc. Cô nhìn xuống và nhận ra cô cũng vậy, bây giờ có một cơ thể Neanderthal đáng yêu – mái tóc xù ra, khổ, hai cái chân ngắn mập mạp và bàn chân quá khổ. Nếu cô tập trung, cô có thể thấy hai cánh tay bình thường của mình, nhưng khi cô di chuyển chúng chúng gợn sóng như ảo ảnh, chia tách thành ba phần khác nhau của cánh tay Người Đất cơ bắp.

Percy nhăn nhó, điều mà trông thậm chí còn tệ hơn trên gương mặt mới xấu xí của cậu. “Chao ôi, Annabeth... tớ thực sự rất mừng là tớ đã hôn cậu trước khi cậu thay đổi.”

“Cảm ơn nhiều,” cô nói. “Chúng ta nên đi thôi. Tớ sẽ đi theo chiều kim đồng hồ quanh vành đai. Piper, em di chuyển ngược chiều kim đồng hồ. Percy, cậu lên vào giữa...”

“Chờ đã,” Percy nói. “Chúng ta đang đi ngay trên toàn bộ cái bẫy đồ máu hiến tế mà chúng ta đã được cảnh báo, và cậu thậm chí muốn chia chúng ta ra thêm?”

“Chúng ta sẽ bao trùm nhiều vùng đất hơn theo cách đó,” Annabeth nói. “Chúng ta phải nhanh lên. Tiếng cầu nguyện đó...”

Piper không chú ý nó cho đến lúc đó, nhưng bây giờ cô nghe thấy nó: một mục tiêu giả đáng ngại ở xa, giống như một trăm xe nâng hàng chạy không tải. Cô nhìn xuống mặt đất và chú ý những mẩu đá sỏi rung lên, chạy về phía đông nam, như thể kéo về phía Parthenon.

“Đúng,” Piper nói. “Chúng ta sẽ gặp lại ở ngai của tên khổng lồ.”

Đầu tiên nó thật dễ dàng.

Những con quái vật ở khắp mọi nơi – hàng trăm những con yêu tinh, Người Đất và Cyclops lang thang quanh đồng tàn tích – nhưng hầu hết chúng tụ tập ở Parthenon, quan sát nghi lễ đang diễn ra. Piper đi tản bộ theo vách đá của Acropolis mà không bị thách thức.

Gần cái máy bắn đá gần nhất, ba tên Người Đất đang phơi mình trên những tảng đá. Piper đi thẳng đến chúng và mỉm cười. “Xin chào.”

Trước khi chúng có thể tạo nên một tiếng động, cô cắt chúng ra với thanh kiếm của mình. Cả ba tên tan thành những đồng xỉ. Cô chêm dây lò xo của máy bắn đá để phá hỏng vũ khí, sau đó tiếp tục di chuyển.

Giờ cô đang tiến hành gây tổn thất. Cô phải làm thiệt hại hết sức có thể trước khi sự phá hoại bị phát hiện.

Cô đi men theo một đám Cyclops tuần tra. Cái máy bắn đá thứ hai được vây quanh bởi một trại những tên yêu tinh Laistrygonian[1] xăm mình, nhưng Piper cố gắng để tiến tới chỗ cổ máy mà không gây ra nghi ngờ. Cô đánh rơi một lọ lửa Hy Lạp trên cái máy bắn đá. Với may mắn, ngay khi chúng cố gắng nâng cái súng cao su lên, nó sẽ phát nổ vào mặt chúng.

[1] Những tên quái vật khổng lồ ăn thịt ở phương bắc

Cô tiếp tục di chuyển. Những con quái vật sư tử đầu chim ngủ trên dãy cột của một ngôi đền cổ. Một nhóm những con empousai[2] đã rút lui vào một cái cổng vòng tối tăm và xuất hiện để ngủ, mái tóc bốc lửa của chúng nhấp nháy mờ mờ, những cái chân đồng của chúng lấp lánh. Hi vọng ánh nắng mặt trời sẽ làm chúng chậm chạp nếu họ phải chiến đấu.

[2] Là những con quái vật chịu sự điều khiển của Hecate, chúng hút máu người và hình tượng cơ bản cho những con ma cà rồng sau này.

Bất cứ khi nào có thể, Piper giết gọn những con quái vật đơn độc. Cô đi qua những nhóm đông hơn. Trong khi đó đám đông ở Parthenon trở nên đông hơn. Tiếng tụng kinh trở nên lớn hơn. Piper không thể thấy được điều gì đang xảy ra bên trong đồng tàn tích – chỉ những cái đầu của hai mươi hay ba mươi tên khổng lồ đứng thành vòng tròn, lăm bằm và đung đưa, có lẽ đang làm phiên bản quái vật xấu xa của “Kumbayah[3]”.

[3] bài hát cầu nguyện được dùng trong các buổi lửa trại

Cô phá hỏng cái vũ khí vây hãm thứ ba bằng việc cưa sợi dây xoắn, điều mà có lẽ tạo cho Argo II một lối tiếp cận thông thoáng từ phía bắc.

Cô hi vọng Frank đang quan sát tiến trình của cô. Cô tự hỏi sẽ mất bao lâu để con tàu tới được.

Đột ngột, tiếng tụng kinh ngừng lại. Một tiếng BÙM vang vọng qua sườn đồi. Trong Parthenon, những tên khổng lồ gầm lên trong vinh quang. Tất cả xung quanh Piper, những con quái vật tràn về chỗ âm thanh của nghi lễ.

Điều đó không thể tốt được. Piper bị trộn lẫn vào một đám những Người Đất có mùi chua. Cô tiến lên những bậc thang chính của đền thờ, sau đó trèo lên một khu vực dàn giáo bằng kim loại vì thế cô có thể nhìn trên những cái đầu của yêu tinh và Cyclops.

Khung cảnh của đồng tàn tích suýt nữa làm cô khóc lớn.

Trước ngai của Porphyron, hàng tá những con quái vật đứng trong một vòng tròn rộng, la hét và quơ vũ khí của chúng khi hai trong số chúng diễu hành quanh vòng tròn, khoe khoang những phần thưởng của chúng. Công chúa Periboeia giữ cổ Annabeth như một con mèo hung dữ. Tên khổng lồ Enceladus có Percy được bọc trong nắm tay lớn của hắn.

Cả Annabeth và Percy đều đấu tranh vô vọng. Những kẻ bắt cóc họ trưng bày họ với tiếng cổ vũ của đám quái vật, sau đó quay sang đối mặt với vua Porphyron, kẻ ngồi trên cái ngai tạm bợ của mình, đôi mắt trắng của hắn lóe lên độc ác.

“Vừa đúng giờ!” tên vua khổng lồ gầm lên. “Máu của Olympus để làm thức tỉnh Mẹ Đất!”

Chương 43. Piper

PIPER QUAN SÁT TRONG KINH HẢI khi tên vua khổng lồ đứng lên với kích thước đầy đủ – gần như cao bằng những cây cột của đền thờ. Gương mặt hắn trông như Piper nhớ - xanh như mặt, với một nụ cười mỉa mai méo mó, mái tóc màu tảo biển của hắn được bện với những thanh kiếm và rìu lấy từ các á thần đã chết.

Hắn lù lù xuất hiện cạnh những người bị bắt, nhìn họ quẩn quai. “Chúng đến ngay khi người đoán trước, Enceladus! Làm tốt lắm!”

Kẻ thù cũ của Piper cúi đầu, những bím tóc xương và chạm loảng xoảng trong những lọn tóc của hắn. “Chẳng khó khăn gì, thưa bề hạ.”

Những phác họa ngọn lửa lóe sáng trên áo giáp của hắn. Ngọn giáo của hắn cháy với lửa tím. Hắn chỉ cần một cánh tay để giữ tù nhân của mình. Dù cho tất cả sức mạnh của Percy, dù mọi thứ cậu đã sống sót qua, cuối cùng cậu trở nên bất lực chống lại sức mạnh tuyệt đối của tên khổng lồ - và việc không thể tránh khỏi của lời tiên tri.

“Ta biết hai đứa này sẽ chỉ huy cuộc đột kích,” Enceladus tiếp tục. “Ta hiểu chúng nghĩ như thế nào. Athena và Poseidon... chúng chỉ như những đứa trẻ này! Cả hai bọn chúng đến đây để yêu sách thành phố này. Tính kiêu ngạo của chúng đã phản lại chúng!”

Bên kia tiếng gầm của đám đông, Piper có thể nghe vừa vận suy nghĩ của bản thân, nhưng cô cứ lặp lại những lời của Enceladus: hai đứa này sẽ chỉ huy cuộc đột kích. Trái tim cô chạy đua.

Những tên khổng lồ đã mong đợi Percy và Annabeth. Chúng đã không mong chờ cô.

Chỉ một lần, là Piper McLean, con gái của Aphrodite, người mà không ai xem trọng, có lẽ sử dụng lợi thế của cô.

Annabeth cố gắng nói gì đó, nhưng tên nữ khổng lồ Periboia xách cổ cô lắc lắc. “Im miệng! Không phải cái lưỡi bạc lươn lẹo của người!”

Tên công chúa lòi ra một con dao đi sẵn dài như thanh kiếm của Piper. “Để ta làm điều vinh dự này, Cha!”

“Chờ đã, Con gái.” Tên vua bước lùi lại. “Việc hiến tế phải được tiến hành một cách đúng đắn. Thoon, kẻ tiêu diệt những nữ thần Số Mệnh, bước ra đây!”

Tên khổng lồ xám nhẵn nhéo lê bước vào cuộc biểu diễn, cầm một con dao phay quá khổ. Hắn nhìn chăm chú đôi mắt trắng sữa vào Annabeth.

Percy hét lên. Ở đầu kia của Acropolis, cách khoảng một trăm mét, một mạch nước bắn lên bầu trời.

Vua Porphyron cười lớn. “Người phải làm tốt hơn thế, con trai của Poseidon. Ở đây mặt đất rất mạnh. Thậm chí cha người sẽ không thể triệu hồi thêm một mạch nước muối nữa. Nhưng không phải lo ngại. Chất lỏng duy nhất ta cần từ người chỉ là máu người!”

Piper quét qua bầu trời tuyệt vọng. Tàu Argo II ở đâu?

Thoon quỳ xuống và chạm lưỡi dao của con dao phay của hắn cung kính trên mặt đất.

“Mẹ Gaia...” Giọng của hắn trầm một cách không tưởng, làm rung động đồng tàn tích, khiến những giàn giáo kim loại âm vang dưới chân Piper. “Trong thời kì cổ đại, máu hòa trộn với đất của người để tạo nên sự sống. Bây giờ, hãy để máu của các á thần này trả lại đặc ân đó. Chúng tôi mang cho người sự thức tỉnh hoàn toàn. Chúng tôi chào đón bà chủ vĩnh cửu của chúng tôi!”

Không nghĩ ngợi gì, Piper nhảy xuống từ giàn giáo. Cô lướt trên đầu của đám Cyclops và yêu tinh, hạ cánh ở giữa sân và chen lấn đến vòng tròn những tên khổng lồ. Khi Thoon đứng lên dùng con dao phay của hắn, Piper đâm thanh kiếm của cô về phía trước. Cô cắt phăng tay Thoon từ cổ tay.

Tên khổng lồ già khóc thét lên. Con dao cùng cánh tay bị cắt rời nằm trong đồng bụi dưới chân Piper. Cô cảm thấy Màn Sương cải trang của cô bốc cháy đến khi cô chỉ lại là Piper – một cô gái giữa một đội quân những tên khổng lồ, lưỡi dao đồng răng cưa của cô giống như một cái tăm xỉa răng so với những vũ khí to lớn của chúng.

“GÌ THẾ?” Porphyron gầm vang. “Làm sao sinh vật yếu ớt, vô dụng này dám cắt ngang?”

Piper theo trực giác. Cô tấn công.

Những lợi thế của Piper: cô nhỏ con, cô nhanh nhẹn, và cô hoàn toàn mất trí. Cô lôi con dao Katoptris của mình ra và ném nó vào Enceladus, hi vọng cô sẽ không vô tình đánh trúng Percy. Cô xoay sang một bên mà không xác nhận kết quả, nhưng đánh giá từ tiếng tru đau đớn của tên khổng lồ, cô đã ngấm tót.

Vài tên khổng lồ chạy đến chỗ cô cùng một lúc. Piper luồn lách giữa chân chúng và để chúng đâm vào đầu nhau.

Cô len lỏi qua đám đông, đâm mạnh thanh kiếm của mình vào những cái chân rỗng mỗi khi có cơ hội và hét lên, “CHẠY! CHẠY ĐI!” để tạo nên sự rối loạn.

“KHÔNG! NGĂN CON BÉ!” Porphyron hét lên. “GIẾT CÔ TA!”

Một cây giáo suýt nữa xuyên qua cô. Piper thành công đổi hướng và tiếp tục chạy. Nói chỉ giống như trò cướp cờ, cô nói với bản thân. Chỉ là đội kẻ thù đều cao chín mét.

Một thanh kiếm khổng lồ cắt qua đường đi của cô. So với sự tập luyện chăm chỉ của cô với Hazel, cú ném chậm chạp một cách lộ bịch. Piper nhảy lên lưỡi kiếm và chạy đường chữ chi về phía Annabeth, người vẫn đang đá và quăng quai trong nắm tay của Periboia. Piper phải giải thoát bạn mình.

Không may, tên nữ khổng lồ dường như tham gia vào kế hoạch của cô.

“Ta nghĩ là không, á thần!” Periboia hét lên. “Đứa này phải đổ máu!”

Tên nữ khổng lồ giơ con dao của bà ta lên.

Piper hét lên với giọng nói mê hoặc: “TRƯỢT!”

Cùng lúc, Annabeth đá hai chân lên để biến mình thành một mục tiêu nhỏ hơn.

Con dao của Periboia sượt qua dưới chân Annabeth và đâm vào chính lòng bàn tay của tên nữ khổng lồ.

“ỒIII!”

Periboia thả Annabeth xuống – còn sống, nhưng không phải không bị tổn thương. Con dao đã rạch một vết cắt sâu vào phía sau đùi cô. Khi Annabeth lăn đi, máu của cô thấm vào mặt đất.

Máu của Olympus, Piper nghĩ với sự kinh hoàng.

Nhưng cô không thể làm bất cứ gì về việc đó. Cô phải giúp Annabeth.

Piper lao tới tấn công nữ khổng lồ. Lưỡi dao răng cưa của cô đột nhiên cảm thấy lạnh băng trong tay cô. Nữ khổng lồ ngạc nhiên nhìn xuống khi thanh kiếm của Boread đâm vào bụng mình. Băng giá lây lan trên áo giáp đồng của bà ta.

Piper rút mạnh thanh kiếm của mình ra. Nữ khổng lồ ngã về phía sau – bốc hơi trắng và đông đặc lại. Periboia đập vào mặt đất với một tiếng ục.

“Con gái ta!” Vua Porphyron chìa giáo và xông tới.

Nhưng Percy có những ý tưởng khác.

Enceladus đã thả cậu xuống... có lẽ bởi vì tên khổng lồ quá bận rộn với việc đi lảo đảo xung quanh với con dao của Piper gắn trên trán hắn, máu vàng thần thánh chảy xuống mắt hắn.

Percy không có vũ khí – có lẽ kiếm của cậu đã bị tịch thu hay thất lạc trong khi đánh nhau – nhưng cậu không để điều đó ngăn cản mình. Khi tên vua khổng lồ chạy về phía Piper, Percy tóm lấy đầu cây giáo của Porphyron và ép nó xuống mặt đất. Động lượng của chính tên khổng lồ nâng hắn khỏi mặt đất theo một cú nhảy sào không chủ tâm và hắn ta trượt xuống trên lưng mình.

Trong khi đó Annabeth lê mình trên mặt đất. Piper chạy về phía cô. Cô đứng cạnh bạn mình, khua thanh kiếm tới lui để giữ những tên khổng lồ tránh xa. Hơi lạnh màu xanh da trời giờ cuộn quanh lưỡi kiếm của cô.

“Kẻ nào muốn trở thành Que kem tiếp theo?” cô hét lên, chuyển sự giận dữ sang giọng nói mê hoặc của cô. “Kẻ nào muốn trở lại Tartarus?”

Điều đó dường như đánh trúng thần kinh. Những tên khổng lồ lê bước không thoải mái, liếc nhìn cơ thể đông cứng của Periboia.

Và tại sao Piper không thể đe dọa chúng? Aphrodite là vị thần Olympus cổ xưa nhất, được sinh ra từ đại dương và máu của Ouranos. Bà còn cổ xưa hơn cả Poseidon hay Athena hay thậm chí Zeus. Và Piper là con gái bà.

Còn nhiều hơn thế, cô là một người nhà McLean. Cha cô đã đi lên từ tay trắng. Bây giờ ông được biết đến trên toàn thế giới. Nhà McLean không rút lui. Giống như tất cả Cherokee, họ biết cách chịu đựng nỗi đau, giữ vững niềm tự hào, và khi cần thiết, chống trả. Đây là lúc để chống trả.

Cách khoảng mười hai mét, Percy quỳ trên tên vua khổng lồ, cố gắng lôi ra một thanh kiếm từ những bím tóc của hắn. Nhưng Porphyron không choáng váng như hắn giả vờ.

“Lũ ngu!” Porphyron vỗ ngược bàn tay Percy như một con ruồi phiền phức. Con trai của Poseidon bay đập vào một cái cột với một tiếng rầm rắc kinh khủng.

Porphyron đứng dậy. “Những á thần này không thể giết chúng ta! Chúng không có sự giúp đỡ của các vị thần. Hãy nhớ các ngươi là ai!”

Những tên khổng lồ tiến lại gần. Một tá những ngọn giáo chĩa vào ngực Piper.

Annabeth cố gắng đứng lên. Cô tìm được con dao di sản của Periboia, nhưng cô chỉ có thể cố gắng đứng thẳng dậy, không thể chiến đấu được. Mỗi lần một giọt máu của cô chạm vào mặt đất nó sủi bọt, chuyển từ đỏ sang vàng.

Percy cố gắng đứng dậy, nhưng cậu rõ ràng bị choáng váng. Cậu sẽ không thể bảo vệ bản thân.

Lựa chọn duy nhất của Piper là giữ những tên khổng lồ tiếp tục tập trung lên mình.

“Vây thì, lại đây!” cô hét lên. “Chính ta sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi nếu ta phải làm!”

Một mùi kim loại của cơn bão lấp đầy không khí. Tất cả những sợi lông trên cánh tay Piper dựng đứng.

“Vấn đề là,” một giọng nói từ phía trên vang lên, “cậu không phải.”

Trái tim Piper có thể nhảy khỏi cơ thể cô. Jason đứng trên đỉnh dây cột gần nhất, thanh kiếm của cậu lóe vàng trong ánh nắng mặt trời. Frank đứng bên cạnh cậu, cung tên của cậu sẵn sàng. Hazel ngồi trên Arion, lồng lên và hý vang thách thức.

Với một vụ nổ đinh tai, một tia chớp nóng trắng uốn cong từ bầu trời, thẳng qua cơ thể Jason khi cậu nhảy, bọc trong tia chớp, tới tên vua khổng lồ.

22. Chương 44 - 45 - 46

Chương 44. Piper

TRONG BA PHÚT TIẾP THEO, CUỘC SỐNG THẬT TUYỆT VỜI.

Rất nhiều điều xảy ra cùng một lúc mà chỉ một á thần ADHD[1] có thể nắm được.

[1] ADHD là viết tắt của từ Attention-deficit hyperactivity disorder, rối loạn tăng động giảm chú ý.

Jason ngã lên vua Porphyron với một sức mạnh mà tên khổng lồ đổ sụp xuống đầu gối hắn – bị nổ tung với tia chớp và đâm vào cổ với một thanh kiếm vàng.

Frank rút ra một loạt mũi tên, đẩy lùi những tên khổng lồ gần Percy nhất.

Tàu Argo II di chuyển trên đồng tàn tích và tất cả tên lửa và máy bắn đá nã đạn cùng một lúc. Leo hẳn đã lập trình cho những vũ khí với độ chính xác như phẫu thuật. Một bức tường lửa Hy Lạp gầm lên xung quanh toàn bộ Parthenon. Nó không chạm tới bên trong, nhưng trong một chớp mắt hầu hết những tên quái vật nhỏ hơn xung quanh nó đều bị đốt thành tro.

Giọng của Leo âm vang qua loa: ĐÀU HÀNG ĐI! CÁC NGƯỜI ĐANG BỊ BAO VÂY BỞI MỘT THIẾT BỊ CHIẾN TRANH CỰC KỲ CỪ KHÔI!”

Tên khổng lồ Enceladus tru lên trong xúc phạm. “Valdez!”

“GÌ THẾ, BÁNH NGÔ CUỘN[2]?” Giọng của Leo gầm trả lại. “CON DAO XINH ĐẸP TRÊN TRÁN NGƯỜI.”

[2] Là Enchiladas, Leo nói trại tên của tên khổng lồ thành một món ăn là một loại bánh ngô cuộn với tương ớt, có thể gồm nhiều nguyên liệu như thịt, pho mát, đậu, khoai tây, rau củ, hải sản...

“GAH!” Tên khổng lồ lòi Katoptris ra khỏi đầu. “Quái vật: tiêu diệt con tàu đó!”

Đám còn lại cố gắng hết sức. Một đám những con quái vật sư tử mình chim bay lên tấn công. Cái đầu rồng Festus phun lửa và thiêu đốt chúng khỏi bầu trời. Một vài tên Người Đất phóng ra một loạt đá tảng, nhưng từ các bên thân tàu một tá những quả cầu Archimedes bắn tung tóe ra, chặn đứng những tảng đá và nổ tung chúng thành bụi.

“MẶC QUẦN ÁO VÀO!” Buford ra lệnh.

Hazel thúc Arion rời khỏi dây cột và họ xông vào trận chiến. Tên khổng lồ cao mười hai mét có thể đập gãy bất kỳ cái chân ngựa nào, nhưng Arion đạp vào mặt đất chạy. Hazel chạy vụt từ tên khổng lồ này qua tên khổng lồ kia, đâm chúng với lưỡi kiếm của cô.

Với việc tính toán thời gian cực tồi tệ, Kekrops và người răn của ông ta chọn lúc đó để tham gia cuộc chiến. Tại bốn hay năm nơi quanh tàn tích, mặt đất biến thành màng xanh và những người kếp được trang bị tiến lên phía trước, bản thân Kekrops dẫn đầu.

“Giết các á thần!” ông ta rít lên. “Giết những kẻ lừa bịp!”

Trước khi nhiều chiến binh của hắn có thể đi theo, Hazel chìa lưỡi kiếm của cô tới đường hầm gần nhất. Mặt đất rung động. Tất cả những màng nhóp nhép nổ tung và đường hầm sụp đổ, dâng lên cuộn cuộn những lớp bụi. Kekrops nhìn quanh đội quân của mình, bây giờ giảm xuống còn sáu tên.

“TRƯỢT ĐI!” ông ta ra lệnh.

Những mũi tên của Frank cắt chúng ra khi chúng cố rút lui.

Tên nữ khổng lồ đã rã đông với tốc độ đáng báo động. Bà ta cố gắng tóm Annabeth, nhưng, mặc dù cái chân bị thương của mình, Annabeth đang cố gắng hết sức. Cô đâm nữ khổng lồ với con dao đi săn của bà ta và dẫn bà ta tới một trò chơi chết chóc của việc lèo đèo quanh cái ngai.

Percy đứng lên lại, Thủy Triều một lần nữa trong tay cậu. Cậu vẫn trông choáng váng. Mũi cậu chảy máu. Nhưng cậu dường như đang đứng trên tên khổng lồ già Thoon, kẻ bằng cách nào đó buộc lại bàn tay và tìm được con dao phay của hắn.

Piper đứng quay lưng vào với Jason, chiến đấu với từng tên khổng lồ nào dám đến gần. Trong một khoảnh khắc cô thấy hân diện. Thực tế họ đang thắng.

Nhưng nhân tố ngạc nhiên của họ nhanh chóng mờ nhạt đi. Những tên khổng lồ vượt qua sự bối rối của chúng.

Frank hết tên. Cậu biến thành một con tê giác và nhảy vào trận chiến, nhưng cũng nhanh như cậu hạ gục những tên quái khổng lồ chúng lại đứng dậy. Những vết thương của chúng dường như được chữa lành nhanh hơn.

Annabeth thua về tay Periboia. Hazel bị văng khỏi cái yên ngựa một trăm ki-lô-mét một giờ của cô. Jason triệu hồi một tia chớp khác, nhưng lần này Porphyron đơn giản làm chệch hướng nó khỏi đầu của cây giáo của hắn.

Những tên khổng lồ trở nên lớn hơn, mạnh hơn và đông hơn. Chúng không thể bị tiêu diệt mà không có sự giúp đỡ của các vị thần. Cả chúng dường như không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Sáu á thần bị ép vào một vòng phòng thủ.

Một loạt đá khác của những Người Đất đập vào Argo II. Lần này Leo không thể đáp trả lại đủ nhanh. Những hàng mái chèo bị xén tía. Con tàu rùng mình và nghiêng trên bầu trời.

Sau đó Enceladus ném ngọn giáo bốc lửa của mình. Nó đâm vào thân tàu và phát nổ bên trong, làm bốc ra những vòi lửa qua những lỗ mái chèo. Một đám mây điềm gỡ cuộn cuộn dâng lên từ boong tàu. Tàu Argo II bắt đầu chìm.

“Leo!” Jason kêu lên.

Porphyron cười lớn. “Những á thần các người chẳng học được gì. Không có vị thần nào trợ giúp các người. Bọn ta chỉ cần thêm một thứ từ các người để hoàn thành chiến thắng của bọn ta.”

Tên khổng lồ mỉm cười mong đợi. Hắn dường như đang tìm kiếm Percy Jackson.

Piper liếc nhìn qua. Mũi Percy vẫn tiếp tục chảy máu. Cậu dường như không biết một giọt máu đã nhỏ trên mặt cậu xuống tới tận dưới cằm.

“Percy, coi chừng...” Piper cố gắng nói, nhưng chỉ lần này giọng cô thất bại.

Một giọt máu rơi xuống từ cằm cậu. Nó chạm vào mặt đất giữa hai chân cậu và kêu lèo xèo như nước trong một cái chảo rán.

Máu của Olympus tưới lên những tảng đá cổ.

Acropolis trĩu xuống và đổi hướng khi Mẹ Đất thức giấc.

Chương 45. Nico

KHOẢNG TÁM KI-LÔ-MÉT VỀ PHÍA ĐÔNG CỦA TRẠI, một chiếc SUV đen đậu bên bờ biển.

Họ buộc con tàu tại một bến tàu tư nhân. Nico giúp Dakota và Leila Michael vào bờ. Chàng trai to con vẫn nửa bất tỉnh, lảo đảo điều gì mà Nico cho là trong bóng đá gọi: “Đỏ mười hai. Phải ba mốt. Đi bộ.” Sau đó cậu ta cười lớn không kiểm soát được.

“Chúng ta sẽ để cậu ta ở đây,” Leila nói. “Chỉ là đừng trối cậu ta. Chàng trai tội nghiệp...”

“Còn chiếc xe kia thì sao?” Dakota hỏi. “Chìa khóa ở trong ngăn cất găng tay, nhưng, ừm, cậu biết lái chứ?”

Leila cau mày. “Tôi đã nghĩ cậu có thể lái. Không phải cậu mười bảy rồi à?”

“Tôi chưa bao giờ học!” Dakota nói. “Tôi quá bận rộn.”

“Tôi sẽ lo chuyện đó,” Nico hứa.

Cả hai nhìn cậu.

“Cậu, giống như, mười bốn,” Leila nói.

Nico hưởng thụ việc hai người La Mã cư xử lo lắng như thế nào quanh cậu, mặc dù họ lớn tuổi và bụi con hơn và nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn. “Tôi không nói tôi sẽ ở sau tay lái.”

Cậu quỳ xuống và đặt tay lên mặt đất. Cậu cảm thấy những ngôi mộ gần nhất, những phần xương của những người bị lãng quên vùi lấp và rải rác. Cậu tìm kiếm sâu hơn, gia tăng những cảm giác của cậu với Âm phủ. “Jules-Albert. Đi thôi.”

Mặt đất nứt ra. Một thân ma trong trang phục lái mô-tô của thế kỷ mười chín rách rưới cào lên mặt đất. Leila lùi lại. Dakota hét lên như một đứa trẻ mẫu giáo.

“Đó là gì, chàng trai?” Dakota phản đối.

“Đây là tài xế của tôi,” Nico nói. “Jules-Albert về đầu tại giải đua mô-tô Paris-Rouen năm 1895, nhưng ông ấy không được trao giải bởi vì động cơ của ông sử dụng một máy đốt lò.”

Leila nhìn chăm chăm cậu. “Cậu đang nói về điều gì?”

“Ông ấy là một linh hồn không được yên nghỉ, luôn tìm kiếm một cơ hội khác để lái xe,” Nico nói. “Những năm qua, ông ấy là tài xế của tôi bất cứ khi nào tôi cần.”

“Cậu có một tài xế thân ma,” Leila nói.

“Tôi gọi là súng sẵn,” Nico ngồi vào vị trí hành khách. Một cách miễn cưỡng, hai người La Mã trèo ra sau.

Một điều về Jules-Albert: ông không bao giờ có cảm xúc. Ông có thể ngồi trong đường phố tắc nghẽn cả ngày mà không mất kiên nhẫn. Ông được miễn dịch với cơn thịnh nộ đường xá. Ông thậm chí có thể lái thẳng đến một đàn nhân mã hoang dã cắm trại và lái qua họ mà không lo lắng gì.

Những nhân mã không giống thứ gì Nico từng gặp. Chúng có phần sau như những con ngựa màu vàng với bờm và đuôi sáng, hình xăm khắp những cánh tay và bộ ngực lông lá của chúng, và những cái sừng mọc trên trán của chúng. Nico nghi ngờ chúng có thể hòa lẫn với con người dễ dàng như Chiron.

Ít nhất hai trăm con đang tập luyện không nghỉ ngơi với kiếm và giáo, hoặc nướng thịt động vật trên ngọn lửa mở (nhân mã ăn thịt sống... ý tưởng đó làm Nico rùng mình). Trại của chúng tràn qua đường trang trại uốn lượn quanh vùng biên giới phía đông nam Trại Con Lai.

Chiếc SUV đi nhẹ nhàng qua, bấm còi khi cần thiết. Thỉnh thoảng một nhân mã nhìn chăm chăm bên cửa sổ của tài xế, nhìn thấy tài xế thân ma và lùi lại choáng váng.

“Ôi giáp vai của Pluto,” Dakota lẩm bẩm. “Thậm chí nhiều nhân mã hơn đến qua đêm.”

“Đừng trao đổi ánh mắt với chúng,” Leila cảnh báo. “Chúng xem đó như một thách thức cho một cuộc đấu tay đôi sinh tử.”

Nico nhìn thẳng phía trước khi chiếc SUV len lỏi qua. Trái tim cậu đang đập mạnh, nhưng cậu không sợ. Cậu giận dữ. Octavian đã bao vây Trại Con Lai với những con quái vật.

Chắc chắn, Nico có những cảm giác hỗn độn về trại. Cậu đã cảm thấy bị từ chối ở đó, không có vị trí, không được chào mừng và không được yêu thương... nhưng bây giờ nơi đó đang trên bờ vực diệt vong, cậu nhận ra nó có ý nghĩa với cậu như thế nào. Đây là nơi cuối cùng Bianca và cậu cùng chia sẻ với nhau như một mái nhà – nơi duy nhất họ từng cảm thấy an toàn, dù cho chỉ là tạm thời.

Họ vòng qua một chỗ rẽ trên đường và hai nắm tay Nico siết lại. Nhiều quái vật hơn... hơn hàng trăm. Người đầu chó đi lảng vảng theo nhóm, những cái riu của chúng lóe sáng dưới ánh sáng của lửa trại. Ngoài ra một đám người hai đầu lảng vảng mặc những tấm giẻ rách và áo choàng giống như những kẻ vô gia cư, được trang bị với một bộ sưu tập những cấp treo, dùi cui, và ống kim loại.

“Octavian là một tên ngốc,” Nico rít lên. “Anh ta nghĩ anh ta có thể kiểm soát những sinh vật này ư?”

“Chúng cứ liên tục xuất hiện,” Leila nói. “Trước khi bọn tôi biết điều đó... ừm, nhìn xem.”

Quân đoàn đã được dàn trận ở căn cứ của Đồi Con Lai, năm đội quân của nó đang trong trật tự hoàn hảo, hình tượng của họ xán lạn và tự hào. Những con đại bàng khổng lồ bay vòng vòng trên đầu. Những vũ khí vây hãm – sáu cái máy bắn đá bằng vàng có kích thước của những tòa nhà – được dàn phía sau theo một vòng bán nguyệt rộng, ba cái mỗi bên sườn đồi. Nhưng, đối với tất cả những điểm kỷ luật ấn tượng đó, Quân Đoàn Mười Hai trông nhỏ bé một cách đáng thương hại, một mảng lúa thừa những á thần dửng dưng cảm trong một biển những con quái vật đói khát.

Nico ước cậu vẫn có cây quyền trượng của Diocletian, nhưng cậu nghi ngờ một quân đoàn những chiến binh người chết sẽ tạo được một vết sứt mẻ trong đội quân này. Thậm chí tàu Argo II cũng không thể làm gì nhiều chống lại loại sức mạnh này.

“Em phải phá hỏng những cái máy bắn đá,” Nico nói. “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Cậu sẽ không bao giờ lại gần chúng được,” Leila cảnh báo. “Thậm chí nếu chúng ta có toàn bộ Đội quân thứ Bốn và Năm theo chúng ta, những quân đoàn khác sẽ cố gắng ngăn chúng ta lại. Và những vũ khí vây hãm đó được điều khiển bởi những tín đồ trung thành nhất của Octavian.”

“Chúng ta sẽ không đến gần bằng sức mạnh,” Nico đồng ý. “Nhưng một mình tôi có thể làm thế. Dakota, Leila – Jules-Albert sẽ lái xe đưa hai người về hàng ngũ của quân đoàn. Ra đó, nói chuyện với đội quân của mình, thuyết phục họ theo sự chỉ huy của hai người. Tôi sẽ cần một sự xao lãng.”

Dakota cau mày. “Được rồi, nhưng tôi không làm tổn thương bất cứ đồng đội nào của mình đâu.”

“Không ai yêu cầu anh làm,” Nico gầm lên. “Nhưng nếu chúng ta không ngăn chặn cuộc chiến này toàn bộ quân đoàn sẽ bị xóa sổ. Anh đã nói là những đàn quái vật kia dễ bị xúc phạm?”

“Phải,” Dakota nói. “Ý tôi là, ví dụ như, cậu nói bất cứ nhận xét nào với những gã hai đầu về việc chúng bốc mùi và... ồ.” Cậu cười toe. “Nếu chúng ta bắt đầu một cuộc âm ỉ, dĩ nhiên là tình cờ...”

“Tôi sẽ trông chờ vào anh,” Nico nói.

Leila cau mày. “Nhưng cậu sẽ làm sao...”

“Tôi sẽ đi vào bóng tối,” Nico nói. Và cậu mờ đi trong bóng tối.

Cậu nghĩ cậu đã được chuẩn bị.

Cậu chưa.

Thậm chí sau ba ngày nghỉ ngơi và phương thuốc chữa thương kì lạ của lớp cao nhóp nhép màu nâu của Huấn luyện viên Hedge, Nico bắt đầu tan khi cậu di chuyển bóng tối.

Tay chân cậu biến thành hơi nước. Sự lạnh lẽo thấm qua ngực cậu. Những giọng nói của các linh hồn thì thầm trong tai cậu. Giúp chúng tôi. Nhớ đến chúng tôi. Gia nhập cùng chúng tôi.

Cậu đã không nhận ra cậu dựa dẫm vào Reyna nhiều đến nhường nào. Không có sức mạnh của cô ấy, cậu cảm thấy yếu ớt như một con ngựa non mới sinh, lão đảo đầy nguy hiểm, có thể ngã ở từng bước đi.

Không, cậu nói với bản thân. Mình là Nico di Angelo, con trai của Hades. Mình kiểm soát bóng tối. Chúng không kiểm soát mình.

Cậu loạng choạng trở lại thế giới phàm trần trên đỉnh Đồi Con Lai.

Cậu ngã xuống trên đầu gối, ôm cây thông của Thalia để được hỗ trợ. Bộ Long Cừ Vàng không còn ở trên những cành cây nữa. Con rồng bảo vệ đã biến mất. Có lẽ chúng đã được đưa đến nơi an toàn hơn khi trận chiến đang đến rất gần. Nico không chắc. Nhưng, nhìn xuống đoàn người La Mã bên ngoài thung lũng, tinh thần của cậu do dự.

Máy bắn đá gần nhất ở cách một trăm ki-lô-mét dưới đồi, được bao quanh bởi những hào cắm cây nhọn và được bảo vệ bởi một tá những á thần. Cái máy đã được chăm sóc, sẵn sàng để khai hỏa. Cái ná bắn khổng lồ của nó khum lại một viên đạn có kích thước của một chiếc Honda Civic, sáng rực với những đốm vàng.

Với sự chắc chắn lạnh lùng, Nico nhận ra Octavian muốn làm gì. Viên đạn là một hỗn hợp của chất gây cháy và vàng Imperial. Thậm chí một lượng nhỏ vàng Imperial cực kì dễ bay hơi. Tiếp xúc với quá nhiều

niệt hay áp lực, thứ đó sẽ phát nổ với khả năng tàn phá nghiêm trọng, và dĩ nhiên nó gây tử vong cho các á thần cũng như quái vật. Nếu cái máy bắn đá đó bắn một phát vào Trại Con Lai, bất cứ thứ gì trong khu vực phát nổ sẽ bị tiêu diệt – bị bốc hơi bởi sức nóng, hoặc tan rã bởi mảnh bom. Và người La Mã có sáu cái máy bắn đá, tất cả đều được trang bị hàng đồng đạn được.

“Thảm họa,” Nico nói. “Đây thực sự là thảm họa.”

Cậu cố gắng suy nghĩ. Bình minh đang lên. Cậu không thể tháo gỡ tất cả sáu vũ khí trước khi cuộc tấn công bắt đầu, thậm chí nếu cậu tìm được sức mạnh để di chuyển bóng tối nhiều lần như thế. Nếu cậu giải quyết được nó chỉ một lần, nó sẽ là một điều kì diệu.

Cậu phát hiện lều chỉ huy La Mã – phía sau ở bên trái quân đoàn. Octavian có lẽ sẽ ở đó, thưởng thức bữa sáng ở một khoảng cách an toàn với trận chiến. Cậu ta sẽ không chỉ huy người của mình vào chiến trận. Cái kẻ hèn hạ nhỏ bé đó sẽ hi vọng tiêu diệt trại Hy Lạp từ xa, chờ cho những ngọn lửa tàn lụi, sau đó tiến vào mà không bị chống trả.

Cổ họng Nico siết lại với nỗi căm ghét. Cậu tập trung vào cái lều đó, tưởng tượng cú nhảy tiếp theo của cậu. Nếu cậu có thể ám sát Octavian, điều đó có lẽ giải quyết được vấn đề. Lệnh tấn công có lẽ không bao giờ được ban ra. Nico sắp sửa thử điều đó khi một giọng nói phía sau cậu lên tiếng, “Nico?”

Cậu xoay lại, thanh kiếm của cậu ngay tức khắc trên tay, và suýt nữa chém đầu Will Solace.

“Đặt cái đó xuống!” Will rít lên. “Cậu đang làm gì ở đây?”

Nico chết lặng. Will và hai trại viên khác cúi mình trong cỏ, ống nhòm trên cổ họ và dao găm bên hông. Họ mặc quần jeans đen vào áo thun, với dầu mỡ đen bôi trên mặt họ như những đặc công.

“Tôi?” Nico hỏi. “Các anh đang làm gì ở đây? Tìm đường chết à?”

Will giận dữ. “Này, bọn tôi đang do thám kẻ thù. Chúng tôi đã đề phòng.”

“Anh mặc đồ đen,” Nico chú ý, “với mặt trời đang lên. Anh vẽ lên mặt nhưng không che cái đám tóc vàng. Anh có lẽ cũng nên vẽ một lá cờ vàng.”

Hai tai Will đỏ ửng. “Lou Ellen cũng bao bọc bọn này một ít Màn Sương.”

“Chào.” Cô gái cạnh cậu vặn vẹo ngón tay. Cô trông hơi bối rối. “Cậu là Nico, phải không? Tôi đã nghe rất nhiều về cậu. Và đây là Cecil đến từ cabin của Hermes.”

Nico quỳ xuống cạnh họ. “Huấn luyện viên Hedge đến trại rồi à?”

Lou Ellen cười lo lắng. “Ông ấy đã.”

Will thúc khuỷu tay cô. “Phải. Hedge ổn. Ông ấy đến vừa kịp lúc đứa bé sinh.”

“Đứa bé!” Nico cười toe, điều mà làm đau cơ mặt cậu. Cậu thường không làm biểu cảm đó. “Mellie và đứa bé ổn cả chứ?”

“Ổn. Một nhóc thần rừng rất dễ thương.” Will rùng mình. “Nhưng tôi đã đỡ đỡ. Cậu đã bao giờ đỡ đỡ chưa?”

“Ừm, chưa.”

“Tôi phải cần có chút ít không khí trong lành. Đó là lý do tôi tình nguyện làm nhiệm vụ này. Các vị thần của Olympus, hai tay tôi còn run này. Thấy chứ?”

Cậu nắm tay Nico, điều mà gửi một luồng điện qua cột sống của Nico. Cậu nhanh chóng rút ra. “Dù sao,” cậu bật tanh tách ngón tay. “Chúng ta không có thời gian để tán gẫu. Những người La Mã sẽ tấn công lúc bình minh và tôi phải...”

“Chúng tôi biết,” Will nói. “Nhưng, nếu cậu đang lên kế hoạch để di chuyển bóng tối đến cái lều chỉ huy đó, quên nó đi.”

Nico nhìn cậu chằm chằm. “Xin lỗi?”

Cậu mong chờ Will lưỡng lự hay quay đi. Hầu hết mọi người làm thế. Nhưng đôi mắt xanh da trời của cậu ta nhìn chăm chăm vào của cậu – quyết tâm một cách bực mình. “Huấn luyện viên Hedge nói tôi nghe tất cả về chuyến di chuyển bóng tối của cậu. Cậu không thể thử lại điều đó.”

“Tôi vừa mới thử lại nó, Solace. Tôi ổn.”

“Không, cậu không. Tôi là một thầy thuốc. Tôi có thể cảm nhận được bóng tôi trong tay cậu ngay khi tôi chạm nó. Thậm chí nếu cậu đến được cái lều đó, cậu sẽ không còn hình dáng để chiến đấu. Nhưng cậu sẽ không làm thế. Thêm một cú trượt nữa, và cậu sẽ không bao giờ trở lại. Cậu không được di chuyển bóng tối. Lệnh của bác sĩ.”

“Trại sắp bị tiêu diệt...”

“Và chúng ta sẽ ngăn những người La Mã,” Will nói. “Nhưng chúng ta sẽ làm theo cách chúng ta. Lou Ellen sẽ kiểm soát Màn Sương. Chúng ta sẽ lên vào xung quanh, gây thiệt hại nhiều nhất có thể cho những cái máy bắn đá kia. Nhưng không di chuyển bóng tối.”

“Nhưng...”

“Không.”

Đầu của Lou Ellen và Cecil xoay tới lui như thể họ đang xem một trận quần vợt gay cấn.

Nico thở dài bực mình. Cậu ghét phải làm việc với người khác. Họ luôn luôn gò bó phong cách của cậu, làm cậu cảm thấy không thoải mái. Và Will Solace... Nico xem lại ấn tượng của con trai của Apollo. Cậu đã luôn nghĩ về Will là một dễ tính và thoải mái. Đường như cậu cũng cứng đầu và biết chọc tức.

Nico nhìn xuống Trại Con Lai, nơi những người Hy Lạp còn lại đang chuẩn bị cho trận chiến. Vượt qua những đoàn người và máy bắn đá, hồ canoo lấp lánh ánh hồng dưới tia nắng đầu tiên của bình minh. Nico nhớ lần đầu tiên cậu đến Trại Con Lai, hạ cánh vội vã trong cỗ xe mặt trời của Apollo, thứ mà sau được cải tạo thành một chiếc xe buýt trường.

Cậu nhớ Apollo, tươi cười, râm nắng và hoàn toàn tuyệt vời trong hình dáng của mình.

Thalia đã nói, Ông ấy thật nóng bỏng.

Ông ấy là thần mặt trời, Percy đáp.

Đó không phải là ý của tớ.

Tại sao Nico nghĩ về điều đó bây giờ? Những ký ức ngẫu nhiên chọc tức cậu, làm cậu cảm thấy sợ hãi.

Cậu đã đến Trại Con Lai nhờ Apollo. Bây giờ, về điều mà gần như là ngày cuối cùng của cậu ở trại, cậu lại dính vào một đứa con của Apollo.

“Gì cũng được,” Nico nói. “Nhưng chúng ta phải nhanh lên. Và các anh sẽ theo sự chỉ huy của tôi.”

“Tốt,” Will nói. “Chỉ đừng bảo tôi đỡ đỡ bất kì đứa trẻ thần rừng nào nữa và chúng ta sẽ kết hợp tuyệt vời.”

Chương 46. Nico

HỌ ĐẾN ĐƯỢC CHỖ CÁI MÁY BẮN ĐÁ ĐẦU TIÊN ngay khi sự hỗn loạn nhốn nháo trong quân đoàn nổ ra.

Đầu kia của quân đội, những tiếng kêu la xuất hiện từ Đội quân thứ Năm. Những binh lính gãi và đánh rơi giáo của họ. Một tá những nhân mã cầm đầu chạy qua hàng ngũ, hò hét và vẫy đuôi cui của chúng, theo sau bởi một đám người hai đầu làm nổ tung những cái nắp thùng rác.

“Chuyện gì đang xảy ra dưới đó?” Lou Ellen hỏi.

“Đó là kế phân tâm của tôi,” Nico nói. “Đi nào.”

Tất cả những tên bảo vệ đã tụ tập bên phải của cái máy bắn đá, thử xem chuyện gì đang xảy ra ở hàng ngũ dưới kia, điều mà tạo cho Nico và các bạn cậu một vị trí trống bên trái. Họ vượt qua với vài mét cách người La Mã gần nhất, nhưng người lính không chú ý họ. Màn Sương của Lou Ellen dường như có hiệu quả.

Họ nhảy lên những rãnh gai và vươn tới cái máy.

“Tôi có mang theo ít lửa Hy Lạp,” Cecil thì thầm.

“Không,” Nico nói. “Nếu chúng ta tạo nên hư hại quá rõ ràng, chúng ta sẽ không bao giờ đến được những cái kia đúng giờ. Anh có thể hiệu chỉnh lại tầm nhắm – giống như, về phía những cái máy bắn đá khác đang lên đạn không?”

Cecil cười toe. “Ồ, tôi thích cách nghĩ của cậu. Họ gửi tôi đi bởi vì tôi giỏi việc làm rối tung các thứ.”

Cậu ta tiến hành làm việc trong khi Nico và những người khác đứng canh gác.

Trong khi đó Đội quân thứ Năm đang cãi nhau với những người hai đầu. Đội quân thứ Bốn đến để giúp đỡ. Ba đội quân còn lại giữ vị trí của họ, nhưng các sĩ quan gặp khó khăn khi thực hiện mệnh lệnh.

“Được rồi,” Cecil thông báo. “Đi thôi.”

Họ lê bước qua sườn đồi về phía máy bắn đá thứ hai.

Lần này Màn Sương không hiệu quả mấy. Một trong những kẻ bảo vệ máy bắn đá hét lên, “Này!”

“Bắt này.” Will chạy nước rút – điều mà có lẽ là chiến thuật ngu ngốc nhất Nico có thể tưởng tượng – và sáu tên bảo vệ chạy theo cậu ta.

Những người La Mã khác tiến về phía Nico, nhưng Lou Ellen xuất hiện khỏi Màn Sương và hét lên, “Này, bắt lấy!”

Cô ném một quả bóng trắng với kích thước của một trái táo. Người La Mã ở giữa bắt nó theo bản năng. Một quả cầu bột cao sáu mét phát nổ bên ngoài. Khi bụi rơi xuống, tất cả sáu người La Mã là những con lợn con hồng hồng kêu ré.

“Làm tốt lắm,” Nico nói.

Lou Ellen đỏ mặt. “Ừm, nó chỉ là quả bóng lợn duy nhất tôi có. Vậy nên đừng yêu cầu một cái nữa.”

“Và, ừm...” Cecil chỉ... “tốt hơn là ai đó giúp Will.”

Thậm chí trong bộ áo giáp của họ, những người La Mã đang bắt đầu chiếm ưu thế hơn Solace. Nico nguyên rửa và chạy về phía họ.

Cậu không muốn giết những á thần khác nếu cậu có thể tránh được. May mắn, cậu không phải. Cậu gắng chân tên La Mã về phía sau và những người khác quay lại. Nico nhảy vào đám đông, đá vào háng, đập vào mặt với mặt bên của lưỡi kiếm của cậu, đập mạnh vào mũ bảo hiểm với chuôi kiếm của cậu. Trong mười giây, tất cả đám người La Mã đều nằm rên rỉ và choáng váng trên mặt đất.

“Will đâm vào vai cậu. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ. Sáu tên một lúc là không tệ.”

“Không tệ?” Nico nhìn chằm chằm cậu. “Lần tiếp theo tôi sẽ để họ đánh ngã anh, Solace.”

“Và, họ sẽ không bao giờ tóm được tôi.”

Cecil vẫy họ từ máy bắn đá, dấu hiệu rằng công việc của cậu ấy đã hoàn thành.

Tất cả bọn họ di chuyển về cái máy vây hãm thứ ba.

Trong hàng ngũ quân đoàn, mọi thứ vẫn đang hỗn loạn, nhưng các sĩ quan bắt đầu lấy lại kiểm soát. Đội quân thứ Năm và Bốn tập trung lại trong khi Đội quân thứ Hai và Ba hành động như cảnh sát chống bạo động, xô đẩy các nhân mã và người đầu chó và người hai đầu trở về trại riêng của họ. Đội quân thứ Nhất đứng gần máy bắn đá nhất – hơi quá gần cho sự thoải mái của Nico – nhưng họ dường như bận rộn với một vài sĩ quan điều hành trước họ, và la hét mệnh lệnh.

Nico hi vọng họ có thể lên lên được cỗ máy thứ ba. Thêm một cỗ máy bắn đá được đổi hướng và họ có lẽ có một cơ hội.

Không may, những bảo vệ nhận ra họ từ khoảng cách mười tám mét. Một người hét lên, “Đó!”

Lou Ellen nguyên rủa. “Bây giờ họ đang mong chờ một cuộc tấn công. Màn Sương không hoạt động hiệu quả với những kẻ thù cảnh giác. Chúng ta chạy chứ?”

“Không,” Nico nói. “Hãy cho họ điều họ mong chờ.”

Cậu dang hai tay ra. Phía trước những người La Mã, mặt đất phun lên. Cecil và Lou Ellen tiến đến để giúp đỡ. Nico cố gắng đi theo, nhưng cậu sẽ ngã đập mặt nếu Will không tóm lấy cậu.

“Đồ ngốc.” Will đặt một cánh tay lên cậu. “Tôi đã nói với cậu là không thêm phép thuật Âm phủ nữa mà.”

“Tôi ổn.”

“Im miệng. Cậu không ổn.” Từ cái túi của mình, Will lôi ra một gói kẹo gôm.

Nico muốn đẩy ra. Cậu ghét những sự đụng chạm cơ thể. Nhưng Will khỏe hơn cậu trông rất nhiều. Nico thấy mình dựa vào người cậu ta, tin tưởng vào sự hỗ trợ của cậu ta.

“Lấy cái này đi,” Will nói.

“Anh muốn tôi nhai gôm à?”

“Nó là thuốc. Phải giữ cậu sống sót và tỉnh táo trong vài giờ nữa.”

Nico nhét một thanh gôm vào miệng. “Vị như hắc ín và bùn.”

“Ngừng phàn nàn đi.”

“Này.” Cecil đi khắp khiêng qua, trông như cậu ta bị căng cơ. “Các cậu gần như đã lỡ cuộc chiến.”

Lou Ellen đi sau, cười toe. Phía sau họ, tất cả bảo vệ La Mã bị trói trong một sự kết hợp lạ lùng của dây và xương.

“Cảm ơn vì những bộ xương,” cô nói. “Mảnh lới tuyệt vời.”

“Điều mà cậu ta sẽ không lặp lại,” Will nói.

Nico nhận ra cậu vẫn dựa vào Will. Cậu đẩy cậu ta ra và đứng dậy. “Tôi sẽ làm việc tôi cần làm.”

Will trợn mắt. “Tốt, Nhóc Tử thần. Nếu cậu muốn đâm đầu vào chỗ chết...”

“Không được gọi tôi là Nhóc Tử thần!”

Lou Ellen thông giọng. “Ừm, các cậu...”

“BỎ VŨ KHI XUỐNG!”

Nico xoay lại. Trận chiến ở máy bắn đá thứ ba không biến mất trong im lặng.

Toàn bộ Đội quân thứ Nhất đang tiến về phía họ, giáo gươm ngang, khiên khóa lại. Phía trước họ Octavian tiến tới, áo choàng tím trên áo giáp của cậu ta, châu báu vàng Imperial lấp lánh trên cổ và cánh tay cậu ta, và một cái vương miện nguyệt quế trên đầu cậu ta như thể cậu ta đã chiến thắng cuộc chiến rồi. Bên cạnh cậu ta là người cầm biểu tượng quân đoàn, Jacob, giữ một con đại bàng vàng, và sáu người đầu chó khổng lồ, những cái răng của chúng nhe ra, kiếm của chúng lóe sáng đỏ.

“Ồ,” Octavian gầm lên, “Những kẻ phá hoại Hy Lạp.” Cậu ta quay sang những chiến binh đầu chó của mình. “Cẩn xé chúng ra.”

23. Chương 47 - 48 - 49

Chương 47. Nico

NICO KHÔNG CHẮC liệu cậu nên đá bản thân mình hay Will Solace.

Nếu cậu không quá điên cuồng cãi nhau với con trai của Apollo, cậu sẽ không bao giờ cho phép kẻ thù đến gần như thế.

Khi những tên đầu chó chạy về trước, Nico giơ kiếm lên. Cậu nghi ngờ cậu có sức mạnh còn lại để chiến thắng, nhưng, trước khi cậu có thể tấn công họ, Will huýt một tiếng còi taxi đình tai.

Tất cả sáu tên đầu chó đánh rơi vũ khí, ôm chặt hai tai và ngã xuống đau đớn.

“Anh bạn.” Cecil há miệng để pop tai cậu. “Hades thực sự là gì? Lần sau cảnh báo một chút.”

“Nó thậm chí còn tệ hơn cho những con chó.” Will nhún vai. “Một trong những tài năng âm nhạc ít ỏi của tớ. Tớ thực hiện một tiếng huýt sao sóng siêu âm thực sự khủng khiếp.”

Nico không kêu ca. Cậu đi qua những gã người chó, đâm chúng với thanh kiếm của cậu. Chúng tan biến vào bóng tối.

Octavian và những người La Mã khác dường như quá choáng váng để phản ứng lại.

“Bảo – bảo vệ ưu tú của ta!” Octavian nhìn quanh tìm kiếm sự cảm thông. “Các người có thấy hấn ta làm gì với bảo vệ ưu tú của ta không?”

“Một vài con chó cần bị hạ gục.” Nico bước lên một bước. “Giống như anh.”

Trong một khoảng khắc tuyệt đẹp, toàn bộ Đội quân thứ Nhất lưỡng lự. Sau đó họ nhớ lại bản thân mình và chia những cây giáo của mình.

“Các người sẽ bị tiêu diệt!” Octavian hét lên. “Những kẻ Hy Lạp các người lén lút xung quanh, phá hỏng vũ khí của bọn ta, tấn công người của bọn ta...”

“Ý cậu là những vũ khí cậu chuẩn bị nã đạn vào chúng tôi?” Cecil hỏi.

“Và những người chuẩn bị thiêu trụi chúng tôi thành tro?” Lou Ellen bổ sung.

“Chỉ như một kẻ Hy Lạp!” Octavian hét lên. “Cố gắng để vận vèo mọi thứ! Ồ, nó sẽ không có hiệu quả!” Cậu ta chỉ vào những binh lính gần nhất. “Cậu, cậu, cậu và cậu. Kiểm tra tất cả các máy bắn đá. Đảm bảo chúng đều vận hành. Ta muốn chúng đồng thời nã đạn ngay khi có thể. Đi đi!”

Bốn người La Mã chạy đi.

Nico cố giữ biểu hiện của cậu trung lập.

Làm ơn đừng kiểm tra hướng đạn, cậu nghĩ.

Cậu hi vọng Cecil đã làm tốt việc của mình. Một điều là vít chặt một vũ khí khổng lồ. Một điều khác là vít chặt nó tinh tế đến nỗi không ai chú ý đến khi quá muộn. Nhưng nếu ai đó có kỹ năng đó sẽ phải là một đứa con của Hermes, vị thần của mảnh lời.

Octavian tiến về phía Nico. Để tăng thêm tín nhiệm của cậu ta, tên thầy bói trông không sợ hãi, mặc dù vũ khí duy nhất của cậu ta là một con dao găm. Cậu ta dừng lại gần đến nỗi Nico có thể thấy những gân mạch máu trong đôi mắt nước nhọt nhọt của cậu ta. Gương mặt cậu ta hốc hác. Mái tóc cậu ta là màu của spaghetti nấu chín quá.

Nico biết Octavian là một người thừa kế - một hậu duệ của Apollo rất nhiều thế hệ truyền lại. Bây giờ, cậu không thể ngừng nghĩ về việc Octavian trông giống như một phiên bản nhợt nhạt, yếu ớt của Will Solace – giống như một bản sao chép mà bị sao chép quá nhiều lần. Dù cho bất cứ điều gì biến một đứa con của Apollo trở nên đặc biệt, Octavian không có nó.

“Nói ta nghe, con trai của Pluto,” tên thầy bói rít lên, “tại sao người đang giúp đỡ những tên Hy Lạp? Chúng từng làm gì cho người chưa?”

Nico mong muốn đâm vào ngực Octavian. Cậu đã mơ về điều đó từ khi Bryce Lawrence tấn công họ ở Nam Carolina. Nhưng, bây giờ họ đang mặt đối mặt, Nico chần chừ. Cậu không nghi ngờ gì cậu có thể giết Octavian trước khi Đội quân thứ Nhất can thiệp. Hoặc Nico cũng không đặc biệt lo lắng nếu cậu phải chết vì những hành động của mình. Sự đánh đổi là đáng giá.

Nhưng, sau chuyện xảy ra với Bryce, ý tưởng giết một á thần khác bằng máu lạnh – thậm chí Octavian – không được tốt lắm. Hoặc nó cũng dường như không đúng đắn khi kết án Cecil, Lou Ellen và Will phải chết cùng cậu.

Nó dường như là không đúng đắn? Một phần trong cậu tự hỏi, Từ bao giờ cậu lo lắng về điều gì là đúng đắn?

“Tôi đang giúp đỡ người Hy Lạp và La Mã,” Nico nói.

Octavian cười lớn. “Đừng cố lừa ta. Bọn chúng đã đề nghị cậu điều gì – một chỗ trong trại của chúng à? Chúng sẽ không tôn trọng thỏa thuận của mình.”

“Tôi không muốn một chỗ trong trại của họ,” Nico gầm lên. “Hay của anh. Khi cuộc chiến này kết thúc, tôi sẽ rời cả hai trại vĩnh viễn.”

Will Solace tạo nên một âm thanh như cậu ta bị đâm. “Tại sao cậu làm thế?”

Nico giận dữ. “Không phải việc của anh, nhưng tôi không thuộc về. Điều đó rõ ràng. Không ai muốn tôi. Tôi là con của...”

“Ôi, làm ơn.” Will nghe có vẻ giận dữ khác thường. “Không ai ở Trại Con Lai từng đẩy cậu đi. Cậu có bạn bè – hoặc ít nhất những người muốn làm bạn cậu. Cậu tự đẩy bản thân mình ra. Nếu cậu để đầu óc mình thoát khỏi đám mây u ể của cậu chỉ một lần...”

“Đủ rồi!” Octavian đột ngột. “Di Angelo, ta có thể đánh bại bất cứ đề nghị nào những tên Hy Lạp có thể thực hiện. Ta luôn nghĩ cậu sẽ tạo nên một đồng minh hùng mạnh. Ta thấy sự bất tuân thủ luật lệ trong cậu, và ta đánh giá cao điều đó. Ta có thể bảo đảm cho cậu một chỗ trong Rome Mới. Tất cả cậu phải làm là bước qua một bên và để người La Mã chiến thắng. Vị thần Apollo đã cho ta thấy tương lai...”

“Không!” Will Solace đẩy Nico ra và đối mặt với Octavian. “Tôi là con trai của Apollo, cậu là đồ thua cuộc thiếu máu. Cha tôi chưa từng cho ai thấy tương lai, bởi vì quyền năng của lời tiên tri không hoạt động. Nhưng điều này...” Cậu vẩy tay nhẹ nhàng vào quân đoàn đang tụ tập, những đám quân quái vật trải dài trên sườn đồi. “Đây không phải là điều Apollo sẽ muốn!”

Môi của Octavian cong lên. “Người nói dối. Vị thần nói với đích thân ta rằng ta sẽ được nhớ đến như người cứu lấy La Mã. Ta sẽ chỉ huy quân đoàn đến chiến thắng, và ta sẽ bắt đầu bằng...”

Nico cảm thấy âm thanh trước khi cậu nghe thấy nó – từng-từng-từng dội lại qua mặt đất, giống như những bánh lăn khổng lồ của một cây cầu kéo. Tất cả những cái máy bắn đá cùng lúc nã đạn, và sáu sao chói vàng phóng lên bầu trời.

“Bằng việc tiêu diệt những tên Hy Lạp!” Octavian kêu lên với niềm hân hoan. “Những ngày của Trại Con Lai đã kết thúc!”

Nico không thể nghĩ về bất cứ điều xinh đẹp hơn một viên đạn lạc đường. Ít nhất, không hôm nay. Từ ba cái máy bị hỏng, chất nổ đổi hướng sang một bên, hướng vòng cung về hàng rào của ba cái máy bắn đá khác.

Các quả cầu lửa không va chạm trực tiếp. Chúng không cần làm thế. Ngay khi các tên lửa đến gần một quả khác, tất cả sáu đầu đạn phát nổ trong không trung, phun ra một mái vòm vàng và lửa hút không khí khỏi bầu trời.

Sức nóng làm mặt Nico đau nhói. Đám cỏ rít lên. Ngọn cây bốc hơi. Nhưng, khi pháo hoa nhạt dần, không gây ra thiệt hại nặng nề nào.

Octavian phản ứng đầu tiên. Cậu ta dậm chân và hét lên, “KHÔNG! KHÔNG, KHÔNG! NẠP LẠI!”

Không ai trong Đội quân thứ Nhất di chuyển. Nico nghe thấy những tiếng dậm chân bên phải cậu. Đội quân thứ Năm đang tiến về phía họ từng bước, Dakota dẫn đầu.

Ngoài ra phía dưới đồi, phần còn lại của quân đoàn đang cố gắng tập hợp, nhưng Đội quân thứ Hai, Ba và Bốn giờ đang bị bao vây bởi một biển những đồng minh quái vật cáu bẳn. Đám quân đồng minh trông

không vui vẻ về vụ nổ trên đầu. Không nghi ngờ gì chúng đang mong đợi Trại Con Lai nổ tung trong biển lửa để chúng có các á thần nướng cho bữa sáng.

“Octavian!” Dakota gọi. “Bọn tôi có lệnh mới!”

Mắt trái Octavian co giật mãnh liệt đến nỗi nó trông như có thể nổ tung. “Lệnh? Từ ai? Không phải từ ta!”

“Từ Reyna,” Dakota nói, đủ lớn để đảm bảo mọi người trong Đội quân thứ Nhất có thể nghe thấy. “Cô ấy ra lệnh cho chúng ta rút lui.”

“Reyna?” Octavian cười, mặc dù không ai có vẻ hiểu trò đùa. “Ý cậu là kẻ ngoài vòng pháp luật ta cử cậu đi bắt giữ à? Nguyên pháp quan kẻ âm mưu phản bội người của chính mình với kẻ Hy Lạp này?” Cậu ta đâm ngón tay vào ngực Nico. “Cậu đang nhận lệnh từ cô ta?”

Đội quân thứ Năm tập trung phía sau sĩ quan của họ, không thoải mái đối mặt với những đồng chí của họ ở Đội quân thứ Nhất.

Dakota khoanh tay bướng bỉnh. “Reyna là pháp quan đến khi Viện nguyên lão bầu người khác.”

“Đây là chiến tranh!” Octavian hét lên. “Ta đã mang các người đến bờ vinh quang cuối cùng và cậu muốn từ bỏ? Đội quân thứ Nhất: bắt giữ Sĩ quan Dakota và bất cứ ai đứng về phía cậu ta. Đội quân thứ Năm: hãy nhớ lời thề của các người với La Mã và quân đoàn. Các người sẽ tuân lệnh ta!”

Will Solace lắc đầu. “Đừng làm vậy, Octavian. Đừng buộc người của cậu phải lựa chọn. Đây là cơ hội cuối cùng của cậu.”

“Cơ hội cuối cùng của ta?” Octavian cười, sự điên rồ lóe lên trong đôi mắt cậu ta. “Ta sẽ CỨU LA MÃ! Bây giờ, người La Mã, hãy theo lệnh của ta! Bắt giữ Dakota. Tiêu diệt những kẻ Hy Lạp căn bã này. Và nạp đạn cho những máy bắn đá đó!”

Nico không biết, những người La Mã sẽ làm gì để tự xoay sở.

Nhưng cậu không hi vọng vào những người Hy Lạp.

Ngay lúc đó, toàn bộ quân đội Trại Con Lai xuất hiện trên đỉnh Đồi Con Lai. Clarisse La Rue dẫn đầu, trên một cỗ xe chiến tranh đỏ được kéo bởi những con ngựa kim loại. Một trăm á thần tỏa ra xung quanh cô, cùng với nhiều gấp đôi những thần rừng và tinh linh tự nhiên được chỉ huy bởi Grover Underwood. Tyson kênh cang tiến về phía trước với sáu Cyclops khác. Chiron đứng trên toàn bộ hình dáng ngựa trắng, cung của ông được lôi ra.

Nó là một cảnh ấn tượng, nhưng tất cả những gì Nico có thể nghĩ là: Không. Không phải giờ.

Clarisse hét lên. “Người La Mã, các người đã nã đạn vào trại của chúng ta! Rút lui hoặc bị tiêu diệt!”

Octavian hướng về người của mình. “Các người thấy chứ? Đó là một trò lừa bịp! Chúng chia rẽ chúng ta để chúng có thể tạo ra một cuộc tấn công bất ngờ. Quân đoàn, đội cơ động! TIẾN LÊN!”

Chương 48. Nico

NICO MUỐN HẾT LÊN: Hết giờ! Dừng lại! Đông cứng!

Nhưng cậu biết nó sẽ chẳng làm được điều tốt đẹp nào. Sau hàng tuần chờ đợi, chịu khổ sở và cố gắng, người Hy Lạp và La Mã muốn đổ máu. Cố gắng ngăn chặn trận chiến bây giờ sẽ như cố gắng đẩy lùi một cơn lũ sau khi một cái đập vỡ.

Will Solace giải quyết vấn đề.

Cậu đặt những ngón tay lên miệng và tạo một tiếng huýt sáo xe taxi thậm chí còn kinh hãi hơn tiếng vù rôi. Vài người Hy Lạp đánh rơi vũ khí. Một đợt sóng vụt qua hàng ngũ La Mã như toàn bộ Đội quân thứ Nhất đang rùng mình.

“DỪNG NGU NGỐC!” Will hét lên. “NHÌN ĐI!”

Cậu chỉ về phía bắc, và Nico cười toét mang tai. Cậu quyết định nó là điều đẹp đẽ hơn cả một viên đạn lạc đường: bức tượng Athena Parthenos lóe sáng dưới bình minh, bay vào từ bờ biển, được treo bởi những sợi dây thừng buộc vào sáu con ngựa có cánh. Những con đại bàng La Mã bay vòng tròn nhưng không tấn công. Một vài con trong bọn chúng thậm chí còn sà xuống, tóm lấy những sợi dây và giúp mang bức tượng.

Nico không thấy Blackjack, điều mà làm cậu lo lắng, nhưng Reyna Ramírez-Arellano cười trên lưng Guido. Thanh kiếm của cô gợn cao. Chiếc áo choàng tím của cô lấp lánh lạ kì, bắt ánh sáng mặt trời.

Hai quân đội nhìn chăm chăm, chết lặng, khi bức tượng vàng, ngà voi cao mười hai mét hạ cánh.

“CÁC Á THẦN HY LẠP!” Giọng Reyna âm vang như thể phát ra từ chính bức tượng, giống như Athena Parthenos đã trở thành một đồng loa hòa nhạc. “Chú ý bức tượng thiêng nhất của các người, Athena Parthenos, bị những người La Mã mang nhầm đi. Bây giờ tôi trả lại nó cho các người như là một cử chỉ của hòa bình!”

Bức tượng hạ xuống trên đỉnh đồi, cách cây thông của Thalia khoảng sáu mét. Ngay lập tức ánh sáng vàng lấp lánh trên mặt đất, tiến vào thung lũng của Trại Con Lai và xuống phía đối diện đội quân La Mã. Sự ấm áp thấm vào từng khúc xương của Nico – một cảm giác thoải mái, yên bình cậu chưa từng có từ khi... cậu không thể nhớ. Một giọng nói bên trong cậu dường như thì thầm: Em không cô độc. Em là một phần của gia đình Olympus. Các vị thần không bỏ rơi em.

“Người La Mã!” Reyna hét lên. “Tôi làm điều này vì lợi ích của quân đoàn, vì lợi ích của La Mã. Chúng ta phải đứng cùng nhau với những người anh em Hy Lạp của chúng ta!”

“Hãy nghe cô ấy!” Nico tiến về phía trước.

Thậm chí cậu không chắc tại sao cậu làm thế. Tại sao sẽ có phe nào lắng nghe cậu? Cậu là diễn giả tệ nhất, đại sứ tệ nhất.

Cậu vẫn sải chân giữa hàng ngũ, thanh kiếm đen của cậu trong tay. “Reyna đã liều mạng cô ấy vì các người! Chúng tôi đang mang bức tượng này bằng qua nửa vòng thế giới, La Mã và Hy Lạp cùng nhau hành động, bởi vì chúng ta phải cùng nhau hành động. Gaia đang trở dậy. Nếu chúng ta không cùng nhau hành động...”

CÁC NGƯỜI SẼ CHẾT.

Giọng nói làm rung chuyển mặt đất. Cảm giác bình yên và an toàn của cậu ngay lập tức biến mất. Gió quét qua sườn đồi. Mặt đất tự trở thành chất lỏng và dính, cỏ núp lấy giày cậu.

MỘT CỬ CHỈ VÔ ÍCH.

Nico cảm thấy như thể cậu đang đứng trên cổ họng nữ thần – như thể toàn bộ chiều dài của Long Island cộng hưởng với dây thanh âm của bà ta.

NHƯNG, NẾU NÓ LÀM CÁC NGƯỜI HẠNH PHÚC, CÁC NGƯỜI CÓ THỂ CHẾT CÙNG NHAU.

“Không...” Octavian bỏ lui lại. “Không, không...” Cậu ta suy sụp và chạy đi, chen lấn qua những người của mình.

“DỒN HÀNG!” Reyna hét lên.

Những người Hy Lạp và La Mã di chuyển cùng nhau, đứng vai kề vai khi tất cả xung quanh họ mặt đất rung chuyển.

Những tên đồng minh của Octavian dâng lên trước, bao vây các á thần. Cả hai trại đặt cùng nhau là một chấm nhỏ xíu giữa một biển kẻ thù. Họ sẽ tiến đến vị trí cuối cùng của họ trên Đồi Con Lai, với bức tượng Athena Parthenos là điểm tập trung của họ.

Nhưng thậm chí ở đây họ đứng trên mặt đất kẻ thù. Bởi vì Gaia là mặt đất, và mặt đất đã thức giấc.

Chương 49. Jason

JASON ĐÃ NGHE VỀ việc cuộc đời của ai đó lướt qua trước mắt cậu.

Nhưng cậu không nghĩ nó sẽ như thế này.

Đứng cùng bạn bè cậu trong một vòng phòng vệ, bị bao vây bởi những tên khổng lồ, sau đó tìm kiếm một tầm nhìn bất khả thi trên bầu trời – Jason có thể phác họa rất rõ ràng bản thân mình năm mươi năm sau.

Cậu đang ngồi trên một chiếc ghế đá trên một cái hiên của một ngôi nhà trên bờ biển California. Piper đang rót nước chanh. Mái tóc cô màu xám. Những nếp nhăn hằn lên những khóe mắt của cô, nhưng cô vẫn đẹp như bất cứ lúc nào. Những đứa cháu của Jason ngồi quanh chân cậu, và cậu đang cố giải thích cho chúng điều gì đã xảy ra ở Athens ngày hôm nay.

Không, ta nghiêm túc, cậu nói. Chỉ sáu á thần trên mặt đất và một trong một con tàu đang cháy trên Acropolis. Bọn ta bị vây quanh bởi những tên khổng lồ cao chín mét những kẻ sắp sửa giết bọn ta. Sau đó bầu trời mở ra và các vị thần bay xuống!

Ông ơi, những đứa trẻ nói, đầu ông toàn đá thôi.

Ta đang không đùa! Cậu phản đối. Các vị thần đột ngột xuất hiện khỏi bầu trời trên những cỗ xe chiến tranh của họ, những cái kèm trumpet om sòm, những thanh kiếm rực lửa. Và ông cố của các con, vị vua của các vị thần, chỉ huy cuộc tấn công, một ngọn thương điện siêu tuyệt vời trong tay ông.

Những đứa cháu của cậu cười nhạo cậu. Và Piper nhìn lướt qua, mỉm cười, như thể Ông sẽ tin nó chứ, nếu ông không ở đó?

Nhưng Jason đã ở đó. Cậu nhìn lên khi những đám mây chia tách bên trên Acropolis, và cậu gần như nghi ngờ cái mắt kính thuốc mới Asclepius đã đưa cho cậu. Thay vì bầu trời xanh, cậu thấy một không gian đen được dát với những vì sao, những cung điện của Núi Olympus lấp lánh ánh bạc và vàng phía sau. Và một nhóm các vị thần đâm bổ xuống từ trên cao.

Thật quá nhiều để xử lý. Và nó có lẽ tốt hơn cho sức khỏe của cậu rằng cậu không trông thấy tất cả điều đó. Chỉ là sau đó Jason nhớ được những điều linh tinh nhỏ nhặt.

Có Jupiter kích thước siêu lớn – không, đây là Zeus, hình dáng nguyên thủy của ông, cưỡi một cỗ xe vàng vào trận chiến, một tia chớp có kích thước một cột điện thoại kêu tanh tách trong một tay. Kéo cỗ xe của ông là bốn con ngựa được tạo nên từ gió, mỗi con liên tục chuyển từ hình dáng ngựa sang hình dáng con người, cố gắng để được tự do. Trong một giây bẻ đôi, một con mang lên bộ mặt lạnh băng của Boreas. Một con khác đội chiếc vương miện cuộn xoáy của lửa và hơi nước. Con thứ ba lóe lên nụ cười tự mãn lưỡi biếng của Zephyrus. Zeus đã trối và đóng yên bốn vị thần gió lại.

Trên bụng dưới của Argo II, những khoang cửa mở ra. Nữ thần Nike đột ngột nhảy ra, tự do thoát khỏi cái lưới vàng của bà. Bà sải đôi cánh lấp lánh và vọt đến bên cạnh Zeus, đón nhận vị trí xứng đáng của mình là một người đánh xe ngựa của ông.

“TRÍ ÓC TA ĐÃ KHÔI PHỤC!” bà gầm lên. “VINH QUANG CHO CÁC VỊ THẦN!”

Bên sườn trái của Zeus là Hera, cỗ xe của bà được kéo bởi những con công khổng lồ, bộ lông chim màu cầu vồng của chúng sáng đến nỗi làm Jason xoay vòng.

Ares gầm lên với niềm hân hoan khi ông ầm ầm xông xuống trên lưng một con ngựa thở ra lửa. Ngọn giáo của ông lấp lánh đỏ.

Trong giây cuối cùng, trước khi các vị thần đến được Parthenon, họ dường như tự đổi chỗ, giống như họ đã nhảy qua siêu không gian. Những cỗ xe biến mất. Đột nhiên Jason và bạn bè cậu bị vây quanh bởi các vị thần Olympus, bây giờ với kích thước con người, nhỏ bé cạnh những tên khổng lồ, nhưng vẫn tỏa sáng với sức mạnh.

Jason hét lên và tiến về phía Porphyron.

Bạn bè cậu tham gia vào trận chém giết.

Cuộc chiến trải khắp Parthenon và tràn ra cả Acropolis. Ngoài khóe mắt cậu, Jason thấy Annabeth chiến đấu với Enceladus. Đứng cạnh cô là một phụ nữ với mái tóc đen dài và áo giáp vàng trên bộ áo choàng trắng. Nữ thần đâm mạnh ngọn giáo của mình vào tên khổng lồ, sau đó khua cái khiên của mình với bộ mặt đồng đáng sợ của Medusa. Cùng với nhau, Athena và Annabeth đẩy Enceladus lùi về phía bức tường gạch kim loại gần nhất, thứ mà đổ sụp xuống trên đầu hắn ta.

Bên phía đối diện của đền thờ, Frank Trương và thần Ares đập tan toàn bộ một đội hình những tên khổng lồ - Ares với giáo và khiên của ông ấy, Frank (là một con voi châu Phi) với thân mình và chân cậu ấy. Vị thần chiến tranh cười và đâm và mổ bụng như một đứa trẻ phá hủy một con rối[1].

[1] Nguyên văn là Piñata, một loại con rối làm bằng giấy và hồ dán có kẹo hay đồ chơi bên trong, thường được treo trên cao và người chơi bịt mắt và đập vỡ nó.

Hazel phi qua trận chiến trên lưng Arion, biến mất trong Màn Sương bất cứ khi nào một tên khổng lồ lại gần, sau đó xuất hiện phía sau và đâm vào lưng hắn. Nữ thần Hecate nhảy múa trong lễ cúng tế của mình, đốt cháy kẻ thù của họ với hai ngọn đuốc rực lửa. Jason không thấy Hades, nhưng bất cứ khi nào một tên khổng lồ sảy chân và ngã xuống mặt đất mở ra và tên khổng lồ bị đớp lấy và nuốt chửng.

Percy đánh nhau với hai tên khổng lồ sinh đôi, Otis và Ephialtes, trong khi chiến đấu bên cạnh cậu một người đàn ông râu quai nón với một cây đinh ba và một chiếc áo sơ mi Hawaii sặc sỡ. Hai tên khổng lồ sinh đôi sảy chân. Đinh ba của Poseidon biến thành một vòi cứu hỏa, và vị thần thổi bay tên khổng lồ ra khỏi Parthenon với một vụ nổ siêu năng lượng trong hình dáng của những con ngựa hoang dã.

Piper có lẽ tạo nên điểm ấn tượng nhất. Cô đấu kiếm với nữ khổng lồ Periboia, kiếm đấu kiếm. Mặc dù thực tế là kẻ thù của cô lớn hơn cô gấp năm lần, Piper dường như đang hành động theo cách của cô. Nữ thần Aphrodite lướt xung quanh họ trên một đám mây trắng nhỏ, rải những cánh hoa hồng vào mắt tên nữ khổng lồ và khuyến khích Piper. “Tuyệt vời, con yêu. Phải, tốt lắm. Đánh tiếp đi!”

Bất cứ lúc nào Periboia cố gắng tấn công, những con bồ câu bay lên từ đâu đó và vỗ cánh vào mặt tên nữ khổng lồ.

Về phần Leo, cậu đang chạy trên boong tàu Argo II, bắn đạn được, thả những cái búa trên đầu những tên khổng lồ và xì hàn khô của chúng. Phía sau cậu tại bánh lái, một người đàn ông râu rậm trong đồng phục công nhân cơ khí đang mày mò với bảng điều khiển, giận dữ cố gắng giữ con tàu trên cao.

Khung cảnh lạ nhất là tên khổng lồ Thoon, kẻ đang bị thui bằng dùi cui đến chết bởi ba bà già với những cây gậy đồng – các nữ thần Số Mệnh, được trang bị cho trận chiến. Jason quyết định không có gì trên thế giới đáng sợ hơn một nhóm những bà già dùng gậy.

Cậu chú ý tất cả những thứ này, và một tá những cuộc hỗn chiến khác đang diễn ra, nhưng hầu hết sự chú ý của cậu đặt lên kẻ thù phía trước cậu – Porphyrion, tên vua khổng lồ - và lên vị thần chiến đấu cạnh Jason: Zeus.

Cha mình, Jason nghĩ trong sự hoài nghi.

Porphyrion không cho cậu nhiều cơ hội để lưu giữ khoảnh khắc ấy. Tên khổng lồ dùng ngọn giáo của hắn trong một cơn lốc của những cú thui, đâm và chém. Đó là tất cả những gì Jason có thể làm để sống sót.

Vẫn... sự hiện diện của Zeus tạo cảm giác một sự yên lòng quen thuộc. Mặc dù Jason chưa bao giờ gặp cha mình, cậu được gợi nhớ lại tất cả những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cậu – chuyến dã ngoại sinh nhật cậu với Piper ở Rome; ngày Lupa đưa cậu đến Trại Jupiter lần đầu tiên; trò trốn tìm của cậu với Thalia trong căn hộ của họ khi cậu còn nhỏ; một buổi chiều bên bờ biển khi mẹ cậu ôm cậu lên, hôn cậu và chỉ cho cậu thấy một cơn bão sắp tới. Đừng bao giờ sợ một cơn bão sắp tới, Jason. Đó là cha con, để con biết ông ấy yêu con.

Zeus có mùi của mưa mà gió tươi mát. Ông làm không khí bốc cháy với năng lượng. Phía trên, tia chớp của ông xuất hiện như một cây quyền trượng đồng dài một mét, nhọn hai đầu, với những cánh năng lượng kéo dài từ hai bên để tạo nên một cái lao điện màu trắng. Ông chém vào đường đi của tên khổng lồ và Porphyrion đổ sập xuống cái ngai tạm bợ của hắn, thứ mà sập đổ dưới sức nặng của tên khổng lồ.

“Không có ngai cho ngươi,” Zeus gầm lên. “Không ở đây. Không bao giờ.”

“Ngươi không thể ngăn cản chúng ta!” tên khổng lồ. “Kết thúc rồi! Mẹ Đất đã thức giấc!”

Để trả lời, Zeus làm nổ cái ngai thành gạch vụn. Tên vua khổng lồ phóng về phía sau của đền thờ và Jason chạy theo hắn, cha cậu theo sát cậu.

Họ đẩy lùi Porphyrion đến rìa của vách đá, toàn bộ Athens hiện đại trải dài phía dưới. Sấm chớp đã làm tan chảy tất cả vũ khí trong tóc tên khổng lồ. Đồng Celestial nấu chảy nhỏ giọt trên những bím tóc của hắn như đường caramen. Da hắn bốc hơi và phồng rộp.

Porphyrion gầm gừ và giơ ngọn giáo của hắn lên. “Sự nghiệp của ngươi đã bị mất, Zeus. Dù cho ngươi đánh bại ta, Mẹ Đất đơn giản sẽ đưa ta lên lại!”

“Có lẽ sau đó,” Zeus nói, “ngươi không nên chết trong vòng tay của Gaia. Jason, con trai ta...”

Jason chưa bao giờ cảm thấy tốt như thế, được nhận ra như thế, khi cha cậu gọi tên cậu. Giống như mùa đông năm ngoài ở Trai Con Lai, khi trí nhớ của cậu bị xóa đi và cuối cùng trở lại. Jason đột ngột hiểu ra một lớp khác của sự tồn tại của cậu – một phần bản thân cậu đã bị mây mờ che phủ trước đây.

Bây giờ cậu không còn nghi ngờ: cậu là con trai của Jupiter, vị thần của bầu trời. Cậu là con trai của cha cậu.

Jason tiến lên.

Porphyrion công kích dữ dội với ngọn giáo của hắn, nhưng Jason cắt nó làm đôi với thanh kiếm của cậu. Cậu tiến tới, đâm kiếm mình vào áo giáp tên khổng lồ, sau đó triệu hồi gió và làm thổi bay Porphyrion khỏi rìa vách đá.

Khi tên khổng lồ ngã, la hét, Zeus chìa tia chớp của mình. Một đường vòng cung sức nóng trắng tinh khiết làm Pophyrion bốc hơi giữa không trung. Tro của hắn chìm xuống trong một đám mây nhẹ nhàng, bụi phủ lên trên ngọn những cây ô-liu trên sườn đồi của Acropolis.

Zeus quay sang Jason. Tia chớp của ông chớp chờn tắt, và Zeus nhét cây trượng đồng Celestial vào thắt lưng. Đôi mắt vị thần xám đầy bão tố. Mái tóc muối tiêu và bộ râu của ông trông như những đám mây tầng. Jason cảm thấy kì lạ khi chúa tể của vũ trụ, vua của Olympus, chỉ cao hơn cậu vài xăng-ti-mét.

“Con trai ta.” Zeus siết chặt vai Jason. “Có rất nhiều điều ta muốn nói với con...”

Vị thần trút một hơi thở nặng nề, làm không khí kêu tanh tách và cái kính mới của cậu phủ sương. “Chao ôi, là vua của các vị thần, ta không nên thể hiện sự yêu thích với các con ta. Khi chúng ta trở lại là những vị thần Olympus, ta sẽ không thể tán dương con nhiều như con muốn, hoặc trao cho con nhiều uy tín như con xứng đáng.”

“Con không muốn tán dương.” Giọng Jason rung lên. “Chỉ cần một chút ít thời gian cùng nhau sẽ rất tuyệt. Ý con là, con thậm chí không biết cha.”

Ánh nhìn của Zeus xa xăm như tầng ô-zôn. “Ta luôn bên cạnh con, Jason. Ta đã quan sát sự tiến bộ của con với niềm tự hào, nhưng nó sẽ không bao giờ có thể cho chúng ta để được...”

Ông xoắn ngón tay, như thể cố lôi ra những từ thích hợp từ trong không khí. Gằn gù. Bình thường. Một người cha và con trai thực sự. “Từ lúc sinh, con đã được dành riêng cho Hera – để an ủi cơn thịnh nộ của bà ấy. Thậm chí tên con, Jason, là sự lựa chọn của bà ấy. Con không đòi hỏi điều đó. Ta không muốn điều đó. Nhưng khi ta trao con cho bà ấy... Ta không biết con sẽ trở thành một chàng trai tốt như thế này. Chuyển hành trình của con đã tôi luyện con, làm con trở nên tử tế và vĩ đại. Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra khi chúng ta trở lại Parthenon, biết rằng ta không bắt con chịu trách nhiệm. Con đã chứng minh bản thân mình là một anh hùng thực sự.”

Biểu cảm của Jason là một mớ lộn xộn trong ngực cậu. “Ý cha là gì... dù cho chuyện gì xảy ra?”

“Điều tồi tệ nhất chưa kết thúc,” Zeus cảnh báo. “Và ai đó phải chịu trách nhiệm về điều đã xảy ra. Đi thôi.”

24. Chương 50 - 51 - 52

Chương 50. Jason

KHÔNG CÒN LẠI GÌ CỦA NHỮNG TÊN KHỔNG LỒ ngoại trừ những đồng tro, một vài ngọn giáo và vài bím tóc cháy.

Tàu Argo II vẫn ở trên, vừa đủ, thả neo trên đỉnh của Parthenon. Nửa số mái chèo của con tàu đã bị gãy rời hoặc rớt lại. Khói bốc lên từ vài khe nứt lớn trên thân tàu. Những cánh buồm rải rác với những lỗ cháy.

Leo trông tồi tệ. Cậu đứng giữa đền thờ với những thành viên khác của đoàn, gương mặt cậu ám đỏ hồng, quần áo cậu cháy âm ỉ.

Các vị thần tản ra theo một hình bán nguyệt khi Zeus tiến tới. Không ai trông có vẻ đặc biệt thích thú về chiến thắng của họ.

Apollo và Artemis đứng cạnh nhau dưới cái bóng của một cái cột, như thể cố gắng trốn. Hera và Poseidon đang có một cuộc tranh luận dữ dội với Poseidon và một nữ thần khác mặc áo choàng xanh lá cây và vàng – có lẽ là Demeter. Nike cố gắng đặt một vòng nguyệt quế bằng vàng lên đầu Hecate, nhưng nữ thần ma thuật đập mạnh nó đi. Hermes lên lại gần Athena, mong muốn đặt tay lên người bà. Athena xoay cái khiên bảo hộ của bà về ông ấy và Hermes tránh đi.

Vị thần Olympus duy nhất người mà dường như có tâm trạng tốt là Ares. Ông cười và diễn tả điệu bộ moi ruột một kẻ thù trong khi Frank lắng nghe, biểu hiện của cậu lịch sự nhưng buồn nôn.

“Các anh em,” Zeus nói, “chúng ta đã được hàn gắn, nhờ vào công việc của các á thần này. Bức tượng Athena Parthenos, thứ mà từng đứng trong đền thờ này, bây giờ đứng ở Trại Con Lai. Nó đã thống nhất con cháu chúng ta, và do đó bản chất của chính chúng ta.”

“Chúa tể Zeus,” Piper lên tiếng, “Reyna ổn chứ? Nico và Huấn luyện viên Hedge?”

Jason không thể tin được Piper đang hỏi thăm về sức khỏe của Reyna, nhưng điều đó làm cậu vui.

Zeus nhú cặp lông mày màu mây của mình. “Họ đã thành công trong nhiệm vụ của mình. Trong khoảng khắc này họ còn sống. Dù có hay không họ vẫn ổn...”

“Vẫn còn việc phải hoàn thành,” Nữ hoàng Hera cắt ngang. Bà dang hai cánh tay như thể bà có một cái ôm tập thể. “Nhưng các anh hùng của ta... các người đã chiến thắng vẻ vang những tên khổng lồ như là ta biết các người sẽ. Kế hoạch của ta thành công một cách tốt đẹp.”

Zeus quay sang vợ mình. Sầm rưng lắc Acropolis. “Hera, bà còn dám nhận lời khen ngợi! Bà đã gây ra ít nhất nhiều rắc rối như bà đã sửa chữa nó!”

Nữ hoàng bầu trời tái nhợt. “Chồng ơi, chắc chắn giờ ông biết – đây là cách duy nhất.”

“Không bao giờ có một cách duy nhất!” Zeus gầm lên. “Đó là lý do tại sao có ba nữ thần Số Mệnh, không phải một. Không phải vậy à?”

Gần tàn tích của cái ngai của tên khổng lồ, ba nữ thần già cuối đầu im lặng trong sự công nhận. Jason chú ý rằng những vị thần khác tránh xa ba nữ thần Số Mệnh và những cây gậy đồng tỏa sáng của họ.

“Làm ơn, chồng.” Hera cố nở một nụ cười, nhưng bà thực sự làm kinh hoàng đến nỗi Jason gần như cảm thấy đáng tiếc cho bà. “Tôi chỉ làm điều tôi...”

“Im lặng!” Zeus ngắt lời. “Bà đã không tuân lệnh của ta. Tuy nhiên... ta công nhận rằng bà đã cư xử với những mục đích thành thực nhất. Sự dũng cảm của bảy anh hùng này đã chứng minh rằng bà không hoàn toàn không có trí tuệ.”

Hera trông như bà muốn tranh luận, nhưng bà vẫn im miệng.

“Apollo, tuy nhiên...” Zeus nhìn chằm chằm vào bóng tối nơi cặp sinh đôi đang đứng. “Con trai ta, lại đây.”

Apollo tiến tới từng bước như thể ông đang đi trên một tấm ván. Ông trông rất giống một á thần thiếu niên thiếu tự tin – không lớn hơn mười bảy tuổi, mặc quần jeans và một chiếc áo thun Trại Con Lai, với

một cung tên trên vai và một thanh kiếm nơi thắt lưng. Với mái tóc vàng hoe bù xù và đôi mắt xanh lá cây của mình, ông có thể là anh trai của Jason bên phía phàm trần cũng như phía thần thánh.

Jason tự hỏi liệu Apollo đã mang bộ dạng này mà không nhận ra, hay để trông đáng thương với cha ông. Nỗi sợ hãi trên gương mặt Apollo hoàn toàn trông thật, và cũng rất con người.

Ba nữ thần Số Mệnh tụ hợp lại quanh vị thần, vây tròn lấy ông, những bàn tay xương xẩu của họ giơ lên.

“Con đã hai lần không tuân lệnh ta,” Zeus nói.

Apollo liếm môi. “Chúa... chúa tể của con...”

“Con đã xao lãng bổn phận của mình. Con đã dễ bị cám dỗ bởi lời nịnh hót và tính kiêu căng. Con đã khuyến khích hậu duệ Otavian của mình đi theo con đường nguy hiểm của cậu ta, và con đã vội vã tiết lộ một lời tiên tri mà còn có thể tiêu diệt tất cả chúng ta.”

“Nhưng...”

“Đủ rồi!” Zeus rống ầm ầm. “Chúng ta sẽ nói về hình phạt của con sau. Từ bây giờ, con sẽ đợi trên Olympus.”

Zeus búng nhẹ bàn tay, và Apollo biến thành một đám mây lấp lánh. Ba nữ thần Số Mệnh xoáy vòng quanh ông ấy, tan vào không khí, và cơn gió xoáy lấp lánh bắn lên bầu trời.

“Điều gì sẽ xảy ra với ngài ấy?” Jason hỏi.

Các vị thần nhìn chằm chằm cậu, nhưng Jason không quan tâm. Đã thực sự gặp Zeus, cậu có một sự cảm thông mới phát hiện được dành cho Apollo.

“Đó không phải là mối quan tâm của con,” Zeus nói. “Chúng ta có những vấn đề khác để chú tâm.”

Một sự im lặng không thoải mái bao trùm trên Parthenon.

Thật không cảm thấy đúng đắn khi để vấn đề biến mất. Jason không hiểu làm sao mà Apollo lại đáng bị chọn riêng ra cho sự trừng phạt.

Ai đó phải chịu trách nhiệm, Zeus đã nói với cậu.

Nhưng tại sao?

“Cha,” Jason nói. “Con đã lập một lời thề để thể hiện sự kính trọng với tất cả các vị thần. Con đã hứa với Kymopoleia rằng một khi cuộc chiến này kết thúc không vị thần nào sẽ không có điện thờ ở hai trại.”

Zeus cau có. “Được thôi. Nhưng... Kym nào?”

Poseidon ho vào nắm tay của ông. “Đó là một người con của ta.”

“Quan điểm của con,” Jason nói, “là việc đổ trách nhiệm lên nhau không giải quyết bất cứ vấn đề gì. Đó là cách người La Mã và Hy Lạp đã bị chia cắt ngay từ đầu.”

Bầu không khí bắt đầu trở nên ion hóa đầy nguy hiểm. Da đầu Jason ngứa ran.

Cậu nhận ra cậu đang đánh liều với cơn thịnh nộ của cha cậu. Cậu có lẽ bị biến thành ánh sáng lấp lánh hoặc bị thổi bay khỏi Acropolis. Cậu chỉ biết cha cậu trong năm phút và đã tạo nên một ấn tượng tốt. Bây giờ cậu đang ném bỏ nó đi.

Một người La Mã tốt sẽ không tiếp tục nói.

Jason tiếp tục nói. “Apollo không phải là vấn đề. Để trừng phạt ai đó vì sự thức dậy của Gaia thật...” cậu muốn nói ngu ngốc, nhưng cậu giữ nó cho riêng mình... “không khôn ngoan.”

“Không khôn ngoan.” Giọng của Zeus gần như là một lời thì thầm. “Trước các vị thần tụ tập, con gọi ta là không khôn ngoan.”

Những người bạn của Jason quan sát với toàn bộ sự cảnh giác. Percy trông như thể cậu sẵn sàng nhảy ra và chiến đấu bên cạnh cậu.

Sau đó Artemis bước ra khỏi bóng tối. “Cha, anh hùng này đã chiến đấu lâu dài và vất vả cho sự nghiệp của chúng ta. Dây thần kinh của cậu ta hẳn đã bị sờn. Chúng ta nên ghi nhận món nợ này.”

Jason bắt đầu phản đối, nhưng Artemis ngăn cậu với một cái nhìn. Biểu hiện của bà ấy gửi đi một tin nhắn rõ ràng như thể bà đang nói chuyện trong đầu cậu: “Cảm ơn, á thần. Nhưng đừng dồn ép vấn đề này. Ta sẽ tranh luận với Zeus khi ông ấy bình tĩnh hơn.”

“Chắc chắn, Cha,” nữ thần tiếp tục, “chúng ta nên chú tâm vào những vấn đề cấp bách hơn của chúng ta, như người đã chỉ ra.”

“Gaia,” Annabeth xen vào, rõ ràng lo lắng để thay đổi chủ đề. “Bà ấy thức giấc rồi, phải không?”

Zeus quay sang cô. Quanh Jason, các phân tử không khí ngừng huyền ảo. Đầu cậu cảm thấy như vừa ra khỏi một cái lò vi sóng.

“Điều đó đúng,” Zeus nói. “Máu của Olympus đã đổ. Bà ấy giờ hoàn toàn tỉnh táo.”

“Ồ, thôi nào!” Percy phàn nàn. “Tôi chỉ có một giọt máu mũi nhỏ xíu và tôi đánh thức toàn bộ mặt đất à? Thật không công bằng!”

Athena đeo cái khiên bảo hộ của mình lên. “Phàn nàn về sự bất công giống như quy trách nhiệm, Percy Jackson. Nó không tốt cho bất cứ ai.” Bà trao cho Jason một cái nhìn chấp thuận. “Bây giờ các người phải di chuyển nhanh lên. Gaia thức dậy để tiêu diệt trại của các người.”

Poseidon dựa vào cây đinh ba của mình. “Chỉ một lần, Athena có lý.”

“Chỉ một lần?” Athena phản đối.

“Tại sao Gaia lại trở về trại?” Leo hỏi. “Máu mũi của Percy ở đây.”

“Anh bạn,” Percy nói, “trước tiên, cậu đã nghe Athena rồi đấy – đừng đổ tội cái mũi của tớ. Thứ hai, Gaia là mặt đất. Bà ta có thể xuất hiện bất cứ đâu bà ta muốn. Ngoài ra, bà ta đã nói với chúng ta bà ta sẽ làm điều này. Bà đã nói điều đầu tiên trong danh sách các việc phải làm của bà ta là tiêu diệt trại chúng ta. Cậu hỏi là: làm sao chúng ta ngăn chặn bà ấy?”

Frank nhìn Zeus. “Ừm, thưa ngài, Bộ Hạ, những vị thần các ngài không thể xuất hiện ở đó với chúng tôi sao? Các ngài có những cỗ xe và quyền năng pháp thuật và những thứ linh tinh.”

“Phải!” Hazel nói. “Chúng ta đã đánh bại những tên khổng lồ cùng nhau trong vòng hai giây. Tất cả chúng ta cùng đi...”

“Không,” Zeus nói thẳng thừng.

“Không?” Jason hỏi. “Nhưng, Cha...”

Đôi mắt Zeus lóe lên sức mạnh, và Jason nhận ra cậu đã đẩy cha ra xa nhất có thể trong ngày hôm nay... và có lẽ vài thế kỷ tiếp theo.

“Đó là vấn đề với những lời tiên tri,” Zeus gầm lên. “Khi Apollo cho phép Lời Tiên Tri của Nhóm Bảy được nói ra, và khi Hera giải thích các từ ngữ theo cách của bà ấy, ba nữ thần Số Mệnh đã dệt tương lai theo một cách mà nó có quá nhiều kết quả có khả năng, quá nhiều giải pháp. Bảy người các người, các á thần, được chỉ định để đánh bại Gaia. Chúng ta, các vị thần, không thể.”

“Tôi không hiểu,” Piper hỏi. “Lý do gì để trở thành các vị thần nếu các người phải dựa vào những người phàm nhỏ bé để thực thi mệnh lệnh của các người?”

Tất cả các vị thần trao đổi những cái nhìn u ám. Tuy nhiên, Aphrodite cười dịu dàng và hôn con gái bà. “Con gái Piper yêu quý của ta, con không nghĩ là chúng ta đã tự hỏi chúng ta câu hỏi đó hàng ngàn năm à? Nhưng nó là điều trớ trêu chúng ta lại với nhau, giữ chúng ta bất tử. Chúng ta cần những người phàm các con nhiều như các con cần chúng ta. Phiền phức như nó có thể, đó là sự thật.”

Frank lê bước không thoải mái, giống như cậu nhớ việc trở thành một con voi. “Vậy chúng ta có thể trở lại Trại Con Lai đúng giờ để cứu nó? Sẽ mất hàng tháng trời để đến được Hy Lạp.”

“Những cơn gió,” Jason nói. “Cha, cha có thể giải phóng những cơn gió để đẩy tàu chúng con trở về không?”

Zeus trừng mắt. “Ta có thể tát các người trở lại Long Isand.”

“Ừm, đó là một câu đùa, hay một lời đe dọa, hay...”

“Không,” Zeus nói. “Ý ta là nó khá là nghiêm trọng. Ta có thể tát tàu con trở về Trại Con Lai, nhưng lực đòi hỏi...”

Bên kia cái ngai của tên khổng lồ đổ nát, vị thần bụi bặm trong bộ đồng phục của thợ cơ khí lắc đầu. “Con trai ta Leo đã xây dựng một con tàu tốt, nhưng nó sẽ không chống đỡ được loại sức mạnh đó. Nó sẽ vỡ tan tành ngay khi nó đến nơi, có lẽ sớm hơn.”

Leo sắp xếp thất lưng của cậu. “Tàu Argo II có thể làm được. Nó chỉ phải nguyên vẹn đủ lâu để đưa chúng tôi trở về nhà. Một khi tới đó, chúng tôi có thể bỏ con tàu.”

“Nguy hiểm,” Hephaestus cảnh báo. “Có lẽ chết người.”

Nữ thần Nike xoay vòng nguyệt quế trên ngón tay bà. “Chiến thắng luôn luôn nguy hiểm. Và nó thường đòi hỏi sự hy sinh. Leo Valdez và ta đã thảo luận về điều này.” Bà nhìn chăm chăm Leo một cách mỉa mai.

Jason không thích điều đó mấy. Cậu nhớ lại biểu hiện dữ tợn của Asclepius khi vị bác sĩ kiểm tra Leo. Ồ, thánh thần. Ồ, ta hiểu... Jason biết họ phải làm gì để đánh bại Gaia. Cậu biết những rủi ro. Nhưng cậu muốn đem những rủi ro đó đặt vào cậu, không phải đặt chúng lên Leo.

Piper có ý sĩ được, cậu nói với bản thân. Cô ấy sẽ giữ cả hai chúng ta được trông nom.

“Leo,” Annabeth nói, “Nike đang nói về điều gì?”

Leo xua đi câu hỏi. “Chuyện bình thường. Chiến thắng. Hy sinh. Vân vân và vân vân. Không có gì quan trọng. Chúng ta có thể làm điều này, các bạn. Chúng ta phải làm điều này.”

Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy Jason. Zeus đã đúng về một điều: điều tồi tệ nhất còn chưa đến.

Khi sự lựa chọn đến, thần gió Bắc Notus đã nói cậu, giống tổ hay lửa, không được tuyệt vọng.

Jason lựa chọn. “Leo đúng. Tất cả lên tàu cho một chuyến đi cuối cùng.”

Chương 51. Jason

QUÁ NHIỀU CHO MỘT LỜI CHIA TAY NHẸ NHÀNG.

Điều cuối cùng Jason thấy về cha cậu, Zeus là một vị thần cao ba mươi mét, giữ mũi tàu Argo II. Ông nói oang oang. “GIỮ VỮNG!”

Sau đó ông ném con tàu đi và với tay đập nó như một quả bóng chuyền.

Nếu Jason không được cột vào một cái cột buồm với một trong hai mươi điểm thất lưng an toàn của Leo, cậu sẽ tan rã rồi. Như vậy, dạ dày cậu cố gắng ở lại Hy Lạp và tất cả không khí được hút ra khỏi phổi cậu.

Bầu trời chuyển đen kịt. Con tàu rung lắc và kêu cọt kẹt. Boong tàu nứt ra như băng mỏng dưới chân cậu và, với một quả bom âm thanh, con tàu Argo II văng ra khỏi những đám mây.

“Jason!” Leo hét lên. “Nhanh lên!”

Những ngón tay cậu cảm giác như nhựa chảy, nhưng Jason cố gắng tháo dây ra.

Leo đập vào bảng điều khiển, tuyệt vọng cố gắng sang phải con tàu khi họ rơi tự do theo đường xoắn ốc xuống. Những cánh buồm bốc cháy. Festus kêu cọt kẹt cảnh báo. Một cái máy bắn đá bị long ra và nhấc bổng vào không trung. Lực ly tâm gửi những lá chắn bay khỏi những mái chèo như những đĩa kim loại.

Những vết nứt rộng hơn tách ra trên boong khi Jason loạng choạng tiến đến để giữ, dùng những cơn gió để giữ bản thân cậu neo lại.

Nếu cậu không thể làm điều đó cho những người khác...

Sau đó cửa sập bật mở. Frank và Hazel trượt chân, kéo theo trên sợi dây dẫn gắn họ với cột buồm. Piper, Annabeth và Percy theo sau, tất cả bọn họ trông bị mất phương hướng.

“Đi!” Leo hét lên. “Đi, đi, đi!”

Chỉ một lần, giọng Leo nghiêm túc một cách chết người.

Họ đã nói chuyện về kế hoạch di tản của họ, nhưng cú đẩy qua thế giới đó đã làm đầu óc Jason chậm chạp. Đánh giá theo những biểu hiện của những người khác, họ đang không khá khẩm hơn là mấy.

Cái bàn Buford đã cứu họ. Nó ấy làm huyền não trên boong với khối lập phương ba chiều Hedge om sòm, “ĐI NÀO! ĐI CHUYỂN ĐI! CẮT NÓ ĐI!”

Sau đó mặt bàn của nó nứt ra thành những cánh máy bay và Buford đi mất.

Frank thay đổi hình dáng. Thay vì một á thần choáng váng, cậu giờ là một con rồng xám choáng váng. Hazel bò lên cổ cậu. Frank tóm lấy Percy và Annabeth bằng móng trước, sau đó sải cánh và bay vút lên.

Jason giữ eo Piper, chuẩn bị để bay, nhưng cậu phạm sai lầm khi nhìn xuống. Khung cảnh là một kính vạn hoa xoay vòng của bầu trời, mặt đất, bầu trời, mặt đất. Mặt đất đang lại gần một cách kinh khủng.

“Leo, cậu sẽ không làm thế!” Jason hét lên. “Đi với bọn tớ!”

“Không! Đi khỏi đây!”

“Leo!” Piper cổ. “Làm ơn...”

“Giữ lại giọng nói mê hoặc của cậu, Pipes! Tớ đã nói với cậu, tớ có một kế hoạch. Giờ thì đi đi!”

Jason nhìn con tàu bong tróc ra lần cuối.

Tàu Argo II đã là nhà của họ quá lâu rồi. Bây giờ họ đang bỏ rơi nó mãi mãi – và bỏ lại Leo phía sau.

Jason ghét điều đó, nhưng cậu thấy sự kiên định trong mắt Leo. Giống như chuyến viếng thăm của cha cậu, Zeus, không có thời gian cho một lời tạm biệt thích hợp.

Jason sử dụng sức gió, và cậu cùng Piper bắn lên bầu trời.

Mặt đất không ít hỗn loạn hơn.

Khi họ lao thẳng xuống, Jason thấy một đội quân quái vật đông nghẹt dàn trải trên những ngọn đồi – người đầu chó, người hai đầu, nhân mã hoang dã, yêu tinh và những loài các cậu không thể gọi tên – vây quanh hai hòn đảo á thần nho nhỏ. Trên đỉnh Đồi Con Lai, tụ tập dưới chân của bức tượng Athena Parthenos, là lực lượng chính của Trại Con Lai cùng Đội quân thứ Nhất và thứ Năm, tập hợp lại quanh con đại bàng vàng của quân đoàn. Ba đội quân La Mã khác đang trong một vòng phòng thủ khác cách vài trăm mét và dường như đang chịu đựng mũi công kích chính.

Những con đại bàng khổng lồ bay tròn trên đầu Jason, kêu thét khẩn cấp, như thể tìm kiếm mệnh lệnh.

Con rồng xám Frank bay kế bên với những hành khách của cậu.

“Hazel!” Jason hét lên. “Ba đội quân đó đang gặp rắc rối! Nếu họ không hội hợp với những á thần còn lại...”

“Tới đây!” Hazel nói. “Đi, Frank!”

Rồng Frank xoay qua bên trái với Annabeth trong một móng vuốt hét lên, “Bắt chúng nào!” và Percy trong móng vuốt khác la hét, “Tớ ghét bay!”

Piper và Jason xoay sang phải tiến về đỉnh đồi Trại Con Lai.

Trái tim Jason được nâng lên khi cậu thấy Nico di Angelo trên ở trên hàng đầu với những người La Mã, đâm chém một đám những tên hai đầu. Cách xa vài mét, Reyna ngồi trên một con pegasus mới, kiếm cô rút ra. Cô la hét ra lệnh cho quân đoàn, và những người La Mã tuân lệnh mà không hỏi gì, như thể cô ấy chưa từng đi khỏi.

Jason không thấy Octavian bất cứ đâu. Tốt. Cậu cũng không thấy một nữ thần đất khổng lồ hủy diệt thế giới. Rất tốt. Có lẽ Gaia đã thức dậy, nhìn thế giới hiện đại một cái và quyết định ngủ trở lại. Jason ước họ có thể may mắn thế, nhưng cậu nghi ngờ nó.

Cậu và Piper hạ cánh trên đồi, kiếm của họ rút ra, và một tiếng hò reo đến từ những người Hy Lạp và La Mã.

“Còn thời gian!” Reyna gọi. “Vui vì cậu có thể tham gia cùng chúng tớ!”

Với một sự khởi đầu, Jason nhận ra cô ấy đang nói tới Piper, không phải cậu.

Piper cười toe. “Bọn tớ có vài tên khổng lồ để chém giết!”

“Tuyệt vời!” Reyna cười đáp lại. “Tự giúp mình với mấy kẻ man rợ đi.”

“Tại sao, cảm ơn!”

Hai cô gái sát cánh bên nhau phóng vào trận chiến.

Nico gật đầu với Jason như thể họ chỉ vừa gặp nhau năm phút trước, sau đó trở lại để biến những gã hai đầu thành những tử thi không đầu. “Tính thời gian tốt đấy. Con tàu đâu rồi?”

Jason chỉ. Tàu Argo II phóng qua bầu trời trong một quả bóng lửa, những cột buồm, thân tàu và vũ khí bốc cháy rơi rớt. Jason không hiểu làm sao ngay cả Leo chịu lửa có thể sống sót trong địa ngục đó, nhưng cậu phải hi vọng.

“Thánh thần,” Nico nói. “Mọi người ổn chứ?”

“Leo...” giọng Jason vỡ ra. “Cậu ấy nói cậu ấy có một kế hoạch.”

Sao chổi biến mất phía sau ngọn đồi phương tây. Jason chờ đợi âm thanh một vụ nổ với nỗi sợ hãi, nhưng cậu không nghe thấy gì ngoài tiếng gầm của trận chiến.

Nico bắt gặp ánh mắt của cậu. “Anh ấy sẽ ổn.”

“Chắc chắn.”

“Nhưng chỉ phòng trường hợp... Vì Leo.”

“Vì Leo,” Jason đồng ý. Họ tiến vào trận chiến.

Cơn giận dữ của Jason làm cậu khôi phục lại sức mạnh. Những người Hy Lạp và La Mã từ từ đẩy lùi kẻ thù. Những nhân mã hoang dã bị lật đổ. Người đầu sói tru lên khi chúng bị cắt thành tro.

Nhiều quái vật hơn cứ xuất hiện – karpoi những linh hồn ngũ cốc cuộn xoáy khỏi những đám cỏ, những quái vật sư tử đầu chim chia tách từ bầu trời, những cơ thể con người bằng đất sét sần sùi làm Jason nghĩ đến những con quỷ PlayDoh.

“Chúng là những con ma với lớp vỏ đất!” Nico cảnh báo. “Đừng để chúng đánh anh!”

Rõ ràng Gaia dự trữ vài điều ngạc nhiên.

Vào một lúc, Will Solace, thủ lĩnh trại viên của Apollo, chạy đến chỗ Nico nói điều gì đó vào tai cậu. Ngoài tiếng la hét và tiếng dao kiếm chạm nhau, Jason không thể nghe được gì.

“Jason, em phải đi!” Nico nói.

Jason không thực sự hiểu, nhưng cậu gật đầu, và Will cùng Nico lao đi vào cuộc chiến.

Một khoảng khắc sau, một tổ trại viên nhà Hermes tụ tập xung quanh Jason không vì lý do rõ ràng nào.

Connor Stoll cười toe. “Gì thế, Grace?”

“Tớ ổn,” Jason nói. “Cậu?”

Connor né một cây gậy của yêu tinh và đâm một linh tinh ngũ cốc, điều mà làm phát nổ một đám mây bột mì. “Phải, không thể phàn nàn. Ngày tuyệt vời cho điều này.”

Reyna hét lên, “Phóng tên lửa!” và một đợt sóng những mũi tên lửa bắn vòng qua bức tường khiên của quân đoàn, tiêu diệt một trung đội yêu tinh. Hàng ngũ La Mã di chuyển về phía trước, đâm vào những nhân mã và giẫm đạp bị thương những yêu tinh dưới những đôi ủng bằng đồng nhọn của họ.

Đâu đó dưới đồi, Jason nghe thấy Frank Trương hét lên bằng tiếng La-tinh: “Đẩy lùi kỵ binh!”

Một đàn lớn nhân mã bị chia tách trong hoảng loạn khi ba đội quân khác vượt qua trong một đợt hình hoàn hảo, giáo của họ mang theo máu của quái vật. Frank tiến để trước họ. Trên cánh trái, đang cười Arion, Hazel cười rạng rỡ với niềm tự hào.

“Chào, Pháp quan Trương!” Reyna gọi.

“Chào, Pháp quan Ramírez-Arellano!” Frank nói. “Cùng làm điều này. Quân đoàn, DỒN HÀNG!”

Một tiếng reo hò xuất hiện giữa những người La Mã khi năm đội quân kết hợp thành một cỗ máy chém giết khổng lồ. Frank chìa kiếm mình lên và, từ cờ hiệu con đại bàng bằng vàng, những tua sấm sét quét qua kẻ thù, biến vài trăm con quái vật thành bánh mì nướng.

“Quân đoàn, đội cơ động!” Reyna hét lên. “Tiến lên!”

Một tiếng reo hò khác bên phải Jason khi Percy và Annabeth tụ họp lại với quân đội của Trại Con Lai.

“Người Hy Lạp!” Percy hét lên. “Cùng, ừm, chiến đấu nào!”

Họ hét lên như những nữ thần báo tử và tiến lên.

Jason cười toe. Cậu yêu những người Hy Lạp. Dù cho họ không được tổ chức, nhưng họ tạo nên nó với lòng nhiệt huyết.

Jason cảm thấy tốt về trận chiến, ngoại trừ với hai câu hỏi lớn: Leo ở đâu? Và Gaia ở đâu?

Không may, cậu nhận được câu trả lời thứ hai trước tiên.

Dưới chân cậu, mặt đất gợn sóng như thể Đồi Con Lai đã trở thành một chiếc nệm nước khổng lồ. Các á thần ngã. Những yêu tinh trượt. Đám nhân mã đập mặt trước mặt vào cỏ.

THỨC GIÁC, một giọng nói oang oang quanh họ.

Cách một trăm mét, trên đỉnh của ngọn đồi bên cạnh, cỏ và đất cuộn xoáy lên trên như một điểm của một mũi khoan lớn. Cột đất dày lên thành một hình người phụ nữ cao sáu mét – bộ váy của bà được dệt từ lá cỏ, da bà trắng như thạch anh, mái tóc bà màu nâu và rối như rễ cây.

“Những kẻ ngu ngốc nhỏ bé.” Gaia Mẹ Đất mở to đôi mắt xanh lá cây thuần khiết của bà. “Sự kì diệu ít ỏi của bức tượng của các người không thể kiềm chế ta.”

Khi bà ta nói điều đó, Jason nhận ra tại sao Gaia không xuất hiện cho đến giờ. Bức tượng Athena Parthenos đã bảo vệ các á thần, giữ lại cơn thịnh nộ của mặt đất, nhưng thậm chí Athena chỉ có thể kéo dài lâu như thế để chống lại nữ thần nguyên thủy.

Nỗi sợ hãi như một cơn ớn lạnh sờ thấy được tràn qua đội quân á thần.

“Đứng lên!” Piper hét lên, giọng nói mê hoặc của cô rõ ràng và lớn. “Người Hy Lạp và La Mã, chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu với bà ấy!”

Gaia cười. Bà dang hai tay ra và mặt đất uốn cong lên về phía bà – cây nghiêng ngã, nền đá trĩu xuống, đất lăn tăn trong những cơn sóng. Jason đứng trong gió, nhưng tất cả quanh cậu những con quái vật và các á thần giống như bắt đầu chìm vào mặt đất. Một trong những cái máy bắn đá của Octavian bị lật úp và biến mất vào trong đồi.

“Toàn bộ mặt đất là cơ thể của ta,” Gaia nói oang oang. “Bằng cách nào người chiến đấu lại nữ thần của...”

PHẬP!

Trong một tia sáng đồng lóe lên, Gaia bị cuốn ra khỏi sườn đồi, găm giữ trong những cái móng của một con rìi kim loại nặng năm mươi tấn.

Festus, tái sinh, bay lên bầu trời trên đôi cánh lấp lánh, phun lửa từ cổ họng mình một cách đắc thắng. Khi nó bay lên, người cưỡi trên lưng nó trở nên nhỏ hơn và khó hơn để nhận ra, nhưng nụ cười toe của leo không thể nhầm lẫn.

“Pipes! Jason!” cậu hét xuống. “Các cậu theo chứ? Cuộc chiến ở trên đây!”

Chương 52. Jason

NGAY KHI GAIA PHÓNG VỤT LÊN, mặt đất rần lại.

Các á thần ngừng sụt lún, mặc dù rất nhiều người đã bị chôn vùi đến tận eo. Buồn thay, dường như những tên quái vật tự đào thoát ra nhanh hơn. Chúng tiến về những hàng ngũ Hy Lạp và La Mã, lợi dụng sự rối loạn tổ chức của các á thần.

Jason đặt hai tay cậu quanh eo Piper. Cậu chuẩn bị cất cánh khi Percy hét lên, “Chờ đã! Frank có thể đưa toàn bộ chúng ta bay lên trên đó! Tất cả chúng ta có thể...”

“Không, anh bạn,” Jason nói. “Họ cần các cậu ở đây. Vẫn còn một đội quân để đánh bại. Ngoài ra, lời tiên tri...”

“Cậu ấy đúng.” Frank siết chặt cánh tay Percy. “Cậu phải để họ làm điều này, Percy. Nó giống như cuộc tìm kiếm của Annabeth ở Rome. Hay Hazel ở Cửa Tử. Phần này chỉ có thể là họ.”

Percy rõ ràng không thích nó, nhưng ngay lúc đó một đợt lũ những con quái vật quét qua đội quân Hy Lạp. Annabeth gọi cậu, “Này! Vấn đề bên này!” Percy chạy đến gia nhập với cô.

Frank và Hazel quay sang Jason. Họ đưa tay chào kiểu La Mã, sau đó chạy đi để hội họp với quân đoàn.

Jason và Piper bay xoắn ốc trên ngọn gió.

“Tớ có liều thuốc,” Piper thì thầm như một bài thánh ca. “Sẽ ổn thôi. Tớ có liều thuốc.”

Jason nhận ra bằng cách nào đó cô đã đánh mất thanh kiếm của cô trong trận đánh nhau, nhưng cậu nghi ngờ nó là vấn đề lớn. Chống lại Gaia, một thanh kiếm sẽ không tốt. Đây là về giông bão hay lửa... và một sức mạnh thứ ba, giọng nói mê hoặc của Piper, điều mà sẽ giữ họ cùng với nhau. Mùa đông năm ngoái, Piper đã làm chậm lại sức mạnh của Gaia ở Nhà Sói, giúp giải thoát Hera từ cái động của mặt đất. Bây giờ thậm chí cô có một công việc to lớn hơn.

Khi họ bay lên, Jason tập hợp gió và những đám mây quanh cậu. Bầu trời trả lời với tốc độ khủng khiếp. Họ nhanh chóng ở trong mắt của một xoáy nước. Ánh chớp thiêu đốt đôi mắt cậu. Tiếng sấm làm rần rã cậu va đập.

Ngay trên họ, Festus tóm lấy nữ thần mặt đất. Gaia tiếp tục tan rã, cố gắng để nhỏ giọt trở lại mặt đất, nhưng những cơn gió giữ bà ở trên. Festus phun lửa vào bà, điều mà dường như ép bà về dạng rắn. Trong khi đó, từ trên lưng Festus, Leo làm nổ tung nữ thần với những ngọn lửa của chính cậu và ném ra những lời xúc phạm. “Bô Bùn! Mặt Bụi! ĐIỀU NÀY LÀ DÀNH CHO MẸ TÔI, ESPERANZA VALDEZ!”

Toàn bộ cơ thể cậu cuộn cuộn trong lửa. Mưa treo trong không khí bão, nhưng nó chỉ kêu xèo xèo và bốc hơi quanh cậu.

Jason phóng về phía họ.

Gaia biến thành cát trắng toát, nhưng Jason triệu hồi một đội tinh linh bão những kẻ khuấy tung quanh bà, nén bà thành một cái kén gió.

Gaia chiến đấu lại. Khi bà không tan ra, bà bất ngờ ném ra những mảnh đất đá mà Jason chỉ kịp làm chệch hướng. Việc làm tăng lên cơn bão, bao gồm cả Gaia, giữ cậu và Piper ở trên cao... Jason chưa bao giờ thực hiện điều khó khăn như thế. Cậu cảm thấy như mình bị bọc trong khối lượng chì, cố gắng để bơi chỉ với hai chân trong khi giữ một cái xe ô tô trên đầu. Nhưng cậu phải tiếp tục giữ Gaia khỏi mặt đất.

Đó là bí mật mà Kym đã bật mí khi họ nói chuyện ở đây đại dương.

Trước đây rất lâu, Ourranos vị hần bầu trời đã bị Gaia và các Titan lừa xuống mặt đất. Họ đã bắt ông trên mặt đất vì thế ông không thể trốn thoát và, với những quyền năng bị yếu đi bởi vì ở quá xa lãnh thổ của mình, họ đã có thể cắt nhỏ ông ra.

Bây giờ Jason, Leo và Piper phải đảo ngược kịch bản đó lại. Họ phải giữ Gaia khỏi nguồn năng lượng của bà ta – mặt đất – và làm yếu bà đến khi bà có thể bị đánh bại.

Cùng nhau họ bay lên. Festus kêu cọt kẹt và rên rỉ với nỗ lực, nhưng nó tiếp tục bay cao lên. Jason không hiểu bằng cách nào Leo xoay sở để tạo lại được con rồng. Sau đó cậu nhớ lại tất cả những giờ Leo dành để làm việc bên trong thân tàu những tuần vừa qua. Leo hẳn phải đã lên kế hoạch cho điều này cùng nhau và tạo nên một cơ thể mới cho Festus trong khuôn khổ của con tàu.

Cậu hẳn phải biết trong bụng rằng cuối cùng tàu Argo II sẽ vỡ tan. Một con tàu biến thành một con rồng... Jason cho là không có gì ngạc nhiên hơn việc con rồng biến thành một cái vali hồi ở Quec.

Tuy nhiên nó đã xảy ra, Jason tự hào khi thấy người bạn cũ của họ hoạt động một lần nữa.

“CÁC NGƯỜI KHÔNG THỂ ĐÁNH BẠI TA!” Gaia vỡ nát thành cát, chỉ để bị làm nổ tung bởi nhiều ngọn lửa hơn. Cơ thể bà ta tan chảy thành một miếng thủy tinh, tan tành, sau đó lại tạo thành lại là con người. “TA BẮT DIỆT!”

“Phiền phức bắt diệt!” Leo hét lên, và cậu thúc Festus cao hơn.

Jason và Piper bay lên cùng họ.

“Đưa tớ đến gần hơn,” Piper giục. “Tớ cần ở gần bà ta.”

“Piper, những ngọn lửa và mảnh bom...”

“Tớ biết.”

Jason di chuyển lên đến khi họ ở ngay bên phải Gaia. Những cơn gió bực lấy nữ thần, giữ bà ở thể rắn, nhưng nó là tất cả Jason có thể làm để chưa đựng những vụ nổ cát và đất của bà. Đôi mắt bà xanh rần lại, giống như tất cả tự nhiên đã bị làm đặc lại thành vài thìa vật chất hữu cơ.

“NHỮNG ĐỨA TRẺ NGU NGỐC!” Gương mặt bà méo mó với những cơn động đất và lở đất nhỏ.

“Bà quá mệt mỏi rồi,” Piper nói với nữ thần, giọng cô phát ra sự tử tế và đồng cảm. Hàng niên kỉ đau đớn và thất vọng đặt nặng lên bà.”

“IM LẶNG!”

Sức mạnh của cơn giận dữ của Gaia mạnh đến nỗi Jason trong giây lát mất kiểm soát cơn gió. Cậu hẳn sẽ rơi tự do, nhưng Festus bắt được cậu và Piper trong móng vuốt khổng lồ khác của nó.

Thật đáng ngạc nhiên, Piper giữ mình tập trung. “Hàng thiên niên kỉ đau buồn,” cô nói với Gaia. “Chồng bà Ouranos bị chửi rủa. Các cháu của bà các vị thần lật đổ những đứa con Titan yêu quý của bà. Những đứa con khác của bà, các Cyclops và Người Trăm Tay, bị ném xuống Tartarus. Bà quá mệt mỏi bởi nỗi buồn khổ.”

“NÓI DỐI!” Gaia vỡ nát thành một cơn lốc xoáy đất và cỏ, nhưng bản chất của bà dường như khuấy động một cách chậm chạp hơn.

Nếu họ bay cao hơn nữa, không khí sẽ quá mỏng để thở. Jason sẽ trở nên quá yếu để kiểm soát nó. Cuộc nói chuyện của Piper về sự kiệt sức cũng ảnh hưởng đến cậu, ngón sức mạnh của cậu, làm cơ thể cậu cảm thấy nặng nề.

“Bà muốn gì,” Piper tiếp tục, “nhiều hơn chiến thắng, nhiều hơn báo thù... bà muốn nghỉ ngơi. Bà quá mệt mỏi rồi, vì vậy mệt mỏi không dứt về người phạm và và thần bất tử vô ơn.”

“TA – NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC NÓI THAY TA – NGƯỜI KHÔNG THỂ...”

“Bà muốn một điều,” Piper nói dịu dàng, giọng của cô cộng hưởng qua xương của Jason. “Một từ. Bà muốn sự cho phép để nhắm đôi mắt lại và quên đi những rắc rối của bà. Bà – muốn – NGỦ.”

Gaia rần lại thành hình dạng con người. Đầu bà rũ xuống, đôi mắt bà nhắm lại, và bà mềm rũ trong móng của Festus.

Không may, Jason cũng bắt đầu thoáng hoa mắt.

Cơn gió ngừng lại. Cơn bão tiêu tan. Những chấm đen nhảy múa trong đôi mắt cậu.

“Leo!” Piper thở hổ hển. “Chúng ta chỉ có vài giây. Giọng nói mê hoặc của tớ sẽ không...”

“Tớ biết!” Leo trông như cậu được tạo nên từ lửa. Những ngọn lửa gợn sóng dưới da cậu, chiếu sáng hộp sọ cậu. Festus bốc hơi và lóe sáng, những móng của nó cháy qua áo của Jason. “Tớ không thể kiềm chế ngọn lửa lâu hơn nữa. Tớ sẽ làm bốc hơi bà ta. Đừng lo lắng. Nhưng các cậu phải đi.”

“Không!” Jason nói. “Bọn tớ phải ở bên cậu. Piper có liều thuốc. Leo, cậu không thể...”

“Này.” Leo cười toe, điều mà thật đáng sợ trong ngọn lửa, rằng cậu như những thỏi bạc nóng chảy. “Tớ đã nói với cậu tớ có một kế hoạch. Khi nào cậu sẽ tin tưởng tớ? Và nhân tiện – tớ yêu các cậu.”

Móng vuốt của Festus mở ra, và Jason cùng Piper ngã.

Jason không có sức mạnh để ngăn cản nó. Cậu giữ Piper khi cô gào thét tên Leo, và họ lao xuống mặt đất.

Festus trở thành một quả bóng lửa lơ lửng trên bầu trời – một giây tỏa sáng – ánh sáng nhỏ hơn và nóng hơn. Sau đó, trong khóe mắt Jason, một sao chổi rực rỡ vạch lên bầu trời từ mặt đất với một giọng the thé, gần như tiếng con người kêu la. Chỉ trước khi Jason bất tỉnh, sao chổi chặn đứng quả bóng lửa phía trên họ.

Vụ nổ biến toàn bộ bầu trời thành màu vàng.

25. Chương 53 - 54 - 55

Chương 53. Nico

NICO ĐÃ CHỨNG KIẾN NHIỀU KIỂU CHẾT. Cậu không nghĩ bất cứ điều gì có thể làm cậu ngạc nhiên thêm nữa.

Cậu đã nhầm.

Ở giữa trận chiến, Will Solace chạy đến chỗ cậu và nói một từ vào tai cậu: “Octavian.”

Điều đó có được toàn bộ sự chú ý của cậu. Cậu đã chần chừ khi cậu có cơ hội giết Octavian, nhưng không đời nào cậu để tên thầy bói cặn bã đó thoát khỏi luật pháp. “Ở đâu?”

“Đi nào,” Will nói. “Nhanh lên.”

Nico quay sang Jason, người đang chiến đấu cạnh cậu. “Jason, em phải đi.”

Sau đó cậu lao vào đồng hồ hỗn loạn, theo Will. Họ vượt qua Tyson và những Cyclops của cậu, những người gầm lên, “Chó xấu! Chó xấu!” khi họ đánh mạnh vào đầu của những người đầu chó. Grover Underwood cùng một đội thần rừng nhảy múa xung quanh với những ống sáo của họ, chơi ác-mô-ni-ca chói tai đến nỗi những con ma vỡ đất vỡ ra. Travis Stoll chạy qua, tranh luận với em trai cậu ta. “Ý cậu là gì khi nói chúng ta chôn mình nhầm đời?”

Nico và Will đang nửa đường đi xuống đồi khi mặt đất rung chuyển dưới chân họ. Giống như mọi người khác – quái vật và á thần như nhau – họ đứng sững trong kinh hãi và quan sát khi cột xoáy đất phun trào từ trên đỉnh ngọn đồi bên cạnh, và Gaia xuất hiện trong tất cả hào quang của bà.

Sau đó có gì đó lớn và bằng đồng lao xuống khỏi bầu trời.

PHẬP!

Festus con rồng đồng vồ lấy Mẹ Đất và bay vút lên với bà.

“Gi... như thế nào...?” Nico cà lăm.

“Tôi không biết,” Will nói. “Nhưng tôi nghi ngờ chúng ta có thể làm gì hơn về điều đó. Chúng ta có những rắc rối khác.”

Will chạy nhanh tới cái máy bắn đá gần nhất. Khi họ đến gần, Nico nhận ra Octavian giận dữ tái điều chỉnh đòn bẫy mục tiêu của máy bắn đá. Cánh tay ném đã được mồi với đủ lượng chất nổ của vàng Imperial và chất nổ. Tên thầy bói vội vã, vấp ngã trên bánh răng và gai neo, dõ dẫm với những sợi dây thừng. Thỉnh thoảng cậu ta liếc nhìn lên con rồng Festus.

“Octavian!” Nico hét lên.

Tên thầy bói xoay, sau đó quay lưng lại về quả cầu đạn khổng lồ. Chiếc áo choàng tím của cậu ta vướng vào sợi dây kích hoạt, nhưng Octavian không chú ý. Khói từ chất nổ cuộn quanh cậu ta như thể bị lôi kéo vào vàng Imperial và châu báu quanh cánh tay và cổ, vòng nguyệt quế vàng trên tóc cậu ta.

“Ồ, ta thấy!” Tiếng cười của Octavian giòn và khá điên cuồng. “Đang cố đánh cắp vinh quang của ta, à? Không, không, con trai của Pluto. Ta là người giải cứu La Mã. Ta đã được hứa hẹn!”

Will giơ hai tay cậu lên trong một cử chỉ xoa dịu. “Octavian, tránh khỏi cái máy bắn đá đi. Nó không an toàn.”

“ Dĩ nhiên nó không! Ta sẽ bắn Gaia xuống với cái máy này!”

Ngoài khoe mắt mình, Nico thấy Jason Grace phóng lên bầu trời với Piper trong hai cánh tay, bay thẳng theo Festus.

Quanh con trai của Jupiter, những đám mây bão tụ tập, cuộn xoáy thành một cơn cuồng phong. Sấm nổ ùng ùng.

“Cậu thấy chứ?” Octavian kêu lên. Vàng trên người cậu ta bây giờ chắc chắn đang bốc khói, thu hút lượng chất nổ của máy bắn đá giống như sắt với một thanh nam châm khổng lồ. “Các vị thần phê chuẩn hành động của ta!”

“Jason đang tạo nên cơn bão đó,” Nico nói. “Nếu anh nã đạn, anh sẽ giết anh ấy và Piper, và...”

“Tốt!” Octavian hét lên. “Chúng là những kẻ phản bội! Tất cả phản bội!”

“Nghe tôi này,” Will thử lại. “Điều này không phải là điều Apollo sẽ muốn. Ngoài ra, áo choàng của cậu đang...”

“Cậu chẳng biết gì, người Hy Lạp!” Octavian phủ bàn tay lên cái ngắt đòn bẫy. “Ta phải hành động trước khi chúng bay cao hơn. Chỉ duy nhất một cái máy bắn đá như này có thể tạo nên cú bắn. Ta sẽ đơn thương độc mã...”

“Sĩ quan,” một giọng nói phía sau cậu lên tiếng.

Từ phía sau của động cơ vây hãm, Michael Kahale xuất hiện. Cậu ta có một cục u đỏ lớn trên trán chỗ mà Tyson đã đánh cậu bất tỉnh. Cậu ta sẩy chân khi bước đi. Nhưng bằng cách nào đó cậu ta đã tìm được đường về đây từ bờ biển, và trên đường cậu ta đã nhặt một thanh kiếm và khiên.

“Michael!” Octavian la hét hân hoan. “Tuyệt vời! Bảo vệ ta trong khi ta khai hỏa cái máy bắn đá này. Sau đó chúng ta sẽ cùng nhau giết những tên Hy Lạp này!”

Michael Kahale thu nhận khung cảnh – áo choàng của ông chủ cậu bị rối trong sợi dây kích hoạt, châu báu của Octavian bốc khói từ việc ở gần với đạn được vàng Imperial. Cậu nhìn lên con rồng, bây giờ cao trên bầu trời, vây quanh bởi những vòng tròn mây bão giống như những vòng tròn của mục tiêu bắn cung. Sau đó cậu cau có nhìn Nico.

Nico sẵn sàng thành kiếm của mình.

Chắc chắn Michael Kahale sẽ cảnh báo thủ lĩnh của mình đi khỏi cái máy bắn đá. Chắc chắn cậu ta sẽ tấn công.

“Cậu chắc chứ, Octavian?” con trai của Venus hỏi.

“Phải!”

“Cậu hoàn toàn chắc chắn chứ?”

“Phải, đồ ngốc! Ta sẽ được nhớ đến là người cứu Rome. Bây giờ giữ chúng tránh xa trong khi ta tiêu diệt Gaia!”

“Octavian, đừng,” Will nài nỉ. “Chúng ta không thể cho phép cậu...”

“Will,” Nico nói, “chúng ta không thể ngăn cậu ta.”

Solace nhìn chăm chăm cậu không tin tưởng, nhưng Nico nhớ những lời cha cậu nói ở Nhà nguyện Xương: Một vài cái chết không thể bị ngăn cản.

Đôi mắt Octavian lóe sáng. “Đúng rồi, con trai của Pluto. Cậu không có khả năng ngăn chặn ta! Đây là số mệnh của ta! Kahale, đứng bảo vệ!”

“Như mong muốn của ngài.” Michael di chuyển đến trước cái máy, đặt cậu vào giữa Octavian và hai á thần Hy Lạp. “Sĩ quan, hãy làm điều cậu phải làm.”

Octavian xoay sang để tháo cái chốt. “Một người bạn tốt đến cuối cùng.”

Nico gần như mất hết dây thần kinh. Nếu cái máy bắn đá thực sự bắn chính xác – nếu nó bắn trúng con rồng Festus, và Nico để bạn cậu bị thương hay bị giết... Nhưng cậu ở yên nơi cậu đứng. Chỉ một lần, cậu quyết định tin tưởng vào sự khôn ngoan của cha cậu. Một vài cái chết không nên bị ngăn chặn.

“Tạm biệt, Gaia!” Octavian hét lên. “Tạm biệt, Jason Grace kẻ phản bội!”

Octavian cắt dây chốt với con dao thầy bói của cậu ta.

Và cậu ta biến mất.

Cánh tay bắn phóng lên nhanh hơn mắt Nico có thể đuổi theo, phóng Octavian cùng với đạn được. Tiếng kêu thét của thầy bói nhỏ dần đến khi cậu ta đơn giản chỉ mà một phần của sao chổi rực lửa bay vút lên bầu trời.

“Tạm biệt, Octavian,” Michael Kahale nói.

Cậu nhìn chăm chăm Will và Nico một lần cuối, như thể thách họ dám mở miệng. Sau đó cậu ta xoay lưng lại và lê bước đi.

Nico có thể sống với kết thúc của Octavian.

Cậu thậm chí đã nói sự giải thoát.

Nhưng trái tim cậu chìm xuống khi sao chổi tiếp tục bay lên. Nó biến mất thành những đám mây bão, và bầu trời phát nổ trong một mái vòm lửa.

Chương 54. Nico

NGÀY TIẾP THEO, KHÔNG CÓ QUÁ NHIỀU CÂU TRẢ LỜI.

Sau vụ nổ, Piper và Jason – rơi tự do và bất tỉnh – được chop lấy khỏi bầu trời bởi những con đại bàng khổng lồ và mang đến nơi an toàn, nhưng Leo không xuất hiện lại. Toàn bộ cabin Hephaestus sục sạo thung lũng, tìm kiếm những mảnh của thân tàu Argo II vỡ, nhưng không có dấu hiệu của con rồng Festus hay chủ của nó.

Tất cả quái vật đã bị tiêu diệt hoặc chạy tán loạn. Thương vong của người Hy Lạp và La Mã nặng nề, nhưng không phải tệ như chúng có thể.

Suốt đêm, các thần rừng và nữ thần tự nhiên biến mất vào trong rừng cho một sự triệu tập của Hội Đồng Nguyên Lão. Vào buổi sáng, Grover Underwood xuất hiện lại để thông báo rằng họ không thể cảm nhận thấy sự hiện diện của Mẹ Đất. Thiên nhiên ít nhiều trở lại bình thường. Đường như kế hoạch của Jason, Piper và Leo đã hiệu quả. Gaia đã bị tách ra khỏi nguồn năng lượng của bà, bị mê hoặc vào giấc ngủ và sau đó bị tán nhỏ trong vụ nổ kết hợp của lửa của Leo và sao-chối-nhân-tạo của Octavian.

Một vị thần bất tử sẽ không bao giờ chết, nhưng bây giờ Gaia sẽ giống chồng bà ấy, Ouranos. Mặt đất sẽ tiếp tục hoạt động như bình thường, như bầu trời đã làm, nhưng Gaia giờ đây quá rải rác và bất lực đến nỗi bà không bao giờ có thể tỉnh táo trở lại.

Ít nhất, đó là niềm hi vọng...

Octavian sẽ được nhớ đến vì cứu Rome bằng việc tự phóng mình lên bầu trời trong một quả bóng lửa chết chóc. Nhưng đó là Leo Valdez người đã hy sinh thực sự.

Lễ kỉ niệm chiến thắng ở trại diễn ra trong im lặng, bởi vì sự đau buồn – không chỉ vì Leo mà còn vì rất nhiều người khác đã chết trong trận chiến. Các á thần được khâm liệm, cả Hy Lạp và La Mã, được thiêu tại lửa trại, và Chiron yêu cầu Nico trông nom khu vực hỏa thiêu.

Nico đồng ý ngay lập tức. Cậu biết ơn vì cơ hội để tôn kính người chết. Thậm chí hàng trăm khán giả cũng không làm phiền cậu.

Phần khó nhất là về sau này, khi Nico và sáu á thần từ tàu Argo II gặp nhau ở cổng của Nhà Lớn.

Jason gục đầu, thậm chí kính của cậu bị lạc trong bóng tối. “Chúng ta nên ở đó đến cuối cùng. Chúng ta có thể giúp Leo.”

“Nó không đúng,” Piper đồng ý, lau đi nước mắt. “Tất cả những công việc để lấy y sĩ được, vô nghĩa.”

Hazel òa lên khóc. “Piper, liều thuốc đâu? Đem nó ra.”

Ngơ ngác, Piper với tới cái túi ở thắt lưng cô. Cô lôi ra cái gói vải lông dê, nhưng khi cô mở miếng vải ra nó trống rỗng.

Tất cả những con mắt quay sang Hazel.

“Làm thế nào?” Annabeth hỏi.

Frank đặt tay lên Hazel. “Ở Delos, Leo kéo bọn tớ ra. Cậu ấy đã nài xin bọn tớ giúp cậu ấy.”

Qua những giọt nước mắt, Hazel giải thích cô đã tráo y sĩ được cho một ảo giác như thế nào – một mảnh lửa của MÀN SƯƠNG – vì vậy Leo có thể giữ lọ thật. Frank kể họ nghe về kế hoạch của Leo để tiêu diệt một Gaia yếu đi với một vụ nổ rực lửa khổng lồ. Sau khi nói chuyện với Nike và Apollo, Leo đã chắc chắn rằng một vụ nổ như thế sẽ giết chết bất cứ người phạm nào trong vòng bốn trăm mét, vì thế cậu ấy biết cậu sẽ phải tránh xa khỏi mọi người.

“Cậu ấy muốn làm việc đó một mình,” Frank nói. “Cậu ấy nghĩ sẽ có một cơ hội nhỏ nhoi rằng cậu ấy, con trai của Hephaestus, có thể sống sót với lửa, nhưng nếu bất cứ ai đi với cậu... Cậu ấy nói rằng Hazel và tớ, là người La Mã, sẽ hiểu được về sự hy sinh. Nhưng cậu ấy biết những người còn lại các cậu sẽ không bao giờ cho phép điều đó.”

Đầu tiên những người khác trông giận dữ, như thể họ muốn gào thét và ném đồ. Nhưng, khi Frank và Hazel kể chuyện, cơn thịnh nộ của nhóm dường như tiêu tan. Thật khó để bức tức Frank và Hazel khi cả hai bọn họ đều đang khóc. Và cũng... kế hoạch nghe chính xác là điều phiền phức và cao thượng lên lút, ngớ ngẩn, lố bịch mà Leo sẽ làm.

Cuối cùng Piper phát ra một âm thanh đầu đó giữa khóc nức nở và cười. “Nếu cậu ấy ở đây ngay bây giờ, tớ sẽ giết cậu ta. Cậu ta đã lên kế hoạch dùng liều thuốc như thế nào chứ? Cậu ấy có một mình!”

“Có lẽ cậu ấy tìm được cách,” Percy nói. “Đây là điều Leo đang nói tới. Cậu ấy có thể trở lại bất cứ lúc nào. Sau đó chúng ta có thể lần lượt siết cổ cậu ta.”

Nico và Hazel trao đổi ánh nhìn. Cả hai người đều biết là không thể, nhưng họ không nói gì.

Ngày tiếp theo, ngày thứ hai kể từ trận chiến, người La Mã và Hy Lạp cùng nhau dọn dẹp khu vực chiến tranh và chăm sóc người bị thương. Con pegasus Blackjack đã phục hồi tốt từ vết thương mũi tên của mình. Guido đã quyết định nhận Reyna là chủ nhân của nó. Một cách miễn cưỡng, Lou Ellen đồng ý để những con heo con thú cưng mới của cô trở về với người La Mã.

Will Solace chưa nói chuyện với Nico từ khi chạm trán ở máy bắn đá. Con trai của Apollo dành hầu hết thời gian của cậu trong bệnh xá, nhưng bất cứ khi nào Nico thấy cậu chạy qua trại để đem về nhiều vật tư y tế hơn, tạo một tiếng gọi vài á thần bị thương, cậu cảm thấy một sự sâu muộn nhức nhối kì lạ. Không nghi ngờ gì bây giờ Will Solace nghĩ cậu là một con quái vật, vì để Octavian tự sát.

Người La Mã đóng quân ngay cạnh cánh đồng dâu tây, nơi họ khẳng khẳng đòi xây dựng cánh đồng trại tiêu chuẩn của họ. Những người Hy Lạp đến để giúp họ nâng những bức tường đất và đào rãnh. Nico chưa từng thấy bất cứ điều gì lạ lùng hay tuyệt vời hơn. Dakota chia sẻ Kool-Aid với những đứa trẻ từ cabin Dinoyesus. Những đứa con của Hermes và Mercury cười và kể chuyện và trâng tráo ăn trộm các thứ từ mọi người. Reyna, Annabeth và Piper dính chặt lấy nhau, lang thang trong trại như một bộ ba để kiểm tra tiến trình sửa chữa. Chiron, được hộ tống bởi Frank và Hazel, kiểm tra những người La Mã và tán dương vì sự dũng cảm của họ.

Trước buổi tối, tâm trạng chung đã được cải thiện một chút. Sảnh ăn chưa bao giờ đông đến vậy. Những người La Mã được chào đón như những người bạn cũ. Huấn luyện viên Hedge dạo quanh giữa các á thần, rạng rỡ và ôm con trai của mình và nói, “Này, cậu muốn gặp Chuck không? Đây là con trai ta, Chuck!”

Những cô gái Aphrodite và Athena cùng nhau thì thầm về đứa bé thần rừng nóng nảy, đứa bé giờ những nắm tay béo ngấn, đá những móng guốc bé xíu và kê be be, “Baaaa! Baaaa!”

Clarisse, người đã được chỉ định là mẹ đỡ đầu cho đứa trẻ, bám theo phía sau huấn luyện viên như một bảo vệ và thỉnh thoảng thì thầm, “Được rồi, được rồi. Cho đứa bé ít không gian nào.”

Vào thời điểm thông báo, Chiron bước lên và nâng ly của mình lên.

“Vượt qua mỗi sự bi kịch,” ông nói, “xuất hiện những sức mạnh mới. Ngày hôm nay, chúng ta cảm ơn các vị thần vì chiến thắng này. Vì các vị thần!”

Các á thần đều nâng cốc chúc mừng, nhưng sự nhiệt tình của họ dường như không nói nên lời. Nico hiểu cảm giác: Chúng ta đã lại cứu các vị thần, và bây giờ chúng ta nên cảm ơn họ?

Sau đó Chiron nói, “Và vì những người bạn mới!”

“VÌ NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI!”

Giọng của hàng trăm á thần vang vọng trên những ngọn đồi.

Tại lửa trại, mọi người cứ nhìn lên những ngôi sao, như thể họ mong chờ Leo trở lại trong sự xúc động, ngạc nhiên phút cuối. Có lẽ cậu ấy sẽ sà xuống, nhảy khỏi lưng Festus và ném ra những câu đùa cũ rích. Điều đó không xảy ra.

Sau vài bài hát, Reyna và Frank được gọi lên trước. Họ nhận được một tràn tán thưởng ầm ầm của cả người Hy Lạp và La Mã. Phía trên đồi Con Lai, bức tượng Athena Parthenos tỏa sáng rực rỡ hơn dưới ánh trăng – ánh sáng, như để báo hiệu: Những đứa trẻ này đều ổn cả.

“Ngày mai,” Reyna nói, “chúng tôi những Người La Mã phải về nhà. Chúng tôi đánh giá cao sự hiếu khách đặc biệt bởi vì chúng tôi suýt nữa giết các bạn...”

“Các cậu suýt bị giết,” Annabeth sửa lại.

“Gì cũng được, Chase.”

Oooooohhhh! Đám đông nói như một. Sau đó mọi người bắt đầu cười và xô đẩy nhau. Thậm chí Nico phải mỉm cười.

“Dù sao,” Frank tiếp tục, “Reyna và tớ đồng ý điều này đánh dấu một kỷ nguyên mới của tình bạn giữa hai trại.”

Reyna vỗ lưng cậu. “Đúng vậy. Suốt hàng trăm năm, các vị thần cố gắng chia tách chúng ta để giữ chúng ta khỏi đánh nhau. Nhưng có một loại hòa bình tốt hơn – hợp tác.”

Piper đứng lên từ phía khán giả. “Cậu chắc mẹ cậu là nữ thần chiến tranh chứ?”

“Phải, McLean,” Reyna nói. “Tớ vẫn có ý định chiến đấu rất nhiều trận chiến. Nhưng từ bây giờ chúng ta chiến đấu cùng nhau!”

Điều đó nhận được một sự cổ vũ lớn.

Trương gơ tay lên để giữ im lặng. “Tất cả các cậu sẽ được chào đón tại Trại Jupiter. Bọn tớ đã có một thỏa thuận với Chiron: một cuộc trao đổi tự do giữa hai trại – những chuyến viếng thăm cuối tuần, chương trình rèn luyện và, dĩ nhiên, giúp đỡ khẩn cấp phòng khi cần...”

“Và tiệc tùng?” Dakota hỏi.

“Hoan hô, hoan hô!” Conner Stoll nói.

Reyna dang tay. “Điều đó xảy ra mà không cần nói. Chúng tớ những người La Mã phát minh ra tiệc tùng.”

Một tiếng Oooooohhhh! lớn khác.

“Vì vậy cảm ơn,” Reyna kết thúc. “Tất cả các bạn. Chúng ta có thể chọn thù hận và chiến tranh. Thay vào đó chúng ta đã chọn chấp nhận và tình bạn.”

Sau đó cô làm điều gì đó rất không được mong đợi làm Nico sau này nghĩ là cậu đã mơ. Cô bước về phía Nico, người đang đứng một mình trong bóng tối, như thường lệ. Cô tóm lấy tay cậu và đẩy cậu nhẹ nhàng ra ánh lửa.

“Chúng ta đã có một mái nhà,” cô nói. “Bây giờ chúng ta có hai.”

Cô ôm chặt Nico và đám đồng hồ reo đồng tình. Chỉ một lần, Nico không cảm thấy bị đẩy đi. Cậu vui mừng vào vai Reyna và chớp mắt những giọt nước mắt tuôn ra trong mắt cậu.

Chương 55. Nico

ĐÊM ĐÓ, NICO NGỦ TRONG CABIN NHÀ HADES.

Cậu chưa từng có bất kỳ mong muốn dùng nơi này trước kia, như bây giờ cậu chia sẻ nó với Hazel, điều mà làm tất cả trở nên khác biệt.

Nó làm cậu hạnh phúc khi lại được sống cùng em gái – thậm chí chỉ là vài ngày, và thậm chí Hazel khẳng khái về việc phân chia bên của cô của căn phòng với những tấm khăn vì sự riêng tư vì thế nó trông như một khu vực cách ly.

Chỉ trước khi đến giờ giới nghiêm, Frank đến thăm và dành vài phút nói chuyện với Hazel trong im lặng.

Nico cố lờ họ đi. Cậu nằm duỗi thẳng trên giường của mình, thứ mà giống như một chiếc quan tài – một khung gỗ gụ đánh bóng, những lan can bằng đồng, gối và mền nhung màu đỏ máu. Nico chưa từng xuất hiện khi họ xây cabin này. Cậu dứt khoát không đề nghị những cái giường này. Đường như ai đó nghĩ những đứa con của Hades là ma cà rồng, không phải á thần.

Cuối cùng Frank gõ trên bức tường cạnh giường Nico.

Nico nhìn qua. Trương giờ đứng rất thẳng. Cậu ấy có vẻ rất... La Mã.

“Này,” Frank nói. “Bọn anh sẽ rời đi vào sáng mai. Chỉ muốn nói cảm ơn em.”

Nico ngồi dậy trên giường của mình. “Anh đã làm rất tuyệt, Frank. Đó là một vinh dự.”

Frank cười. “Thành thật, anh khá là ngạc nhiên khi anh sống sót qua nó. Toàn bộ vấn đề thanh gỗ cháy ma thuật...”

Nico gật đầu. Hazel đã kể với cậu tất cả về mẫu gỗ cháy kiểm soát cuộc đời của Frank. Nico xem đó là một dấu hiệu tốt khi bây giờ Frank có thể nói về nó một cách cởi mở.

“Em không thể nhìn thấy tương lai,” Nico nói với cậu, “nhưng em thường có thể nói khi con người sắp chết. Anh thì không. Em không biết khi nào mẩu gỗ sẽ cháy rụi. Cuối cùng, tất cả chúng ra đều cạn kiệt những mẩu gỗ cháy. Nhưng nó sẽ không sớm đâu, Pháp quan Trương. Anh và Hazel... hai người còn có rất nhiều chuyến phiêu lưu phía trước. Đối xử tốt với em gái em, được chứ?”

Hazel bước đến cạnh Frank và lồng tay vào tay cậu. “Nico, anh đang không đe dọa bạn trai em, phải không?”

Hai người bọn họ trông rất thoải mái bên nhau làm Nico thấy vui. Nhưng nó cũng gây ra một nỗi đau trong tim cậu – một vết thương ma quái, giống như một vết thương chiến trận cũ dai dẳng trong thời tiết xấu.

“Không cần phải đe dọa,” Nico nói. “Frank là một chàng trai tốt. Hoặc gấu. Hoặc chó bull. Hoặc...”

“Ồ, dừng lại.” Hazel cười. Sau đó cô hôn Frank. “Gặp anh sáng mai.”

“Ừ,” Frank nói. “Nico... em chắc là em sẽ không đi với tụi anh chứ? Em luôn có một chỗ ở Rome Mới.”

“Cảm ơn, Pháp quan. Reyna đã nói điều tương tự. Nhưng... không.”

“Anh hi vọng anh sẽ gặp lại em chứ?”

“Ồ, anh sẽ,” Nico hứa. “Em sẽ là chàng trai mang hoa tại đám cưới của anh, được chứ?”

“Ừm...” Frank bối rối, thông giọng và lê bước đi, chạy đến đâm sầm vào bức tường trên đường ra.

Hazel khoanh tay. “Anh cứ phải chọc anh ấy về điều đó.”

Cô ngồi lên giường Nico. Trong một lúc họ chỉ ngồi đó trong sự im lặng thoải mái... của tình thân, những đứa con từ quá khứ, những đứa con của Âm phủ.

“Anh sẽ nhớ em,” Nico nói.

Hazel nghiêng tới và gục đầu lên vai cậu. “Anh cũng vậy, anh trai. Anh sẽ đến thăm.”

Cậu gõ nhẹ lên huy hiệu sĩ quan mới lập lòe trên áo cô. “Giờ là sĩ quan của Đội quân thứ Năm. Chúc mừng. Có luật lệ nào ngăn cản sĩ quan hẹn hò với pháp quan không?”

“Suyt,” Hazel nói. “Sẽ có rất nhiều công việc để đưa quân đoàn trở lại như ban đầu, sửa chữa thiệt hại Octavian đã gây ra. Những quy định hẹn hò sẽ là điều nhỏ nhất trong những mối quan tâm của em.”

“Em đã đi rất xa. Em không còn là cô bé anh đưa đến Trại Jupiter. Sức mạnh của em với Màn Sương, sự tự tin của em...”

“Tất cả là nhờ vào anh.”

“Không,” Nico nói. “Có được một cuộc sống mới là một điều. Biến nó trở thành một cuộc sống tốt hơn, đó là bí quyết.”

Ngay khi cậu nói điều đó, Nico nhận ra cậu có thể đang nói về bản thân mình. Cậu quyết định không lòi nó ra.

Hazel thở dài. “Một cuộc sống thứ hai. Em chỉ ước...”

Cô không cần phải hoàn thành suy nghĩ của mình. Suốt hai ngày qua, sự biết mất của Leo đã lớn vồn như một đám mây trên toàn trại. Hazel và Nico đã miễn cưỡng tham gia vào việc suy đoán về điều đã xảy ra với cậu ấy.

“Anh đã cảm nhận được cái chết của anh ấy, phải không?” Đôi mắt Hazel đắm nước. Giọng cô nhỏ.

“Phải,” Nico thừa nhận. “Nhưng anh không biết Hazel. Điều gì đó về nó... khác biệt.”

“Anh ấy đã không thể dùng y sĩ được. Không gì có thể sống sót với vụ nổ đó. Em đã nghĩ... em đã nghĩ em đang giúp đỡ Leo. Em đã làm rối tung.”

“Không. Không phải lỗi của em.” Nhưng Nico không thực sự sẵn sàng để tha thứ cho bản thân. Cậu đã dành bốn mươi tám tiếng đồng hồ qua quay đi quay lại cảnh với Octavian trên máy bắn đá, tự hỏi liệu cậu

có làm gì sai. Có lẽ sức mạnh của vụ nổ được phóng ra đó đã giúp đỡ tiêu diệt Gaia. Hoặc có lẽ nó đã không cần thiết trả giá tính mạng của Leo Valdez.

“Em chỉ ước anh ấy không chết một mình,” Hazel lẩm bẩm. “Không có ai bên cạnh anh ấy, không ai đưa anh ấy liều thuốc. Thậm chí không có một cơ thể để chôn cất...”

Giọng cô vỡ ra. Nico choàng tay ôm cô.

Cậu giữ lấy cô khi cô khóc. Cuối cùng cô chìm vào giấc ngủ vì kiệt sức. Nico kéo cô lên giường cậu và hôn lên trán cô. Sau đó cậu đi đến điện thờ của Hades ở một góc – một cái bàn nhỏ được trang trí với xương và đá quý.

“Con cho là,” cậu nói, “có một lần đầu tiên cho mọi thứ.”

Cậu quỳ xuống và cầu nguyện trong yên lặng theo sự hướng dẫn của cha cậu.

26. Chương 56 - 57 - 58 (hết)

Chương 56. Nico

LÚC BÌNH MINH, CẬU VẪN THỨC khi ai đó gõ cửa.

Cậu xoay lại, nhận ra một gương mặt với mái tóc vàng hoe, và trong một giây bẽ đôi cậu nghĩ đó là Will Solace. Khi cậu nhận ra đó là Jason, cậu thất vọng. Sau đó cậu cảm thấy giận dữ với bản thân vì cảm thấy như thế.

Cậu chưa nói chuyện với Will từ trận chiến. Những đứa con nhà Apollo quá bận rộn với những người bị thương. Ngoài ra, Will có lẽ đổ tội cho Nico vì điều đã xảy ra với Octavian. Tại sao cậu ta sẽ không chứ? Nico về cơ bản đã cho phép... dù cho điều đó là gì. Giết người bởi sự đồng thuận. Một vụ tự tử khủng khiếp. Cho đến giờ, Will Solace đã nhận ra Nico di Angelo đáng sợ và xấu xa như thế nào. Dĩ nhiên, Nico không quan tâm cậu ta nghĩ gì. Nhưng vẫn...

“Em ổn chứ?” Jason hỏi. “Trông em...”

“Ổn,” Nico cắt ngang. Sau đó cậu hạ giọng. “Nếu anh tìm Hazel, con bé vẫn đang ngủ.”

Jason mở miệng, Ồ, và làm cử chỉ để Nico đi ra ngoài.

Nico bước dưới ánh nắng mặt trời, chớp mắt và mất phương hướng. Ồi... Có lẽ những người thiết kế cabin đã đúng về việc những đứa con của Hades giống như ma cà rồng. Cậu không phải là một người buổi sáng.

Jason không trông như cậu ngủ ngon hơn. Mái tóc cậu vuốt qua một bên và cặp kính mới của cậu cong cong trên mũi cậu. Nico cố gắng nén lại mong muốn với tới và chỉnh chúng thẳng lại.

Jason chỉ về cánh đồng dâu tây, nơi những người La Mã đang dỡ trại. “Đã thật lạ khi thấy họ ở đây. Giờ thì thật lạ khi không thấy họ.”

“Anh có hối tiếc vì không đi với họ không?” Nico hỏi.

Nụ cười của Jason rũ xuống. “Một chút. Nhưng anh sẽ đi tới lui giữa hai trại rất nhiều. Anh có vài điện thờ để xây dựng.”

“Em đã nghe nói. Viện Nguyên Lão lên kế hoạch để cử anh là Đức Giáo Hoàng.”

Jason nhún vai. “Anh không quan tâm về tước vị nhiều lắm. Anh có quan tâm về việc đảm bảo các vị thần đều được nhớ đến. Anh không muốn họ chiến đấu vì ganh tỵ nữa, hay chuốc những sự thất vọng lên các á thần.”

“Họ là các vị thần,” Nico nói. “Đó là bản chất của họ.”

“Có lẽ, nhưng anh có thể cố để làm nó trở nên tốt hơn. Anh đoán Leo sẽ nói anh đang cư xử như một thợ cơ khí, làm việc bảo trì phòng ngừa.”

Nico cảm nhận được nỗi buồn của Jason giống như một cơn bão đang đến. “Anh biết đấy, anh không thể ngăn cản Leo. Anh không thể làm bất cứ điều gì khác. Anh ấy biết điều gì phải xảy ra.”

“Anh... anh đoán vậy. Anh không nghĩ là em có thể nói liệu cậu ấy vẫn...”

“Anh ấy đi rồi,” Nico nói. “Em xin lỗi. Em ước em có thể nói với anh ngược lại, nhưng em đã cảm nhận cái chết của anh ấy.”

Jason nhìn xa xăm.

Nico cảm thấy tội lỗi vì đập tan hi vọng của cậu. Cậu suýt nữa đề cập đến sự nghi ngờ của mình... một cảm giác khác biệt như thế nào về các chết của Leo đã trao cho cậu, nhưng thể linh hồn của Leo đã tạo con đường riêng của nó tiến vào Âm phủ, điều gì đó liên quan đến rất nhiều bánh răng, đòn bẩy và những pít-tông năng lượng hơi nước.

Tuy nhiên, Nico chắc chắn là Leo Valdez đã chết. Và chết là chết. Nó sẽ không công bằng khi trao cho Jason những sự mong chờ sai lầm.

Xa xa, những người La Mã đang nhặt đồ đạc của họ lên và vận chuyển qua đồi. Bên phía khác, như Nico nghe thấy, một đội xe SUV đen đội để vận chuyển quân đoàn xuyên quốc gia trở lại California. Nico đoán đó sẽ là một chuyến đi thú vị. Cậu thường tưởng tượng bộ Quân Đoàn Mười Hai trong một làn xe đông đúc ở Burger King. Cậu tưởng tượng một con quái vật bất hạnh nào đó hăm dọa một á thần nào đó ở Kansas, chỉ để thấy bản thân mình bị vây quanh bởi vài tá những toa đầy những người La Mã với áo giáp nặng nề.

“Yêu nữ mình chim Ella sẽ đi với họ, em biết đấy,” Jason nói. “Cô ấy và Tyson. Cả Rachel Elizabeth Dare. Họ sẽ cùng nhau làm việc để khôi phục lại cuốn sách Sibylline.”

“Điều đó thật thú vị.”

“Có thể mất hàng năm,” Jason nói. “Nhưng với giọng nói của Delphi bị mờ đi...”

“Rachel vẫn không thể thấy được tương lai?”

Jason lắc đầu. “Anh ước anh biết điều gì đã xảy ra với Apollo ở Athens. Có lẽ Artemis sẽ đưa ông ấy thoát khỏi rắc rối với Zeus và sức mạnh của lời tiên tri sẽ hoạt động lại. Nhưng từ bây giờ những cuốn sách Sibylline đó có thể là cách duy nhất của chúng ta để có được hướng dẫn cho những cuộc tìm kiếm.”

“Về cá nhân,” Nico nói. “em có thể làm mà không có lời tiên tri hay cuộc tìm kiếm trong một thời gian.”

“Em có một quan điểm.” Cậu chỉnh thẳng lại kính của mình. “Xem này, Nico, lý do anh muốn nói chuyện với em... Anh biết em đã nói gì ở cung điện của Auster. Anh biết em đã gạt bỏ lời đề nghị một chỗ ở Trại Jupiter. Anh... anh có thể không thể thay đổi suy nghĩ của em về việc rời Trại Con Lai, nhưng anh phải...”

“Em sẽ ở lại.”

Jason chớp mắt. “Gì?”

“Ở Trại Con Lai. Cabin nhà Hades cần một cố vấn đứng đầu. Anh thấy sự trang trí chưa? Nó thật ghê tởm. Em sẽ phải sửa sang lại. Và ai đó cần làm việc chôn cất đúng đắn, bởi vì các á thần cứ khăng khăng đòi chết một cách oanh liệt.”

“Điều đó... điều đó thật tuyệt vời! Anh bạn!” Jason dang hai tay cho một cái ôm, sau đó sững lại. “Đúng. Không đụng chạm. Xin lỗi.”

Nico cầu nhàu. “Em cho là chúng ta có thể tạo một ngoại lệ.”

Jason ôm cậu chặt đến nỗi Nico nghĩ xương sườn của cậu sẽ nứt mất.

“Ôi, chàng trai,” Jason nói. “Chờ đến khi anh nói với Piper. Đây, bởi vì anh cũng chỉ ở một mình trong cabin của mình, anh và em có thể chia sẻ bàn ăn ở sảnh ăn. Chúng ta có thể lập đội cho phần thi cướp cờ và cuộc thi hát hò và...”

“Anh đang cố gắng làm em sợ bỏ chạy à?”

“Xin lỗi. Xin lỗi. Dù cho em nói gì, Nico. Anh chỉ quá vui.”

Điều buồn cười là Nico tin cậu.

Nico đột nhiên nhìn về phía những cabin và thấy ai đó đang vẫy cậu. Will Solace đứng ở cửa của cabin Apollo, một cái nhìn nghiêm khắc trên gương mặt cậu. Cậu chỉ vào chỗ đất dưới chân cậu như thể Cậu. Lại đây. Ngay.

“Jason,” Nico nói, “em xin lỗi nhé?”

“Vậy cậu đã ở đâu?” Will hỏi. Cậu đang mặc một chiếc áo bác sĩ phẫu thuật màu xanh lá cây và quần jeans và dép tông, điều mà có lẽ không phải là giao thức tiêu chuẩn bệnh viện.

“Ý anh là gì?” Nico hỏi.

“Tôi đã dính trong bệnh xá suốt, gần như, hai ngày. Cậu không đến. Cậu không đề nghị giúp đỡ.”

“Tôi... gì cơ? Tại sao anh muốn một đứa con của Hades ở cùng phòng với những người cậu đang cố gắng chữa trị? Tại sao bất cứ ai sẽ muốn điều đó?”

“Cậu không thể giúp một người bạn? Có lẽ cắt băng gạc? Mang cho tôi một lon sô-da hay thức ăn nhẹ? Hay chỉ đơn giản Sao rồi, Will? Cậu không nghĩ cậu có thể đứng để ngắm một gương mặt thân thiện à?”

“Gi... mặt của tôi?”

Những từ đó đơn giản không có lý khi ở cùng nhau: Gương mặt thân thiện. Nico di Angelo.

“Cậu thật ngu ngốc,” Will chú ý. “Tôi hi vọng cậu vượt qua điều vô lý đó về việc rời Trại Con Lai.”

“Tôi... phải. Tôi đã. Ý tôi, tôi sẽ ở lại.”

“Tốt. Vậy cậu có lẽ ngu ngốc, nhưng cậu không phải là một tên điên.”

“Sao anh có thể nói với tôi như thế? Anh không biết tôi có thể triệu hồi những cây ma và bộ xương và.”

“Ngay bây giờ cậu không thể triệu hồi một chạc xương mà không bị tan chảy thành một vũng bóng tối, di Angelo,” Will nói. “Tôi đã nói với cậu, không thêm những thứ Âm phủ, lệnh của bác sĩ. Cậu nợ tôi ít nhất ba ngày nghỉ ngơi trong bệnh xá. Bắt đầu ngay bây giờ.”

Nico cảm thấy như một trăm con bướm xương đang hồi sinh trong dạ dày của cậu. “Ba ngày? Tôi... tôi cho là điều đó sẽ ổn thôi.”

“Tốt. Bây giờ...”

Một tiếng bụp! lớn cắt qua không khí.

Bên cạnh lò sưởi ở giữa phòng chung, Percy đang cười ngoác mang tai về điều gì đó Annabeth vừa nói với cậu. Annabeth cười và tỉnh nghịch vỗ tay cậu.

“Tôi sẽ trở lại ngay,” Nico nói với Will. “Hứa trên Styx và mọi thứ.”

Cậu bước về phía Percy và Annabeth, hai người vẫn đang cười như điên.

“Này, anh bạn,” Percy nói. “Annabeth chỉ vừa nói với anh vài tin tốt. Xin lỗi nếu anh hơi làm ồn.”

“Bọn chị sẽ dành năm cuối trung học cùng nhau,” Annabeth giải thích, “ở đây tại New York. Và sau khi tốt nghiệp...”

“Đại học ở Rome Mới!” Percy lắc lắc nắm tay cậu như thể cậu đang thổi một cái còi xe tải. “Bốn năm không có quái vật để chiến đấu, không đánh nhau, không những lời tiên tri ngu ngốc. Chỉ anh và Annabeth, lấy bằng cấp, dạo chơi ở quán cà phê, hưởng thụ California...”

“Và sau đó...” Annabeth hôn vào má Percy. “Ừm, Reyna và Frank nói bọn chị có thể sống ở Rome Mới miễn là bọn chị thích.”

“Điều đó thật tuyệt,” Nico nói. Cậu hơi ngạc nhiên khi biết rằng cậu có ý đó. “Em cũng sẽ ở lại, ở đây tại Trại Con Lai.”

“Tuyệt vời!” Percy nói.

Nico nghiêng cứu mặt cậu – đôi mắt xanh lá biển của cậu, nụ cười toe của cậu, mái tóc rối xù của cậu. Bằng cách nào đó bây giờ Percy Jackson dường như giống một chàng trai bình thường, không phải là một hình ảnh huyền bí. Không phải ai đó để thần tượng hay cảm nể.

“Vây,” Nico nói, “bởi vì chúng ta sẽ trải qua ít nhất một năm gặp nhau ở trại, em nghĩ em nên làm rõ bầu không khí.”

Nụ cười của Percy do dự. “Ý em là gì?”

“Suốt một thời gian dài,” Nico nói, “em đã say nắng anh. Em chỉ muốn anh biết.”

Percy nhìn Nico. Sau đó nhìn Annabeth, như thể để kiểm tra cậu đã nghe đúng. Sau đó trở lại Nico. “Em...”

“Phải,” Nico nói. “Anh là một người vĩ đại. Nhưng em vượt qua điều đó rồi. Em mừng cho anh chị.”

“Em... vậy ý em...”

“Đúng.”

Đôi mắt xám của Annabeth bắt đầu nhấp nháy. Cô trao cho Nico một nụ cười nửa miệng.

“Chờ đã,” Percy nói. “Vây ý em...”

“Phải,” Nico nói lại. “Nhưng nó thật tuyệt. Chúng ta thật tuyệt. Ý em, bây giờ em hiểu... anh dễ thương, nhưng anh không phải tuýp người của em.”

“Anh không phải tuýp người của em... Chờ đã. Vây...”

“Hẹn gặp anh sau, Percy,” Nico nói. “Annabeth.”

Cô giơ tay cho một cú vỗ tay.

Nico miễn cưỡng. Sau đó cậu quay trở lại chỗ xanh lá cây, tới nơi mà Will Solace đang đợi.

Chương 57. Piper

PIPER ƯỚC CÔ CÓ THỂ MÊ HOẶC BẢN THÂN MÌNH NGỦ.

Nó có lẽ có hiệu quả với Gaia, nhưng suốt hai đêm qua cô hầu như không chợp mắt được.

Ban ngày thì ổn. Cô yêu việc trở lại với những người bạn của cô Lacy và Mitchell và tất cả những đứa con khác của Aphrodite. Thậm chí phó chỉ huy hỗn xược của cô, Drew Tanaka, dường như dịu đi, có lẽ bởi vì Piper có thể làm nhiều việc và để cho Drew có nhiều thời gian để ngồi lê đôi mách và chăm sóc sắc đẹp trong cabin.

Piper giữ mình bận rộn giúp đỡ Reyna và Annabeth phối hợp giữa người Hy Lạp và La Mã. Đối với sự bất ngờ của Piper, hai cô gái đánh giá những kỹ năng của cô như là một người đi giữa để giải quyết ổn thỏa bất cứ xung đột nào. Không nhiều nhặng gì, nhưng Piper đã giải quyết để trả lại vài cái mũ sắt La Mã mà xuất hiện trong kho của trại một cách huyền bí. Cô cũng ngăn lại một vụ đánh nhau nổ ra giữa những đứa con của Mars và Ares về cách tốt nhất để giết một quái vật rắn nhiều đầu.

Vào buổi sáng những người La Mã đã lên kế hoạch để rời đi, Piper đang ngồi trên cầu tàu tại hồ ca-nô, cố gắng để xoa dịu các nữ thủy thần. Một vài linh hồn của hồ nghĩ là những chàng trai La Mã quá nóng bỏng đến nỗi họ cũng muốn rời đến Trại Jupiter. Họ đang yêu cầu một bể cá khổng lồ di động để di chuyển về phía tây. Piper chỉ vừa kết thúc cuộc thương lượng khi Reyna tìm thấy cô.

Pháp quan ngồi cạnh cô trên bến tàu. “Làm việc chăm chỉ?”

Piper thổi một sợi tóc dính trên mắt cô. “Các nữ thủy thần có thể là thử thách. Tớ nghĩ bọn tớ có một thỏa thuận. Nếu họ vẫn muốn đi vào cuối mùa hè, bọn tớ sẽ làm việc về chi tiết sau. Nhưng các nữ thủy thần, ừm, thường quên mọi thứ trong vòng năm giây.”

Reyna đưa ngón tay của cô trên mặt nước. “Thỉnh thoảng tớ ước tớ có thể quên mọi thứ nhanh như thế.”

Piper nghiên cứu khuôn mặt pháp quan. Reyna là một á thần người mà dường như không thay đổi trong suốt cuộc chiến với những tên khổng lồ... ít nhất không về bên ngoài. Cô vẫn có cùng cái nhìn mạnh mẽ, không thể ngăn chặn, cùng khuôn mặt vương giả, xinh đẹp. Cô mặc áo giáp và áo choàng tím dễ dàng như hầu hết mọi người mặc quần sooc và áo thun.

Piper không thể hiểu làm thế nào một người có thể chịu đựng nhiều nỗi đau đến thế, gánh vác quá nhiều trách nhiệm đến thế, mà không nổ tung. Cô tự hỏi liệu Reyna từng có ai để phó thác.

“Cậu đã làm quá nhiều,” Piper nói. “Cho cả hai trại. Nếu không có cậu, không gì trong số đó sẽ có thể thực hiện được.”

“Tất cả chúng ta cùng đóng góp một phần.”

“Chắc chắn. Nhưng cậu... tớ chỉ ước cậu được tín nhiệm hơn.”

Reyna cười nhẹ nhàng. “Cảm ơn, Piper. Nhưng tớ không muốn sự chú ý. Cậu hiểu điều đó là gì, phải không?”

Piper hiểu. Họ quá khác biệt, nhưng cô hiểu việc không muốn thu hút sự chú ý. Piper đã ước rằng toàn bộ cuộc đời cô, với người cha nổi tiếng của cô, những tay săn ảnh, những bức hình và những chuyện bê bối dè dặt. Cô gặp quá nhiều người nói rằng, Ồ, tôi muốn được nổi tiếng! Điều đó thật tuyệt vời! Nhưng họ không hề biết nó thực sự như thế nào. Cô đã thấy những thiệt hại nó gây ra cho cha cô. Piper không muốn phải làm gì với nó.

Cô cũng có thể hiểu sự hấp dẫn theo cách La Mã – để hòa hợp, để là một người trong đội, làm việc như một phần của một cái máy trơn tru. Mặc dù vậy, Reyna đã đứng ở trên đỉnh. Cô không thể trốn tránh.

“Sức mạnh của cậu đến từ mẹ cậu...” Piper nói. “Cậu có thể cho những người khác mượn sức mạnh?”

Reyna mím môi. “Nico đã nói với cậu?”

“Không. Tớ chỉ cảm nhận được nó, xem cậu dẫn dắt quân đoàn. Điều đó hẳn làm cậu kiệt quệ. Sao cậu... biết, có lại sức mạnh đó?”

“Khi tớ có lại sức mạnh, tớ sẽ cho cậu biết.”

Cô nói nó như một câu đùa, nhưng Piper cảm nhận được nỗi buồn đằng sau lời nói của cô.

“Cậu luôn được chào đón ở đây,” Piper nói. “Nếu cậu cần nghỉ ngơi, hãy rời đi... giờ cậu đã có Frank – cậu ấy có thể đảm nhận nhiều trách nhiệm hơn trong một thời gian. Luôn tốt để dành thời gian cho bản thân cậu, khi không ai xem cậu là một pháp quan.”

Reyna chạm mắt cô, như thể cố gắng để đánh giá lời đề nghị nghiêm túc đến cỡ nào. “Tớ sẽ được mong chờ hát bài hát ngớ ngẩn về việc làm cách nào bà tớ mặc áo giáp như à?”

“Không trừ khi cậu thực sự muốn. Nhưng chúng ta có lẽ phải cấm cậu chơi trò cướp cò. Tớ có một cảm giác cậu sẽ độc tấu chống lại toàn bộ trại và vẫn đánh bại chúng tớ.”

Reyna cười ngớ ngẩn. “Tớ sẽ cân nhắc lời đề nghị. Cảm ơn.” Cô điều chỉnh con dao của mình, và trong một khoảnh khắc Piper nghĩ về con dao của cô, Katoptris, thứ mà giờ bị khóa lại trong cái rương hi vọng của cô trong cabin mình. Kể từ Athens, khi cô dùng lưỡi kiếm để đâm tên khổng lồ Enceladus, viền cạnh của nó đã hoàn toàn dừng lại.

“Tớ tự hỏi...” Reyna nói. “Cậu là một đứa con của Venus. Ý tớ là Aphrodite. Có lẽ - có lẽ cậu có thể giải thích vài điều mẹ cậu đã nói.”

“Tớ rất vinh dự. Tớ sẽ cố, nhưng tớ phải cảnh báo cậu: mẹ tớ không có lý với tớ rất nhiều lần.”

“Một lần ở Charleston, Venus đã nói với tớ vài điều. Bà đã nói. Người sẽ không tìm thấy tình yêu tại nơi người mong muốn hay nơi người hi vọng. Không á thần nào sẽ chữa lành trái tim của người. Tớ... tớ đã đấu tranh với điều đó hàng...” Lời nói của cô vỡ ra.

Piper có một mong muốn mạnh mẽ để tìm mẹ cô và đám bà ấy. Cô ghét cách Aphrodite có thể làm rối tung cuộc sống của ai đó chỉ với một cuộc trò chuyện ngắn.

“Reyna,” cô nói, “tớ không biết bà ấy có ý gì, nhưng tớ biết điều này: cậu là một người không tưởng. Có ai đó ngoài kia dành cho cậu. Có lẽ đó không phải là một á thần. Có lẽ đó là một người phạm hoặc... hoặc tớ không biết. Nhưng, khi nó có ý nghĩa xảy ra, nó sẽ xảy ra. Và đến khi đó, này, cậu còn có bạn bè. Rất nhiều bạn bè, cả Hy Lạp và La Mã. Vấn đề về việc cậu trở thành nguồn sức mạnh của mọi người: thỉnh thoảng cậu có lẽ quên rằng cậu cần kéo sức mạnh từ người khác. “Tớ ở đây vì cậu.”

Reyna nhìn chăm chăm cái hồ. “Piper McLean, cậu biết cách sử dụng từ ngữ.”

“Tớ đang không dùng giọng nói mê hoặc, tớ hứa.”

“Giọng nói mê hoặc không được yêu cầu.” Reyna đưa tay ra. “Tớ có một cảm giác chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Họ bắt tay và, sau khi Reyna đi, Piper biết rằng Reyna đúng. Họ sẽ gặp lại, bởi vì Reyna không còn là một kinh địch nữa, không còn là một người lạ hay một kẻ thù tiềm năng nữa. Cô ấy là một người bạn. Cô ấy là gia đình.

Đêm đó trại cảm giác trống rỗng không có người La Mã. Piper đã nhớ Hazel rồi. Cô nhớ những ván gỗ ọp ẹp của tàu Argo II và những chòm sao mà đèn của cô thường tạo ra trên trần cabin của cô trên tàu.

Nằm trong giường của mình ở Cabin Mười, cô cảm thấy thao thức cô biết cô sẽ không thể ngủ thiếp đi. Cô cứ mãi nghĩ về Leo. Lặp đi lặp lại cô tua lại những gì đã xảy ra trong trận chiến với Gaia, cố gắng để nhận ra làm sao cô có thể lơ là Leo đến vậy.

Khoảng hai giờ sáng, cô từ bỏ việc cố gắng ngủ. Cô ngồi dậy trên giường và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng nhuộm bạc khu rừng. Mùi của đại dương và những cánh đồng dầu tây thoảng qua trong cơn gió. Cô không thể tin được chỉ mới vài ngày Mẹ Đất đã thức giấc và gần như phá hủy mọi thứ Piper trân trọng. Tối nay dường như quá yên bình... quá bình thường.

Cốc, cốc, cốc.

Piper gần như đụng phải đỉnh giường. Jason đang đứng ngoài cửa sổ, gõ nhẹ lên khung cửa. Cậu cười toe. “Lại đây.”

“Cậu đang làm gì ở đây?” cô thì thầm. “Đã sau giờ giới nghiêm. Những yêu nữ mình chim tuần tra sêxê nhỏ cậu!”

“Chỉ cần lại đây.”

Trái tim cô chạy đua, cô nắm tay cậu và leo ra khỏi cửa sổ. Cậu dẫn cô đến Cabin Một và đưa cô vào trong, nơi bức tượng khổng lồ của Hippie Zeus tỏa sáng dưới ánh đèn mờ mờ.

“Ừm, Jason... chính xác điều gì...?”

“Kiểm tra nó đi.” Cậu chỉ cho cô một trong những cái cột cẩm thạch bao quanh căn phòng hình tròn. Sau lưng, gần như giấu vào bức tường, những thanh sắt ngang dẫn lên trên – một cái thang. “Không thể tin được là tớ không chú ý sớm hơn. Chờ đến khi cậu thấy!”

Cậu bắt đầu trèo lên. Piper không chắc tại sao cô cảm thấy quá lo lắng, nhưng hai tay cô đang run rẩy. Cô theo cậu lên. Bên trên, Jason đẩy mở một cửa sập nhỏ.

Họ xuất hiện bên kia của mái vòm, trên một gờ rìa phẳng, hướng về hướng bắc. Toàn bộ eo biển Long Island trải dài tới đường chân trời. Họ ở quá xa ở trên, và đứng tại một góc tường, mà không ai phía dưới có thể thấy họ. Những yêu nữ mình chim tuần tra không bao giờ bay cao như thế này.

“Nhìn kia.” Jason chỉ những vì sao, những thứ tạo nên một mảng kim cương trên bầu trời – thậm chí tốt hơn châu báu mà Hazel Levesque có thể triệu hồi.

“Tuyệt đẹp.” Piper rúc vào người Jason và cậu choàng tay quanh cô. “nhưng cậu sẽ không gặp rắc rối đấy chứ?”

“Ai quan tâm?” Jason hỏi.

Piper cười nhẹ nhàng. “Cậu là ai?”

Cậu xoay lại, kính của cậu mờ đi màu đồng dưới ánh sao. “Jason Grace. Rất vui khi gặp cậu.”

Cậu hôn cô, và... được rồi, họ đã hôn trước đó. Nhưng lần này khác. Piper cảm thấy như một lò nướng. Tất cả những cuộn dây của cô bị đốt đến nóng đỏ. Thêm bất kì sự ấm áp nào nữa và cô sẽ bắt đầu có mùi như bánh mì nướng cháy.

Jason đẩy cô ra đủ để nhìn vào đôi mắt cô. “Đêm đó ở Trường học Hoang dã, nụ hôn đầu tiên của chúng ta dưới những ngôi sao...”

“Ký ỨC,” Piper nói. “Thứ mà chưa bao giờ xảy ra.”

“À... bây giờ nó là thật.” Cậu làm một ký hiệu xua quỷ dữ, cùng với cái cậu đã dùng để xua người mẹ ma của cậu đi, và đẩy lên bầu trời. “Từ điểm này trở đi, chúng ta sẽ viết câu chuyện của chính mình, với một bắt đầu mới. Và chúng ta chỉ có nụ hôn đầu tiên.”

“Tớ sợ phải nói với cậu điều này chỉ sau một nụ hôn,” Piper nói. “Nhưng ôi thánh thần của Olympus, tớ yêu cậu.”

“Tớ cũng yêu cậu, Pipes.”

Cô không muốn phá hỏng khoảng khắc đó, nhưng cô không thể ngừng nghĩ về Leo và cậu sẽ không bao giờ có một khởi đầu mới như thế nào.

Jason hẳn cảm nhận được cảm giác của cô.

“Này,” cậu nói. “Leo ỒN.”

“Sao cậu có thể tin điều đó? Cậu ấy đã không dùng thuốc. Nico đã nói cậu ấy đã chết.”

“Cậu đã từng đánh thức một con rồng chỉ với giọng nói của cậu,” Jason nhắc cô nhớ lại. “Cậu đã tin con rồng hẳn còn sống, đúng chứ?”

“Phải, nhưng...”

“Chúng ta phải tin vào Leo. Không đời nào cậu ấy chết dễ dàng thế. Cậu ấy là một chàng trai cừ.”

“Đúng.” Piper cố gắng điều hòa trái tim mình. “Vậy chúng ta tin. Leo phải còn sống.”

“Cậu nhớ lần ở Detroit, khi cậu ấy đè bẹp Ma Gasket với một động cơ ô tô chứ?”

“Ồ những người lùn ở Bologna. Leo đã hạ gục chúng với một quả đạn khói tự chế làm từ kem đánh răng.”

“Thất Lũng Dụng Cụ Yêu Cầu,” Jason nói.

“Chàng Trai Tệ Nhất,” Piper nói.

“Đầu Bếp Leo Chuyên Gia Tofu Taco.”

Họ cười và kể những câu chuyện về Leo Valdez, người bạn tốt nhất của họ. Họ ở trên mái nhà đến khi bình minh lên, và Piper bắt đầu tin họ có thể có một khởi đầu mới. Nó thậm chí có thể để kể một câu chuyện mới mà Leo vẫn còn ngoài kia. Đâu đó...

Chương 58. Leo

LEO ĐÃ CHẾT.

Cậu chắc chắn tuyệt đối biết điều đó. Cậu chỉ không hiểu tại sao nó đau đến vậy. Cậu cảm thấy như từng tế bào trong cơ thể cậu đã phát nổ. Bây giờ sự tĩnh táo của cậu bị mắc kẹt trong một cái vỏ giòn cháy đen của tai nạn giao thông á thần. Cơ buồn nôn tệ hơn bất kì vụ say xe nào cậu từng trải qua. Cậu không thể di chuyển. Cậu không thể thấy hay nghe. Cậu chỉ có thể cảm nhận nỗi đau.

Cậu bắt đầu hoảng loạn, nghĩ rằng đây có lẽ là hình phạt vĩnh viễn của cậu.

Sau đó ai đó đặt những sợi dây neo vào não cậu và khởi động lại cuộc sống cậu.

Cậu thở hổn hển và ngồi dậy.

Điều đầu tiên cậu cảm thấy là gió trong mặt cậu, sau đó vết thương khô lại trên tay phải cậu. Cậu vẫn còn trên lưng Festus, vẫn trên không. Đôi mắt cậu bắt đầu làm việc lại, và cậu chú ý một mũi tiêm dưới da lớn co rút trên trán cậu. Cái ống tiêm rỗng kêu vù vù, o o và rút lui vào một ô cửa trên cổ Festus.

“Cảm ơn, anh bạn.” Leo rên rỉ. “Anh bạn, bị chết thật tồi tệ. Nhưng cái y sĩ được đó? Thứ đó còn tệ hơn.”

Festus tạo tiếng lách cách và lóc lóc trong mã Morse.

“Không, chàng trai, tớ không nghiêm túc,” Leo nói. “Tớ mừng vì còn sống. Và, phải, tớ cũng yêu cậu. Cậu đã làm rất tuyệt.”

Một tiếng rì rầm kim lại chạy dọc theo chiều dài cơ thể con rồng.

Từng thứ một: Leo quét qua con rồng để tìm dấu hiệu hư hại. Cánh của Festus làm việc chính xác, mặc dù nửa bên màng trái của nó bị bắn đầy lỗ hổng. Cái cổ mạ của nó đã bị đoạn mạch một phần, tan chảy từ vụ nổ, nhưng con rồng dường như không bị nguy hiểm vỡ nát ngay lập tức.

Leo cố nhớ điều gì đã xảy ra. Cậu đã hoàn toàn chắc chắn cậu đã đánh bại Gaia, nhưng cậu không biết các bạn của cậu sẽ làm thế nào khi trở lại Trại Con Lai. Hi vọng Jason và Piper đã hiểu rõ về vụ nổ. Leo có một ký ức kì lạ về một tên lửa bay vút về phía cậu và la hét như một cô bé... điều đó là cái quái gì?

Một khi cậu hạ cánh, cậu sẽ phải kiểm tra bụng dưới của Festus. Thiệt hại nghiêm trọng nhất có lẽ là ở vùng đó, chỗ mà con rồng đã dùng cảm vật lộn với Gaia trong khi họ hàn hùn ra khỏi bà. Chẳng có gì nói Festus đã ở bên trên bao lâu. Nó cần hạ cánh sớm.

Điều mà đặt ra câu hỏi: họ đang ở đâu?

Phía dưới là một tấm chăn rần trắng của những đám mây. Mặt trời chiếu trực tiếp trên đầu trong một bầu trời xanh trong rực rỡ. Vậy đã giữa trưa... nhưng của ngày nào? Leo đã chết bao lâu?

Cậu mở ô bảng truy cập trên cổ Festus. Cái dụng cụ đo độ cao đang kêu rền rền, miếng tinh thể đập như một trái tim neon. Leo kiểm tra la bàn và GPS của cậu, và một nụ cười toe trên mặt cậu.

“Festus, tin tốt!” cậu hét lên. “Máy định vị của chúng ta hoàn toàn bị rối loạn!”

Festus nói, Cột kẹt?

“Phải! Đi xuống! Đưa chúng ta xuống dưới những đám mây này và có lẽ...”

Con rồng lao thẳng xuống quá nhanh làm hơi thở bị hút ra khỏi phổi Leo.

Họ xuyên thủng cái chăn trắng và ở đó, phía dưới họ, là một hòn đảo xanh lá cây trong một đại dương xanh da trời rộng lớn.

Leo hét lớn đến nỗi có lẽ họ nghe thấy cậu ở Trung Quốc. “PHẢI! AI ĐÃ CHẾT? AI ĐÃ TRỞ LẠI? AI LÀ BẤT CỨ ĐIỀU NGẠC NHIÊN ĐÁNG KINH NGẠC NÀO CỦA CẬU GIỜ, BÉ YÊU? WOOOO!”

Họ bay xoắn về phía Ogygia, gió ẩm lùa trong tóc cậu. Cậu nhận ra quần áo cậu đã tả tơi, dù cho chúng đã được dệt với phép thuật. Cánh tay cậu phủ một lớp bồ hóng, giống như cậu vừa chết trong một trận lửa khổng lồ... điều mà, dĩ nhiên, cậu đã.

Nhưng cậu không lo lắng về bất cứ điều gì đó nữa. Cô ấy đang đứng trên bờ biển, mặc quần jeans và một chiếc áo blouse trắng, mái tóc màu hổ phách của cô buộc ra sau.

Festus sải cánh và tiếp đất loạn choạng. Dường như một trong những cái chân của nó đã bị gãy. Con rồng lao nghiêng một bên và phóng Leo úp mặt vào cát.

Quá nhiều cho một sự xuất hiện anh hùng.

Leo nhỏ một miếng rong biển ra khỏi miệng. Festus kéo mình xuống bãi biển, tạo những tiếng ồn có nghĩa là Ồi, ối, ối.

Leo nhìn lên. Calypso đứng cạnh cậu, hai tay cô khoanh lại, lông mày cô nhướng lên hình vòng cung.

“Cậu đến trễ,” cô thông báo. Đôi mắt cô lấp lánh.

“Xin lỗi, Mặt Trời,” Leo nói. “Ách tắt giao thông.”

“Cậu phủ đầy bồ hóng,” cô chú ý. “Và cậu cố gắng làm hỏng bộ quần áo tớ làm cho cậu, thứ mà không thể làm hỏng.”

“À, cậu biết đấy,” Leo nhún vai. Ai đó đã thả ra một trăm quả bóng pachinko trong ngực cậu. “Tớ luôn làm những điều không thể.”

Cô giơ tay ra và giúp cậu đứng dậy. Họ đứng mũi đối mũi khi cô nghiên cứu tình trạng của cậu. Cô có mùi như mùi quế. Cô luôn có vết tàn nhang bé nhỏ đó cạnh mắt trái cô à? Leo thực sự muốn chạm nó.

Cô nhăn mũi. “Mùi của cậu...”

“Tớ biết. Giống như tớ đã chết. Có lẽ bởi vì tớ đã. Lờn thề được giữ với hơi thở cuối cùng và tất cả, nhưng giờ tớ tốt hơn rồi...”

Cô ngăn cậu lại với một nụ hôn.

Những quả bóng pachinko đập mạnh quanh bên trong cậu. Cậu cảm thấy quá hạnh phúc cậu phải cố gắng tự chủ để không cháy thành lửa.

Khi cuối cùng cô để cậu đi, gương mặt cô dính những vết nơ bồ hóng. Cô dường như không quan tâm. Cô di ngón tay theo xương quai của cậu.

“Leo Valdez,” cô nói.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Không gì khác – chỉ tên cậu, như thể nó là điều gì đó ma thuật.

“Đó là tớ,” cậu nói, giọng cậu rời rạc. “Vây, ừm... cậu muốn thoát khỏi hòn đảo này chứ?”

Calypso bước lùi lại. Cô giơ một tay lên và những cơn gió cuộn xoáy. Những người phục vụ vô hình của cô mang hai cái va li và để xuống chân cô. “Điều gì đã mang cho cậu ý tưởng đó?”

Leo cười toe. “Đóng gói cho một chuyến đi dài, hả?”

“Tớ không có kế hoạch trở về.” Calypso liếc nhìn qua vai mình, nơi con đường dẫn đến khu vườn và cái nhà hang động của cô. “Cậu sẽ đưa tớ đi đâu, Leo?”

“Đầu tiên, nơi nào đó để sửa con rồng của tớ đã,” cậu quyết định. “Và sau đó... bất cứ nơi nào cậu muốn. Nghiêm túc, tớ đã đi bao lâu?”

“Thời gian thì khó khăn ở Ogygia,” Calypso nói. “Nó cảm thấy như vô tận.”

Leo nghi ngờ. Cậu hi vọng bạn bè cậu ổn cả. Cậu hi vọng một trăm năm chưa qua trong khi cậu đang bay vòng quanh cái chết và Festus tìm kiếm Ogygia.

Cậu sẽ phải tìm ra. Cậu cần để Jason và Piper và những người khác biết cậu vẫn ổn. Nhưng ngay bây giờ... những sự ưu tiên. Calypso là một sự ưu tiên.

“Vây một khi cậu rời khỏi Ogygia,” cậu nói, “cậu sẽ bắt tử hay sao?”

“Tớ không biết.”

“Và cậu ổn với điều đó?”

“Còn hơn cả ổn.”

“À, vậy thì!” Cậu quay sang con rồng của cậu. “Bạn thân, cậu muốn một chuyến bay khác đến một nơi không xác định không?”

Festus phun lửa và bay rề rề quanh.

“Vậy chúng ta cất cánh mà không có kế hoạch,” Calypso nói. “Không biết chúng ta sẽ đi đâu hay những rắc rối gì đang đợi chúng ta ngoài hòn đảo này. Rất nhiều câu hỏi và không có những câu trả lời nhỏ?”

Leo lật mở hai lòng bàn tay. “Đó là cách tớ bay, Mặt Trời. Tớ có thể mang hành lý của cậu chứ?”

“Chắc chắn.”

Năm phút sau, với cánh tay của Calypso quanh eo cậu, Leo thúc Festus vào chuyến bay. Con rồng bằng đồng sải cánh, và họ bay đến vùng đất không biết.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-cua-olympus>